

VÔ XỨ KHẢ ĐÀO

Một
giây
rung
động
cả
đời
không
quên

Edit: Sa

Truyện được edit và chia sẻ tại rainyy.wordpress.com

Mục lục

[Chương 1: Mở đầu](#)

[Chương 1-2: Một đi không trở lại 1](#)

[Chương 1-3: Một đi không trở lại 2](#)

[Chương 1-4: Một đi không trở lại 3](#)

[Chương 1-5: Một đi không trở lại 4](#)

[Chương 2-1: Hiệp ước ma quỷ 1](#)

[Chương 2-2: Hiệp ước ma quỷ 2](#)

[Chương 2-3: Hiệp ước ma quỷ 3](#)

[Chương 2-4: Hiệp ước ma quỷ 4](#)

[Chương 2-5: Hiệp ước ma quỷ 5](#)

[Chương 3-1: Trò chơi kết thúc](#)

[Chương 3-2: Trò chơi kết thúc 2](#)

[Chương 3-3: Trò chơi kết thúc 3](#)

[Chương 3-4: Trò chơi kết thúc 4](#)

[Chương 4-1: Tựa như tình yêu 1](#)

[Chương 4-2: Tựa như tình yêu 2](#)

[Chương 4-3: Tựa như tình yêu 3](#)

[Chương 4-4: Tựa như tình yêu 4](#)

[Chương 4-5: Tựa như tình yêu 5](#)

[Chương 4-6: Tựa như tình yêu 6](#)

[Chương 5-1: Mê cung 1](#)

[Chương 5-2: Mê cung 2](#)

[Chương 5-3: Mê cung 3](#)

[Chương 5-4: Mê cung 4](#)

[Chương 5-5: Mê cung 5](#)

[Chương 5-6: Mê cung 6](#)

[Chương 5-7: Mê cung 7](#)

[Chương 6-1: Họa tâm 1](#)

[Chương 6-2: Họa tâm 2](#)

[Chương 6-3: Họa tâm 3](#)

[Chương 6-4: Họa tâm 4](#)

[Chương 6-5: Họa tâm 5](#)

[Chương 7-1: Tôi là ai? 1](#)

[Chương 7-2: Tôi là ai? 2](#)

[Chương 7-3: Tôi là ai? 3](#)

[Chương 8-1: Vì đó là anh 1](#)

[Chương 8-2: Vì đó là anh 2](#)

[Chương 8-3: Vì đó là anh 3](#)

[Chương 8-4: Vì đó là anh 4](#)

[Chương 8-5: Vì đó là anh 5](#)

[Chương 8-6: Vì đó là anh 6](#)

[Chương 8-7: Vì đó là anh 7](#)

[Chương 8-8: Vì đó là anh 8](#)

[Chương 9-1: Người lạ thân thuộc nhất 1](#)

[Chương 9-2: Người lạ thân thuộc nhất 2](#)

[Chương 9-3: Người lạ thân thuộc nhất 3](#)

[Chương 9-4: Người lạ thân thuộc nhất 4](#)

[Chương 10-1: Minh em phiếu bạc 1](#)

[Chương 10-2: Minh em phiếu bạc 2](#)

[Chương 10-3: Minh em phiếu bạc 3](#)

[Chương 10-4: Minh em phiếu bạc 4](#)

[Chương 11-1: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 1](#)

[Chương 11-2: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 2](#)

[Chương 11-3: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 3](#)

[Chương 11-4: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 4](#)

[Chương 11-5: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 5](#)

[Chương 12: Ngoại truyện 2 – Phối hợp diễn kịch](#)

MỘT GIẤY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1: Mở đầu

Tôi có thể cảm nhận được nét bút lướt trên mặt giấy, vừa sột soạt lại vừa nhẹ nhàng.

Đầu ngón tay của bác sĩ mổ chính nhẹ nhàng ngừng lại trên mặt tôi, giọng nói trầm thấp: "Cô Bạch, trước khi tiêm thuốc mê, tôi hỏi lại lần cuối, cô nhất định phải làm thật ư?"

Tôi nhắm mắt, nhớ lại ngày tôi lao đảo bước vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng này.

"Bác sĩ, gương mặt của tôi nên chỉnh sửa ở đâu?"

"Thông thường, bệnh nhân sẽ nói họ không hài lòng chỗ nào, sau đó chúng tôi sẽ nghĩ ra biện pháp chỉnh sửa."

Tôi suy nghĩ một chút: "Cằm và mắt."

Bác sĩ tỉ mỉ quan sát tôi, cười nói: "Cô Bạch, cô nghĩ nên chỉnh sửa như thế nào?"

Tôi nhếch môi, hờ hững: "Mài xương, tiêm thuốc, kéo mắt... Làm gì cũng được."

Bác sĩ nhìn tôi giống như nhìn người điên, nói khéo: "Cô à, cô có biết rất nhiều người đến chỗ chúng tôi đều nói rõ muốn cằm hoặc mắt mình giống minh tinh nào không?"

Tôi mơ hồ nhận ra anh ta đang ám chỉ điều gì. Tôi cắn môi, nhìn mình trong gương, đó là một khuôn mặt tái nhợt như hồn ma lưu lạc.

"... Tần Mâu là người được nhiều bệnh nhân mong muốn giống nhất. Cằm và mắt của cô ấy đúng là rất hợp với nhau, thuộc tỷ lệ vàng." Bác sĩ nâng kính, "Cô Bạch, mắt và cằm của cô rất giống cô ấy, tương đối hoàn mỹ."

"Không! Tôi không muốn giống cô ấy." Tôi vô thức cao giọng, "Bác sĩ, tôi không muốn có cái cằm và đôi mắt như vậy."

Vì thế, bây giờ tôi nằm ở đây, yên lặng chờ người ta mài xương cằm và kéo dài mắt.

Tôi không cần vẻ đẹp tự nhiên, cũng không cần có sức hấp dẫn, tôi chỉ cần...không giống cô ấy.

"Được rồi, chúng tôi sẽ bắt đầu tiêm thuốc mê cho cô." Bác sĩ cười nói. Sau đó, một người cầm một chiếc khăn bông lớn bịt mũi và miệng của tôi lại, rồi tôi nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ.

Thật tốt...

Cơ thể dần được thả lỏng thì bỗng "rầm" một tiếng...

Tôi dùng chút sức lực còn sót lại, hé mắt nhìn ra cửa thì thấy một bóng người đang bước nhanh về phía tôi.

Một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim tôi, làm tôi không thể thở nổi.

"Thưa ngài, đây là phòng phẫu thuật, không thể tùy tiện đi vào..."

Ai đó đang ngăn anh ta lại... Suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn, chỉ mong sao có người đuổi anh ta ra ngoài!

"Bạch Hi, muốn chỉnh sửa gương mặt?" Người đàn ông đó cúi đầu, đôi tay dùng sức bóp chặt quai hàm tôi. Mặc dù ý thức đang dần dần rời xa, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sức lực mạnh mẽ ấy.

Tôi bị ép phải nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của anh. Giờ phút này, anh đang cực kỳ tức giận, nhưng đôi mắt ấy vẫn lạnh lùng, tĩnh lặng như hồ nước.

Sợ hãi, hối hận, không cam lòng...Tôi không biết phải làm sao để khống chế tâm tình của mình, chỉ có thể để mặc những giọt nước mắt rơi xuống gò má, không chút kiêng dè.

"Cô không biết tôi coi trọng gương mặt này nhất sao?" Anh bóp chặt hơn, chóp mũi gần như chạm vào mũi tôi, giọng nói thản nhiên, " Thế mà cô lại muốn phá hủy nó?"

Hô hấp của tôi trở nên dồn dập.

"Bạch Hi, cô có tin không? Dù cô muốn giày xéo gương mặt này thế nào đi nữa, tôi đều có bản lĩnh khiến nó quay trở lại như lúc ban đầu!" Giọng nói của anh ta chỉ đủ để tôi nghe thấy, "Nếu muốn chịu khổ thì cô có thể thử!"

Anh hất mặt tôi ra, không nói thêm một chữ, xoay người bỏ đi.

Bác sĩ đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng xảy ra, không biết phải làm sao, chỉ đành cười khổ: "Cô Bạch..."

Có người tắt đèn phẫu thuật, bóng đen như một ngọn núi nhanh chóng đổ ập xuống tôi. Tôi nghĩ tôi sắp chết thật rồi. Tôi không thở được. Tôi muốn nôn.

"Cô Bạch? Bạch Hi?" Tôi mơ hồ nghe thấy có người gọi tôi.

Tôi nghĩ có lẽ bác sĩ muốn hỏi tôi có làm phẫu thuật nữa không... Tôi từ bỏ, tôi không làm nữa.

Thẩm Khâm Tuyển đã phát hiện. Tôi biết anh không phải chỉ là đe dọa... Một khi tôi phá hủy toàn bộ gương mặt mình, chỉ e anh sẽ một tay cầm dao, một tay cầm tiêm mà chỉnh sửa nó lại như ban đầu.

Tôi bỏ cuộc.

Khi tia ý thức cuối cùng sắp mất đi, tôi bỗng nhiên nghĩ nếu có thể được làm lại thì tốt quá.

Tôi muốn từ bỏ những tình cảm và đam mê hoang đường.

Nhưng tôi lúc này chính là gieo gió gặt bão.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1-2: Một đi không trở lại 1

Ai cũng đã từng cô độc.

Bạn sợ cô độc ư?

Không sao đâu, đừng sợ...

Chỉ là bạn chưa tìm được cách sống chung với nó thôi.

Edit: Sa

Lần đầu tiên gặp Thẩm Khâm Tuyển, tôi chỉ là một trợ lý chụp ảnh của Mạch Trăn Đông.

Trợ lý chụp ảnh là một công việc vừa vất vả vừa thấp kém. Mang tiếng là làm công việc chụp ảnh ở tạp chí V danh tiếng, nhưng công việc thực tế lại là bưng trà rót nước, nếu xui xẻo thì sẽ bị chửi như chó.

Người trong giới gọi Mạch Trăn Đông là “Mạch đại nhân”, không chỉ vì anh ta là nhiếp ảnh gia hàng đầu hiện nay, mà còn có một nguyên nhân khác nữa là cho dù có là minh tinh, không cần biết nổi tiếng thế nào nhưng khi đứng trước ống kính của anh ta, họ đều phải ngoan ngoãn nghe lời, chỉ như thế những bức ảnh của họ mới có chiều sâu, từ đó mới bán được giá cao.

Mạch Trăn Đông còn khá trẻ, mới khoảng ba mươi, vóc dáng cao lớn, gương mặt góc cạnh, tóc cắt ngắn, những sợi tóc cứng như dây thép, không

thích nói cười. Đối với công việc, anh ta có yêu cầu rất cao. Từ phong nền, trang phục, hóa trang, cho đến người mẫu, minh tinh, chỉ cần làm anh ta không vừa ý thì những người trong studio sẽ chứng kiến khuôn mặt khó chịu, hăm hăm của anh ta, nhiệt độ trong phạm vi bán kính một trăm mét sẽ giảm xuống mức âm. Để hầu hạ tốt cho anh ta, tôi luôn nơm nớp lo sợ, phải cẩn thận từng li từng tí.

Hôm đó, vì để chụp ảnh cho ngôi sao Tần Mâu mà tạp chí V phải điều động một tổ phụ trách lớn. Hiện nay, Tần Mâu là nữ ngôi sao nổi tiếng nhất, nên thông tin về con đường đi đến thành công của cô ấy được lan truyền rộng rãi không phải là điều khó hiểu: năm thứ hai đại học, Tần Mâu được một đạo diễn phát hiện, mời đóng một bộ phim điện ảnh về tuổi học trò, kết quả là bộ phim ăn khách ngoài mong đợi. Chỉ sau hai tuần công chiếu, bộ phim thu về mấy trăm vạn, truyền thông đưa tin không ngớt, khán giả cũng dành rất nhiều lời khen ngợi, theo đó chỉ cần một bộ phim mà Tần Mâu trở nên nổi tiếng. Mặc dù vậy, Tần Mâu không hề xem mình là ngôi sao, vẫn lên lớp như bình thường, giành được học bổng cấp quốc gia, thuận lợi tốt nghiệp đại học, hàng năm xuất hiện liên tục trên các trang bìa tạp chí lớn nhỏ. Con người là một loại sinh vật rất kỳ lạ, đối với một người có quá nhiều điểm vượt trội hơn mình thì họ sẽ không có nửa phần ghen tỵ, mà thay vào đó là ngưỡng đầu nhìn người ấy với đôi mắt ngưỡng mộ. Với một cô gái thông minh, xinh đẹp, lại luôn trong sạch không dính tin đồn nào, cho dù là người nhiều chuyện thích đào bới đời sống riêng tư của nghệ sĩ thì cũng không thể nói gì nhiều, mặc dù giới giải trí không thiếu những tin đồn ác ý.

Tính ra thì tôi với cô ấy cũng coi như là bạn học. Tần Mâu học trên tôi hai khóa, khi tôi nhập học thì cô ấy đã là nhân vật làm mưa làm gió trong trường. Suy cho cùng, với một ngôi trường lớn nổi tiếng là có nền giáo dục nghiêm khắc thì việc có một cựu sinh viên là minh tinh nổi danh tốt đẹp là một việc đáng tự hào.

Như mọi khi, tôi đến địa điểm chụp hình từ rất sớm.

Ở đây chỉ có một ngôi biệt thự, bên ngoài là đồng cỏ mềm mại, phía xa là rừng cây xanh tươi, nhìn rất bắt mắt. Tôi giống như một người nông dân lần đầu lên thành phố, vừa nhìn vừa đánh giá mọi thứ xung quanh. Từ ngoài sân vào trong nhà, phòng khách, phòng làm việc, bàn đọc sách ngoài trời đều là màu trắng sữa, có thể thấy chủ nhân ngôi nhà thích phong cách nhẹ nhàng, thoải mái; ngoài cửa sổ là những mảng cỏ lớn xanh biếc được cắt tỉa kỹ càng, tầm nhìn thoáng đãng khiến người ta liên tưởng đến điền trang của Fitzwilliam Darcy trong tác phẩm “Kiêu hãnh và định kiến”(1). Tôi đo lường khung cảnh bên ngoài bằng mắt, thử tính toán tiền thuê bởi cảnh, thuận miệng hỏi người phụ trách trang phục: “Nơi này chắc khó thuê lắm nhỉ?”

(1) “Kiêu hãnh và định kiến” là tác phẩm văn học kinh điển của nữ nhà văn Jane Austen, Fitzwilliam Darcy là nhân vật nam chính.

Người phụ trách trang phục cười nhạo tôi: “Thật là! Ở đây là nơi Tần Mâu chỉ định, cô nhìn xem, phong cảnh đẹp như vậy thì làm gì tới lượt chúng ta thuê? Hơn nữa người ta đâu thiếu tiền, ai lại chịu cho chúng ta thuê?”

“Mau lên! Tần Mâu đang trang điểm, sẽ đến ngay đây.” Một nhân viên hét to.

Hiện trường lập tức rối ren.

Vất vả lắm Tần Mâu mới đứng đúng tư thế, tôi lại chỉnh sai vị trí đèn chiếu sáng làm cả hiện trường đều nghe được tiếng hét giận dữ của Mạch Trần Đông.

“Ai bảo cô đặt ở đây? Nếu không biết làm thì rút ngay.”

Phó biên tập tạp chí đi đến khuyên mấy câu, Mạch Trăn Đông mới lạnh lùng nhìn tôi: “Để cô ta ra ngoài! Lần sau làm phiền các anh cứ cho tôi một người có đầu óc xứng với chức trợ lý!”

Tôi ảo não đi ra xa, đây không phải là lần đầu tiên, có một lần tôi không những bị anh ta mắng mà còn bị đuổi ra khỏi studio. Hôm đó tôi không dám bỏ đi, chỉ ngồi ôm vai dưới đất lén nhìn tình hình bên trong. Sau khi công việc kết thúc, tôi còn đang phân vân không biết có nên đi vào giúp dọn dẹp hay không thì Mạch Trăn Đông bất ngờ đi ra, dáng vẻ như không có chuyện gì ném cho tôi điều thuốc: “Hút thuốc không?”

Tôi lắc đầu.

Anh ta đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt ôn hòa hơn đôi chút: “Vẫn chỉ là người mới tốt nghiệp, cứ như trẻ con ấy.”

“Vào đi.” Anh ta hút xong một điều thuốc, tinh thần tốt lên rất nhiều: “Bước chân vào ngành này cũng không dễ dàng... Sớm muộn gì cô cũng sẽ học hút thuốc thôi.”

Hôm nay cũng có thể coi là bị mắng nhiều thành quen, tôi đứng ở cửa, móc từ trong túi ra một điều thuốc, rít sâu một hơi.

Một hơi cay nồng xông lên mũi, cố gắng xua tan những mệt mỏi và áp lực, cuối cùng tôi cúi đầu ho sặc sụa, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày đen cùng ống quần kẻ sọc màu xám tro.

Tôi ngẩng đầu thì thấy một người đàn ông, có lẽ là vừa từ một cuộc họp nào đó đi đến đây. Bộ âu phục sang trọng, cà vạt đã được tháo xuống, hai tay đút vào túi quần, vẻ mặt bình thản, dáng người thẳng tắp.

Tôi dè dặt đánh giá anh ta, ánh mắt lướt qua đường nét trên gương mặt người đàn ông trước mặt. Mắt anh ta không to lắm nhưng rất sáng, xương gò má hơi cao, cặp chân mày rất đẹp, vô cùng tinh tế, cách nhau một khoảng vừa đủ tạo cảm giác đây là một người đàn ông mạnh mẽ và dứt khoát.

Nhìn rất thích mắt, nếu một ngày nào đó tôi có thể chụp được hình dáng mạnh mẽ của anh ta thì quá tuyệt.

Thất thố nhìn chăm chăm anh ta hồi lâu, đến khi gương mặt anh ta càng lúc càng trở nên rõ ràng, tôi mới phát hiện anh ta đã đi đến trước mặt mình.

Tôi vội vàng tránh qua một bên, quên mất mình đang cầm điều thuốc mà cọ hai tay vào nhau làm mu bàn tay trái của tôi nóng rần lên.

Xèo, tựa như có thể nghe thấy tiếng đầu điều thuốc chạm vào tay và người được mùi da thịt bị cháy khét.

Nhưng tôi lại không cảm thấy đau, chỉ biết nhìn theo bóng lưng của anh ta.

Người đại diện của Tần Mâu tên Lý Hân là một người khá có tiếng tăm trong làng giải trí, vừa thấy anh ta liền lộ ra vẻ mặt tươi cười chào đón.

Tôi nhìn thấy anh ta cười nhưng trông rất xa cách, khoát tay, ý bảo đừng quấy rầy hoạt động chụp ảnh. Sau đó anh ta lẳng lặng đứng nhìn Tần Mâu đang tạo dáng trên ghế quý phi, ánh mắt dịu dàng.

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ thì mới phát hiện vết thương mới hình thành trên tay mình, đồng thời còn ngạc nhiên khi nghe nhịp đập nơi lồng ngực.

Một người xa lạ để lại cho tôi một dấu ấn, xấu xí đấy, nhưng làm tôi nhớ mãi không quên.

Ánh nắng ngoài cửa sổ dần biến mất, giống như có người vừa kéo rèm cửa, màn đêm dần buông xuống.

Người đàn ông kia luôn nhìn chăm chú vào Tần Mâu đang tạo dáng, tuy yên lặng đứng đó nhưng lại khiến người ta không thể không chú ý đến sự tồn tại của mình.

Tôi cũng cẩn thận nhìn anh ta chăm chú cho đến khi bên tai thoáng nghe tiếng của “Đại nhân” gọi tôi qua thu dọn.

Thì ra buổi chụp ảnh đã kết thúc.

“Đại nhân” vừa cất ống kính bảo bối của anh ta vừa cười đùa: “Sao vậy? Bị mắng mấy câu mà em đã chơi trò mất tích?”

Tôi thấp giọng lẩm bẩm: “Không có.”

Anh ta vỗ đầu tôi: “Lần sau thông minh, linh hoạt một chút.”

Về điểm này thì “Đại nhân” rất tốt, anh ta mắng người xong thì sẽ quên ngay, tuyệt đối không mang thù. Hơn nữa lần này kết quả chụp ảnh rất tốt nên tâm tình anh ta càng không tệ. Nhân viên thuần thục thu dọn đạo cụ, studio lại chào đón thêm một người. Tôi thấy Tổng biên tập Văn Tự ngồi xuống, mỉm cười nói: “Cô Tần, xin chào.”

Tần Mâu mỉm cười chào lại.

“Tôi biết thời gian của cô vô cùng quý giá, nhưng có thể bỏ chút ít thời gian nói vài câu với tôi được không?”

“Tôi vừa tìm được một trường đại học lý tưởng, có thể sẽ ra nước ngoài một thời gian ngắn.” Tần Mâu điềm nhiên nói, ánh mắt lơ đãng lướt về phía cách đó không xa, “Tôi cũng rất muốn nhờ đến quý báo để chính thức tuyên bố rút lui khỏi giới giải trí.”

Không ai nghĩ đến việc cô ấy bỗng nhiên tuyên bố quyết định như vậy. Ba giây sau lời nói ấy, trong đại sảnh rộng lớn không hề nghe thấy âm thanh gì.

Tôi nghiêng đầu theo bản năng thì nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của người đàn ông kia, khớp môi mím chặt, hai đầu chân mày cũng nhíu lại.

Trong thoáng chốc, trái tim tôi như ngừng đập.

Đó là hoảng hốt ư?

Tôi có thể nhận thấy điều ấy.

Tình huống này làm tôi thấy không thoải mái. Tôi nhắc hai hộp ống kính đi ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua anh ta thì bỗng nhiên chân tôi vướng phải dây điện.

Trong lúc cơ thể đang ngã xuống, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Toi rồi! Thế là hết! Ống kính bảo bối của “Đại nhân” chỉ cần bị tổn hại một chút thôi thì anh ta sẽ tuyệt đối không tha cho tôi!

Một đôi tay kịp thời kéo tôi lại, hồn tôi vẫn chưa nhập vào thân thể, run rẩy nói: “Cảm ơn.”

Người đàn ông cúi đầu nhìn tôi, thái độ có chút chán ghét, chau mày lại, quay mặt sang hướng khác, nói: “Không cần khách sáo.”

Sau đó vì chuyện này mà Mạch Trăn Đông đã cười nhạo tôi, nói hôm đó tôi ngồi chồm hổm trên đất, nhìn cứ như dân lang thang cơ nhỡ.

Trước kia tôi chưa từng phát hiện, nhưng ngày hôm nay, khi nhìn về hướng người đàn ông trẻ tuổi này, ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ chán ghét, bỗng nhiên tôi ngửi thấy trên người mình nồng đậm mùi thuốc lá, thấy trên chân mình đang mang một đôi giày vải đã ngả sang màu đen, rồi nhìn lại dáng

vẻ không có nửa điểm chê trách của Tần Mâu, tôi nhận ra thì ra giữa người với người lại có thể khác biệt như vậy, và không ngờ tôi lại sống lôi thôi đến thế.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1-3: Một đi không trở lại 2

Edit: Sa

Ngồi trên xe về cơ quan, tôi uể oải tựa đầu vào cửa sổ xe. Xe chạy rất xóc nảy làm người ngồi trên xe cứ lắc lư qua lại, mệt mỏi rã rời, nhưng không thể làm cho tôi thôi suy nghĩ. Cuối cùng, trong đầu tôi chỉ lặp đi lặp lại hình ảnh của Tần Mâu. Đó là một bức ảnh đen trắng, cô gái trong ảnh đeo mạng che nửa mặt, ánh mắt sáng ngời, như đao như gió, trong phút chốc có thể cắt đứt ruột gan của người xem. Ai mà không yêu thích một cô gái như vậy chứ?

Còn mày thì sao? Bạch Hi, mày muốn trở thành một cô gái như thế nào?

Tôi tự hỏi mình.

Giọng nói từ đáy lòng vang lên, tôi chỉ muốn là người không cô độc.

Hai biên tập ngồi đằng sau nhẹ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng tôi nghe được mấy tiếng kêu kinh ngạc: “Là anh ta sao?”

“Chẳng trách muốn rút khỏi giới.”

Lòng hơi tò mò, tôi ngửa người ra phía sau một chút.

“Chính là anh ta, Thẩm Khâm Tuyển của Vinh Uy, nghe nói đã ở bên nhau hai năm. Bạn tớ theo dõi rất lâu mới chụp được ảnh. Tưởng là đã cầm

chắc chứng cứ, cũng đã viết bài nhưng không được đăng, nghe bảo là ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của Tần Mâu.”

“Thật à? Vậy sao hôm nay lại xuất hiện cùng nhau?”

“Cậu nghĩ ngôi nhà vừa rồi là của ai? Chúng ta được sử dụng lâu như vậy, vừa an toàn lại yên tĩnh, ai có khả năng thuê được chứ?”

“Tớ... tớ muốn lên Tianya(1)rao tin!”

(1) Tianya: Một trang web của TQ

“Cắt! Ngay cả báo giấy còn không đăng được, sợ rằng đăng tin tức lên mạng chưa được ba phút đã bị xóa mất.”

Tôi lập tức tỉnh táo như được uống máu gà, nhân tiện nhớ tên của người ấy, Thẩm Khâm Tuyên.

Khi về tới nhà, tôi đã hoàn toàn kiệt sức, vào bếp mở tủ lạnh lấy lon bia rồi đi ra ngoài. Hớp một ngụm lớn rồi thuận tay lên QQ, lướt một lát thì thấy phần ký tên của bạn học đều là ca thán vì tăng ca.

Tôi nhìn kim đồng hồ đang chỉ số ba giờ sáng, không nhìn được cười khổ.

“Vinh Uy tuyển dụng gấp vị trí kế toán tài vụ. Ai có nhu cầu thì hãy nộp đơn xin việc.”

Tôi nhìn thấy mục ký tên của Mã Điều, đáy lòng chợt thấy hơi hoảng. Sao cái tên Vinh Uy nghe quen tai thế nhỉ?

Đại não vào rạng sáng đã ngừng hoạt động, tôi cố gắng vận động mở dây thần kinh đã quánh đặc lại mới miễn cưỡng nhớ ra. Đúng rồi, Thẩm Khâm Tuyên, người điều hành công ty gia đình Vinh Uy chính là Thẩm Khâm Tuyên.

Tôi cúi đầu, mặc kệ những sợi tóc rơi xuống mặt, nhìn vết bóng xấu xí trên bàn tay trái của mình.

Chưa tới nửa ngày, vết thương đã đóng vảy, bên dưới còn hiện ra lớp thịt non.

Tôi lại nghĩ đến Thẩm Khâm Tuyên. Ngũ quan của anh ta không thể nói là hoàn mỹ nhưng lại là kiểu tôi thích.

Trong cuộc đời này, rất khó để tìm được người mình thích.

Tôi không mong có được, chỉ cần có thể được nhìn thấy thêm vài lần đã là thỏa mãn lắm rồi.

Cũng giống như đối với sở thích chụp ảnh bùng nổ trong nhất thời, sau khi tốt nghiệp, tôi đã từ chối lời mời của vài công ty để làm trợ lý cho nhiếp ảnh gia, nhưng tôi không hề hy vọng xa vời rằng mình có thể hô mưa gọi gió như Mạc Đại Nhân, tôi chỉ thích cảm giác nhất thời nhưng vĩnh hằng đó.

Tôi quyết định sẽ đi nhìn anh ta thêm vài lần nữa.

Tôi biết sự say mê này rất khó hiểu.

Nhưng tôi không quan tâm.

Nhấn vào hình đại diện của một đàn anh cùng trường, gõ hàng chữ:Đàn anh, em là Bạch Hi, em muốn nộp hồ sơ vào Vinh Uy.

Không ngờ hôm sau đã có hồi âm.

Đàn anh Viên Nhược Quân học trên tôi hai khóa, chúng tôi cùng hoạt động trong câu lạc bộ nhiếp ảnh. Anh ấy gọi điện thoại, câu đầu tiên là: “Em nghiêm túc chứ?”

“Em rất nghiêm túc.” Tôi nói, “Đàn anh cũng biết thành tích của em không tệ mà. Lúc mới tốt nghiệp bị váng đầu nên mới không muốn đi làm mà chạy đi chụp ảnh. Bây giờ nể đủ mùi đau khổ rồi nên em muốn cải tà quy chính.”

Đàn anh im lặng một lát rồi mới nói chậm rãi: “Đến cả em cũng đụng chân tường buộc phải quay đầu. Trên thế giới này đã có thêm một nghệ sĩ theo chủ nghĩa lãng mạn bị hạ gục.”

Giọng điệu có mấy phần đặc ý, cũng phảng phất sự thương cảm.

Không ai biết tôi từ bỏ đam mê của mình chỉ vì đuổi theo một giấc mơ càng không thực tế khác.

Tôi khẽ “Dạ”.

Anh ấy cười: “Ừm, anh biết rồi. Em hãy chuẩn bị cho buổi phỏng vấn nhé, với thực lực của em thì không thành vấn đề.”

Vì phải chạy qua chạy lại giữa studio và tòa soạn nên tôi không chú trọng đến cách ăn mặc lắm, chỉ cần thoải mái là được. Nhưng bây giờ, tôi bỏ qua tất cả mũ lưỡi trai, áo sơ mi ca rô, quần jean thùng lố chỗ chỗ mà chọn mặc một bộ đồ công sở lịch sự để ngồi trước bàn phỏng vấn, cố gắng thể hiện bản thân thật tốt.

Đối phương rất hài lòng với trình độ học vấn của tôi, nhưng có một vấn đề: “Cô Bạch, tôi vẫn còn nhớ cô.”

Tôi giật mình, khẽ nhíu mày, nhìn người phụ nữ ngồi đối diện.

Tôi mơ hồ nhớ được trong đợt tuyển dụng được tổ chức ở trường lúc tốt nghiệp, trong khi đợi hồi âm của tạp chí V thì tôi rải không ít hồ sơ, trong đó có Vinh Uy.

Có thể nói đó là lần xin việc cạnh tranh khốc liệt nhất mà tôi đã từng trải qua.

Mặc dù công ty tổ chức tuyển dụng ở trường tôi nhưng những sinh viên trường khác đến nộp đơn rất đông, người người chen chúc chật như nêm cối. Nguyên tắc làm việc từ xưa đến nay của Vinh Uy đều là “Thiết thực và hiệu quả” nên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã tổ chức năm lần thi viết và phỏng vấn. Nghe nói tính cả hồ sơ gửi trên mạng và nộp trực tiếp lên đến mấy vạn người ứng tuyển, nhưng tiến vào đến vòng cuối cùng chỉ còn bốn mươi bốn người.

Tôi nộp hồ sơ vào phòng tài vụ, vô cùng khẩn trương nhưng lại cố biểu hiện mình “không giống với người khác”, trông có hơi tự phụ.

Tôi được xếp vào nhóm một, sau phần teamwork(2) là đến presentation(3). Làm xong, tôi ngồi ở bên dưới, cầm điện thoại di động và một đồng tài liệu ngân người.

(2). Teamwork: Làm việc nhóm

(3). Presentation: Thuyết trình

Đến lượt của nhóm tiếp theo, tôi đứng dậy rời khỏi phòng, một trong số những người phỏng vấn nhìn tôi và cười: “Bạch Hi, đề cương hạng mục của cô rất đầy đủ, tôi rất thích.”

Tôi dừng bước: “Cảm ơn.”

“Hoan nghênh cô gia nhập Vinh Uy.” Cô ấy giơ tay ra với tôi.

Tôi hơi ngạc nhiên, chưa từng nghe nói Vinh Uy sẽ trực tiếp công bố kết quả phỏng vấn, chẳng lẽ tôi may mắn đến mức được nhận ngay?

Tiếc là dù được ưu ái như vậy, tôi chỉ có thể từ chối.

Bởi vì mới vừa nãy thôi, tôi nhận được thông báo trúng tuyển của tạp chí V.

Đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ lúc mình từ chối HR(4), đối phương đã rất kinh ngạc: “Bạch Hi, cô không biết năm ngoái Vinh Uy đứng đầu về mức độ mong muốn được làm việc của sinh viên mới tốt nghiệp ư?”

(4). HR: Human Resources, nghĩa là Nguồn nhân lực, là một thuật ngữ trong kinh doanh, trong trường hợp này thì có nghĩa là Bộ phận nhân sự.

“Tôi... có nghe qua.”

“Thế tại sao lại từ chối?”

“Tôi rất xin lỗi, tôi đã tìm được công việc có hứng thú hơn rồi.”

Vậy nên bây giờ báo ứng tới rồi.

Vẫn là HR đã từng rất thích tôi, lúc này đang cúi đầu xem hồ sơ của tôi, ngờ vực hỏi: “Khi đó cô nói đã tìm được công việc có hứng thú hơn... chính là công ty nhỏ này?”

Thật sự thì tôi đã ghi bừa tên một công ty nào đó vào hồ sơ, nói rằng mình làm tài vụ ở đó nửa năm... Điều này khiến tôi chột dạ, hơi cúi đầu, đáp một tiếng “Vâng”.

Ánh mắt của cô ấy rất sắc bén, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, cô Bạch. Mặc dù chúng tôi vô cùng hài lòng với tố chất của cô nhưng Vinh Uy không tuyển nhân viên không trung thực.”

“Cái gì không trung thực chứ?” Tôi đi vào thang máy, lòng có hơi tức giận, dạo này có hồ sơ xin việc của ai mà không có chút gian dối?

Tôi ấn nút, nhìn hai cánh cửa sắt lạnh lẽo từ từ đóng lại, khoe mắt lại lướt đến một bóng hình ở phía xa.

Tôi phản xạ có điều kiện giơ một tay chặn giữa hai cánh cửa.

Cúi chỏ truyền đến cảm giác đau đớn nhưng tôi không quan tâm, chỉ biết ngây ngốc đứng im nhìn theo bóng lưng của người ấy. Anh đi cùng với một người khác, có lẽ vì vừa đi vừa nói chuyện nên tốc độ không nhanh, khiến người ta có cảm điềm tĩnh, nhàn nhã lạ thường.

Trên thế giới này thật sự có cái gọi là tiếng sét ái tình không? Hay phải nói là kiếp trước có duyên?

Trước kia, tôi chưa bao giờ tin.

Nhưng bây giờ, đầu óc của tôi chỉ còn lại đường nét gương mặt của người đàn ông đó. Đôi mắt không lớn nhưng dài, rất sâu, khiến đầu tôi nóng lên nên đã bỏ công việc trợ lý chụp ảnh chạy tới đây phỏng vấn.

Hành động này có tính là điên rồ không?

Tôi kinh ngạc nhìn hình dáng ấy biến mất khỏi tầm mắt, cuối cùng thở ra một hơi, cả người ủ rũ như đũa đám, rốt cuộc tôi cũng chỉ là một người đi lướt qua Vinh Uy, và càng không thể chạm đến Thẩm Khâm Tuyền.

“Bạch Hi! Em lại bỏ bê công việc à?” Mạch Trăn Đông đứng trong studio hút thuốc, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi rụt vai lại, không nói tiếng nào.

“Ăn mặc giống quý như vậy để làm gì?” Anh ta thấy tôi không nói gì thì càng thêm tức giận.

“Quên đi.” Có lẽ anh ta thấy tôi ủ rũ nên mất hứng mắng người, phất tay một cái, nói: “Lát nữa sẽ có mấy người mẫu mới, em làm thử đi.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên: “Em ư?”

Từ khóe mắt đến lông mày của anh ta đều hiện lên vẻ khinh thường: “Xem xem khoảng thời gian này em học được những gì. Nhưng mà nói thật là anh không mong đợi lắm.”

Tôi gật mạnh đầu: “Em sẽ cố gắng hết sức.”

“Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô kia. Sau này đừng nói anh là thầy của cô đấy.” Anh ta bĩu môi.

Tôi xúc động đến nỗi muốn bật khóc.

Có thể làm nhân viên cho Mạch Trần Đông, còn được quang minh chính đại nhận anh ấy làm thầy thì có nghĩa gì? Đó chính là nếu lúc này tôi từ chối, chắc chắn việc này sẽ được coi là hành động ngu xuẩn nhất trong giới nhiếp ảnh.

Mặc dù hôm nay đã đánh mất cơ hội ở Vinh Uy nhưng lại có thu hoạch lớn ở đây.

Nhân lúc còn thời gian, tôi vội vàng chỉnh lại máy và ánh sáng, đang định tăng thêm ánh sáng thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Tôi nghe máy: “A lô.”

“Là cô Bạch phải không? Tôi là HR của Vinh Uy.”

Chẳng lẽ từ chối tuyển dụng phải nói đến hai lần?

“Là thế này, bộ phận tài vụ của chúng tôi đang cần người gấp, mời cô đến công ty ký hợp đồng, hai ngày sau sẽ nhận việc.”

Tôi cúp máy, nhất thời không thể lấy lại tinh thần.

Nhân viên làm việc đã đi vào: “Người mẫu đã vào vị trí!”

Tôi thấy Mạch Trăn Đông đang từ từ đi vào, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quái lạ. Tôi cúi đầu, nhìn vết bồng còn chưa khỏi hẳn trên tay mình, lòng hạ quyết tâm.

Trong quá trình chụp ảnh, Mạch Trăn Đông chỉ đứng nhìn ở một bên, hoàn toàn không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của tôi, đến khi kết thúc anh ta mới xem từng tấm hình, gật đầu: “Có mấy tấm rất khá.”

Giống như đã đi rất nhiều con đường mới tìm được phương hướng, bỗng nhiên mũi tôi chua xót, thật sự rất khó khăn, chỉ biết nói nhỏ: “Em muốn từ chức.”

Mạch Trăn Đông nhíu mày, nhìn tôi với vẻ nghi ngờ: “Gì cơ?”

“Em muốn từ chức.” Tôi lặp lại rõ ràng.

Anh ta ngoắt ngoắt tay, gọi tôi ra cửa. Bầu trời vào xế chiều ở thành phố tựa như một bức tranh khồng lồ, mỗi người đều bị kẹt lại ở đó, ánh sáng mờ hồ nhưng dịu dàng.

Mạch Trăn Đông cầm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi liếc nhìn tôi: “Không làm nổi nữa? Bị mắng nên sợ?”

Tôi cũng cầm điếu thuốc: “Thời gian qua rất cảm ơn anh đã dạy bảo.”

Anh ta ngẩng đầu, thở ra một vòng khói: “Được rồi, đừng là do mình tự chọn. Nói một chút đi, sau này định làm gì?”

“Tài vụ.”

Bàn tay cầm điếu thuốc của anh ta dừng lại một chút, giống như đang dở khóc dở cười: “Tài vụ?”

Chụp ảnh và tài vụ, một nghề cần sự lãng mạn và linh cảm, còn một nghề cần sự nghiêm túc và tỉ mỉ, không ai có thể kết hợp hoàn hảo hai tính

chất đặc biệt này. Mạch Trăn Đông nhìn chăm chú vào mắt tôi, giống như đang nhìn kẻ điên.

“Quên đi. Nhiếp ảnh gia vốn cũng là kẻ điên.” Anh ta lầm bầm một câu, vỗ vai tôi: “Nếu không làm nổi thì cứ đến tìm anh.”

Một cơn gió thổi qua, những vòng khói che mờ mắt tôi. Tôi gật đầu: “Cảm ơn anh.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1-4: Một đi không trở lại 3

Edit: Sa

Cuộc sống của tôi chuyển từ trợ lý chụp ảnh chuyên sang nhân viên công sở.

Từ người điều chỉnh góc chụp, nắm bắt từng cái nhăn mày, nụ cười của người mẫu biến thành một người luôn phải làm việc theo khuôn khổ.

Nguyên tắc làm việc hàng đầu của Vinh Uy chính là phải thiết thực, cụ thể, và dưới sự phát triển không ngừng của các công ty con, bộ phận tài vụ vô cùng bận rộn. Hàng ngày, tôi phải có mặt ở cửa lớn của công ty vào tám giờ năm phút sáng, sau đó sẽ hòa vào bầu không khí làm việc khẩn trương, cả ngày bận tối mắt tối mũi, có khi đến tận đêm khuya mới được về.

Trong thang máy, tôi gặp HR đã phỏng vấn tôi hai lần. Lúc cô ấy nhìn thấy tôi thì hơi khựng lại một chút rồi ngay lập tức rảo bước tiến tới, chủ động chào hỏi tôi.

Tôi vẫn luôn muốn hỏi tại sao cô ấy lại thay đổi quyết định nhưng còn chưa kịp mở miệng thì cô ấy đã nói: “Bạch Hi, cô rất may mắn đó. Sau khi chúng tôi quyết định, Lão Đại nhìn hồ sơ của cô, phát hiện cô học cùng trường với anh ấy nên mới chọn cô.”

Trong giọng nói của cô ấy rõ ràng có ý gì đó rất mập mờ làm tôi vô cùng khó hiểu.

Tôi cười hai tiếng, vờ như không nhận ra sự châm chọc của cô ấy.

Thang máy vang lên một tiếng ‘Đình’, tôi nói chân thành: “Cảm ơn chị đã cho tôi cơ hội.”

Trong khoảnh khắc ra khỏi thang máy, nhìn vào một mặt bên của thang máy, tôi thấy ánh mắt của cô ấy vẫn luôn nhìn tôi, nói chính xác là dán chặt trên lưng tôi, nếu nhìn kỹ thì có thể nhận thấy sự hoài nghi ẩn trong đáy mắt.

Vừa đến phòng làm việc, Lộ Lộ đã chạy đến: “Bạch Hi, cậu đã chuẩn bị trang phục để mặc trong buổi tiệc thường niên chưa?”

“Chưa.” Tôi trả lời, không để ý lắm.

“Vậy tan làm chúng ta cùng đi dạo phố nhé?” Có vẻ cô ấy rất hào hứng.

“Hả? Hôm nay tớ phải tăng ca.” Tôi nhìn một đồng bảng biểu trên bàn, cảm thấy hơi nhức đầu.

“Vậy tớ chờ cậu.” Mắt cô ấy như phát sáng, “Buổi tiệc thường niên đó! Cả ngài Thẩm già và ngài Trầm trẻ đều đến!”

“Ngài Thẩm trẻ?” Tôi chần chừ một chút, “Thẩm Khâm Tuyển?”

“Đoán trúng rồi!” Lộ Lộ nằm sấp xuống bàn, “Đến lúc đó còn có rút thăm, không biết phần thưởng cho giải nhất năm nay là gì nhỉ? Năm ngoái là một phiếu quà tặng Chanel, nhưng lại bị phòng thị trường giành mất, lá phiếu đó đổi được hai cái túi Chanel 2.55.”

“Ồ.” Vì trước kia làm việc cho tạp chí, xa xỉ phẩm chất đầy ở studio nên tôi không thấy Chanel có gì xa vời lắm.

“Nhân viên nữ còn có thể khiêu vũ với ngài Thẩm.” Cô ấy bổ sung thêm một câu, “Mặc dù đó là ngài Thẩm già.”

“Tại sao không phải là ngài Thẩm trẻ?” Tôi tò mò.

“Đây là công ty gia đình mà, dù sao thì Chủ tịch vẫn là ngài Thẩm già.”

Nếu được khiêu vũ cùng Thẩm Khâm Tuyên... Tôi hoảng sợ vì suy nghĩ của chính mình, lắc đầu tự giễu, sao có thể chứ? Đó là còn chưa nói đến kể từ ngày làm việc cho Vinh Uy, ngay cả góc áo của Thẩm Khâm Tuyên, tôi cũng chưa được nhìn thấy. Chưa kể đến việc từ nhỏ đến lớn, vận may của tôi luôn ở mức thấp nhất, nếu trong buổi tiệc thường niên lần này có thể ôm được một giải thưởng nho nhỏ thôi đã là không tệ rồi.

Vào những ngày cuối năm, công việc của tôi nhiều không đếm xuể, cuối cùng vẫn không đi mua lễ phục với Lộ Lộ được. Tôi đành tìm đồng nghiệp làm cùng V trước đây để mượn một bộ lễ phục.

Rốt cục cũng có một ngày chủ nhật không phải tăng ca, khi tôi tỉnh ngủ mới phát hiện tối qua không kéo rèm cửa sổ, mặt trời rải những tia nắng ấm áp lên chiếc chăn bông tựa như một cơn mưa màu vàng, dịu dàng đến mức khiến người ta không muốn rời giường. Lần nữa mãi mới bò ra khỏi giường, tôi lấy sỏi cỏ đông lạnh trong tủ lạnh ra nấu, khi ăn xong thì cũng đến giờ, vội vàng mặc áo lông ra ngoài.

Tại buổi tiệc thường niên, mỗi nhân viên đều được nhận tiền lì xì nên tôi phải đến sớm để chuẩn bị bao lì xì. Lúc xuống taxi, tôi mới nhận ra mặc dù có nắng nhưng trời vẫn rất lạnh. Tôi vội chạy vào khách sạn, khi lên đúng tầng thì thấy người ta đang chuyển mấy hòm tiền mặt nóng hổi vào, bên cạnh đó là một chồng bao lì xì khiến người ta cảm thấy vui sướng.

Những tờ tiền mới tinh nằm ở trong tay, vẫn còn nghe mùi mực in. Kiểm kê xong, chúng tôi chạy xuống tầng một. Trong lúc các đầu bếp hàng đầu đang bận rộn nấu ăn, chúng tôi đặt lên bao lì xì lên từng bàn.

Khi các đồng nghiệp lục tục tới dự tiệc, tôi vội chạy vào nhà vệ sinh thay đồ.

Lúc đi ra, đại sảnh đã náo nhiệt gần như sôi trào, tôi vừa tìm được nơi mấy người trong bộ phận của mình đang đứng thì đã thấy Lộ Lộ cầm hai quả bóng nhỏ: “Bạch Hi, tớ lấy mã số giúp cậu rồi. Cậu muốn cái nào?”

“Cái nào cũng được.” Tôi cúi đầu sửa sang lại nếp uốn trên phần ngực của bộ lễ phục, “Còn dư cái nào thì đưa cho tớ là được.”

Lộ Lộ trái lo phải nghĩ rồi mới quyết định chọn lấy một cái. Tôi mở quả bóng của mình ra, liếc nhìn mã số rồi nhét vào túi xách.

Bỗng dưng ngoài cửa trở nên ồn ào, không nhìn cũng biết là mấy vị lãnh đạo xuất hiện.

Tôi khẽ ngẩng đầu liền thấy một người có thân hình cao ráo, mái đầu đã đầy tóc bạc. Bước chân của ông rất vững vàng, thỉnh thoảng còn chào hỏi nhân viên, thái độ vô cùng thân thiết, gần gũi.

Ông Thẩm rất được người trong công ty và cả giới kinh doanh tôn trọng. Còn nhớ năm xưa Vinh Uy gặp vô vàn khó khăn nhưng vẫn phá vỡ độc quyền của doanh nghiệp nước ngoài, ra sức ủng hộ sự phát triển của đất nước. Trong mấy chục năm ông cầm quyền, công ty chưa bao giờ giảm biên chế, luôn cho nhân viên cảm thấy họ là một phần của công ty.

“Thẩm trẻ cũng đến rồi.” Lộ Lộ nhéo tôi một cái, “Mau nhìn kia!”

Thẩm Khâm Tuyên đi vào một mình, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh ông nội.

Người đàn ông này quả là có khí chất trời sinh. Tôi cup mắt, không kiềm được suy nghĩ... vì anh, tôi mới ngồi ở đây. Tất cả những chuyện này có được xem là định mệnh?

“... Tập đoàn hoạt động đến hôm nay đều là nhờ công của mọi người. Năm đó, những kỹ sư trưởng tốt nghiệp ở nước ngoài mà về nước chứ

không ở lại đó, mặc dù điều kiện vô cùng khó khăn nhưng họ là những trụ cột đã tạo dựng nên một Vinh Uy lớn mạnh ngày hôm nay...” Mấy vị kỹ sư trưởng khi đó giờ đã trở thành đồng sự(1), nghe những lời này thì không kiềm được nước mắt.

(1). Đồng sự: thành viên trong Hội đồng quản trị.

Thẩm Khâm Tuyền đứng trên sân khấu, tựa như toàn bộ ánh đèn trên thế giới đều chiếu rọi lên người đàn ông ấy. Mỗi một lời nói của anh đều chân thành, đúng mực, ngắn gọn súc tích. Khi bài phát biểu kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Kể từ lúc anh bước lên sân khấu, ánh mắt của tôi chưa bao giờ rời khỏi người anh, cứ mãi say mê dán chặt vào anh, nhìn anh quay lại ngòì với ông nội, nhìn ông Thẩm vỗ vai anh khích lệ.

“Này, có muốn ăn cua nướng không?” Lộ Lộ vui vẻ hỏi, “Hay là ăn chút kem nhĩ?”

Tôi tùy tiện ăn vài miếng, thấy người dẫn chương trình lại lên sân khấu, máy tính và máy chiếu cũng đã chuẩn bị xong, những hàng chữ trên đó không ngừng chuyển động.

Khi công bố giải thưởng từ hạng năm đến hạng nhất, tiếng hoan hô không ngừng vang lên trong đại sảnh.

Tôi nhìn mã số không có gì đặc biệt trong tay rồi lại nhìn bốn phía, lòng thầm suy đoán giải nhất là gì.

Ông Thẩm đích thân lên sân khấu, ngón tay dừng lại trên bàn phím máy tính, hài hước hỏi người dẫn chương trình: “Không biết phần thưởng là gì nhĩ?”

Người dẫn chương trình ho nhẹ một tiếng: “Năm nay chúng tôi chuẩn bị hai phần quà, người may mắn có thể chọn một trong hai.”

Trên màn hình xuất hiện hai lựa chọn A và B.

A: Tặng mười lăm ngày nghỉ phép cùng một chuyến du lịch châu Âu, mọi chi phí đều do công ty chi trả.

Toàn bộ đại sảnh cùng hít một hơi khí lạnh, mọi người gần như sôi trào. Tôi nghe Lộ Lộ nói lớn: “Dĩ nhiên chọn A rồi! Cầu mong mình được trúng!”

Hoặc là...

Tôi nhìn lên màn hình, gần như ngừng thở...

B: Máy ảnh Leica 9 nhóm 11 thấu kính, ống kính có tiêu cự 35mm.

Rốt cục những con số trên màn hình cũng dừng lại.

179.

“Số 179! Là ai thế?” Người dẫn chương trình hưng phấn nhìn xung quanh đại sảnh, “Là ai thế?”

Tôi choáng váng nhìn quả bóng trong tay, 179.

Mọi người ngồi cùng bàn đều nhìn tôi với vẻ mặt vừa hâm mộ vừa ghen tị, còn tôi luôn ở trong trạng thái choáng váng đi lên đứng đối mặt với ông Thẩm.

Ánh đèn quá chói, tôi mở to hai mắt, nghe được giọng nói như gần như xa: “Chúc mừng Bạch Hi của bộ phận Tài vụ.”

“Cô bé, cháu muốn chọn cái gì?” Ông Thẩm ôn hòa hỏi tôi.

Tôi “Hả” một tiếng, không biết phải làm gì, nhận lấy micro: “Máy ảnh.”

Ông cụ sững sốt một chút, bên dưới cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi nghe được có người hét lên: “Bạch Hi, chọn máy ảnh sẽ nghèo ba đời đó(2)!”

Một trận cười vang.

(2) Chọn máy ảnh sẽ nghèo ba đời: câu gốc là ‘Chụp ảnh nghèo ba đời, máy ảnh hủy hoại đời người’, ý nói làm nghề chụp ảnh rất khó kiếm tiền nhưng lại phải bỏ nhiều tiền để mua thiết bị.

Tôi đỏ mặt, nhận lấy món quà nặng trĩu từ tay ông cụ, luôn miệng nói cảm ơn. Mà ông cụ cũng nhìn tôi chăm chăm, dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Được rồi, lệ cũ của chúng ta là nếu người nhận được giải nhất là nữ thì có thể được khiêu vũ cùng ngài Thấm.”

Nhân cơ hội này, tôi nói nhỏ với ông Thấm: “Ông Thấm, cháu không rành khiêu vũ lắm, nếu lát nữa có giẫm lên chân ông thì mong ông đừng giận.”

Ông cụ cười, nheo mắt nhìn tôi: “Không sao, cháu trai của tôi nhảy rất khá.”

Hả?

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng của người dẫn chương trình: “Năm nay có một sự thay đổi nho nhỏ.”

Lời còn chưa dứt thì Thấm Khâm Tuyên đã đứng lên, đi đến trước sân khấu: “Chủ tịch đã ủy thác cho tôi hoàn thành điệu nhảy mở màn.”

Anh xoay người, khẽ khom lưng, mỉm cười: “Cô Bạch, mời.”

Trong phút chốc, cả sảnh vang lên tiếng hét chói tai, có cả tiếng huýt sáo, tôi có thể nhận ra phần lớn là âm thanh của đồng bào nữ.

Tôi ngơ ngác đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, ngơ ngác bị anh nắm lấy tay dắt vào sàn nhảy.

Ánh đèn tối xuống làm tôi thậm thấy mình quá may mắn, nếu không thì cả thế giới sẽ thấy khuôn mặt đỏ như máu của tôi, và cả tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Âm nhạc vang lên, tôi cúi đầu, cố gắng nhìn theo giày của anh, vội vàng nhảy theo nhịp đầu tiên.

Nhưng không thể làm tôi dời lực chú ý. Bàn tay anh đỡ phía sau tôi, hơi thở nhẹ nhàng phả lên tóc tôi... Làm thế nào tôi mới có thể kiềm chế được những suy nghĩ lung tung này?

Bước chân càng lúc càng sai nhịp, tôi bước một bước khiến bản thân lao đảo suýt ngã, trên giày của anh cũng có thêm một dấu giày rõ ràng.

Ánh đèn đều đang chiếu vào sàn nhảy, mỗi một cử động lại càng thêm rõ ràng.

Tôi nghe tiếng cười nhẹ vang lên ở bên ngoài nên càng thêm bối rối.

Giảm một cú, lại giảm một cú, rồi thêm một cú nữa...

Nếu không phải anh đang nắm chặt tay tôi, tôi đã che mặt ôm máy ảnh bỏ chạy rồi.

“Đừng hoảng hốt.” Có lẽ nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh không tiếp tục im lặng nữa, giọng nói còn mang theo ý cười, “Một hai một, một hai một...”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt lọt vào tầm mắt của anh.

Ánh mắt anh vẫn không một gợn sóng nhưng lại sâu như biển, khiến tôi hoài nghi có phải khi này mình nghe lầm nên mới nghĩ anh đã cười? Nhưng cũng chính ánh mắt quá đỗi bình thản ấy khiến tôi chột tỉnh táo, từng bước đuổi theo nhịp chân anh.

Lúc ở bên cạnh Tần Mâu, anh cũng lạnh lùng, bình thản như vậy ư?

Tôi không kiềm được suy nghĩ, có lẽ là không... Khi đó, rõ ràng tôi đã sợ hãi dưới ánh mắt bình thản của anh, vậy tại sao vừa này lại có thể tỉnh táo?

Trong sàn nhảy càng lúc càng có nhiều người, anh vẫn dẫn dắt tôi, vẫn dùng giọng nói chỉ có hai người chúng tôi nghe thấy để đếm nhịp. Bước chân dần hòa hợp, rốt cuộc tôi cũng có thể ngẩng đầu, lướt qua vai anh nhìn về phía trước.

Điệu nhảy dần vào hồi kết, đột nhiên tôi thấy mu bàn tay có cảm giác lạ thường.

Nhòn nhột, ấm áp, giống như có một loài bò sát nhỏ đang nằm lên.

Bỗng nhiên tôi ý thức được đó là đầu ngón tay của anh đang nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mu bàn tay tôi.

Thế này là... đang trêu chọc ư?

Tôi lập tức luống cuống, liên tục nhảy sai mấy nhịp. Đầu ngón tay của anh vẫn nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay tôi, như gần như xa, hình như rất vui.

“Anh Thẩm.” Tôi không thể không lên tiếng nhắc nhở anh. Tôi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, dáng vẻ thư thái, giống như không có những chuyện mờ ám kia.

“Ừ?” Anh hơi cúi đầu, một lát sau mới hỏi, “Sao vậy?”

“?” Tôi càng không hiểu ra làm sao.

Đầu ngón tay của anh tăng thêm lực: “Đây là cái gì?”

“Vết sẹo do bị bỏng.” Tôi hiểu rồi.

Anh không nói gì thêm nữa, sau khi điệu nhảy kết thúc, anh dắt tôi ra khỏi sàn nhảy, bên cạnh có người đưa áo khoác cho anh. Anh đón lấy, cúi đầu nhìn dấu giày của tôi in trên giày anh, cười khẽ: “Cảm ơn cô.”

Phong độ ngời ngời, không có nửa điểm đáng chê trách.

Tôi chỉ có thể cười trừ, nhìn anh xoay người rời đi.

Mượn ánh sáng trong sảnh, tôi cúi đầu nhìn vết sẹo trên bàn tay, vì bị người khác vuốt ve nên nó nóng lên như thiêu như đốt.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1-5: Một đi không trở lại 4

Edit: Sa

Buổi tiệc thường niên giống như một nồi sủi cảo đang sôi sùng sục, không phân biệt bộ phận, không phân chia nam nữ, không có bất kỳ một giới hạn nào, chỉ còn lại sự cuồng nhiệt và vui vẻ.

Tôi lấy được giải thưởng lớn và màn khiêu vũ được người người mơ ước nên hôm nay không còn gì để tiếc nuối cả. Tôi lặng lẽ ôm lấy túi rồi chạy ra khỏi đại sảnh.

Tôi về lại phòng làm việc, vào nhà vệ sinh cởi bỏ bộ lễ phục không được tự nhiên trên người mình ra, mặc lại chiếc áo len và quần jean, bọc kín toàn thân. Người trong gương đeo nữ trang nhưng lại mặc bộ trang phục quá đỗi bình thường nên nhìn rất lạ lùng.

Tòa cao ốc hiếm có được sự vắng lặng trong ngày, bảo vệ ngồi gù gù gật. Tôi bước ra ngoài, cảm giác trời đất này cứ như một cỗ máy lạnh khổng lồ, thổi lạnh cóng cả người.

Chạy đến trạm xe buýt, khi những cơn gió lạnh lướt qua cổ, tôi mới nhớ mình chưa xoa mái tóc đã được vấn lên hồi chiều. Tôi tiện tay vuốt mái tóc dài, vô tình nhìn một sạp báo ven đường, tờ V số mới ra được đặt ở vị trí bắt mắt nhất.

Bìa báo quả nhiên là hình ảnh Tần Mâu dùng mạng che mặt, ánh mắt như xuyên qua lớp màn mỏng, có thể soi rõ lòng người. Bên cạnh, một nhóm người bàn luận rôm rả: “Theo như Tần Mâu nói thì chẳng phải cô ấy sẽ giải nghệ khi đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp sao?”

Tôi lấy một quyển, ông chủ cười, nói: “Tạp chí này bán chạy lắm, đây là quyển cuối cùng rồi.”

Trả tiền xong, chưa kịp nhét báo vào túi thì hai luồng ánh sáng chiếu đến làm tôi phải nheo mắt lại.

Tiếng phanh xe của chiếc ô tô vang lên, vô cùng chói tai dưới thời tiết lạnh cóng này.

Tôi thấy cửa sổ xe dần hạ xuống, Thẩm Khâm Tuyên nhìn tôi: “Bạch Hi?”

Anh ấy vẫn còn nhớ tên tôi! Mặc dù chỉ là một việc nhỏ nhưng tôi vẫn rất vui.

“Anh Thẩm.”

“Tôi đưa cô về.” Nét mặt của anh rất bình thường nhưng khiến người khác không thể chối từ.

Tình hình giao thông tối nay rất tốt.

“Sao không ở lại chơi thêm một lát?”

“Mệt.” Nghĩ nửa ngày tôi mới ngen ra được câu đó.

Anh “À” một tiếng, đạp chân ga cho xe dừng trước cột đèn đỏ.

Trong nháy mắt, anh nhìn thấy tờ báo đang nằm trong tay tôi, khi mắt anh lướt qua hình Tần Mâu trên trang bìa, đôi đồng tử đen láy của anh khẽ

co lại.

Tôi liền giấu tờ báo sang một bên.

Nhưng anh lại cười: “Tôi nhớ lúc trước chúng ta đã từng gặp nhau rồi, đúng không?”

Tôi không biết nên nói gì mới đúng.

“Nơi chụp hình cho cô ấy là nhà của tôi.” Anh nói đơn giản, “Cô Bạch, hình như cô là nhiếp ảnh gia?”

Tôi không còn đường nào chối cãi, chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta đã từng gặp nhau. Hôm đó nghe cô Tần nói phải ra nước ngoài du học.”

Anh chậm rãi đỗ xe ở ven đường, lấy tờ báo trong tay tôi, lật vài trang, cuối cùng dừng lại ở trang có hình của Tần Mâu. Cô gái có vẻ uể oải, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, vạt áo dài phủ hờ trên đôi chân trần, như ẩn như hiện. Anh nhìn rất chăm chú, không biết đang nghĩ gì mà ánh mắt cứ dụi dàng, quyến luyến.

Nhìn vẻ mặt đó của anh, tôi cảm thấy đáy lòng hơi nhói, giống như là... ghen tị và chua xót.

“Tôi nghĩ cô đã đoán được.” Anh đóng tờ báo lại, trả cho tôi, “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Tôi biết cô ấy khi cô ấy vừa lên đại học, đóng bộ phim đầu tiên nhưng đến bây giờ vẫn chưa được chiếu.” Đầu ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào vô lăng, “Là một cô bé rất trong sáng, rất thông minh. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thích cô ấy.”

Tôi không lên tiếng, ngón tay vuốt nhẹ vết bỏng, nhưng trong lòng lại miên man nghĩ tại sao anh lại nói những điều này với tôi?

“Một năm sau, cô ấy đồng ý làm bạn gái của tôi, nhưng muốn tôi giữ bí mật. Tôi tôn trọng cô ấy, giúp cô ấy thu xếp chuyện ở công ty, không để người khác biết được mối quan hệ của chúng tôi để tránh ảnh hưởng đến chuyện học hành và công việc của cô ấy.” Anh dừng lại một chút, “Vốn dĩ kế hoạch của tôi là đợi cô ấy tốt nghiệp thì sẽ kết hôn, nhưng cô ấy thấy mình còn nhỏ nên tôi cũng có thể đợi cô ấy thêm vài năm.”

Tôi hít sâu, lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, quả thật rất khó chịu. Tại sao trên thế giới này lại tồn tại một người như vậy? Không biết vì sao, điều đó làm tôi cảm thấy càng thêm khổ sở, thà rằng anh là kẻ lãng nhãng, trêu hoa gheo nguyệt khắp nơi, còn hơn là người tôi yêu nhưng lại toàn tâm toàn ý yêu người khác.

“Nhưng lần này, cô ấy ra nước ngoài mà không nói cho tôi biết, có lẽ sợ tôi không đồng ý.” Anh vẫn lẳng lặng nói, “Tôi có thể để cô ấy làm bất cứ chuyện gì, nhưng lần này thì không thể.”

“Tại sao?” Tôi không kìm được, hỏi: “Dù sao anh cũng đã quyết định đợi thêm mấy năm mà.”

“Cô ấy còn nhỏ, cần phải có người dạy bảo, khơi thông.” Anh nói nhẹ nhàng, “Vậy nên tôi đề nghị chia tay.”

Tôi kêu nhỏ một tiếng.

Gò má của anh rất đẹp, vẻ mặt vẫn dịu dàng.

“Cô ấy nổi tính trẻ con, vì giận dỗi nên cũng đồng ý chia tay.”

“Anh... hối hận rồi?” Tôi đoán.

“Không, không phải là hối hận.” Anh khẽ mấp máy môi, tựa như Tần Mâu đang đứng trước mặt vườn tay là có thể chạm đến gương mặt của cô ấy, “Tôi chưa từng nghĩ sẽ thật sự chia tay cô ấy.”

“Chỉ là muốn dạy cho cô ấy một bài học, sau đó cô ấy sẽ về lại bên tôi.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh, giờ phút này mới có thể chứng kiến sự cố chấp và kiêu ngạo đã ăn sâu vào xương tủy của anh.

“Tại sao lại nói với tôi những chuyện này?”

“Vì tôi muốn nhờ cô giúp đỡ, Bạch Hi.” Anh nghiêng người nhìn tôi, “Làm bạn gái của tôi, cho đến khi cô ấy quay về.”

Tim tôi như ngừng đập, tựa như nó đã bị đông cứng bởi cái lạnh ngoài cửa sổ, trong nháy mắt, đầu óc cũng ngừng hoạt động.

Tôi không hiểu gì cả, nhưng vẫn từ chối theo trực giác: “Không.”

Anh khẽ nhướn mày: “Đừng vội từ chối. Hãy nghe điều kiện đã.”

Tôi biết hành động sáng suốt nhất vào lúc này là xuống xe, ở gần anh càng lâu thì tôi càng nghi ngờ định lực của mình. Nhưng ánh mắt của anh tựa như có ma lực, nhìn tôi chăm chú khiến tôi chẳng thể nào thoát thân.

“Tôi sẽ giữ kín quan hệ của chúng ta, không để một ai trong công ty biết chuyện này. Mặt khác, cô không cần quá lo lắng, chỉ cần phối hợp diễn mấy lần là được.” Anh khẽ mỉm cười, đôi môi mỏng phun ra từng câu từng câu từng chữ khiến người ta khó lòng chống cự, “Về phần kinh tế, tôi sẽ trả thù lao tương ứng cho cô.”

“Nếu đã giữ bí mật thì có ích gì chứ?” Tôi lấp bắp, “Cô ấy ở nước ngoài mà.”

“Cô ấy sẽ biết thôi, cô không cần lo việc này.” Anh nói nhẹ nhàng như mây bay gió lướt.

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ rằng chỉ cần mở miệng thì ngay cả trái tim, nội tạng đều không giữ được.

“Trả tiền theo tháng chứ?” Một lúc lâu sau, tôi mới nói.

Đôi mắt đen láy sáng rực của anh như ẩn hiện nét cười: “Được. Cô muốn bao nhiêu?”

Tôi thuận tay xòe ra mười ngón.

Mắt anh còn không thèm chớp: “Được.”

Tôi thật sự không nghĩ ra lý do để từ chối, chỉ có thể quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đông trong lành bắt đầu rơi những hạt tuyết mỏng manh.

“Tại sao lại chọn tôi?” Tôi vô thức vuốt ve vết bỏng trên tay, nhớ tới ngày đầu tiên gặp nhau, tôi nghèo túng lòi thoi, còn Tần Mâu mặc lễ phục, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, đẹp tựa thiên thần. Cô ấy được người đàn ông bên cạnh tôi nâng niu trong lòng bàn tay, phí công phí sức mong muốn cô ấy quay lại. Còn tôi... có tư cách gì để làm thể thân của cô ấy?

“Vì tôi không ghét cô.” Trong tiếng nổ máy, giọng của anh rất nhỏ, “Hợp tác vui vẻ, Bạch Hi.”

Rất lâu sau này, tôi vẫn luôn nhớ những hạt tuyết bị tan chảy trên cửa sổ xe vào đêm đó. Và tôi đã cùng một tên ma quỷ định ra một hiệp ước.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2-1: Hiệp ước ma quỷ 1

Edit: Sa

Hôm sau đi làm, vừa mới bước chân vào phòng làm việc, tôi đã loáng thoáng nghe tiếng có người đang bàn luận về máy ảnh. Tôi cảnh giác ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả nhiên, ở gần đó, Lão Đại và mấy đồng nghiệp đang vẫy tay gọi tôi.

Tôi chạy đến.

Lão Đại vỗ vai tôi: “Bạch Hi, em vất vả rồi, tại buổi tiệc thường niên tối qua nhờ có em mà bộ phận tài vụ của chúng ta đã trở nên nổi tiếng!” Nói xong còn cười ha ha.

“Lão Đại, anh cười ghê quá!” Tôi né bàn tay của anh ta.

“Trang web nội bộ của công ty có một cuộc bình chọn nhỏ, mọi người đang thảo luận xem nên đặt cho em biệt danh là ‘Em gái máy ảnh’ hay là ‘Em gái giẫm chân’.” Anh ta càng cười hí hửng, nói: “Anh bỏ phiếu cho Em gái máy ảnh.”

Mặt tôi càng lúc càng đen, có đồng nghiệp tiếp lời: “Em gái giẫm chân của tôi ới, cô chưa thấy giày của anh Thẩm đâu, thê thảm không nở nhìn. Cũng may đó là anh Thẩm, chứ nếu là chủ tịch nhảy cùng cô thì có khi phải đi bệnh viện mất.”

“Mọi người có cần tàn nhẫn như vậy không?” Tôi xoay người không thèm để ý đến mấy người nhàm chán này nữa, một đồng bảng biểu vẫn còn đang chờ kia, thật sự không có tâm trạng tán gẫu.

Lúc đang làm việc thì đụng phải Lộ Lộ: “Bạch Hi, sao cậu lại chọn máy ảnh chứ? Kỳ nghỉ phép rồi thêm chuyến du lịch châu Âu miễn phí tốt thế cơ mà.”

Tôi đành nói thật: “Chiếc máy ảnh đó rất hiếm có khó tìm, toàn bộ quá trình sản xuất đều bằng thủ công, quan trọng là có tiền chưa chắc đã mua được.”

“Cậu thích chụp ảnh hả?” Cô nàng nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái.

Bỗng nhiên tôi không kìm được, muốn khoe khoang một chút, liền lấy tờ V ra, còn chưa bắt đầu giới thiệu thì tờ báo đã bị cô nàng giành mất: “Wow, là Tần Mâu này!”

Cô ấy nhanh chóng lật đến trang viết về Tần Mâu, nhìn ngắm tỉ mỉ rồi cảm thán: “Có rất nhiều minh tinh, cô ấy cũng không phải là người đẹp nhất nhưng tại sao tớ lại thích cô ấy như vậy chứ?”

Lòng tôi có chút chua xót, nhưng vẫn hòa theo cô ấy: “Ừ, tại sao chứ?”

“Giới giải trí rất phức tạp!” Lộ Lộ nói, “Nhưng Tần Mâu lại khiến tớ tin cô ấy thật sự trong sạch.”

“Tớ cũng tin.” Tôi nói. Trên thế giới này, nếu ai nghĩ đến việc vấy bẩn cô ấy thì phải xem người đó có thể đối phó với Thẩm Khâm Tuyền hay không.

Bỗng nhiên tôi không muốn nói chuyện về Tần Mâu với cô bạn nữa, lật mấy trang báo, chỉ vào vài tấm hình cho Lộ Lộ xem.

Cô nàng cẩn thận nhìn ngó hồi lâu, mờ mịt: “Mấy người này là ai?”

Tôi ủ rũ: “Cậu nhìn đi! Chỗ này nè!”

Tôi chỉ vào dòng chữ nhỏ nhỏ:Chụp ảnh: Bạch Hi.

“Wow!” Lộ Lộ cảm thán một tiếng, “Nhìn không ra đó, thì ra cậu lại hoạt động trong giới thời trang.”

Tôi hơi đặc ý: “Chỉ là sở thích nghiệp dư thôi.”

Tôi nói thêm mấy câu rồi vùi đầu vào công việc. Điện thoại vang lên một tiếng, là chuông báo tin nhắn.

Thẩm Khâm Tuyên:Cùng nhau ăn tối, chờ tôi tan làm.

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy mình là người có đạo đức nghề nghiệp nên trả lời:Được.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Gần tới mùa xuân, các hạng mục công việc đều hoàn tất, vậy nên mặc dù vừa mới trải qua buổi tiệc thường niên nhưng phòng chúng tôi vẫn loay hoay quên trời quên đất, mãi đến khi cuộc họp nhỏ kết thúc, nhìn thời gian trên điện thoại, tôi mới phát hiện có tới mười mấy cuộc gọi nhờ.

Tôi giật mình, vội gọi lại.

Giọng nói của đối phương rất trầm: “Sao không nghe điện thoại?”

“Tôi phải tăng ca.” Tôi nhỏ giọng trả lời, “Điện thoại để ở chế độ im lặng.”

Anh im lặng một chút rồi mới nói: “Xuống đây đi.”

Tôi lưu bảng số liệu còn chưa làm xong vào USB để về nhà làm tiếp, vội vàng dọn dẹp đồ đạc rồi chạy xuống lầu.

Thẩm Khâm Tuyển đậu xe ở đầu một con hẻm nhỏ gần tòa nhà làm việc của Vinh Uy, tôi phải căng mắt tìm mới nhìn thấy được.

Mở cửa ngồi vào xe, hơi ấm khiến người ta phải hắt xì.

Anh giơ tay, chỉ vào đồng hồ rồi hỏi tôi: “Máy giờ rồi?”

Tôi nhìn kim giờ chỉ vào số mười, lắp bắp: “Ông chủ, tôi chỉ là đang cố gắng làm việc cho anh. Hơn nữa, hơn nữa...”

Anh nhướn mày, không giận mà nghiêm: “Còn gì nữa?”

“Hơn nữa, tôi nghĩ anh còn bận rộn hơn chúng tôi, còn phải họp hành, cả những việc khác nữa.” Tôi nuốt nước bọt, làm sao tôi biết anh ở đây chờ lâu như vậy chứ?

Anh nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng cũng cười: “Nếu có họp thì cũng là người khác theo giờ của tôi. Em biết tôi ở đây chờ em bao lâu rồi không?”

“Tôi vô cùng tận tình vì công việc của công ty.” Tôi cãi chày cãi cối, “Cam tâm tình nguyện bị ép giá trị thặng dư(1).”

(1). Giá trị thặng dư: một từ ngữ chuyên môn trong kinh tế, là mức chênh lệch giữa giá trị hàng hóa và số tiền nhà tư bản bỏ ra. Trong truyện, ý của Bạch Hi là chị cam tâm tình nguyện bị công ty bóc lột sức lao động.

Anh thu hồi ánh mắt, khởi động xe, hình như khóe môi có nụ cười khê: “Không có lương tăng ca?”

“Có.” Tôi vội vàng nói, “Mà nếu anh không đợi được thì cứ đi trước, chỉ cần gửi tin nhắn cho tôi là được.”

Anh lơ đãng nhìn tôi một cái: “Tôi không biết em lại bận hơn tôi.”

Khi xe chạy ra đến đường lớn, anh hỏi tôi: “Đã ăn tối chưa?”

“Vài cái bánh bao.”

“Vậy giờ em muốn ăn gì?”

“Tôi có thể nói thật không?” Tôi mong đợi hỏi.

“Nói đi.”

“Tôi muốn ăn mì xào hải sản tại một quán ăn ở gần đây.” Vừa nghĩ tới những sợi mì và mấy con tôm to được trộn với một chút giấm, tôi đã chảy nước miếng, “Nhưng mà không gian không được tốt lắm.”

Anh không phản đối, quay đầu xe: “Không sao.”

Lúc xe dừng lại, nương theo ánh đèn đường, tôi nhìn thấy sắc mặt không tốt của anh.

“Tuy không gian không ổn lắm nhưng mì rất ngon.” Tôi an ủi anh, đồng thời bước nhanh vào quán vì sợ anh đổi ý.

Hai bát mì được bưng lên, tôi thuần thục rưới giấm, trộn đều rồi bắt đầu gắp từng đũa lớn.

Một lát sau, khi đã ăn được nửa bát, tôi ngẩng đầu, thấy bát mì bên kia vẫn còn nguyên.

“Không hợp khẩu vị của anh à?” Tôi hơi ngượng.

Anh cười cười: “Quá nhiều dầu.”

“Ờ... Anh ăn tối chưa?” Tôi thử thăm dò.

Anh lắc đầu: “Vốn định đưa em đi ăn món Nhật.”

“Tôi chưa từng ăn đồ Nhật. Tôi sợ mấy miếng cá sống đó lắm.” Tôi bật thốt.

Anh nhìn tôi chăm chăm, nét kinh ngạc dâng đầy trong đôi mắt xếch, nhưng dần lắng xuống, khẽ mỉm cười: “Xin lỗi, tôi không biết.”

Tôi cúi đầu, ăn một thìa lớn mì xào, nói không rõ lời: “Không có gì. Lần sau sẽ đi.”

Tôi giải quyết xong bữa tối, thở phào một hơi: “Tôi về đây, còn nhiều việc phải làm lắm.”

“Còn muốn làm thêm giờ?” Anh hơi kinh ngạc, rất tự nhiên rút chiếc khăn tay từ túi áo lau tương ớt ở khóe miệng cho tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, khi đang không biết phải làm gì thì nghe được tiếng chụp hình của máy ảnh.

Tôi nhanh chóng quay đầu, quả nhiên thấy một bóng người đang vội trốn vào trong góc.

Anh rất bình thản, khóe môi vẫn là nụ cười vừa thản nhiên vừa cứng chiều. Lòng tôi bị giội một chậu nước lạnh, đầu óc lập tức tỉnh táo.

Sao anh có thể tình nguyện chờ tôi suốt ba tiếng?

Sao anh có thể đến quán ăn toàn mùi dầu mỡ với tôi?

Tất cả chỉ là diễn trò, vì một cô gái khác. Một vở kịch hoàn mỹ.

Quả nhiên, một lát sau, anh đứng lên, tựa như không muốn lãng phí thời gian thêm nữa: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Tôi yên lặng đứng lên. Khi tới cửa tiểu khu, đang định chào tạm biệt thì đột nhiên anh nắm tay tôi rồi kéo tôi vào lòng, sau đó cúi đầu, dịu dàng hôn khẽ lên mặt tôi.

Vòng ôm ấm áp, rộng rãi, có thể che chắn gió mưa, nhưng chỉ là giả dối.

Cơ thể của tôi cứng ngắc. Bỗng nhiên, tôi nghĩ tới một đồng thoại đã nghe được từ bé.

Một con khỉ lấy hạt dẻ từ trong lò lửa, chỉ vì ham mê hương vị ngọt ngào của hạt dẻ mà tình nguyện bị bỏng, cả người đầy thương tích.

Bây giờ, tôi chính là con khỉ ấy.

Biết rõ một đi không trở lại nhưng vẫn ngoan cố bước tiếp.

Ngày hôm sau, vì đã lần lượt tổng kết các hạng mục, áp lực công việc giảm đi rất nhiều nên không phải giải quyết bữa trưa bằng sandwich.

Tôi cùng Lộ Lộ đến nhà ăn, trên đường liên tục có tiếng chào “Em gái máy ảnh”. Ban đầu tôi có hơi xấu hổ, còn bây giờ thì đã thản nhiên chấp nhận, nhưng Lộ Lộ lại cười rung cả người.

Đến nhà ăn, chọn một phần cơm gà, đang lúc ngồi xuống bàn với đồng nghiệp thì bỗng nhiên xung quanh trở nên ồn ào.

“Chuyện gì vậy?” Lộ Lộ đứng dậy nhìn láo liên.

“Tám phần là tòa soạn nào đó đến phỏng vấn ngôi sao ở nhà ăn.” Lão Đại dường như đã quen với việc này.

Nhà ăn của Vinh Uy chiếm đến hai tầng của tòa nhà, đầu bếp đều là những người nổi tiếng trên thế giới, chẳng hạn như bên tay trái của tôi là một anh chàng người Ấn Độ đang thuần thục lật bánh. Tất cả nhân viên của Vinh Uy đều phải nộp phí để làm thẻ nhân viên, đó cũng là một hình thức thu phí của công ty.

“Không phải người của tòa soạn đâu! Là ngài Thẩm trẻ đến đây!”

Tin tức này ở nhà ăn còn làm mọi người chấn động hơn cả khi nghe tin Lương Triều Vỹ, Kim Thành Vũ(2)tới đây nữa.

(2). Lương Triều Vỹ, Kim Thành Vũ: 2 nam diễn viên nổi tiếng.

Quả nhiên, Thẩm Khâm Tuyển đi ăn cùng mấy vị quản lý cấp cao. Họ tìm một bàn trống rồi ngồi xuống, ngay bên cạnh bàn của chúng tôi.

Theo lệ cũ, anh tới đây để social một chút, gọi là “gần gũi với nhân viên”.

(3) social: thuộc về xã hội. Vì tác giả dùng từ tiếng Anh nên mình giữ nguyên. Ý trong truyện là Thẩm Khâm Tuyển đang thể hiện mình tuy là giám đốc nhưng cũng chỉ là một phần của công ty như nhân viên bình thường.

Có lẽ vì đi ăn trưa nên nhìn anh rất thoải mái, ngay cả áo khoác cũng không mặc, cổ áo sơ mi trắng được nới rộng, tay áo xắn đến tận khuỷu tay.

Mọi người đều đứng lên. Anh nhìn tôi, cười cười: “Em gái máy ảnh? Hôm trước còn giẫm chân tôi mấy cái đó.”

Một trận cười vang.

Tôi đen mặt nhưng không thể nói gì, chỉ có thể cười ngốc hai tiếng.

Đợi anh đi khỏi, Lộ Lộ giật nhẹ tay áo tôi, kích động: “Trời ạ, ngài Thẩm trẻ vẫn nhớ cậu kìa!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Chả phải chuyện tốt lành gì.”

Đang cúi đầu và một thìa cơm lớn, bỗng nhiên Lão Đại nói: “Bạch Hi, nghe nói em có thể ăn một cái sandwich trong một phút?”

“Là bốn mươi lăm giây.” Lộ Lộ chỉnh lại, “Làm người chỉ cần như vậy thôi.”

Tôi cầm thìa, cãi lại: “Vì lần đó gấp quá mà. Tất cả đều do Lão Đại mà ra, cứ liên tục hối thúc, hại em đói quá nên mới...”

Lúc đó công việc ngập đầu, bên trên yêu cầu trước 12h30 phải nộp bảng báo cáo, tôi phải vừa đếm ngược từng phút vừa làm việc. Lộ Lộ mua bữa trưa cho tôi, do quá đói nên tôi chỉ cần hai ba miếng đã giải quyết xong.

Tôi còn nhớ về mặt kính ngạc như trời sập của Lộ Lộ khi cô nàng quay người lại trông thấy túi sandwich đã trống rỗng, còn tôi thì một miệng đầy bánh đang điều khiển chuột máy tính. Từ đó về sau, mọi người trong bộ phận đều biết Bạch Hi có thể ăn một cái sandwich trong vòng một phút.

“Đúng đó, Em gái máy ảnh siêu đáng yêu nhé, hồi bữa còn biểu diễn lại một lần cho bọn em xem nữa.” Lộ Lộ nói, “Bọn em bấm giờ, đúng bốn mươi ba giây.”

Thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của mọi người đều đang bắn về phía mình, tôi vội nói: “Hôm nay không được, em vừa ăn cơm gà rồi.”

Có thể do âm thanh cười nói ở bàn chúng tôi quá lớn, tôi thấy Thẩm Khâm Tuyên quay qua, dường như anh đang nghĩ gì đó, ánh mắt dừng trên người tôi một lúc, lạnh như băng.

Tôi hơi chột dạ, vội vàng cụp mắt, cúi đầu ăn cơm: “Lần sau sẽ biểu diễn cho mọi người xem.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2-2: Hiệp ước ma quỷ 2

Edit: Sa

Sau lần vô tình chạm mặt ở căn tin, Thẩm Khâm Tuyên không hề liên lạc với tôi. Tôi cũng chẳng lấy làm khó hiểu, dù sao cũng chỉ là diễn kịch, khi nào có việc thì anh mới tìm đến tôi.

Chủ nhật không cần tăng ca, tôi ở nhà ngủ nướng rồi đi siêu thị mua đồ. Đồ cần mua quá nhiều, tôi lại không đeo bao tay nên quai túi to túi nhỏ siết vào tay rất đau.

Lúc đến dưới khu nhà, có một chiếc xe quen thuộc đã đậu ở đó, từ chỗ tôi đứng không thấy khuôn mặt của người đó, chỉ thấy một dáng người cao ráo. Dưới ánh nắng mỏng manh của ngày đông, bóng hình ấy càng tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Tim tôi đập thình thịch, tiến lên mấy bước, hỏi thăm dò: “Anh Thẩm?”

Anh dựa vào cửa xe, hai tay đút vào túi áo khoác, không biết đang nghĩ gì, nghe được giọng của tôi mới ngẩng đầu lên, hỏi chậm rãi: “Về rồi à?”

Đập vào mắt tôi là đôi chân mày dài gần chạm đến tóc mai, ánh mắt sắc bén, nhưng cũng rất mệt mỏi. Tôi cảm thấy ngay vào lúc này, chỉ khi được máy ảnh chụp lại mới không uổng phí ánh mắt ấy.

Tôi còn chưa kịp đáp lại anh thì chiếc túi trong tay bị rách, đồ đạc đều rơi xuống đất.

Tôi kêu lên một tiếng, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt đồ. Một cái hộp lăn lông lốc tới chân Thẩm Khâm Tuyên, anh nhặt lên, nói: “Ăn đồ ăn nhanh đóng hộp?”

Tôi “ừ” một tiếng, nói mà không ngừng đầu: “Sao anh lại đến đây?”

Anh không hề giúp đỡ, cứ đứng nhìn tôi chật vật nhặt đồ, lạnh lùng nói: “Vừa ăn mấy thứ này lại vừa ăn nhanh, còn sống một mình nữa, nhờ dạ dày xảy ra vấn đề thì sao?”

“Tôi sống cùng với bạn.” Tôi ngẩn người, nhanh chóng phản ứng, “Sao anh biết tôi ăn nhanh?”

Anh nhìn tôi từ trên cao, ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó hiểu, có lẽ là giễu cợt: “Khi nào thì biểu diễn cho tôi xem em ăn một cái sandwich trong bốn mươi lăm giây?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, thì ra hôm đó anh nghe được câu chuyện của tôi và đồng nghiệp... Tôi nhìn vào mắt anh, thấy trong đó có cả sự thương hại lẫn khó tin... Bỗng nhiên, tôi cảm thấy rất khó chịu và tự ti.

Vốn dĩ trên đời này mỗi người mỗi khác, tôi không thể ưu nhã được như Tần Mâu thì có gì là sai?

Tôi cố gắng bình ổn tâm trạng, đứng lên, nói: “Đúng vậy, tôi ăn rất nhanh, có vấn đề gì không? Trước kia, những khi công việc bận rộn, nhiều nhất cũng chỉ có năm phút để ăn uống. Một đồng việc đang chờ hoàn thành, nếu không ăn nhanh thì sẽ phải chịu đói tới rạng sáng. Nếu là anh, anh có ăn không?”

Có lẽ anh không nghĩ tôi sẽ nói như vậy nên nhất thời giật mình, một lúc sau mới nhẹ giọng: “Xin lỗi.”

Tôi lắc đầu: “Không có gì.”

Vốn dĩ những lời này không dùng để oán trách anh, nhưng chẳng hiểu tại sao vừa rồi tôi lại nhạy cảm như vậy.

Hai người im lặng lên lâu. Đến nơi, tôi không mở cửa, chỉ nói: “Anh còn có chuyện gì không?”

Anh nhíu mày: “Sao thế? Không mời tôi vào à?”

“Bạn cùng phòng tôi là nữ, không tiện.”

“Ở đây cách công ty rất xa, em không nghĩ tới việc chuyển nhà ư?”

“Không, tôi ở đây rất tốt.”

Phòng này do tôi thuê cùng với Hứa Trác, giá rất rẻ, mặc dù hơi cũ nhưng sạch sẽ, không có gì để tôi không hài lòng cả. Lời còn chưa dứt, cánh cửa ở phía sau vang lên tiếng động, Hứa Trác mở cửa đi ra, trông thấy tôi và Thẩm Khâm Tuyên thì không khỏi ngạc nhiên: “Ai thế Bạch Hi?”

Tôi hơi lúng túng: “Đồng nghiệp của tớ, tới đây lấy tài liệu.”

Thẩm Khâm Tuyên mỉm cười, vươn tay: “Chào cô.”

Cô ấy bắt tay anh, nhìn tôi với vẻ sâu xa, rất thức thời nói: “Tớ ra ngoài một lát, hai người cứ thong thả nói chuyện.”

Tôi đành mời anh vào nhà.

Anh ngồi trên sofa, tôi lấy cho anh một ly nước ấm: “Anh có chuyện gì?”

“Chuyển nhà đi, đến ở cùng tôi.” Giọng anh không một gợn sóng.

Tôi sợ hết hồn, anh nói thật ư? Nhưng về vấn đề nguyên tắc, tôi rất kiên trì: “Không được!”

“Tại sao không được?”

“Tôi không muốn bây giờ ở khu nhà cao cấp, sau này chuyển đi lại không thích ứng được, lúc đó biết phải làm sao?” Tôi châm chọc.

Hốc mắt đen láy lại như có mạch nước ngầm của anh chuyển động, thản nhiên nói: “Em nghĩ mười vạn tiền thù lao để lấy thế ư?”

Tôi há hốc mồm, cứng họng rồi.

Anh nói tiếp: “Thù lao mười vạn, chúng ta có thể hợp tác ba tháng. Nếu cô ấy bướng bỉnh một chút thì sẽ là nửa năm, đủ để cô mua lại căn hộ cũ kỹ này.”

Tôi không nói lại anh nên chỉ có thể đổi đề tài: “Không được! Tôi không có hộ khẩu, không thể tự mình mua nhà được.”

Khóe môi anh nhẹ nhàng nhướn lên: “Những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ.”

Đột nhiên tôi cảm thấy hoang đường, lại có chút hối hận. Đêm đó sao lại bị quỷ ám mà đồng ý với anh ta thế? Bây giờ biến bản thân thành kẻ bị trói buộc, hoàn toàn không cho người ta thời gian thích ứng.

“Anh muốn tôi chuyển đến nhà anh để diễn trò cho Tần Mâu xem đúng không?” Tôi suy nghĩ một chút, quyết định cả hai đều nên lùi một bước, “Thế này đi, thỉnh thoảng tôi sẽ đến đó ở vài ngày để diễn cùng anh.”

Anh dựa vào sofa uống một hớp nước, nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được. Không cần thu xếp đồ đạc đâu, bên đó có đủ cả.”

“Nhưng hôm nay thì không được.” Tôi lắc đầu, “Chiều nay tôi còn có việc.”

“Tăng ca?”

“Không phải, lát nữa tôi muốn làm một việc.” Tôi lấy máy ảnh ra, mặc dù bây giờ không thể làm nhiếp ảnh gia nữa nhưng cũng không muốn từ bỏ sở thích của mình. Chủ nhật hàng tuần tôi đều ra ngoài chụp ảnh.

Anh nhìn tôi với vẻ hứng thú: “Thì ra hôm đó chọn máy ảnh đều có nguyên nhân cả.”

Tôi hơi ngượng, đến giờ tôi còn chưa nỡ sử dụng phần thưởng ấy đây này.

“Vẫn chưa dùng.” Tôi nói, “Ngựa tốt phải đi với yên tốt. Tôi đang dành dụm tiền để đổi một ống kính tốt hơn.”

Anh mỉm cười nhìn tôi. Tôi có cảm giác như anh đang nhìn một đứa trẻ.

Tôi hơi mất tự nhiên, cầm túi lên: “Tôi muốn ra ngoài.”

“Ừ, tôi về công ty, tiện đường đưa em đi luôn.”

Trên đường đến trung tâm thành phố, điện thoại của Thẩm Khâm Tuyên đổ chuông.

Anh đang lái xe nên nhấn loa ngoài.

“Anh Thẩm, cô Tần vừa ra khỏi trường.”

Đang nói đến Tần Mâu ư? Tôi tò mò quay đầu nhìn Thẩm Khâm Tuyên.

Anh khẽ ngời thẳng người, hiển nhiên rất quan tâm, “ừ” một tiếng rồi hỏi: “Mấy ngày qua thế nào?”

“Cô Tần rất vất vả, chiều nào sau giờ học cũng tới thư viện, mãi đến mười giờ, người ta đóng cửa thì cô ấy mới về.” Đối phương nói, “Cô ấy đi một mình, rất ít tham dự party.”

Tôi thấy anh khẽ nhú mày, hình như không biết phải nói gì.

“Mỗi khi bận, cô ấy thường quên ăn cơm, phiền anh nhắc nhở cô ấy.” Một lúc lâu sau, Thẩm Khâm Tuyên mới khẽ thở dài.

Giọng nói dịu dàng có phần bất đắc dĩ, ngay cả tôi chỉ là người ngoài cuộc cũng thấy say mê. Tôi kinh ngạc nhìn anh, trong nháy mắt, không biết trong lòng đang hâm mộ hay ghen tị.

“Anh cho người theo dõi cô ấy?” Sau khi anh cúp điện thoại, tôi có phần không được tự nhiên.

“Không phải.” Anh nói đơn giản, “Bên đó tôi có người bạn. Cô ấy vừa ra nước ngoài nên tôi nhờ người bạn đó quan tâm đến cô ấy một chút.”

“À.” Tôi hỏi thêm một câu ngu ngốc, “Cô ấy có biết không?”

“Dĩ nhiên là không.” Anh cười dịu dàng, “Cô nhóc ấy vừa bướng vừa ngốc, vẫn đang giận tôi đấy.”

Giờ phút này tôi đã hiểu cảm giác của mình, trong lòng giống như bị mèo cào, vết cào tuy nhỏ nhưng dài, máu rỉ ra thành dòng, rất đau, đau đến mức không thể diễn tả thành lời.

Trên xe rất im ắng. Hình như anh đang có tâm sự nên không nói gì, còn tôi thì lười mở miệng. Trước khi xuống xe, tôi mới nói: “Tôi và anh sẽ diễn được vở kịch này trong bao lâu?”

Anh cười nhẹ: “Sao thế? Không diễn nổi nữa?”

Tôi hoài nghi: “Liệu cô ấy có biết được không? Khoảng cách rất xa mà. Đó là chưa nói đến chỉ cần vừa nhìn tôi thì cô ấy sẽ biết chúng ta giả vờ. Liệu tôi có thể trở thành sự uy hiếp của cô ấy được không?”

Thẩm Khâm Tuyên không nhịn được cười: “Yên tâm đi, cho dù giống hay không thì cũng trả đủ thù lao cho cô.”

Tôi lúng túng gật đầu, mở cửa định xuống xe thì bỗng nhiên bị anh gọi lại: “Bạch Hi, tại sao cô thích chụp ảnh như vậy?”

Tôi ngạc nhiên.

Trên thế giới này, anh là người đầu tiên hỏi tôi câu đó.

Tôi đã có đáp án từ lâu, nhưng chưa nói với một ai.

Mây chóng tan, ngọc dễ vỡ, những khoảnh khắc chẳng thể mãi kéo dài theo năm tháng. Nhưng máy ảnh có thể lưu giữ được chúng. Những niềm vui, nỗi buồn thoáng hiện thoáng trôi đều được giữ lại trong máy ảnh. Không ai có thể cướp mất, thời gian không thể, cái chết càng không.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Tôi cười ha ha, không nói chuyện đó với anh, nói như thật như đùa:

“Không làm những việc vô nghĩa thì sao năm tháng trôi qua nhanh được?”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2-3: Hiệp ước ma quỷ 3

Edit: Sa

Hôm nay chụp chưa được bao nhiêu thì tôi nhận được điện thoại của Lão Đại, bảo phải đi công tác gấp.

Tôi cẩn thận cất máy ảnh vào túi rồi ba chân bốn cẳng chạy ra bến xe buýt, chuẩn bị về nhà thu dọn đồ đạc. Lẽ ra tôi chỉ là người mới nên sẽ không có cơ hội đi công tác, nhưng vì mọi người đều mệt mỏi trong thời điểm bận rộn nhất trong năm vừa qua, vì vậy các hạng mục nhỏ và vài dự án của công ty con còn sót lại mới vớt sang cho tôi.

Tôi không có chút oán thán, ngược lại còn cảm thấy may mắn.

Kể từ lúc đồng ý với Thẩm Khâm Tuyển, mấy ngày qua tôi không có nổi một giấc ngủ ngon, cũng rất khó hình dung tâm trạng của mình. Vừa có chút mong đợi anh liên lạc với mình, nhưng đến khi ở bên nhau, tôi lại thấy áp lực. Vì thế chuyển công tác này đến rất đúng lúc, có thể cho tôi vài ngày để bình tâm, không phải nghĩ đông nghĩ tây.

Khi về nhà thu dọn đồ đạc, Hứa Trác cũng đã về.

Hứa Trác là bạn tốt thời đại học của tôi, tốt nghiệp khoa luật, không hề cà lơ phất phơ như tôi mà sau khi tốt nghiệp, cô ấy làm việc cho một công ty luật nổi tiếng.

“Trai đẹp đâu?” Cô nàng nhìn qua nhìn lại đằng sau tôi.

“Đi rồi.” Tôi vờ giận, trả lời, “Anh ấy tới lấy ít đồ thôi.”

“Thế sao hồi chiều hai người lại đi chung?” Hứa Trác cười hì hì, trên mặt hiện rõ hai chữ nhiều chuyện.

“Đi chụp ảnh. Còn anh ấy về từ lâu rồi.”

Vẻ mặt cô nàng lộ rõ sự thất vọng: “Không có gì thật à?”

Tôi không trả lời, chỉ nói: “Hứa Trác, tớ sẽ đi công tác vài ngày.”

“Chuẩn bị nghỉ tết rồi mà còn bảo cậu đi công tác?” Hứa Trác tức giận, “Công ty của các cậu bắt nạt người mới quá rồi đấy!”

“Không phải đâu, sếp có hỏi ý kiến, tự tớ muốn đi thôi.” Tôi cười, nói: “Dù sao kỳ nghỉ năm nào cũng như năm đó thôi, tớ chỉ có một mình nên không có vấn đề gì cả.”

Hứa Trác nhìn tôi, rồi vuốt tóc tôi, nói: “Hay là năm nay về nhà tớ ăn tết nhé? Ba mẹ tớ nhớ cậu lắm.”

“Tớ cũng rất nhớ chú thím.” Tôi chống cằm suy nghĩ, “Tớ cũng định năm nay sẽ đến chúc tết họ.”

Hôm sau, ở bến xe đã có dấu hiệu của Xuân vận(1). Tôi vừa luôn lách vừa nghe điện thoại của Lão Đại.

(1). Xuân vận: hiểu nôm na là cuộc di chuyển của người dân TQ từ nơi làm việc về quê ăn tết âm lịch. Đây được coi là cuộc di dân lớn nhất thế giới hằng năm.

“Bạch Hi, em vẫn chưa giải quyết vấn đề hộ khẩu hả?”

Tôi lập tức nhớ đến buổi tranh cãi với Thẩm Khâm Tuyền vào hôm qua, khi tôi đề cập đến vấn đề này, anh không thèm để ý mà chỉ nói “chuyện nhỏ”. Tôi cố gắng bình tĩnh, trả lời Lão Đại: “Vẫn chưa ạ. Lúc em đến vẫn chưa đề cập đến chuyện này.”

“Ừ, anh biết rồi. Khi về thì nói với HR một tiếng nhé. Bây giờ mà còn bắt em đi công tác, vất vả cho em rồi.”

Đến thành phố Sở, đồng nghiệp tại công ty con trực tiếp giao việc cho tôi. Kiểm tra, đối chiếu tài liệu mãi đến tối vẫn chưa xong, may mà khách sạn ở gần công ty. Tắm rửa xong, vì hơi lạ giường nên tôi không ngủ được, đành phải ra ban công ngắm cảnh đêm.

Ngay lúc này, khi nhìn ánh đèn rực rỡ của thành phố cùng dòng xe tấp nập ngược xuôi ở dưới chân, đột nhiên tôi không biết phải làm gì, thuận tay móc từ trong túi ra một điều thuốc.

Tìm được bật lửa trên ghế sofa, đốt thuốc rồi rít một hơi thật sâu, mỗi một tế bào trong cơ thể tựa như cũng bị đốt cháy theo. Tôi mê mẩn để loại khí độc này đốt nóng từng nơi trong cơ thể, cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Nhân lúc tinh thần hăng hái, tôi gửi cho Thẩm Khâm Tuyền một tin nhắn: Cảm ơn anh về chuyện hộ khẩu.

Anh không trả lời.

Trong không gian tĩnh lặng, tôi càng cảm nhận rõ ràng sự bồn chồn của mình. Nhìn kim giờ trên chiếc đồng hồ treo tường chỉ đến con số ba giờ sáng, tay vẫn cầm điều thuốc đang hút dở, tôi bắt đầu làm việc.

Đến khi chuông điện thoại vang lên, tôi mới thoát khỏi những con số và đồng bảng biểu.

Là Thẩm Khâm Tuyên.

“Vẫn đang tự hành hạ bản thân đến giờ này?”

“Ông chủ còn chưa ngủ thì sao nhân viên dám nghỉ ngơi được?” Tôi mở miệng, giọng hơi khàn.

Anh im lặng một lúc rồi cười: “Mệt quá nên ốm rồi?”

Tôi không để ý lắm, nói: “Đi công tác mà, khi nào công việc còn chưa xong thì khi đó không được về nhà.”

“Ngày kia công ty được nghỉ rồi.” Anh hơi giật mình, hình như còn có chút không vui, “Sao giờ này còn bảo em đi?”

Đây là đang trách bộ phận của chúng tôi đúng không?

Tôi vội nói: “Là do tôi chủ động đòi đi. Đi công tác được nhận tiền phụ cấp với lương nghỉ lễ mà.”

Anh ừ: “Ngày kia về kịp không?”

“Ngồi xe khoảng nửa ngày.” Tôi nói với vẻ đương nhiên, “Dĩ nhiên về kịp.”

Anh im lặng một lát rồi mới nói: “Được rồi, khi nào về thì nói với tôi.”

Khó khăn lắm mới giải quyết được hạng mục này trong hai ngày. Mỗi ngày đều loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, hoàn toàn không giống những người khác đang nhàn nhã chuẩn bị nghỉ tết. Đồng nghiệp ở công ty con tốt bụng nhắc tôi: “Có cần mua vé xe trước không?”

Tôi lơ đãng: “Không cần đâu, cũng không xa lắm.”

Bọn họ cũng không nhắc lại nữa.

Tôi vốn tưởng khoảng cách của hai thành phố không quá xa nên không cần đặt vé trước, nào biết gần tới Xuân vận nên dù đoạn đường có ngăn cản nào cũng đã bán sạch vé xe lửa. Thời tiết ngày càng lạnh, vừa có mưa vừa có tuyết vừa đóng băng, tôi lại hiếm khi đi xe khách đường dài, nhìn tình hình này có lẽ phải ở thành phố Sở thêm hai ngày.

Trong dòng người tấp nập qua lại, tôi gọi điện thoại cho Lão Đại, mặt chau mày ủ: “Lão Đại, em không về được.”

Lão Đại đang vui vẻ hớn hở chuẩn bị lên máy bay về nhà đón tết, nghe xong tình huống của tôi thì tỏ vẻ thông cảm: “Tại em không có kinh nghiệm thôi, lẽ ra phải mua vé trước chứ! Hay là như vậy, em đừng về công ty nữa, cứ trực tiếp nghỉ lễ đi.”

Tôi khóc không ra nước mắt. Lão Đại, em về được mới có thể trực tiếp nghỉ lễ chứ!

Sau khi cúp điện thoại, tôi bỗng nhiên bình tĩnh đến lạ.

Có gì đâu, cùng lắm thì ở đây đón giao thừa, dù sao thì thành phố nào cũng vắng tanh trong dịp tết cả thôi, khách sạn công ty đặt phòng còn đạt chất lượng năm sao nữa! Chỉ tiếc là không mang theo máy ảnh...

Trên đường đâu đâu cũng là vũng nước do băng tan, tóc tai ướt đẫm, đôi giày cũng bị thấm nước một nửa, lúc tôi trở về khách sạn thì trời đã tối. Về phòng, chỉnh điều hòa lên nhiệt độ cao nhất, quăng giày rồi đi tắm.

Đến khi da đầu ngón tay bị nhăn lại, toàn thân nóng hôi hổi, tôi mới bước ra khỏi phòng tắm, sức cùng lực kiệt ngã xuống giường.

Thật ra trong lòng tôi cũng không khó chịu lắm. Hồi còn đi học, trong ký túc xá chỉ có một mình tôi ở lại trường đón tết. Đêm giao thừa, những ai ở lại trường đều được mời tới nhà ăn. Đa số sinh viên ở lại trường là vì không mua được vé xe lửa, cũng có người vì gia cảnh khó khăn nên không về,

nhưng không có ai giống tôi. Tôi không về là vì không có nhà để về. Có một năm Hứa Trác năng nặc mời tôi về nhà cô ấy ăn tết nên tôi mới không đón đủ bốn cái tết tại trường.

Hiệu trưởng đích thân ăn cơm tất niên cùng chúng tôi, mỗi người đều nhận được bao lì xì. Đến năm thứ ba, hiệu trưởng cũng đã quen mặt tôi, còn đến ngồi bên cạnh và nói chuyện phiếm với tôi. Một giảng viên không bỏ lỡ thời cơ, khen ngợi: “Bạch Hi giỏi lắm, năm nào em ấy cũng được nhận học bổng loại một.” Bây giờ nhớ lại, trong những lời khen ngợi đó đều ẩn chứa hàm ý trêu chọc, giống như đang nói: “Hoàn cảnh đáng thương nên mới phải chăm chỉ như vậy!” Bỗng nhiên tôi lại thấy hơi khổ sở, lắc đầu rồi ôm lấy máy tính, mở một trang web.

Cửa sổ web vừa mở ra đã thấy tin tức giải trí hot nhất, đó là hình ảnh một cô gái hết sức quen thuộc.

Chiếc áo len to màu vàng nhạt, đôi chân thẳng tắp được bao bọc bởi chiếc quần jean skinny, phối cùng đôi giày thể thao jean rách, Tần Mâu đeo túi xách, tay cầm một ly cà phê, bước trên đường phố của nước ngoài, mái tóc dài được cột tùy tiện bằng dây chun để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, tuy có vẻ thoải mái nhưng lại mang theo phong thái của người trí thức.

Chó săn còn có thể bám đuôi Tần Mâu ra nước ngoài? Tôi đọc bình luận, đúng là hiếm có. Đây là một trang web rỗng rảnh hỗng tạp nhưng lại không có một bình luận tiêu cực nào, ngoài tán thưởng thì cũng chỉ còn lời ca tụng.

Tôi sờ mái tóc của mình, lúc này quên dùng kem dưỡng tóc, nhưng bây giờ nhìn lại người ta thì ngay cả sự tự ti cũng biến mất trong chớp mắt. Quên đi, chẳng muốn nghĩ nữa, tôi thuận tay châm điếu thuốc, rít mạnh một hơi rồi giận dỗi tắt máy.

Trong lúc ngắm làn khói lượn lờ quấn quanh thì điện thoại đổ chuông.

Là Thẩm Khâm Tuyên.

Tôi miễn cưỡng nghe máy. Giọng của anh rất bình tĩnh: “Sao còn chưa về?”

“Không mua được vé.” Tôi nhớ ra chưa nói với anh. Giao thừa là cơ hội rất tốt để diễn trò. Ngẫm lại xem, Tần Mâu ở nước ngoài một mình, vào những ngày lễ sẽ thấy cô đơn, nếu cô ấy biết tôi và Thẩm Khâm Tuyên “ở bên nhau” thì chắc hẳn sẽ rất khó chịu. Sau đó, cô ấy nhất định lập tức trở về để được anh ôm vào lòng.

Anh “ừ” một tiếng: “Vậy em xuống đây đi, chúng ta cùng về.”

“Khụ khụ.” Tôi bật dậy, mặc kệ tàn thuốc rơi xuống người, nói năng lộn xộn, “Anh đang ở đâu?”

Anh nói tên khách sạn, thờ ơ giải thích: “Tôi vừa đi công tác về, máy bay hạ cánh ở thành phố Sở nên thuận tiện đưa em về luôn.”

Nhất thời tôi vô cùng luống cuống.

Hiện tại tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả! Lại còn đang mặc áo tắm, tóc vẫn còn nhỏ nước đây này!

“Đừng rề rà nữa. Càng khuya đường đóng băng càng nhiều, khó đi lắm.” Giọng nói của anh đã hơi khó chịu.

“Tôi... tôi không muốn về.” Vẻ mặt tôi như đưa đám, “Tôi muốn đợi xe lửa.”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, lát sau giọng của anh đã dịu đi đôi chút: “Tại sao không đi ô tô?”

Tôi thật sự rất sợ ngồi ô tô, đặc biệt là đi đường dài vào ban đêm. Lúc học đại học, mọi người tổ chức một buổi đi chơi. Hôm đó đi vào buổi tối, suýt chút nữa là xe lao xuống vách đá, từ đó tôi bị bóng ma tâm lý.

Thấy tôi ấp úng nên anh càng không vui. Rốt cuộc anh lạnh giọng: “Trong vòng mười phút, em phải xuống đây cho tôi.”

Tôi rất không tình nguyện xuống giường thay quần áo, nhìn sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, thấy còn hơn cả quỷ. Trong nháy mắt, tôi quyết định đập nồi dìm thuyền, có chết cùng chết, dù sao chết cùng Thẩm Khâm Tuyển cũng rất tốt.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2-4: Hiệp ước ma quỷ 4

Edit: Sa

Khi tôi kéo hành lý chạy xuống đại sảnh thì thấy anh đã đứng đó đợi tôi. Nhìn thấy tôi thở hổn hển, anh lấy hành lý từ tay tôi, khẽ mỉm cười: “Bảy phút.”

“Chào cô, tôi trả phòng.” Tôi đưa thẻ phòng, cố gắng không nhìn nụ cười của anh vì sắc mặt tôi rất tái nhợt nên nếu đỏ mặt thì rất dễ bị nhận ra.

Lễ tân nhận một cú điện thoại rồi mỉm cười nói với tôi: “Thưa chị, drap giường trong phòng của chị bị tàn thuốc lá đốt cháy, theo quy định thì phải bồi thường ạ.”

Tôi hơi chột dạ, có lẽ lúc anh gọi điện thoại, vì quỳnh quá nên không cẩn thận để tàn thuốc rơi xuống giường. Đang định đồng ý bồi thường thì đột nhiên Thẩm Khâm Tuyên cất tiếng: “Tàn thuốc lá?”

Anh nhướn mày đánh giá tôi từ trên xuống dưới, giống như đang chán ghét nhìn một cô gái hư hỏng, hoặc như đang nhìn một kẻ xa lạ.

Lòng tôi hiểu rõ, quyết định nói: “Được, tôi bồi thường.”

“Chị quẹt thẻ hay trả bằng tiền mặt?” Lễ tân đưa hóa đơn thanh toán.

Anh không nói lời nào, chỉ nhận lấy hóa đơn rồi ký tên mình, sau đó kéo tôi: “Đi thôi.”

Lúc chạm đến vai tôi, anh nghiêng người nhìn thấy tóc tôi làm thấm ướt một mảng áo, mặt anh càng đen hơn, cởi áo khoác ngoài rồi choàng lên vai tôi.

“Tôi không lạnh.” Tôi nói nhỏ.

Ánh mắt anh sắc bén lạ thường: “Trong đầu em nghĩ cái gì vậy? Trong phòng không có máy sấy hả?”

Tôi dở khóc dở cười nhìn anh, cãi lại: “Anh nói trong vòng mười phút phải xuống tới đại sảnh.”

Thật ra tôi cũng thấy khó hiểu, bình thường tôi rất lười tranh luận với người khác, sếp bảo tôi làm gì thì tôi đều ngoan ngoãn làm theo, không một câu oán giận, nhưng khi đối mặt với anh, tôi lại có thể mở miệng tranh cãi đôi câu.

Tôi nhìn gương mặt anh, vốn dĩ nó đang vô cảm thì lúc này lại giật giật, có lẽ là do không nhịn được cười.

Vẻ mặt như cười như không của anh khiến tôi càng buồn bực, càng không nhịn được: “Anh xem giày của tôi đi, cũng ướt nhẹ rồi này!”

“Được rồi.” Anh kéo tôi ra đến cửa thì có một người bảo vệ đang đứng bên cạnh chiếc SUV tới đưa chìa khóa xe cho anh.

Những cơn gió lạnh căm và làn mưa phùn ủa tới. Tôi rúc sâu vào chiếc áo khoác của anh nhưng vẫn run cầm cập. Anh đem hành lý của tôi bỏ vào cốp xe, không biết lục tìm cái gì mà một lát sau mới bảo tôi lên xe.

Tôi ngồi ở ghế phụ, đưa tay vuốt tóc thì thấy tóc đã bị vón lại thành từng lọn, thì ra là bị đóng băng. Vừa ngạc nhiên vừa tò mò, tôi kéo tóc, cười với anh: “Xem này! Mới mấy phút mà đã đóng băng rồi!”

Anh đang định thắt dây an toàn, nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn tôi, trong lúc tôi chưa kịp phản ứng thì khuôn mặt anh đã gần kề trước mắt. Chiếc mũ cao thẳng của anh gần như chạm vào mặt tôi. Tôi không biết anh muốn làm gì, chỉ biết trong khoảnh khắc này, tiếng nói của tôi đã biến mất, không thể phát ra âm thanh nào, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh tự tay gỡ tóc cho tôi khiến cơ thể của tôi lập tức cứng đờ. Chiếc áo khoác đã trượt khỏi bờ vai tôi, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó, gần đến mức có thể chạm vào nhau, hơi thở của cả hai như hòa quyện trong không khí. Hơi thở nhẹ nhàng của anh dần dần bủa vây tôi.

Thời gian như ngừng lại. Tôi biết máu toàn thân đã dồn hết lên mặt, bỗng nhiên cảm thấy tức giận vì anh không nhận thức được hành động này vô cùng thân mật. Tôi vươn tay, dùng hết sức lực đẩy anh ra, quay đầu, nói: “Anh làm gì thế?”

Anh ngồi thẳng lên, mắt nhìn về phía trước, thản nhiên nói: “Trên người em toàn là mùi khói thuốc.”

Tôi lúng túng, nói lung tung: “Đâu phải anh không biết tôi hút thuốc.”

Anh “ừ” một tiếng rồi thôi.

Xe đang chạy ở nội thành, hình như nhớ ra điều gì, anh ném một vật sẫm màu sang cho tôi: “Lau tóc đi.”

Tôi nhận lấy, đó là một chiếc áo len nam, chất vải rất mềm, chỉ cần sờ thôi cũng biết khi mặc rất thoải mái.

Tôi do dự: “Không cần đâu, dù sao trong xe cũng rất ấm, áo của anh cũng không phải là khăn lông, không thấm nước được.”

“Đừng để đầu năm đầu tháng mà bị bệnh, một mình em thì sao tự chăm sóc mình chứ.” Anh nói thản nhiên.

Tôi biết anh có ý tốt, lau bừa hai cái, lại cảm thấy ngồi trong xe rất chán nên thuận miệng nói đùa: “Anh có thể chăm sóc tôi mà...”

Anh nghe vậy thì quay đầu, vẻ mặt tựa như đang suy ngẫm. Trong đêm tối, đôi mắt hẹp dài của anh sáng lạ thường. Cuối cùng, anh nói: “Được.”

Cùng lúc với tiếng “Được” của anh, tôi nói tiếp nửa câu còn lại của mình: “... Không chừng cô ấy nổi máu ghen rồi lập tức quay về cũng nên.”

Khi hai người nói xong tôi mới phát hiện không khí trong xe vô cùng kỳ quái. Anh nói “Được” rất tự nhiên, giống như là đồng ý chăm sóc tôi... Tôi quay đầu, tay mò loạn bên dưới cửa xe, khi cửa sổ xe được kéo xuống một nửa thì gió đêm liền ùa vào. Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Động tác của anh rất nhanh, kéo cửa sổ xe lên, có lẽ cảm thấy tay chân tôi thừa thãi. Anh không nói gì, không hề nói tôi làm vậy sẽ bị đau đầu.

“Vừa rồi anh nhằm tôi là cô ấy à?” Tôi cố gắng giữ giọng nói của mình không trở nên quá cứng nhắc, “Ánh mắt dịu dàng quá!”

Một lúc lâu sau, anh mới nói nhỏ, rất nhỏ: “Có lẽ.”

Xe chạy vững vàng, từng luồng hơi ấm phả vào mặt, cả hai đều im lặng. Tôi hơi mệt, mơ mơ màng màng tựa vào cửa xe rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Cho đến khi trong mơ, cảm thấy có một sức lực lớn đẩy tôi về phía trước, tôi mới giật mình tỉnh giấc. Tôi vẫn nhắm mắt, trong bóng tối thăm thẳm, lồng ngực quặn đau, thậm chí còn như phát ra tiếng nước nở và tiếng thét chói tai. Cơ thể tôi co rúm lại trên ghế, không ngừng run rẩy.

Có người ôm lấy tôi. Tôi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ làn da của người đó. Nhiệt độ của người đó cao hơn tôi, rất ấm áp, tôi giống như một con mèo nhỏ bị lạc tìm được nguồn nhiệt, từ từ ngừng run rẩy.

Thật lâu sau, khi đã bình tĩnh lại, tôi bỗng nhiên ý thức được ai đang ôm mình nên vội vã vươn tay, dùng sức tách hai người ra.

Anh buông tôi ra, một tay nâng cằm tôi, thấp giọng hỏi: “Có sao không?”

Tôi liếc mắt thấy bên trái xe bị va vào hộ lan trên đường cao tốc, không cần nghĩ cũng biết anh vừa thắng xe gấp, suýt nữa là xảy ra tai nạn. Tôi tái mặt: “Anh lái xe kiểu gì thế?”

Mặt anh sa sầm nhưng không có vẻ như đang tức giận, chỉ giải thích: “Vừa nãy có con gì đó đột ngột lao ra đường, tôi né nó nhưng mặt đường bị đóng băng...”

“Thế mà anh còn hỏi tôi có sao không à?” Tôi không muốn nghe gì cả, “Tôi ghét ô tô! Và càng ghét khi phải đi đường dài bằng ô tô vào đêm khuya!”

Mặt anh càng đen hơn, khởi động máy rồi cho xe quay lại làn đường.

Trời tối đen như mực, chỉ có ánh sáng từ đèn pha của ô tô chiếu đến những nơi tối tăm nhất, giống như ánh sáng nơi đường hầm. Tôi vô thức cắn móng tay, vừa nãy thì không sao, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ toàn thân lại run lên. Tôi rất sợ.

Anh lái xe, không hề nhìn tôi: “Sẽ ra khỏi đường cao tốc nhanh thôi.”

Tôi nhìn đồng hồ, kêu lên một tiếng, “Hơn bốn giờ rồi cơ á?”

Anh có vẻ hơi mệt, xoa mi tâm rồi lấy ly cà phê đã lạnh ngắt hớp một ngụm.

“Này anh!” Tôi chợt nhớ đến một chuyện, nói to, “Không phải là anh vừa xuống máy bay đã lập tức lái xe đón tôi rồi đi tới giờ này chứ?”

Anh liếc tôi một cái: “Biết tôi chịu khổ rồi?”

“Anh mệt như vậy liệu có lái xe được không?” Tôi lại tức giận, “Anh Thầm à, chắc chắn mạng của anh đáng tiền hơn mạng của tôi đấy! Nếu anh không nghĩ cho tôi thì cũng phải nghĩ cho mình chứ!”

Có lẽ anh bị tôi chọc giận đến mức không nói nên lời nên không thêm để ý tới tôi nữa.

Qua khỏi đường cao tốc, đến khi xe rẽ phải thì tôi mới bình tĩnh lại một chút. Nhận ra xe đang chạy trên con đường xa lạ, tôi không nhịn được, bèn hỏi: “Không phải anh nên đưa tôi về nhà trước sao?”

Anh nhếch đôi lông mày đẹp đẽ, khóe môi khẽ cong lên, trong mắt hiện lên ý cười không dễ nhận ra: “Tôi sợ bản thân quá mệt mỏi, chỉ e lái xe lại liên lụy đến em nên về nhà ngủ trước đã.”

Cuối cùng, xe dừng lại trước một ngôi nhà lớn được thiết kế theo phong cách cổ xưa. Trong bóng đêm hiện lên hai câu đối được dán trên hai cánh cửa gỗ lớn, ánh sáng màu đỏ ấm áp tỏa ra từ hai ngọn đèn lồng đang khẽ đung đưa theo gió.

Vừa nhìn cũng biết đây là ngôi nhà được xây dựng từ rất lâu rồi. Tôi nhìn hai bên tường trắng toát, tò mò: “Anh ở đây à?”

Anh xách hành lý của tôi, dẫn tôi vào nhà. Ở ngoài sân có thể nghe tiếng tí tách của những hạt mưa rơi xuống hồ nước, tựa như âm thanh trong trẻo từ ngọc lưu ly, rất đổi tài tình cũng rất đổi tinh tế, đi thẳng vào lòng người.

Đến đại sảnh, một dì trông có vẻ hiền hòa ra đón: “Về rồi đấy à?”

Tôi quan sát xung quanh, ghế và đồ vật trong phòng khách được làm từ gỗ lim, màu sắc đơn giản, nhìn thôi đã thấy vừa dày vừa nặng, mặt sàn được trải thảm lông dê, đèn treo tường vô cùng lộng lẫy. Có thể thấy ngôi nhà này mang phong cách thời đại, vừa cổ kính vừa hiện đại.

“Em theo dì đi ngủ đi.” Thăm Khâm Tuyền quay sang nói với dì, “Cô ấy là bạn của cháu, họ Bạch.”

“Cô Bạch, mời theo tôi.” Dì cười híp mắt, nhìn tôi: “Về muộn thế này có lạnh không?”

Tôi nhìn Thăm Khâm Tuyền. Anh nhìn lại tôi, thản nhiên nói: “Tôi đang rất mệt, nếu em không sợ chết thì tôi sẽ đưa em về ngay bây giờ.”

Tôi cũng rất mệt, không phản đối nữa, theo dì đến phòng dành cho khách.

Căn phòng rất ấm áp, có một chiếc giường rất to, chăn cũng rất mềm mại. Trên giường có một bộ đồ ngủ bằng vải bông mới tinh. Tôi không nói gì, chỉ muốn ngã xuống giường rồi đánh một giấc thôi.

Tôi ngủ rất ngon, một đêm không mộng mị, cứ ngủ đến khi tự nhiên thức giấc.

Buổi sáng, lúc mới thức dậy, tôi còn tưởng đang ở trong nhà mình, thế là vừa duỗi lưng vừa ra khỏi phòng để đi rửa mặt.

Lúc tới cửa, tôi bị tiếng nói chuyện làm hoàn toàn tỉnh ngủ. Tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh, xuyên qua hành lang, mơ hồ thấy Thăm Khâm Tuyền đang ngồi trên ghế, không biết đang nói gì, giọng nói vô cùng dễ chịu.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2-5: Hiệp ước ma quỷ 5

Edit: Sa

Không biết đối phương đã nói gì, chỉ thấy Thẩm Khâm Tuyên mỉm cười, nói: “Cháu biết rồi, thưa ông.”

Tôi hoảng hốt, người ngồi ở dưới là ông Thẩm?

Tôi theo bản năng nhìn bộ đồ ngủ trên người mình, nhất thời trong lòng vô cùng rối loạn, không biết nên đi xuống hay quay về phòng.

Bỗng nhiên bên dưới có người gọi tôi: “Bạch Hi, em dậy rồi hả?”

Tôi kêu lên một tiếng, nhìn Thẩm Khâm Tuyên đi tới cầu thang, nói với tôi: “Xuống đây.”

Mặc dù quần áo rất kín đáo nhưng tôi cảm thấy mặc đồ ngủ nói chuyện với ông chủ thì có phần không thích hợp nên chần chừ: “Tôi đi thay quần áo cái đã.”

“Được rồi mà, ở nhà không cần để ý nhiều vậy đâu.” Anh mỉm cười với tôi, “Ở nhà chúng tôi ăn mặc rất thoải mái.”

Tôi chăm chú nhìn anh. Anh mặc một chiếc áo thun, bên ngoài khoác thêm áo len, sự sắc bén thường ngày mất đi không ít, trông anh như một chàng thanh niên bình thường như bao chàng trai khác.

Tuy anh đã nói thế nhưng khi xuống lầu, tôi vẫn luôn thấp thỏm không yên.

“Ông nội, đây là nhân viên trong công ty chúng ta, hôm qua đi công tác ở thành phố khác, suýt nữa là không về được.” Anh giới thiệu tôi với ông Thắm, “Bạch Hi.”

Trên sống mũi của ông Thắm có một cặp kính bị tuột đến chóp mũi, mái tóc bạc óng ánh như phát sáng, nhìn tôi cười to: “Là Bạch Hi à? Ông biết cô bé này, đã gặp nhau ở buổi tiệc thường niên, là cô bé đã chọn máy ảnh.”

Khi nhìn thấy nụ cười hiền lành, ấm áp của ông cụ, không hiểu sao mà tôi không còn khấn trương nữa, cũng quên luôn phải gọi là “Chủ tịch” mà vô tình bật thốt gọi: “Ông Thắm.”

Ông nghe vậy thì càng vui vẻ, vỗ xuống vị trí bên cạnh ý bảo tôi ngồi xuống: “Cô bé ở đây cùng đón năm mới nhé! Lát nữa chúng tôi sẽ làm văn thẩn đấy.”

Tôi ngồi xuống cạnh ông, đưa mắt nhìn Thắm Khâm Tuyển dò xét.

Anh không có phản ứng gì, chỉ im lặng ngồi bên kia.

Tôi nổi tính trẻ con, thấy ông cụ luôn nhìn tôi cười híp mắt, trong lòng rất ấm áp, nên nóng đầu, đáp: “Được ạ!”

Ông Thắm không hỏi vì sao tôi không về nhà cùng gia đình mà chỉ luôn miệng phân phó dì giúp việc bắt đầu chuẩn bị, cả nhà cùng nhau làm văn thẩn. Dì bưng bột và nhân làm bánh lên, ông cụ hăng hái cởi áo khoác, nói với chúng tôi: “Tới đây, ai cũng phải làm.”

Tôi xung phong nhận việc: “Cháu sẽ cán bột làm vỏ bánh.”

Thẩm Khâm Tuyển đang cầm chày cán bột thì đưa nó cho tôi, dáng vẻ như đang chờ tôi làm trò cười. Tôi không thèm để ý tới anh, chuyên tâm cán từng tấm bột, mỗi vỏ bánh vừa mịn vừa đều, không dày không mỏng.

“Tay nghề không tệ!” Ông cụ khích lệ tôi.

“Trước đây, hằng năm cháu đều ở lại trường đón năm mới, mọi người cũng cùng nhau làm văn thẩn!” Tôi đặc ý, nói, “Đến cả hiệu trưởng cũng khen tay nghề của cháu rất khá!”

Ông cụ nhìn tôi một cái, không biết nghĩ gì, khẽ thở dài: “Đúng là một đứa trẻ tốt.”

“Ông ơi, có chuyện này cháu chưa cảm ơn ông.” Tay tôi làm việc không ngừng, nói chân thành, “Cháu có thể học xong đại học đều là nhờ phúc của ông đấy.”

“Hả?” Ông cụ kinh ngạc.

“Chẳng phải ông tài trợ học bổng cho trường cháu sao? Tiền sinh hoạt và học phí thời đại học của cháu đều dựa vào nó cả đấy!” Tôi nói thật lòng, “Cháu cảm ơn ông!”

Ông cụ ngẩn người, cười to: “Tốt! Rất tốt!”

Tôi thấy ông cười đến mức trên mặt đầy nếp nhăn thì cũng cảm nhận được niềm vui từ tận đáy lòng. Có lẽ vì tôi không có người thân để gần như vậy nên khi nhìn ông, tôi cảm thấy rất thân thiết.

Lúc nấu sủi cảo, tôi đi dạo một vòng, khi quay lại thì gương mặt đã đỏ ửng vì lạnh, hỏi ông Thẩm: “Ông ơi, bình thường chỉ có một mình ông ở đây ạ?”

Ông cụ chỉ Thẩm Khâm Tuyên: “Thỉnh thoảng nó sẽ về đây thăm ông, thường ngày cũng có mấy ông bạn già qua đây chơi nữa.”

Tôi luôn nghĩ ông chính là người mà những Đồng sự đời đầu của Vinh Uy luôn kính nể, nhưng thật ra ông cũng rất cô đơn.

Tôi nói một cách tự nhiên: “Khi nào rảnh cháu sẽ đến đây trò chuyện với ông, còn có thể làm văn thẩn cho ông ăn nữa.”

Ông cụ gật đầu lia lịa, đeo cặp kính lão, lấy sổ danh bạ trên bàn trà, lật đến một trang rồi nói: “Cháu ghi lại số điện thoại của tài xế, khi nào muốn đến đây thì gọi cho cậu ấy qua đón cháu.”

Tôi lấy điện thoại ra để lưu số, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Thẩm Khâm Tuyên ngồi ở bên cạnh, dáng vẻ như cười như không, có lẽ không ngờ tôi và ông cụ hợp nhau đến thế.

“Nhưng mà công việc của cháu rất bận.” Tôi thở dài. Thật ra không phải tôi tổ khổ, chỉ là cảm thấy ông cụ cứ như ông nội của mình nên không kiếm được dành than vãn mấy câu.

Ông cụ nhướn hàng lông mày đã ngả hoa râm, nhìn Thẩm Khâm Tuyên, nói: “Thật là! Các cậu có vấn đề gì vậy? Sao có thể để cô bé vất vả như thế, vậy thì lấy đâu ra thời gian tìm đối tượng?”

Tôi nhìn bộ dạng không biết phải làm sao của Trần Khâm Tuyên thì cảm thấy rất thú vị.

“Tiểu Hi, đã có đối tượng chưa?” Ông cụ nhìn tôi chăm chú, hỏi: “Nếu chưa thì cứ nói với ông, ông tìm giúp cháu.”

Tôi lén nhìn Thẩm Khâm Tuyên, thấy dáng vẻ mọi chuyện không liên quan tới mình của anh thì nói: “Vẫn chưa ạ.”

Đang trò chuyện thì dì bưng một nồi bánh chẻo nóng hổi đi ra: “Được rồi được rồi, có thể ăn rồi.”

Ngồi trên bàn ăn, chờ dì rót giấm cho tôi xong, tôi lập tức cầm muống múc một cái bánh rồi nhét luôn vào miệng.

Thấm Khâm Tuyên ngồi phía đối diện thấy vậy thì nhíu mày, hình như rất bất mãn với tướng ăn của tôi. Tôi trừng mắt với anh, không biết tại sao mà khi ở trước mặt ông cụ, tôi không hề thấy sợ anh.

Không ngờ ông cụ thở dài, nói: “Tiểu Hi, ăn chậm thôi, không ai giành bánh chẻo với cháu đâu.”

Tôi còn đang ngậm miếng bánh trong miệng, nhìn Thấm Khâm Tuyên cố nén cười, rầu rĩ nói: “Cháu biết rồi.”

Ông cụ vẫn chưa dạy dỗ xong: “Không phải do tướng ăn không đẹp mà là bây giờ cháu còn trẻ mà lại ăn quá nhanh thì sau này về già sẽ bị đau dạ dày.”

Tôi cúi đầu, tâm phục khẩu phục: “Cháu biết rồi ạ.”

Đến cái thứ hai, tôi nhai kỹ nuốt chậm, vị ngọt của nhân bánh tràn ra miệng, tôi kinh ngạc: “Ngon quá!”

Ông cụ cười híp mắt nhìn tôi: “Ngon hả?”

Không phải tôi chưa từng được ăn sủi cảo ngon, nhưng không biết vì sao lúc này lại có thể vui đến mức này: “Ngon lắm ạ! Chưa bao giờ cháu được ăn sủi cảo ngon như vậy! Ông ơi, ông biết không, trước kia cháu luôn muốn làm sủi cảo thật ngon nhưng mong muốn này mãi không thực hiện được!”

Ông cụ mỉm cười nhìn tôi rồi quay đầu nhìn cháu nội của mình. Tôi nhận ra khóe môi của ông đang cong lên, thấp thoáng niềm vui.

Đang ăn thì bên ngoài vang lên tiếng pháo. Ông cụ lấy ra hai bao lì xì, một cái cho tôi, một cái cho Thẩm Khâm Tuyền.

Tôi sững sờ, không dám nhận.

Thẩm Khâm Tuyền đã nhận lấy, cười với ông nội: “Cháu cảm ơn ông nội, chúc ông sống lâu trăm tuổi, năm mới vui vẻ.” Sau đó chậm rãi trừng tôi một cái, ý bảo tôi nhận bao lì xì.

Tôi nhìn bao lì xì, chỉ nhìn thôi cũng biết nó rất dày, chắc chắn có không ít tiền. Tôi không muốn nhận, nhưng ánh mắt tha thiết của ông cụ làm tôi không sao từ chối được.

Suy nghĩ một lát, tôi nhận lấy bao lì xì, rút một tờ tiền: “Ông ơi, cháu lấy một tờ thôi ạ, có lòng là được.”

Ông cụ nhú mày, có chút không vui. Tôi vội nói: “Ông ơi, năm nay Vinh Uy thưởng cuối năm cho cháu rất nhiều, đó cũng coi như ông lì xì cho cháu rồi.”

Nhưng ông cụ vẫn kiên quyết không chịu lấy lại bao lì xì, chỉ nói: “Ông già này một khi đã cho thì sẽ không nhận lại.”

Tôi khố sở nhìn Thẩm Khâm Tuyền, thấy anh cũng đang bắn ánh mắt hình viên đạn về phía mình thì chỉ có thể nhận lấy, nói to: “Cảm ơn ông ạ! Cháu cũng chúc ông sống lâu trăm tuổi!”

Ông cụ cười lớn: “Thế mới ngoan chứ!”

Lúc ăn cơm tối gần xong, bỗng nhiên Thẩm Khâm Tuyền đứng dậy nghe điện thoại, lúc quay lại thì trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ lo lắng.

“Ông nội, cháu ra ngoài một lát, có việc gấp.” Anh cúi người, nói vào tai ông cụ.

“Chuyện gì mà vội vậy?”

Tôi cũng tò mò nhìn anh.

Anh do dự một chút, nói nhỏ: “Ba của Y Y đang ở bệnh viện, cần phải phẫu thuật, cháu đến xem một chút.”

Ông cụ im lặng một hồi, phát tay: “Cháu đi đi.”

Y Y?

Tôi không biết vì sao lại thấy cái tên này hơi quen.

Anh nhìn sang tôi, đáy mắt ánh lên sự phức tạp mà tôi không hiểu, nhận lấy chìa khóa xe từ dì rồi xoay người đi. Tôi nhìn theo bóng lưng anh, nghe được tiếng anh nói với điện thoại: “... Ủ, tạm thời đừng cho cô Tần biết... Tôi sẽ đích thân đến đó...”

Y Y... Cô Tần...

Tôi hiểu rồi.

Vị ngọt của nhân bánh trong phút chốc bỗng trở nên đắng ngắt. Tôi buồn bực uống một ngụm nước chanh, trong tim trong phổi như đang có dao đâm vào từng nhát từng nhát, nhưng tôi không thể mê muội. Tôi phải nhắc nhở chính mình, tất cả đều chỉ là một cuộc giao dịch.

Tôi chỉ là thế thân, không bao giờ có thể ngang hàng với Y Y trong lòng anh.

Chỉ sợ giờ phút ấm áp này đều là sự bố thí một chút hơi ấm đáng ra phải dành cho người ở bên kia đại dương mà thôi.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 3-1: Trò chơi kết thúc

Trò chơi kết thúc

Không bao giờ ngoảnh đầu lại

Kiên trì như vậy

Có ngốc lắm không?

Edit: Sa

Buổi tối, tôi xem ti vi cùng ông cụ.

Dì đặt một ít thức ăn trên bàn, vì trong nhà bật lò sưởi và sàn nhà có lót thảm lông dê nên tôi ngồi bệt luôn dưới đất, vừa bóc quả óc chó vừa nói chuyện phiếm với ông.

Tôi là người miền Nam nên không hiểu lắm cách nói của người Đông Bắc, vì thế không hiểu diễn viên trong tiểu phẩm đang chiếu trên ti vi nói cái gì, đành hỏi người bên cạnh. Ông cụ trả lời rất nhiệt tình, mặc kệ câu hỏi của tôi kỳ lạ thế nào cũng không chê tôi phiền phức.

“Ông ơi, sao cái gì ông cũng hiểu hết thế?” Tôi hỏi, “Ông là người Đông Bắc ạ?”

“Hồi xưa ngành công nghiệp nặng rất phát triển ở Đông Bắc. Lúc trẻ, ông đã ở đó suốt mười năm.” Ông cụ nói.

Tôi thấy người dẫn chương trình đang gửi lời chúc tới các tổ chức, doanh nghiệp thì chợt nhớ từ lúc tám giờ đến bây giờ đều là quảng cáo của Vinh Uy, không nhịn được hỏi: “Ông ơi, quảng cáo này chắc tốn kém lắm đúng không ạ?”

Ông cụ lắc đầu: “Lâu rồi ông không tham gia vào công việc của tập đoàn, mọi chuyện đều do A Tuyển lo liệu.”

“Ông cũng không đến hiện trường xem ạ?”

Ông cười to: “Cháu muốn đi xem à? Sang năm nói với nó một tiếng để nó sắp xếp.”

Tôi lắc đầu, đưa cho ông cụ một cái đĩa nhỏ: “Ông ơi, cháu bóc xong rồi nè, ông ăn đi ạ.”

Ông cụ ngây người, có vẻ cảm động, trong nhất thời không nói nên lời.

Tôi đưa chiếc đĩa tới gần hơn một chút: “Ông ăn đi ạ! Ăn xong cháu lại bóc tiếp.”

Lúc này ông cụ mới nhận lấy, tôi cúi đầu, tiếp tục chuyên tâm bóc vỏ hạt: “Ông ơi, trước kia cháu đón năm mới ở nhà bạn học, mẹ bạn ấy cũng bóc quả óc chó cho bọn cháu.”

Ông cụ bỗng nhiên đưa tay sờ đầu tôi, nói khẽ: “Từ nhỏ đến lớn không có ai bóc cho cháu ăn à?”

Tôi lắc đầu. Giờ phút này, dưới ánh đèn vàng, không khí vô cùng ấm áp, có thể sưởi ấm cả lòng người. Có rất nhiều điều tôi chưa từng nói với ai nhưng lại có thể trút hết nỗi lòng với ông.

“Cháu không có ba mẹ, nhưng cháu luôn nghĩ nếu mẹ cháu ở đây, nhất định bà sẽ bóc cho cháu ăn.”

Ông lão ngồi phía sau tôi khe khẽ thở dài: “Tiểu Hi, sau này cứ xem ông như ông ruột của cháu nhé!”

Tôi quay đầu lại, thành thật nói: “Ông ơi, chuyện này chỉ có chúng ta biết thôi nhé, đừng nói với ai cả, nếu bị người trong công ty biết thì họ sẽ cho rằng cháu vắt óc tìm cách nịnh nọt ông đấy.”

Ông cụ cười to: “Được!”

Trên ti vi, còn chưa tới tiết mục của chú Triệu Bản Sơn(1)mà tôi đã bắt đầu thấy mệt. Quay đầu thì thấy ông cụ đang ngủ gà ngủ gật, trong lòng yên tâm hơn một chút, ôm gối ngủ thiếp đi.

(1). Triệu Bản Sơn: diễn viên hài gạo cội của TQ.

Không biết qua bao lâu, gương mặt thoáng lạnh, một bàn tay không ngừng vỗ nhẹ vào mặt tôi.

Tôi mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn người đó.

Thẩm Khâm Tuyền đang cúi người nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời hiện nét cười: “Mau dậy đi, mười hai giờ rồi, ra đốt pháo.”

Ông cụ cũng bị đánh thức, nhìn thấy hai chúng tôi thì cười: “Tiểu Hi đi đi! Ra ngoài sân đốt pháo cho vui!”

Tôi bị anh kéo đi, nghe giọng ông cụ ở phía sau vang lên: “Mặc thêm quần áo vào, kẻo lạnh.”

“Ông nội, cháu biết rồi.” Thẩm Khâm Tuyền quay đầu lại đáp một tiếng rồi cởi áo khoác của mình ra, choàng lên vai tôi.

Tôi quay đầu nhìn ông, ánh mắt của ông ẩn chứa sự khích lệ và nuông chiều khi nhìn hai đứa trẻ. Lòng tôi cảm thấy rất ấm áp, bỗng có cảm giác như từ rất lâu trước đây, tôi đã từng có một người ông.

Đêm giao thừa, tuyết bắt đầu rơi.

Những bông tuyết hình lục giác rơi khắp trời, trong đêm đen, chúng như những tờ giấy Tuyên Thành bị xé nát, tùy ý tung bay.

Tôi kéo áo khoác ngoài của anh lại, không kiềm được hắt hơi một cái, hưng phấn nói: “Pháo của chúng ta à?”

Tay anh cầm bật lửa, nhẹ nhàng ấn một cái: “Em sợ không? Hay là đứng xa một chút, tôi đi châm pháo.”

Tôi hồ hởi: “Không sợ! Tôi cũng đi châm pháo.”

Trên mặt đất đã xếp một hàng pháo trúc. Tôi nhận lấy bật lửa từ anh, chạy đến gần, ngồi xổm xuống đốt vào dây pháo rồi chạy về thật nhanh.

Mới tới mái hiên thì phía sau vang lên tiếng nổ, trong không khí phảng phất mùi khét.

Là mùi của năm mới.

Anh dựa vào tường, vừa nhìn tôi vừa cười, ra dấu tay thể hiện tôi làm không tệ.

Tôi càng vui vẻ, xoay người đi đốt cái thứ hai.

Đốt xong, đang trên đường chạy về thì dép hơi trơn, bị rơi lại phía sau. Vì chân trần nên tôi không đi tiếp, cứ đứng tại chỗ ngẩn ngơ.

Trong phút chốc, tôi chợt nhớ pháo còn chưa nổ. Đang định cẩn rằng chạy về phía trước thì Thẩm Khâm Tuyển đã chạy đến bên cạnh, nửa ôm nửa bế tôi rồi xoay người, đưa lưng mình về phía đặt pháo, thuận thế ghì đầu tôi vào ngực anh.

Pháo nổ, âm thanh còn to hơn lần trước, tia lửa cũng bắn ra nhiều hơn.

Hai tay anh che tai tôi, còn tôi thì ngẩng đầu, nhìn viên pháo càng lúc càng phóng lên cao, nổ tung trên không rồi lại nặng nề rơi xuống. Theo đường bay của pháo, tôi thấy anh đang chăm chú nhìn tôi, trong đôi mắt màu hổ phách ấy chỉ in hình bóng tôi. Vẻ mặt tôi ngỡ ngác, không biết vì quá lạnh hay quá hưng phấn mà gò má tôi đỏ bừng.

Rõ ràng không có sao, cũng chẳng có trăng, nhưng tôi thấy đôi mắt anh như phát sáng, đẹp đến mức khiến lòng người tan chảy. Tôi cứ chìm đắm trong ánh mắt ấy, chỉ chốc lát sau, anh cúi đầu, hôn nhẹ lên mi tâm của tôi.

Tôi kinh ngạc, không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra, nó diễn ra quá nhanh, cứ như ngôi sao băng xẹt qua, đến khi tôi kịp phản ứng thì anh đã buông tôi ra, nói nhỏ: “Trẻ con ham chơi thường gặp chuyện không may. Em đứng một bên xem đi.”

Anh lượm dép về, đặt dưới chân tôi. Tôi như mất cảm giác, một lát sau mới nói: “Anh có ý gì?”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt vô cảm như thường ngày: “Chẳng có ý gì cả.”

Tôi cắn môi nhìn anh, rất muốn khóc: “Anh nói chỉ là đóng kịch!”

Chỉ là đóng kịch thôi! Tại sao anh lại hôn tôi!

Anh vẫn nhìn tôi, nói với vẻ không thêm để ý: “Cô nhóc, em nghĩ nhiều rồi.”

Là tôi nghĩ nhiều... Nhưng tại sao anh lại làm thế? Tại sao anh khiến tôi phải nghĩ nhiều?

Tôi cứ đứng nhìn anh, còn anh thì kéo tôi lên phía trước, quay về phía bầu trời rồi lại vòng ra sau lưng tôi, giơ hai tay che kín tai tôi, nói nhẹ: “Xem đi!”

Những đóa hoa làm bừng sáng cả bầu trời đêm, ban đầu như nụ hoa mẫu đơn mới hé, sau đó dần nở rộ. Giây lát sau, từng cánh hoa rơi xuống, uốn lượn như một dòng suối bạc, đan xen vào nhau, giống như chữ thập khổng lồ bằng bạc.

Tuy sáng ngời nhưng lạnh lẽo. Tôi quay đầu, nhìn nụ cười nhợt nhạt trên đôi môi mỏng của anh, cảm giác như chạm vào bông tuyết, nhẹ nhàng và giá lạnh.

Hốc mắt nóng hổi, nhưng trái tim thì lạnh căm.

Tôi khắc ghi giây phút này vào lòng, thầm nhắc nhở mình, cứ diễn kịch thôi, đừng quay đầu lại.

Trở lại trong nhà, trên bàn đã có ba chén bánh trôi nước.

Ông cụ ngồi trên ghế, gọi tôi: “Tiểu Hi, mau tới đây ăn bánh trôi, cả năm đủ đầy.”

Tôi đáp một tiếng, Thẩm Khâm Tuyền ngồi đối diện tôi, vẻ mặt anh như thường, tựa như vừa rồi không xảy ra chuyện gì cả.

“Bên phía bệnh viện có chuyện gì không?” Ông cụ hỏi.

Đúng lúc tôi ăn một cái bánh trôi nước, nóng đến bỏng môi.

Anh liếc tôi một cái, bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì đâu ạ.”

“Y Y muốn về hả?” Ông cụ lại hỏi.

Mắt anh như có tia sáng vụt qua, đang định trả lời thì điện thoại đặt trên bàn vang lên. Tôi để ý thì thấy đó không phải điện thoại anh thường dùng, nhưng chuông điện thoại cũng là ca khúc chủ đề trong album duy nhất của Tần Mâu. Không nghi ngờ gì nữa, đây là cú điện thoại của cô ấy.

Anh cầm điện thoại, ra phòng khách nghe máy. Tôi không nghe anh nói gì, chỉ biết giọng nói của anh rất dịu dàng, cũng rất chân thành.

Tôi cúi đầu, ra sức ăn để cố gắng phớt lờ giọng nói kia. Dì đi tới, cười nói: “Lâu rồi ông chủ không ngủ muộn thế này, nhất định là vì hôm nay có cô Bạch nên vui mừng đây nè.”

Ông cụ cười, chống gậy đứng dậy: “Cháu cũng đi ngủ đi, muộn rồi.”

Tôi chúc ông cụ ngủ ngon, đi về phòng dành cho khách, vừa bật đèn thì thấy một hộp quà được gói cẩn thận đặt trên giường.

Quà tặng cho tôi ư?

Tôi hơi ngạc nhiên, mở giấy gói quà, khi nhìn thấy chiếc hộp bên trong thì quên cả thở.

Leica S2(2).

Là máy ảnh Leica S2, cũng chính là mơ ước của tôi.

(2). Leica S2: là một dòng máy ảnh thuộc hãng Leica nổi tiếng của Đức, giá khoảng 28.000 USD, hơn 600 triệu VNĐ.

Chỉ cầm chiếc hộp trên tay thôi mà máu tôi sôi sùng sục.

Tôi ước lượng chiếc hộp, nhìn hình vẽ và mấy dòng chữ nước ngoài in trên hộp, cực kỳ muốn mở hộp rồi chụp ngay một kiểu ảnh để xem thử độ sắc nét có thần kỳ như lời đồn hay không.

Nhưng khi tỉnh táo lại, tôi cố gắng kiềm chế nỗi xúc động, cầm hộp máy ảnh đi ra ngoài.

Phòng khách vẫn còn có người. Thẩm Khâm Tuyển đang ngồi trên sofa cúi đầu nhìn gì đấy.

Tôi cố ý bước mạnh chân đến gần anh, đưa máy ảnh cho anh.

Anh ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn tôi: “Sao thế? Không thích à?”

“Trả lại cho anh nè.” Tôi quyến luyến nhìn cái hộp, hạ quyết tâm nhét nó vào lòng anh, “Quá quý giá, tôi không nhận được.”

Anh cúi đầu nhìn cái hộp trong tay rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi, giọng nói cứ như đang trêu chọc: “Không nhận thật à?”

“Không nhận.”

Đừng xem cái máy ảnh này nhỏ mà khinh thường, giá của nó có thể mua được một chiếc xe đẩy, sao tôi có thể nhận được?!

Anh nhướn mày: “Hay là thế này, em cứ nhận nó đi, tôi sẽ trừ vào thù lao diễn kịch của em.”

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của anh rất chân thành. Tôi nhìn anh rồi lại nhìn chiếc máy ảnh, trong lòng không ngừng đấu tranh.

“Đây.” Anh nhét máy ảnh về lại tay tôi, mỉm cười, “Dù sao tôi cũng không dùng nó.”

“Được rồi... Vậy anh nhớ trừ vào thù lao của tôi nhé.” Tôi lặp lại lời anh, cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Anh mỉm cười, gật đầu: “Ừ.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 3-2: Trò chơi kết thúc 2

Edit: Sa

“Anh không ngủ mà đang xem cái gì đấy?” Tôi hơi ngạc nhiên nhìn bức ảnh trong tay anh. Trong ảnh là một đôi vợ chồng trẻ, người phụ nữ còn ôm một đứa bé.

Anh nhích người qua một bên, chừa ra một chỗ, ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi nhận lấy bức ảnh từ tay anh, nhìn đứa bé trong ảnh, da dẻ hồng hào, trên trán có một nốt ruồi son, đôi ngươi to tròn đen láy như hai quả nho, tuy còn nhỏ xíu nhưng có thể nhận ra đó là một đứa bé rất đẹp.

“Ồi bé anh đáng yêu quá.” Tôi không kiềm được lời khen ngợi, khi nhìn ba mẹ anh thì chỉ biết cảm thán di truyền thật kỳ diệu. Thẩm Khâm Tuyển có khuôn mặt giống mẹ, rất đẹp và có nét dịu dàng, còn dáng người thì giống ba, cao ráo và kiên cường.

Anh cười: “Chụp lúc tôi được một trăm ngày tuổi.”

“Chú thím đâu?” Tôi hơi tò mò. Tập đoàn Vinh Uy do ông cụ Thẩm sáng lập, nhưng chưa từng nghe qua đời thứ hai thì Thẩm Khâm Tuyển đã tiếp nhận công ty.

Nụ cười của anh tắt dần, giọng điệu nặng nề: “Họ qua đời rồi.”

“A...” Tôi kêu lên một tiếng.

Anh lấy lại tấm hình, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên người trong ảnh, nói nhỏ: “Ba mẹ tôi quen nhau khi đi du học. Lúc họ quay về, Vinh Uy đang trong bước đầu nghiên cứu tự sản xuất container, vậy là ông nội giao việc đó cho ba. Họ đều học về máy móc, thành tích của mẹ tôi còn tốt hơn ba tôi nhiều, đôi khi gặp trục trặc kỹ thuật đều được bà giải quyết hết.”

Tôi nhìn người phụ nữ trẻ trong ảnh, tuy vừa sinh con nhưng không béo chút nào. Cằm nhọn, đôi mắt sáng ngời, tuy trông giản dị nhưng rất đẹp. Tôi khẽ nói: “Mẹ anh giỏi quá.”

Anh cười, nhưng vẻ mặt vô cùng đau khổ: “Tôi lại mong họ đừng giỏi như vậy.”

“Một ngày trước khi hoàn thành, họ đã đến phân xưởng để xem xét thiết bị. Một thùng sắt đột nhiên rơi xuống... Lúc họ qua đời, tôi vừa tròn một tuổi.”

Tôi hoảng hốt đến mức không thể nói gì. Trong nháy mắt, vô số suy nghĩ vụt qua đầu.

Năm xưa, Vinh Uy tự sản xuất container không dựa trên bất kỳ kỹ thuật nào của nước ngoài. Hành động này là động lực và trụ cột để ngành công nghiệp của đất nước phát triển. Nhưng không ngờ trụ cột ấy lại được xây dựng dựa trên sự hy sinh to lớn và tàn khốc như vậy. Ba mẹ của Thẩm Khâm Tuyển qua đời vì tai nạn, để lại ông Thẩm vừa phải cố gắng nuôi dạy cháu nội vừa dốc hết tâm huyết vào tập đoàn. Thẩm Khâm Tuyển từ nhỏ đã mất đi ba mẹ, khó trách tại sao anh xuất thân trong gia đình giàu có nhưng lại không có điểm nào giống con ông cháu cha. Có phải gánh nặng trên vai anh rất lớn?

Trong lòng tôi rất khó chịu nhưng không biết phải nói gì, chỉ có thể vỗ lên cánh tay anh.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, cười khẽ rồi đứng lên: “Em thì sao? Lúc bé em như thế nào?”

Tôi lấy lại tinh thần, nói đơn giản: “Tôi là đứa bé bị bỏ rơi, từ nhỏ đã ở cô nhi viện, không có ba mẹ.”

Anh nhìn tôi, nói chậm từng tiếng: “Thì ra khi bé, chúng ta đều là những đứa trẻ cô đơn.”

Tôi vô thức gật đầu, cảm thấy mũi hơi xót: “Ít nhất anh còn có ông nội.”

Nhắc tới ông cụ, tôi bỗng nhớ đến yêu cầu quá đáng của mình, không biết có nên nói hay không.

Anh như nhìn thấu suy nghĩ của tôi: “Em muốn nói gì?”

“Sau này tôi có thể thường xuyên đến thăm ông không?” Tôi nói nhỏ, “Ý tôi là, sau khi chúng ta diễn xong vở kịch này, tôi có thể đến đây thăm ông không?”

Anh ngậy người, có lẽ là vì không ngờ tôi sẽ hỏi vậy.

Tôi thấy anh khó xử nên nói nhanh: “Tôi không cần máy ảnh, cũng không cần thù lao, tôi chỉ muốn được gặp ông thôi. Từ nhỏ tôi đã không có người thân, ông giống như là... ông nội của tôi vậy.”

Có lẽ vì giọng nói của tôi quá đáng thương nên Thẩm Khâm Tuyên giãn lông mày, cười dịu dàng: “Đây là quà năm mới em đòi tôi?”

Tôi gật đầu.

Anh sờ đầu tôi, nói: “Tất nhiên là được.”

Cứ thế tôi “ở chực” nhà họ Thẩm.

Trong khi tôi vô cùng rảnh rỗi thì Thẩm Khâm Tuyển lại không ngừng bận rộn.

Vô tình nói với dì, tôi mới biết thì ra vì công việc nên họ có rất ít thời gian ở bên nhau.

“Trước đây ông chủ bề bộn nhiều việc, cậu chủ lại đi học ở bên ngoài nên chỉ gặp nhau vào những ngày nghỉ.” Dì vừa coi chừng nồi canh vừa nói, “Còn bây giờ thì đến lượt cậu chủ bận rộn, ông chủ đợi được bữa cơm tất niên cũng không dễ.”

Tôi nhìn ông cụ đang đọc báo trong phòng khách, cảm thấy hơi chua xót. Mới đầu năm nhưng Thẩm Khâm Tuyển đã ra khỏi nhà từ sáng sớm, đến tối muộn mới về. Có lần tôi xem phim ở phòng khách, từ xa đã nghe được mùi rượu, quay đầu thì thấy anh đứng ở cửa, mặc dù cử chỉ, lời nói giống như bình thường nhưng đôi mắt lại vẫn tở máu, lộ rõ vẻ mệt mỏi vô cùng, chào tôi một tiếng rồi đi ngủ. Đến lúc ấy tôi mới biết người như anh hoàn toàn không có khái niệm ngày nghỉ.

“Tiểu Hi! Đánh cờ với ông nào.” Từ phòng khách truyền đến tiếng ông cụ gọi tôi.

Tôi đáp một tiếng, chạy ra ngồi đối diện với ông, căn miếng táo rồi nói: “Vâng ạ.”

Chưa đầy hai mươi phút sau, tôi buông vũ khí đầu hàng, nhân lúc ông chuẩn bị đi bước cờ quyết định, tôi rất không phong độ làm loạn bàn cờ, then quá hóa giận: “Ông ơi, chúng ta chơi cờ năm quân nhé.”

Mặc dù bị ăn quyết trắng trợn nhưng ông cụ không hề tức giận, chỉ cười to: “Được.”

Trình độ chơi cờ năm quân của tôi rất khá, ít có đối thủ, cao thủ cờ tướng như ông cũng bị tôi đánh không còn mảnh giáp.

Ở mỗi thế mạnh chúng tôi đều thắng mỗi người một ván, coi như hòa, ai cũng vui vẻ. Dì vừa bưng nước trái cây lên thì ngoài cửa truyền vào giọng nói rất hào sảng: “Lão Thấm, tôi đến chúc tết đây.”

Người đến là một ông cụ, dáng người hơi gầy nhưng tinh thần rất tốt, nói to: “A Đông, mau chúc tết ông Giang đi.”

Đằng sau ông là một người đàn ông trẻ, tóc ngắn, mặc áo khoác màu nâu, khuôn mặt lạnh lùng. Anh ta chính là Mạch Trăn Đông!

Tôi giật mình, vô thức gọi “Thầy.”

Mọi người đều nhìn tôi, Mạch Trăn Đông cũng đứng im tại chỗ, có lẽ vì quá bất ngờ khi thấy tôi nên quên mất phải chào hỏi.

“Khụ, Tiểu Hi, cháu biết A Đông à?” Ông Thấm hỏi.

“Vâng ạ, trước kia cháu đi theo anh Mạch học chụp ảnh.” Tôi thành thật trả lời, “Còn bị mắng đến nỗi không biết đã khóc bao nhiêu.”

Mạch Trăn Đông dứt một tay vào túi áo, như cười như không nhìn tôi: “Vâng, Bạch Hi nói đúng đấy ạ.”

Thì ra ông nội của Mạch Trăn Đông là một trong những cổ đông lớn của Vinh Uy, năm xưa cùng ông Thấm tranh đấu giành thiên hạ, nhưng ông không ngờ Mạch Trăn Đông lại đi lệch quỹ đạo mà gia đình đã định hướng, trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong giới thời trang.

Tôi lễ phép chào ông Mạch. Ông cụ nhìn tôi, khẽ nhíu mày, tựa như muốn hỏi lại thôi.

“Bạch Hi, sao em lại ở đây?” Mạch Trăn Đông ngồi xuống sofa, hỏi tôi.

Tôi thấy hơi khó xử, không biết nên nói thế nào thì ông Thấm đã vô cùng tự nhiên giải thích: “Tiểu Hi là nhân viên của công ty, là đứa trẻ hiếm có

không chê lão già phiền hà như ông nên ông đã bắt con bé đến đây đánh cờ.”

Ông Mạch cười to: “Làm tôi giật mình! Ban nãy tôi còn tưởng A Tuyền vừa kiếm được cô vợ trẻ.”

Nghe ông ấy nói như vậy tôi vội vàng phủ nhận, còn ông Thâm thì mỉm cười nhìn Mạch Trăn Đông: “Trăn Đông, cháu sao rồi? Đã kiếm được vợ chưa?”

Anh ấy vốn đang nhìn tôi như suy nghĩ điều gì, nghe hỏi thì quay đầu nhìn ông Thâm, vẻ mặt ôn hòa, cung kính: “Vẫn chưa ạ, cháu còn đang cố gắng.”

Ông Mạch nhìn thế cục trên bàn cờ rồi vừa xếp cờ vừa nói: “Nào, lại đây, lâu rồi hai chúng ta chưa chơi cờ với nhau.”

Tôi nhân cơ hội này nói với Mạch Trăn Đông: “Thầy ơi, thời gian qua em chụp được rất nhiều ảnh, anh góp ý cho em một chút được không?”

Anh khẽ nhướn mày, đáp: “Được.”

Tôi luôn nhớ Mạch Trăn Đông từng nói cách nâng cao kỹ năng chụp ảnh tốt nhất đó là chụp người đi đường. Nếu có thể bắt được khoảnh khắc đẹp đẽ của bất kỳ ai thì chứng tỏ người chụp ảnh đã thuần thục.

Tôi lấy hết ảnh trong khoảng thời gian vừa qua cho Mạch Trăn Đông xem. Anh nhìn từng tấm, nghiêm túc nhận xét, không hề nóng nảy như lúc tôi còn làm việc cho anh ấy, lời khuyên của anh cực kỳ sắc bén, quan trọng là đã gãi đúng chỗ ngứa của tôi. Càng làm tôi vui hơn là Mạch Trăn Đông nói: “Không tệ lắm, chẳng qua là thiếu kinh nghiệm và không có thiết bị tốt.”

Có lẽ thấy tôi cười vui vẻ như vậy, anh khẽ nhếch môi, nói: “Bạch Hi, em từ bỏ chụp ảnh là điều rất đáng tiếc. Bộ ảnh em chụp cho tạp chí V lần trước rất được chủ biên tán thưởng. V sẽ không dễ dàng đăng tác phẩm của nhiếp ảnh gia mới đâu.”

Chủ biên của V nổi tiếng khó tính nên nghe vậy tôi càng vui hơn, đang muốn hỏi thêm thì bỗng nhiên nghe dì nói: “Ơ? Cậu chủ về rồi đó à?”

Tôi quay đầu thì thấy Thẩm Khâm Tuyền đang đứng ở cửa. Anh nhìn tôi và Mạch Trăn Đông, sau đó dời mắt sang chỗ khác như không có chuyện gì, mỉm cười chào hỏi: “Ông Mạch.”

“A Tuyền về đây à. Ông đang đánh cờ với ông cháu.” Ông Mạch vừa cười vừa nói.

Thẩm Khâm Tuyền chúc tết ông Mạch, mỉm cười nhìn Mạch Trăn Đông, phong độ ngời ngời nói: “Đã lâu không gặp.”

Mạch Trăn Đông nghiêng người dựa vào sofa, nhắc tay đặt sau lưng ghế tôi, miễn cưỡng nói: “Ừm.”

Thẩm Khâm Tuyền im lặng một lúc, vừa mở miệng nói: “Bạch...” thì ông Mạch lại gọi, “A Tuyền, đến đây đánh với ông một ván.”

Mạch Trăn Đông vỗ vai tôi, hỏi: “Trên xe anh có một bộ máy ảnh mới, muốn thử không?”

Tôi hưng phấn: “Được.”

“Cháu dẫn Bạch Hi đi xem bộ máy ảnh, mọi người cứ từ từ đánh cờ nhé.” Anh ấy chào đơn giản mấy tiếng.

Hai ông cụ không nói gì, chỉ có Thẩm Khâm Tuyền nhú mày, nhìn tôi chăm chăm.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 3-3: Trò chơi kết thúc 3

Edit: Sa

Ngoài trời lạnh căm nhưng không khí rất trong lành. Bỗng dưng tôi thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Sân của nhà họ Thẩm rất lớn, nước chảy róc rách, ở giữa là một hồ sen, bên cạnh còn có vách đá trang trí, đơn giản nhưng không mất vẻ hoa lệ.

Mạch Trăn Đông nói: “Hồi nhỏ anh thích chơi trốn tìm ở đây nhất, thường nấp sau bức tường đó.”

Tôi tò mò: “Anh quen Thẩm Khâm Tuyển từ nhỏ à?” Thật ra tôi muốn hỏi sao lần chụp ảnh cho Tần Mâu, bọn họ đã đối mặt nhưng lại giả vờ không quen biết.

Mạch Trăn Đông liếc tôi một cái, nói: “Anh lớn hơn cậu ta vài tuổi nên không thể nói là chơi chung với nhau được.”

Tôi mím môi cười: “Em cũng thấy vậy.”

Mạch Trăn Đông là người thoải mái, tùy theo tâm trạng mà vui vẻ cười đùa hay giận dữ mắng mỏ người khác, không như Thẩm Khâm Tuyển. Nói dễ nghe là hướng nội, nói khó nghe là thâm trầm, không thể phủ nhận là tôi hơi sợ anh.

Mạch Trần Đông đột nhiên rút một điều thuốc đưa cho tôi: “Chắc là lâu rồi không hút?”

Tôi do dự một chút rồi nhận lấy. Mặc dù Vinh Uy không cấm nhân viên hút thuốc nhưng dù sao tôi cũng là phụ nữ nên chỉ có thể hút vào những đêm tăng ca ở nhà thôi.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

Anh “ừ”.

“Xuất thân của anh tốt như vậy, sao lại muốn làm nhiếp ảnh gia?”

“Ban đầu là để tán gái.” Anh thở ra một vòng khói, khép hờ mắt, một tay đút vào túi quần.

Tôi .

“Với cả anh cũng không muốn trở thành người như cậu ta.” Anh nhìn thoáng qua phía sau tôi, cười, “Quá mệt mỏi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh, thấy một người đang đứng cạnh cửa sổ, hình như đang nhìn về phía chúng tôi.

Vì trời gần tối nên chúng tôi không thử máy ảnh mới, chỉ tán gẫu, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất với nhau. Có lẽ vì không còn là đồng nghiệp nên tôi nhận ra Mạch Trần Đông là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn. Nhưng người đàn ông này lại giống như một cơn lốc, không ai có thể giữ được.

Đến khi họ về, ông Thẩm cũng về phòng nghỉ ngơi. Tôi ngồi trên sofa, suy nghĩ lát nữa ăn cơm tối nên chào tạm biệt ông như thế nào.

Ti vi đang chiếu tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, mặc dù rất vui nhưng không có gì mới mẻ, hình như năm nào cũng giống năm nào. Sofa đột

nhiên lún xuống, tôi quay đầu, thấy Thẩm Khâm Tuyên đã ngồi bên cạnh.

Hình như anh gầy đi, xương gàn đầu chân mày cũng lộ rõ, đôi mắt càng thêm sáng ngời.

Tôi cứ nghĩ anh sẽ ra ngoài nên nhất thời có chút kinh ngạc: “Anh không đi đâu à?”

Anh đan hai bàn tay vào nhau rồi đặt lên đầu gối, giống như không nghe thấy câu hỏi của tôi: “Em quen Mạch Trăn Đông?”

“Trước kia anh ấy là thầy của tôi.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, nhíu mày: “Thầy?”

“Tôi là trợ lý của anh ấy, suốt ngày toàn nghe mắng thôi.” Tôi nói băng quơ, “Chẳng phải lúc trước từng gặp rồi sao?”

Anh không đáp, chỉ hỏi: “Anh ta dạy em hút thuốc?”

Ặc... Vấn đề này làm tôi ghen hợm. Tôi nhận ra giọng nói của anh có vẻ không vui nên dẫn đo trả lời: “Không phải...”

“Được rồi.” Anh thô lỗ cắt ngang lời tôi, “Sau này cách xa anh ta ra.”

“Tại sao?” Tôi cố gắng đè nén cơn giận, “Mặc dù trước đây anh ấy có mắng tôi, nhưng anh ấy là người tốt.”

“Người tốt? Em biết anh ta được mấy ngày?” Anh nói thản nhiên, “Loại người như anh ta, không biết khi nào em sẽ chết vì bị lừa bịp.”

Lần đầu tiên tôi thấy anh nói người khác cay nghiệt như vậy nên không khỏi giật mình: “Tại sao người mà anh nói lại không giống Mạch Trăn Đông mà tôi quen?”

Anh nhích người tới gần tôi một chút: “Em không tin?”

“Lúc làm trợ lý cho anh ấy, mặc dù anh ấy thường xuyên mắng tôi nhưng mắng xong sẽ quên, không bao giờ để trong lòng. Trong giới chụp ảnh, tỷ lệ đào thải rất lớn, leo lên địa vị như anh ấy có được mấy người? Anh ấy chưa từng nhắc đến gia thế của mình, người mới có tác phẩm tốt sẽ được anh ấy đề cử. Mặc dù có nhiều bạn gái nhưng đều là chia tay xong mới có người mới.” Tôi thành thật nói, “Tôi không thấy anh ấy có gì đáng sợ cả.”

Anh đứng dậy, không nhìn tôi: “Trước kia anh ta và Tần...”

Nói được nửa câu thì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống tôi: “Tóm lại, tôi không muốn em liên lạc với anh ta.”

Cuối cùng tôi đã hiểu.

Có lẽ Mạch Trần Đông từng theo đuổi Tần Mâu, hoặc là họ đã từng hẹn hò... Tôi không biết nguyên nhân thật sự là gì, tôi chỉ biết tất cả đều vì Tần Mâu.

Cơn giận như lan tỏa khắp lồng ngực, tôi không muốn tranh cãi với anh, chỉ đứng lên nói: “Anh không có quyền quản tôi được phép chơi hay không chơi với ai.”

Tôi cảm thấy căn phòng khách rộng lớn này làm người ta thấy ngột ngạt, hoặc vì ở cạnh anh nên mới khó chịu như vậy. Tôi bước đến cầu thang, định về phòng thu dọn đồ đạc rời đi.

Anh nắm lấy cổ tay tôi, trầm giọng nói: “Em nổi tính trẻ con gì thế?”

Vừa lúc đi ra, thấy chúng tôi như vậy thì hỏi: “Sao thế?”

Tôi nói nhanh: “Dì ơi, cháu muốn về nhà, ở đây có gọi taxi được không ạ?”

Dì nhìn Thẩm Khâm Tuyên, nói: “Hả? Mới đó mà đã về rồi sao? Ông chủ có biết không?”

Anh im lặng, sắc mặt tối đen, tôi gật đầu nói: “Biết rồi ạ.”

“Gọi taxi làm gì, để dì bảo tài xế đưa cháu về.” Dì vừa nói vừa cầm điện thoại bàn lên.

“Không cần gọi.” Trầm Khâm Tuyên mấp máy môi, buông tay tôi ra, giống như khiêu khích, “Để cô ấy tự về.”

Tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi xuống, không quan tâm sự ngăn cản của dì mà đi ra cửa, không một lần ngoái đầu.

Ở đây là ngoại ô, một phần là không biết đường, một phần là kéo theo hành lý nên tôi đi rất chậm, người cũng mệt lả. Ra đến giao lộ, tôi dừng lại, lấy điện thoại gọi taxi.

Báo địa chỉ xong, đầu dây bên kia nói: “Vì đang nghỉ tết nên không đủ taxi, chị có thể đợi một lát được không?”

Bàn tay cầm di động đã tê cứng, tôi đổi điện thoại qua tay kia, giậm chân nói: “Được.”

Kết quả chưa được mười phút, tôi không đợi nổi nữa.

Trời rất lạnh, dường như đôi giày của tôi đã đóng băng, vô cùng khó chịu, cái áo khoác mặc trên người mỏng tang như tờ giấy, có lẽ cả người tôi đã đông cứng như tảng đá rồi. Tôi cố kéo hành lý về phía trước, như vậy có thể chắn gió một chút.

Phía sau vang lên tiếng xe, tôi kích động, có lẽ là taxi đã tới.

Quay đầu lại thì thấy đó là xe của Thẩm Khâm Tuyên. Lúc lái ngang qua tôi, tốc độ xe không hề giảm một chút nào, cứ thế gầm rú chạy qua.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi thật sự nản lòng.

Thời gian vừa qua, trái tim luôn đập loạn là vì cái gì?

Vì kết cục thể thảm thế này ư?

Tôi bật cười, kết quả bị sặc bởi gió lạnh. Trên con đường lạnh lẽo này, chỉ có một người ho rũ rượi. Khó khăn lắm mới đứng thẳng người được, vừa ngẩng đầu lên thì thấy xe anh đậu ở phía trước không xa, anh đã xuống xe, yên lặng nhìn tôi.

Đi qua đó hay tiếp tục đợi taxi?

Tôi suy nghĩ một chút, đứng yên, im lặng nhìn người đối diện.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 3-4: Trò chơi kết thúc 4

Edit: Sa

Taxi mãi vẫn không đến. Cuối cùng anh tiến về phía tôi, vươn tay kéo hành lý của tôi.

Tôi lạnh lùng nhìn anh một cái rồi nhìn sang chỗ khác.

Anh cười: “Được rồi, đã ấm ì đủ chưa?”

Xem tôi như trẻ con à? Đánh một cái rồi cho một viên kẹo thì tôi sẽ vui vẻ đi theo anh?

Tôi càng thêm tức giận, thề rằng hôm nay sẽ không nhìn anh nữa.

“Tôi đưa em về.”

“Tôi gọi taxi rồi.” Tôi ho khan, “Cảm ơn ý tốt của anh.”

Anh lấy ra một cái hộp: “Em để quên cái này.”

Leica S2, đó là tôi cố ý để lại.

“Trả lại cho anh đó.” Tôi lời ít ý nhiều, sau đó đi ngang qua anh, tiếp tục tiến về phía trước.

Đằng sau có ánh đèn, tôi theo bản năng quay đầu lại, trong lòng thầm mong đó là taxi. Nhưng trong chớp mắt, tiếng động cơ vang dội đã nói cho

tôi biết đó là một chiếc xe thể thao đang chạy với vận tốc rất nhanh lao về phía tôi, chỉ cách tôi vài mét mà thôi.

Tôi sững sờ tại chỗ, cho đến khi có một đôi tay kéo tay tôi, sau đó hai người cùng ngã xuống ven đường.

Tôi ngỡ ngác, không hề quan tâm tới việc cả người bị người anh đè lên. Trong lúc sống chết, đầu tôi không hề trống rỗng như lẽ thường mà xuất hiện những mảng tuyết liên tục rơi xuống. Tựa như chuyện ấy đang xảy ra ngay trước mắt.

Tôi hét toáng lên, thật sự rất sợ, nếu không phải anh nhanh tay kéo tôi lại, có lẽ giờ đây tôi đã máu chảy lênh láng nằm cứng đờ trên mặt đường rồi.

Anh thấy tôi như vậy thì vô cùng lo lắng hỏi: “Em có sao không?”

“Không sao...” Mất một thời gian tôi mới có thể nói một câu nguyên vẹn, “Tôi không sao.”

Lúc anh kéo tôi đứng dậy, tôi mới phát hiện bên má trái của anh bị thương chảy máu, có lẽ là do cọ xát với mặt đất, vạt áo len bị rách toạc. Thấy anh như vậy tôi có chút áy náy.

Anh không nói gì mà chỉ thản nhiên kéo vali bị ngã nằm chổng chơ của tôi, khi mở cửa xe thấy tôi còn đứng im tại chỗ thì nói: “Tôi muốn đến bệnh viện xử lý vết thương một chút, em cũng không muốn cùng tôi chôn chân ở đây đúng chứ?”

Tôi vội vàng chạy đến, nói chân thành: “Tôi đi cùng anh.”

Anh chờ tôi nói xong mới hỏi: “Vết mặt vừa rồi của em rất đáng sợ.”

Tôi nhớ lại cảnh phim máu me tung tóe khắp nơi, vẫn còn thấy sợ: “Tôi cứ nghĩ là mình sẽ chết, mặt đất cũng đầy máu.”

Anh ngơ ngác: “Máu ở đâu?”

“Hôm qua vừa xem Tử thần vùng Texas(1), cả phim toàn là máu...” Tôi rùng mình, “Sớm biết đã không xem.”

(1). Tử thần vùng Texas: tựa tiếng Anh là The Texas Chainsaw Massacre, là một bộ phim kinh dị của Mỹ.

Anh vươn tay nắm chặt tay tôi: “Không sao rồi.”

Xe chạy được hơn mười mét thì tôi chợt hét to: “Đợi đã!”

Anh lập tức dừng xe: “Sao thế?”

“Máy ảnh đâu? Đừng nói là anh ném rồi nhé?” Tôi hỏi anh.

Anh suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Vừa nãy lo kéo em nên tiện tay vứt rồi.”

Không đợi anh ngăn cản, tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhảy xuống xe, chạy chậm đến chỗ ban nãy, nường theo ánh đèn điện thoại, tôi tìm thấy chiếc hộp nằm ở ven đường. May mà trước đó chiếc hộp vẫn chưa bị tháo, bên trong còn có miếng bọt biển giảm xóc nên máy ảnh mới không bị hư hại gì.

Tôi ôm máy ảnh trở lại xe, lúc này hồn vía mới quay lại thân xác: “May mà tìm được.”

Anh đang nhấn phím điện thoại, chắc là vừa nói chuyện điện thoại xong, thấy tôi đã ngồi yên thì khởi động xe. Bên ngoài xe truyền đến tiếng động cơ ồn ào của những chiếc xe thể thao, tốc độ nhanh đến kinh người.

“Sao có nhiều xe thể thao thế?” Tôi tò mò.

“Đường này chạy về hướng Tây Sơn, rất nhiều người đi chơi.” Sắc mặt anh không tốt, lạnh nhạt nói.

Tôi “à” một tiếng: “Bọn họ không sợ xảy ra tai nạn à?”

“Đều là con nhà có tiền, đốt tiền quen thói, chỉ muốn làm mấy trò kích thích.” Anh mấp máy môi, giọng điệu tỏ rõ sự khinh thường.

“Lúc trẻ anh có như vậy không?”

Anh ghen hòng, nghiêm túc hỏi tôi: “Em thấy tôi già lắm à?”

“Anh không già.” Tôi vội vàng giải thích, “Mà là trưởng thành, khinh thường mấy trò nhảm nhí kia.”

Đây hoàn toàn không phải là vượt đũa anh. Năm nay anh vẫn chưa tới ba mươi tuổi, thật sự rất trẻ, nhưng không hề giống với nhóm người phú nhị đại(2)kia. Anh không có hứng thú với xe và cả mỹ nữ. Tất nhiên, chuyện của anh và Tần Mâu cũng coi như là Đại gia và Chân dài thường thấy, nhưng anh chỉ có duy nhất một mình cô ấy, điểm này đã rất khác với người ta rồi.

(2). Phú nhị đại: Con đời thứ hai của nhà giàu.

Tôi liếc anh một cái, không tìm được nghĩ ngợi, giàu có như anh nhưng lại phải gánh vác trách nhiệm của ba mẹ khi hãy còn quá sớm, buộc phải trưởng thành và chịu khổ khi tuổi đời còn rất trẻ. Vậy nên mới nói, ai cũng có những nỗi khổ riêng, không ai được như tất cả mong muốn của mình, do đó đừng ghen tị với người khác làm gì.

“Lúc còn trẻ tôi không như vậy.” Xe đã vào khu vực đông dân, tốc độ cũng chậm dần, anh nói, “Khi ra nước ngoài, việc làm xa xỉ nhất của tôi là

mua nhà, bởi vì ông nội nói thường xuyên chuyển trọ sẽ ảnh hưởng đến học tập.”

Cái này thì tôi tin.

“Khi đó, tôi có người bạn mới đi làm ở ngân hàng, đến cuối tháng vì áp lực doanh số tiền gửi ngân hàng nên mới hỏi tôi có thể gửi tiền vào ngân hàng của cậu ta hay không. Tôi hỏi cậu ta cần bao nhiêu. Cậu ta bảo, nói cần ít thì sẽ khinh thường cậu, vậy nên nhờ cậu gửi chỗ tớ một vạn, chỉ cần một ngày là đủ.”

“Sau đó thì sao?”

“Kết quả là khi kiểm tra, tài khoản của tôi chỉ có mấy ngàn đô.”

“Anh ấy có tin không?” Tôi bật cười.

“Tất nhiên là không tin, đánh chết cũng không tin, một mực cho rằng tôi không muốn giúp cậu ta.”

“Không ngờ ông lại tàn nhẫn với anh như vậy.”

Anh không nói gì, cho xe dừng lại: “Em không ngại vào bệnh viện xử lý vết thương cùng tôi chứ?”

Tôi và anh nhanh chóng đến phòng cấp cứu. Ánh sáng trắng phát ra từ đèn điện ở bệnh viện tạo cảm giác lạnh lẽo, bác sĩ xử lý vết thương cho anh. Khi nhìn rõ vết thương của anh, tôi hít một hơi khí lạnh. Anh rất bình tĩnh, vẻ mặt không chút thay đổi, cho dù bôi thuốc sát trùng cũng không nhíu mày.

“Tôi nghe ông nói vài hôm nữa anh sẽ đi công tác ở Nhật Bản,” tôi cẩn thận hỏi, “Thế này có ảnh hưởng gì không?”

Anh hơi nâng mắt nhìn tôi một cái: “Ảnh hưởng gì?”

Tôi chỉ vào mặt anh, nói nhỏ: “Hình tượng không tốt.”

Anh cười, chỉ vào băng gạc: “Em nói đến cái này?”

Tôi nhìn anh từ trên xuống dưới, tóc tai rối bời, quần áo nhăn nhúm, cộng thêm mặt mày hốc hác, từ một quý công tử thanh cao đã biến thành ông chú nghèo túng, nhếch nhác.

Có lẽ thấy mấy lời của tôi quá ngu xuẩn, anh nói: “Tôi không dựa vào gương mặt để kiếm cơm.”

Cũng đúng, tôi yên tâm rồi.

Anh gọi điện thoại cho trợ lý, phân phó anh ta đem quần áo tới đây, cúp máy rồi nói với tôi: “Đợi một lát, tôi thay quần áo đã.”

Tôi còn nói được gì chứ, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi cạnh anh. Anh nghiêng người, nói như không chút để ý: “Em đừng quên những điều tôi đã nói ở nhà.”

Lòng tôi có dự cảm xấu, nhưng vì nợ anh một mạng nên chỉ có thể vâng lời: “Chuyện gì?”

“Bỏ thuốc lá và không đến gần Mạch Trăn Đông.”

Tôi khinh!

Tôi không có sức để đôi co với anh, hít sâu một hơi để không khí lạnh như băng tràn vào huyết mạch, dập tắt lửa giận trong lòng mới nói: “Anh Thẩm, hay là thế này. Tôi sẽ không để anh biết mình hút thuốc, cũng sẽ để anh nhìn thấy tôi gặp Mạch Trăn Đông, cho dù sau này bị anh ấy hại chết thì tôi cũng sẽ không than vãn trước mặt anh nữa đâu.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt chăm chú, tựa như đang xác nhận tính xác thực trong lời nói của tôi.

Tôi nói: “Nhắm mắt làm ngơ. Thế nhé?”

Hồi lâu sau, rốt cuộc anh cũng quay đầu sang chỗ khác. Tôi nghĩ vậy chắc là ngằm đồng ý rồi.

Hiệp nghị miễn cưỡng thành công, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, đành chú tâm xem ti vi.

Ti vi trong đại sảnh của bệnh viện đang bật kênh địa phương.

Tôi thấy phong cảnh quen thuộc của con đường, nam phóng viên ngồi trong xe cảnh sát, nhìn vào ống kính: “... Một nhóm người đua xe đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự an toàn của người dân cũng như bản thân, đó là hành động vô trách nhiệm. Vì một cái Tết ấm áp, chúng tôi đã đi theo cảnh sát giao thông đến Tây Sơn để xét xử người phạm luật an toàn giao thông...”

Tôi vội vàng kéo tay anh, chỉ vào ti vi: “Anh nhìn kìa! Cảnh sát giao thông đang bắt bọn họ đấy.”

Trên ti vi, mấy cảnh sát giao thông đang bận rộn bố trí rào chắn, đồng thời kiểm tra giấy tờ xe. Vẻ mặt của nhóm thanh niên như đưa đám, không có vẻ xác lác như trước đó.

Anh chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thôi.

“Bắt sớm hơn một tiếng thì tốt rồi.” Tôi vui mừng không xiết, “Như vậy chúng ta đã không ngồi đây.”

Điện thoại trong tay anh vang lên, tôi nghe anh nói: “... Tôi xem tin tức rồi... Biển số xe bắt đầu là R8, phía sau không nhớ, lái nhanh quá.”

Tôi mơ hồ nhớ lại, hình như biển số xe suýt tông vào tôi bắt đầu bằng R8.

“Là anh báo cảnh sát à?” Nghe cuộc nói chuyện của anh nên tôi có chút nghi ngờ.

Anh không phủ nhận, chỉ nói: “Tôi chỉ thực hiện trách nhiệm của một công dân tốt thôi.”

Tôi nhìn ti vi: “Nhưng mà chiếc xe đó chưa tông vào chúng ta, chắc không bị phạt nặng đâu.”

Anh cười thoải mái: “Ai biết được? Nhờ đâu uống rượu, hoặc lái xe phi pháp thì sao? Vẫn nên kiểm tra một chút, coi như là trách nhiệm của chủ xe với bản thân.”

Tôi bội phục anh khi anh vì dân trừ hại. Đang nói chuyện thì trợ lý của anh chạy đến, nhìn thấy tôi cũng không kinh ngạc, chỉ chào một tiếng rồi cúi người nói nhỏ vào tai Thẩm Khâm Tuyển.

Tôi thấy anh mỉm cười, tinh thần thoải mái, giống như đang đợi con mồi sa lưới.

Tôi hơi bất an.

Anh thay chiếc áo len màu tím nhạt, kéo tôi đứng dậy, nói vào tai tôi: “Lát nữa em đừng nói gì, chỉ cần mỉm cười chào hỏi là được.”

Tôi bị anh kéo ra cửa bệnh viện, đúng lúc có một chiếc xe thương vụ bẫy chỗ dừng lại, có người mở cửa xuống xe.

Cô gái trẻ có mái tóc óng ả như mây quay lưng về phía tôi, kiên nhẫn nói: “Mẹ, mẹ cẩn thận một chút.”

Hô hấp như ngừng lại, sao tôi có thể không nhận ra cô ấy chứ?

Là Tần Mâu.

Tần Mâu quay đầu lại, thấy Thẩm Khâm Tuyền thì bàn tay đang đỡ mẹ cứng đờ. Mẹ cô ấy nhìn thấy Thẩm Khâm Tuyền thì cười, nói: “Là A Tuyền đó hả? Y Y của chúng ta...” Bà còn chưa nói dứt câu nhưng khi nhìn thấy bàn tay anh đang nắm lấy tay tôi thì không nói nữa, nghi hoặc quay sang nhìn con gái.

Tần Mâu bình tĩnh hơn mẹ rất nhiều, tiến đến trước mặt Thẩm Khâm Tuyền, mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Tay trái của Thẩm Khâm Tuyền nắm chặt tay tôi, tay phải bắt tay với cô ấy: “Đã lâu không gặp.”

“Em tới thăm ba.” Cô ấy nhẹ giọng giải thích, sau đó ánh mắt dịu dàng nhìn về phía tôi, “Vị này là?”

Tôi đã gặp nhiều ngôi sao, rất nhiều người tưởng như đẹp tựa tiên nữ nhưng khi tẩy trang thì không thể nhìn nổi. Lần này nhìn thấy mặt mộc của cô ấy, tôi chính thức bị thuyết phục, quả nhiên rất đẹp. Lông mi đen dài cong vút, đôi mắt to tròn như biết nói. Cô gái này đẹp tựa búp bê. Trong lúc tôi thất thần thì Thẩm Khâm Tuyền nói: “Bạch Hi, đây là Tần Mâu và thím Chung.” Rồi nói với mẹ con Tần Mâu, “Còn đây là bạn tôi, Bạch Hi.”

Tôi lấy lại tinh thần, nghe theo lời anh, cười nhẹ, nói nhỏ: “Chào thím ạ. Cô Tần, tôi rất thích xem phim của cô.”

Tôi có thể cảm nhận được Tần Mâu đang đánh giá mình, không phải không lo lắng hay nghi ngờ nhưng chỉ mỉm cười để che giấu: “Cảm ơn.”

“Cô...” Mẹ Tần Mâu nhìn tôi rồi quay sang nhìn con gái, không biết vì sao mà vẻ mặt rất kỳ lạ, tái nhợt hẳn đi, “Cô là...”

Tần Mâu cắt ngang lời mẹ, nhìn Thẩm Khâm Tuyền: “Mặt anh làm sao thế?”

Anh không chút để ý: “Chuyện nhỏ thôi, chỉ bị trầy da một chút.”

Cô ấy bình tĩnh nhìn anh, tôi đứng một bên cảm thấy khung cảnh trước mắt thật sự rất đẹp. Cuối cùng, cô ấy cúi đầu thở dài: “Anh vừa đi trượt tuyết à?”, dừng một chút rồi mới nói tiếp: “... Đi cùng cô Bạch?”

Anh mỉm cười lắc đầu: “Muộn rồi, tôi không tiện đi thăm chú.”

Tôi chào tạm biệt hai người, cùng Thẩm Khâm Tuyền đi một đoạn khá xa mà vẫn nghe giọng nói của mẹ cô ấy: “... Con bé ấy là ai?”

Đúng là một vở kịch hay.

Ngồi trên xe, tôi đang nhớ lại chuyện vừa rồi. Ánh mắt của anh khi nhìn cô ấy, mặc dù đã cố gắng tỏ ra chỉ là bạn bè nhìn thường, nhưng tận sâu trong đáy mắt là một tình yêu dịu dàng.

Trợ lý lái xe, Thẩm Khâm Tuyền không nói gì, tôi lặng lẽ đẩy tay anh.

Anh liếc tôi một cái.

“Có lẽ chúng ta không cần diễn lâu nữa đâu.”

Ánh mắt anh sắc bén, nhíu mày: “Vì sao?”

“Mẹ cô ấy rất thích anh, nhất định sẽ tìm cách để cô ấy về lại bên anh.” Tôi đánh bạo suy đoán, “Bà ấy chưa biết hai người đã chia tay đúng không?”

Nói những lời này xong, lòng tôi như trút được gánh nặng, thở phào một hơi. Nếu đôi bên đều có tình, gương vỡ lại lành thật là tốt! Vả lại tôi cũng không muốn diễn nữa, nếu đã không thể có được thì tốt nhất nên tránh xa.

Khóe môi anh nở nụ cười lạnh lẽo: “Em không hiểu cô ấy đâu.”

“Từ trước đến nay Y Y rất có chính kiến.” Anh nói nhỏ.

Tôi nghĩ một lát mới hiểu được lời anh. Như vậy có nghĩa là mẹ cô ấy càng tạo áp lực thì cô ấy càng chống đối.

Trong bóng tối, tôi nhìn gò má anh, không có ánh sáng khiến ánh mắt anh càng thêm sâu thẳm. Tôi nghĩ trong kiếp này, nếu người tôi yêu có thể nói với tôi bằng giọng điệu tràn đầy tình yêu như thế thì có chết tôi cũng không còn gì để nuối tiếc.

Đường không xa nhưng đi rất lâu, xe nhích từ từ từng chút một trong dòng xe đông đúc. Điện thoại trong tay anh vang lên, là tiếng chuông được cài riêng cho cuộc gọi của Tần Mâu.

Anh không bắt máy ngay, đầu ngón tay lướt nhẹ hai chữ “Y Y”, rất dịu dàng.

“Y Y?” Cuối cùng anh cũng nghe điện thoại.

Không biết người ở bên kia nói gì, chỉ nghe anh nói đơn giản: “Anh đến tìm em.”

Cúp máy, anh nói với trợ lý: “Cậu đưa Bạch Hi về nhà đi.”

“Còn anh Thâm thì sao?”

Anh xuống xe: “Tôi có chút việc.”

Tôi nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của anh qua gương chiếu hậu, đáy lòng buồn bã, rồi trở nên đau đớn, đến mức không thể thốt nên lời.

Có người từng nói, đau đớn nhất chính là chứng kiến tình yêu đẹp của mình tan vỡ.

Nhưng với tôi, đau đớn nhất là biết rõ người ấy rất tốt, nhưng anh đã yêu người khác, còn tôi chỉ là một kẻ thể thân kém chất lượng.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-1: Tựa như tình yêu 1

Anh đối với tôi,

Là tình cảm gì?

Tựa như tình yêu

Nhưng không phải tình yêu.

Edit: Sa

Thẩm Khâm Tuyển không tìm tôi. Tôi chỉ biết sau hôm đó anh phải đi Nhật Bản chứ không hề biết anh và Tân Mâu đã xảy ra chuyện gì, mặc dù tôi rất muốn biết. Nhưng tôi có thể đoán hai người vẫn chưa làm hòa, vì nếu có thì tôi đã nhận được tin chấm dứt hợp đồng.

Kỳ nghỉ tết kết thúc, tôi bắt đầu đi làm bình thường. Lúc nghỉ trưa, tôi nhận được điện thoại của Mạch Trăn Đông, hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Cuộc hẹn vào bảy giờ. Hơn sáu giờ, đa số đồng nghiệp đều tan làm, Lộ Lộ hỏi tôi: “Mới đầu năm mà cậu đã liều mạng làm việc như vậy, chắc chắn Lão Đại sẽ thích cậu muốn chết.”

Tôi cười to: “Làm xong cái này tớ sẽ về.”

Lúc chuẩn bị xuống lầu, Thẩm Khâm Tuyển gọi điện đến: “Ăn tối chưa?”

“Anh đi công tác về rồi à?” Tôi nói, “Chưa ăn, lát nữa có hẹn với bạn.”

Anh nói: “Tôi vừa xuống máy bay. Ông nội muốn ăn cơm với em, nhưng đành hẹn dịp khác vậy.”

Lúc đến nhà hàng, Mạch Trần Đông đã đến trước, tôi còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe anh ấy nói: “Bạn lắm hả?”

Tôi cười hì hì: “Đợi lâu chưa?”

“Chủ nhật có rảnh không? Anh được mời đến dự buổi khai mạc triển lãm ảnh nghệ thuật, muốn đến xem không?” Anh ấy nói, “Chật chạp, nhìn em kìa, liều mạng vì chút tiền lương cón con, có đáng không?”

Tôi không đáp, ánh mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ, chỉ nói: “Được, chủ nhật em rảnh.”

Ánh mắt của anh mang vẻ tìm tòi: “Rốt cuộc em làm thế là vì cái gì?”

Tôi lắc đầu. Cảnh đêm bên ngoài cửa sổ rất lộng lẫy, ánh đèn đường như biển sao, cũng giống như kim cương, có rất nhiều thứ lúc nhìn gần thì không thấy gì đặc biệt, nhưng khi nhìn xa lại đẹp đến không ngờ.

“Bạch Hi, có phải anh là người đầu tiên nói em giống Tần Mâu không?” Anh ấy đột nhiên nói.

“Hả? Gì cơ?” Tôi giật mình, ngụm nước chanh vừa uống còn chưa kịp nuốt đã phụt ra ngoài, ho sặc sụa.

Anh lấy khăn ăn, chạy nhanh đến chỗ tôi, vừa vỗ lưng cho tôi vừa nói: “Xin lỗi, anh không cố ý làm em sặc.”

Phía sau bỗng vang lên giọng nói trầm thấp đầy nghi hoặc: “Hai người đang làm gì thế?”

Tôi và Mạch Trăn Đông cùng lúc ngẩng đầu lên, Thẩm Khâm Tuyển đang đứng đằng sau nhìn chúng tôi, tuy vẻ mặt vẫn như ngày thường nhưng hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, không biết vì khó hiểu hay không vui.

Tôi không ngờ anh cũng tới đây ăn cơm. Tay của Mạch Trăn Đông còn đặt trên lưng tôi, khẽ nhưn mày: “Chào.”

Thẩm Khâm Tuyển hỏi lại lần nữa: “Hai người ở đây làm gì?”

Đầu óc tôi trống rỗng, phản xạ có điều kiện: “Ăn cơm.”

Lời còn chưa dứt, Mạch Trăn Đông thân mật vỗ đầu tôi, giống như đang khích lệ.

Thẩm Khâm Tuyển liếc nhìn tôi, gật nhẹ đầu, “Ngon miệng.”

Một người phục vụ tiến tới, cung kính dẫn anh về ghế lô.

Tôi ngồi đối diện Mạch Trăn Đông, anh ấy bỗng nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Rốt cuộc giữa em và Thẩm Khâm Tuyển đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Tôi hơi chột dạ, chỉ cố gắng giải thích, “Em đâu có gì để giấu anh đâu. Anh cũng biết quan hệ của anh ấy và Tần Mâu mà, vì thế làm sao có chuyện gì giữa em với anh ấy chứ.”

“Nghe nói có lần em suýt bị xe tông, kết quả là Thẩm Khâm Tuyển giận dữ tố cáo đám thiếu gia ở Tây Sơn.”

Tôi vội vàng giải thích: “Không phải đâu. Thật ra là cả hai bọn em đều suýt bị đụng phải nên anh ấy mới tức giận như thế.”

Mạch Trăn Đông chăm chú nhìn tôi, nhấn mạnh từng chữ, “Bạch Hi, Tề đại phi ngẫu(1).”

Tôi cười khan: “Em biết.”

(1) Tề đại phi ngẫu: Thời Xuân Thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt nước Trịnh nhưng Thái tử Hốt từ chối, nói rằng Tề là nước lớn, không phải đối tượng của hắn. Tóm lại, ý của câu “Tề đại phi ngẫu” là có địa vị thấp kém hơn, không môn đăng hộ đối.

Anh khôi phục vẻ mặt ngang ngạnh thường ngày, nói đến buổi triển lãm ảnh vào Chủ nhật, tôi thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ vì đối đề tài nên bữa cơm rất thoải mái. Tôi đứng dậy đi rửa tay. Lúc rửa tay xong, đi ra ngoài liền thấy một bóng hình đứng ở hành lang vắng vẻ. Bức tường trang trí ở bên ngoài vẫn chảy nước róc rách, dưới ánh đèn vàng giống như chốn thần tiên.

Cảnh đẹp như vậy nhưng lại bị người đó xoay người che khuất.

Thẩm Khâm Tuyền đứng ở hành lang chật hẹp, sắc mặt không tốt. Tôi nghi hoặc nhìn trái ngó phải: “Anh ở đây chờ tôi à?”

Vẻ mặt anh rất không vui: “Gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời nên chỉ có thể chặn đường em ở đây.”

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra nhìn, lúng ta lúng túng: “Đặt chế độ im lặng.”

Anh khẽ hất cằm: “Tôi ở chỗ cũ đợi em, có chuyện muốn nói.” Không đợi tôi đáp ứng hay không đã nghênh ngang rời đi.

Tôi quay lại nói với Mạch Trăn Đông: “Em phải về công ty tăng ca, anh không cần tiễn đâu, về trước đi.”

Anh ấy không nói gì, chào tạm biệt, tôi bước nhanh qua dòng người, đi về “chỗ cũ”.

Vừa đi được mấy bước đã bị gọi lại. Tôi nhìn anh rồi bị anh kéo vào một hẻm nhỏ, tôi có cảm giác như lưng đổ mồ hôi hột: “Anh điên à! Ở đây có đồng nghiệp đó!”

Anh cười nhạt: “Bạch Hi, không nhìn ra đấy.”

Giọng nói của anh lộ rõ vẻ giễu cợt, tôi cau mày: “Gì cơ?”

“Em lén lút qua lại với Mạch Trần Đông.” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, “Khó bỏ đến vậy à?”

Mặc dù bị hiểu lầm nhưng tôi không giải thích.

“Anh hỏi chuyện này à?” Tôi nhún vai, “Nhưng liên quan gì tới anh?”

“Ai dạy em dạng vẻ bất cần này?” Anh nổi giận, trầm giọng nói, “Mạch Trần Đông và bạn gái của tôi lén lút ăn cơm với nhau, em nói xem có liên quan tới tôi không?”

Tôi bổ sung giúp anh: “Là bạn gái giả.”

Ánh mắt của anh lạnh lẽo: “Tôi nhớ đã nói với em rằng ít nhất đừng để tôi bắt gặp. Hôm nay tôi đã nhìn thấy rồi, vậy nên tôi nói lại lần nữa, sau này không được phép gặp anh ta.”

Tôi khẩn trương, “Tại sao anh phải quản đông quản tây như vậy? Tôi và anh chỉ diễn kịch mà thôi, anh lại không cho phép tôi hút thuốc, không cho phép tôi gặp bạn. Tại sao anh phải làm vậy? Tại sao?”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, giống như đang cố gắng đè nén cơn giận: “Bạch Hi, tôi nói rồi. Ban đầu tìm em là vì tôi không ghét em, thế nên tốt nhất em đừng khiến tôi phải ghét em.”

Tôi chết trân nhìn anh chăm chăm, sợ chỉ cần chớp mắt một cái thôi sẽ không kiềm được nước mắt.

Rốt cuộc anh có biết tôi đã phải chịu đựng bao nhiêu không? Tôi thích anh rất nhiều, rõ ràng biết anh không thích mình nhưng vẫn ép bản thân ở bên anh, tận tâm tận lực diễn một vở kịch tình yêu không phải của mình... Anh có biết mỗi lần nghe anh nhắc đến Y Y, tôi ghen tị muốn khóc, muốn lập tức bỏ chạy không?

Hốc mắt hơi nóng, tôi không muốn anh thấy mình khóc nên xoay người bỏ đi.

Vừa xoay người, nước mắt lập tức rơi xuống gò má, ào ạt tràn ra khỏi khóe mi. Tôi không nhìn đường, chỉ biết đi thẳng về phía trước. Cho đến khi có một bàn tay kéo tôi về phía sau, giọng nói mang vẻ tức tối: “Sao không nhìn đèn? Có cần tôi đẩy em ra giữa đường không?”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện mình đã đi được mấy con phố. Anh kéo tôi lại, giúp tôi thoát chết dưới dòng xe cộ.

“Anh buông ra.” Tôi nghẹn ngào, “Đúng lúc tôi không muốn diễn nữa, chúng ta đừng ai nấy đi.”

Thẩm Khâm Tuyên chăm chú nhìn tôi, không biết nghĩ gì, vẻ mặt mang theo nét bướng bỉnh, giống như đang cãi nhau với con nít: “Sao tôi lại vợ phải cô nàng diễn viên thỉnh thoảng cứ muốn bãi công thế này.”

“Tôi thật sự không muốn diễn nữa.” Tôi giơ tay lau nước mắt, “Anh hãy giải thích với cô ấy đi. Anh suy tính nhiều như vậy chắc chắn cô ấy sẽ cảm động.”

“Mấy ảnh khoảng hai mươi vạn, em còn chưa làm việc được một tháng, như vậy em nợ tôi mười mấy vạn.”

Máy ảnh... Máy ảnh Leica... Tôi đã dùng rồi, quả nhiên dùng rất tốt! Tiện tay chụp thử mấy tấm, hiệu quả có thể sánh với mấy bức trong phòng triển lãm. Tôi bị anh đánh trúng điểm yếu, sững sờ tại chỗ.

“À thì... Một tháng nữa anh hãy giải thích nhé.” Tôi nói nhỏ, “Tôi lỡ dùng máy ảnh rồi.”

Nghe vậy thì anh bật cười.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-2: Tựa như tình yêu 2

Edit: Sa

Tôi lắc đầu không nói gì, bóng hai người chúng tôi kéo dài dưới ánh đèn đường, cơ thể tôi run rẩy dưới cái lạnh của đêm đông, Thẩm Khâm Tuyên nhìn tôi: “Đi uống cốc cà phê nóng nhé?”

Vào giờ này, quán cà phê đã vắng tanh, tôi cầm ly cacao nóng, anh lấy ví tính tiền. Lúc anh mở ví ra, tôi nhìn thấy hình của Tần Mâu. Không phải là bức ảnh tuyệt đẹp trong các thước phim, cũng không phải hình quảng cáo phủ dày son phấn, mà là một khuôn mặt nhỏ nhắn, rất đáng yêu.

Tôi ngồi cạnh anh, buồn chán lướt weibo.

Tin tức được tìm kiếm nhiều nhất ngày khiến tôi giật mình:

Công ty giải trí Mỹ Tinh xác nhận: nữ ngôi sao Tần Mâu tuyên bố giải nghệ để du học cách đây ít lâu đã bí mật về nước. Theo nguồn tin cho biết, cô đã được nữ đạo diễn nổi tiếng An Úy Nhiên chọn làm nữ chính cho bộ phim điện ảnh sắp tới, diễn cặp với ảnh đế XXX. Để chuẩn bị cho lần hợp tác này, Tần Mâu đã tạm bảo lưu điểm một năm, chứng tỏ cô rất coi trọng dự án này.

Số lượng bình luận bên dưới bài viết đã hơn mười vạn, đây là tin tức giải trí lớn nhất đầu năm nay.

Ngón tay tôi dừng trên màn hình điện thoại một chút, phút chốc trở nên bần thần.

Thẩm Khâm Tuyển cầm ly nước ngồi bên cạnh tôi: “Xem gì đấy?”

Tôi đưa di động cho anh nhìn: “Cô ấy về đóng phim.”

Vẻ mặt bình tĩnh của anh cho tôi biết anh đã sớm nghe tin rồi. Tôi thấy mình hơi ngốc, thu tay lại, lúng ta lúng túng nói: “Thế này thì tốt rồi, có thể tiện liên lạc hơn.”

Anh bật cười: “An Úy Nhiên nổi tiếng là đạo diễn nghiêm khắc với diễn viên, đến cả điện thoại di động cũng không được phép dùng.”

Tôi đã từng xem phim của An Úy Nhiên.

Người phụ nữ này cũng có thể được coi như một huyền thoại. Lúc trẻ bà là diễn viên, lấy nghệ danh có phần hơi bình thường là An Kỳ, hơn ba mươi tuổi bắt đầu lấn sân sang làm đạo diễn. Tác phẩm của bà không nhiều, nhưng mỗi bộ phim đều được đánh giá cao, giành được rất nhiều giải thưởng cả trong lẫn ngoài nước, còn tạo ra nhiều ảnh đế, ảnh hậu.

Sau khi làm đạo diễn, bà lấy tên thật là An Úy Nhiên, nay đã là một trong những đạo diễn nổi tiếng nhất Trung Quốc, rất nhiều diễn viên giành nhau đóng phim của bà, cho dù chỉ là một vai nhỏ. Nhưng Tần Mâu không phải người như vậy, cô ấy sẽ không tình nguyện gián đoạn việc học để về nước tiếp tục đóng phim.

“Anh biết bà ấy?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Từng tiếp xúc.” Anh hơi hột nói, “Sao? Em thích phim của bà ấy?”

Phim của An Úy Nhiên đã để lại ấn tượng sâu đậm trong tôi. Nữ chính trong phim của bà luôn kiên cường, tự lập, cố gắng bẻ gãy xiềng xích của

gia đình và đàn ông để toàn tâm toàn ý theo đuổi tự do, vì vậy phim nhận được phản hồi rất tốt từ khán giả. Nhưng khi xem xong, tôi lại nghĩ khác, nữ chính quá cứng cỏi khiến tôi cảm thấy có phần khiên cưỡng.

Dĩ nhiên tôi không phải là nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp, đó chỉ là cảm nhận của tôi thôi.

Uống hơn nửa ly nước, tôi thấy trong người ấm lên nhiều, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Vừa ra tới cửa, điện thoại vang lên.

Tôi nhìn màn hình, cẩn thận đi chậm lại, tránh để Thẩm Khâm Tuyên nhìn ra sự khác thường.

“Sao không nghe điện thoại?” Anh nghi ngờ quay đầu nhìn tôi.

Tôi cười: “Không có gì.”

Đuôi lông mày anh nhướn lên, giọng điệu bình thản: “Điện thoại của ai mà lại không nghe?”

Tôi nói với vẻ không vui: “Không phải tôi không nghe điện thoại mà là tật xấu của anh nhiều quá.”

Tôi nghe máy, từ trong điện thoại vang lên giọng nói thoải mái của Mạch Trăn Đông: “Tặng ca xong thì về sớm một chút.”

Tôi đáp vâng rồi cúp điện thoại, phát hiện Thẩm Khâm Tuyên đang đứng ở đằng xa chờ tôi. Tối nay vốn đã không vui vẻ gì, tôi không muốn tranh cãi với anh thêm nữa nên gọi taxi, nói với anh: “Không cần tiễn tôi đâu, tôi tự về được.”

Chiều Chủ nhật, Mạch Trăn Đông đón tôi đến buổi khai mạc triển lãm.

Chiếc xe việt dã của anh rất to, tựa như một con mãnh thú được trang bị áo giáp sắt, vô cùng uy mãnh, còn anh lại mặc tây trang thẳng thớm, thậm chí còn đeo một đôi kính có gọng màu vàng, phong cách của người và xe hoàn toàn đối lập nhưng lại hài hòa một cách kỳ lạ.

“Anh thấy em cũng không phải là người kiên định lắm, nếu không thì sao lại đi chung với anh?” Mạch Trần Đông queo tay lái, “Mấy hôm trước tạp chí M đăng tin tìm nhiếp ảnh gia, anh thấy yêu cầu của họ rất thích hợp với em đấy.”

Tuy không bằng V nhưng M cũng nằm trong top 5 tạp chí lớn nhất, hưởng chi đó còn là nhiếp ảnh gia chứ không phải là trợ lý... Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, lại nghe anh ấy lầm bầm làu bàu: “Thôi quên đi, nếu ông cụ Thẩm biết thì sẽ chém anh ra làm đôi mất.”

“Hả? Là sao?”

“Ông cụ đang tìm đối tượng cho em ấy mà. Em nói xem, nếu biết em không chuyên tâm làm việc ở công ty mà lại chạy theo đàn ông ra ngoài chụp ảnh thì ông cụ có chém anh ra không?” Mạch Trần Đông cười nói.

Tôi cũng cười lúng túng, cúi đầu xem sách giới thiệu về buổi triển lãm. Như thường lệ, quyển sách sẽ có các tác phẩm kinh điển trong làng nhiếp ảnh, tôi thấy bức hình đen trắng Tần Mâu đeo mạng che mặt cũng có ở trong đó, thuận miệng hỏi: “Thầy ơi, em có thể nhiều chuyện không?”

Anh ấy như không để ý, thoải mái nói: “Hỏi đi.”

“Anh thích Tần Mâu không?”

Anh cười: “Em muốn nói về quan hệ nam nữ?”

Tôi chỉ vào bức ảnh: “Nhìn bức ảnh này, em cảm nhận được tình cảm của người chụp.”

Một nhiếp ảnh gia muốn tạo ra tác phẩm tốt thì phải đặt tình cảm vào đối tượng được chụp, cũng như một nhà văn muốn lấy được nước mắt của độc giả thì trước hết phải làm bản thân cảm động. Tình cảm của đàn ông thường đến nhanh hơn phụ nữ, nên rất dễ hiểu khi tác phẩm của nam nhiếp ảnh gia thường ẩn chứa sức hút hơn.

“Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao? Mục đích bước vào ngành này của anh là để tán gái.” Anh ấy cười nói, “Nói thật nhé, anh đã gặp rất nhiều người mẫu, nhưng tuyệt đối không muốn chạm vào Tần Mâu dù chỉ một cái.”

“Tại sao?” Tôi hơi kinh ngạc.

“Không muốn có khẩu vị giống người khác.” Anh như cười như không.

Nghĩa là giữa bọn họ có khúc mắc gì đó, tôi nghĩ thầm, lại chột nghe anh nói tiếp: “Hôm nay em gặp may đấy, có thể gặp được người thú vị.”

“Ai?”

Anh ấy bảo tôi lật trang sau của thư mời, đơn vị tài trợ là đoàn làm phim “Mắt đẹp”, anh nói: “An Úy Nhiên.”

“Ai cơ?” Tôi thoáng sửng sốt, “Là phim mà Tần Mâu đóng vai chính sao?”

“Ừ, có lẽ cô ấy cũng đến.” Lão Mạch nói băng quơ.

Buổi khai mạc triển lãm không hoành tráng như tôi nghĩ, thậm chí cũng không có lễ cắt băng khánh thành, chính xác là không có bất kỳ nghi thức nào. Hai tầng của Trung tâm nghệ thuật không đông lắm, mọi người đều yên lặng ngắm ảnh, thậm chí cũng không trò chuyện với người đi cùng.

Tôi mang theo máy ảnh bảo bối của mình dạo một vòng, không biết Mạch Trần Đông đã chạy đi đâu rồi.

Lúc đi lên cầu thang, bên cạnh có một vị nữ sĩ, tôi không tìm được mà nhìn thoáng qua. Bà ấy cười lịch sự với tôi rồi nghiêng người rời đi.

“Nữ sĩ An?” Tôi gọi thăm dò.

Bà ấy dừng bước. Nương theo ánh đèn từ nhà vệ sinh, tôi nhìn thấy một người phụ nữ tuy đã có nếp nhăn nơi khóe mắt nhưng vẫn đẹp mặn mà bởi lắng đọng của thời gian. Bà gật đầu, thân thiện chào hỏi: “Chào cô.”

Thấy bà không hề tỏ vẻ của một đạo diễn hàng đầu, tôi đánh bạo hỏi: “Đạo diễn An, cháu rất thích phim của cô, đã xem hết tất cả phim cô làm.”

Bà mỉm cười: “Cảm ơn cô.”

“Có thể làm phiền cô một phút được không ạ? Có một vấn đề trong phim Đường chân trời mà cháu thắc mắc mãi.”

Bà khẽ nhướn lông mày, nhìn tôi: “Có rất ít người hỏi về phim Đường chân trời.”

Vì Đường chân trời là phim kinh dị, không được chiếu trên toàn quốc, cũng rất ít người khen phim này nên có thể không nhiều người biết về bộ phim. Tôi hỏi: “Trong đoạn cuối, nhân vật chính đi đến đảo Vĩnh Sinh, nhưng thật ra “đảo Vĩnh Sinh” chỉ là cách gọi khác để nói về cái chết đúng không ạ?”

Bà đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nếu vừa nãy chỉ là cười lịch sự thì bây giờ, tôi chắc chắn ánh mắt bà hàm chứa ý cười.

“Cô là người đầu tiên nói như thế.” Bà khẽ gật đầu, “Ngay cả với diễn viên, tôi cũng không nói hàm ý đằng sau kết thúc. Sao cô có thể biết

được?”

Hóa ra đúng là như vậy thật! Tôi hơi kích động, bật nói: “Cô đã nghiên cứu về Ấn giáo, nên khó có khả năng dùng kết thúc ở hiền gặp lành.”

Bà có vẻ ngạc nhiên: “Cô cũng biết tôi nghiên cứu về Ấn giáo?”

“Điều đó chẳng phải rất rõ ràng sao! Thiện và Ác trong Đường chân trời chính là Thần Vishnu và Thần Shiva trong Ấn giáo(1).”

(1) Ấn giáo: là tôn giáo của người Ấn Độ, mang đặc trưng đa thần. Ba vị thần tối thượng của Ấn giáo là Thần bảo vệ Vishnu, Thần hủy diệt và tái tạo Shiva, Thần sáng tạo Brahman.

“Cô gái, cô là...” Bà hỏi khi đi ra cùng tôi.

“Cháu chỉ là một người thích điện ảnh bình thường thôi ạ, cháu rất vui khi có thể thảo luận với cô!” Tôi nói với bà, giọng nói cũng phần khởi hơn bình thường.

Đến khúc queo ở hành lang, bà dừng bước, chủ động hỏi: “Vậy cô có xem phim Thiên đường và Địa ngục do tôi làm vào năm ngoái không?”

Đó là một bộ phim nói về một đôi nam nữ bị mất phương hướng trong lửa hận tình thù, cuối cùng, khi đã tỉnh táo lại, người phụ nữ thoát khỏi gông xiềng của người đàn ông. Tôi không thích bộ phim đó, vì nó mang đến cảm giác tăm tối, u ám với những hạt mưa rơi lất phất, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

“Thật ra trong bộ phim đó, người đàn ông mới là chúa tể.” Tôi nhớ lại người đàn ông vừa mâu thuẫn vừa si tình ấy, “Thật ra kết thúc của bộ phim là người phụ nữ vẫn không thoát được.”

Tôi thấy ánh mắt của bà như cườm đờ: “Cô nghĩ vậy sao?”

Bà không đồng ý ư? Tôi thấy hơi lạ, nhưng vẫn nói ra ý kiến của mình.

“Đúng vậy...”

Tôi bắt đầu nói không ngừng, cho đến khi vị nữ đạo diễn nổi tiếng này cao giọng:

“Cô gái, ai cho phép cô bình luận về phim của tôi như vậy?”

Tôi ngẩn người.

Hình như bà ấy giận thật, đôi môi mỏng khẽ run, giọng nói sắc bén: “Sao cô có thể mỗ xê phim của tôi như vậy?”

“Cháu...” Tôi thừa nhận tôi hơi hoảng hốt, không biết đã nói gì khiến bà ấy nổi giận.

Mặc dù người tới đây hôm nay đều là người có văn hóa nhưng vẫn khó lòng khống chế sự tò mò của mình. Tôi nhìn đạo diễn An, trong đầu trống rỗng, bà ấy rất giận, ánh mắt lạnh lùng: “Phiền cô giải thích thế nào là chủ nghĩa nam quyền.”

Tôi lấy lại bình tĩnh, lắp bắp: “Có lẽ cô đã vô thức đưa điều đó vào trong phim... Nhưng, nhưng đó là sự thật...”

Bà ấy tiếng đến gần tôi thêm một bước, vẻ mặt lạnh nhạt: “Cô phân tích rất thú vị.”

Bị khí thế của bà hù dọa, tôi nuốt nước miếng, nói: “Nữ sĩ An, nếu lỡ xúc phạm cô, cháu thành thật xin lỗi.”

Đúng vậy, không sai, nếu lúc này tôi nói một câu thông mình như “Xin lỗi cô, là cháu đã hiểu sai” thì có lẽ tốt hơn nhiều, nhưng tôi có cảm giác mình không sai. Nếu một ngày nào đó có người phát hiện được điều khác lạ

trong bức hình tôi chụp mà ngay cả chính tôi cũng không biết thì tôi sẽ rất phần khởi.

“Cô không cảm thấy bình luận về tác phẩm của người khác một cách vô căn cứ như vậy rất bất lịch sự ư?”

Tôi khẽ ngơ ngác, định giải thích thì bỗng nhiên có người chặn trước tôi: “Đạo diễn An, đã lâu không gặp.”

Tôi tập trung vào người chặn trước mặt mình, tất nhiên là Thẩm Khâm Tuyền. Anh đến khi nào thế nhỉ?

An Úy Nhiên thấy người đến là anh, có lẽ cũng ý thức được vừa rồi đã thất thố, khẽ mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Thẩm Khâm Tuyền nghiêng nửa người liếc tôi một cái, như cười như không: “Bạch Hi, em biết đạo diễn An à?”

“Thì ra anh Thẩm cũng quen cô gái này?” Vẻ mặt của An Úy Nhiên hơi dịu lại, “Cô Bạch đang bàn luận về phim của tôi.”

Anh bình thản liếc tôi một cái, tôi hiểu trong ánh mắt của anh có sự uy hiếp, anh không muốn tôi nói nhiều, tôi chỉ có thể lúng ta lúng túng im lặng.

Một người khác lại đến, vỗ vai tôi nói: “Học trò, không phải em rất thích phim của đạo diễn An sao? Có muốn xin chữ ký không?”

Rồi anh ấy cười với An Úy Nhiên: “Đạo diễn An, cô ấy là học trò của tôi, bức ảnh XX lần trước là do cô ấy chụp đấy.”

Bà ấy lại lạnh nhạt đánh giá tôi một lần nữa, gật đầu.

Mạch Trăn Đông kéo tôi, nói nhỏ: “Theo anh qua đây.”

Trước khi bị anh ấy kéo đi, tôi quay đầu nhìn Thâm Khâm Tuyên. Mắt anh như mũi tên quét qua người tôi, sự bình tĩnh của anh làm tôi thấy sợ.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-3: Tựa như tình yêu 3

Edit: Sa

Mạch Trăn Đông đóng cánh cửa phòng nghỉ dành cho khách quý lại, dở khóc dở cười: “Em được lắm đấy Bạch Hi, An Úy Nhiên nổi tiếng là người không bao giờ bộc lộ cảm xúc, ấy thế mà em lại có thể khiến bà ta nổi giận.”

Tôi vội vàng giải thích: “Sao anh lại trách em? Em có ý gì đâu, chỉ muốn hỏi mấy câu thôi mà.”

Anh ấy giễu cợt: “Vừa rồi em không nhìn xung quanh có những ai à? Mấy phóng viên đều quan sát An Úy Nhiên, chỉ mong có cơ hội được tung bốc phim của bà ấy, còn em thì hay rồi, chê phim của người ta tồi tả.”

Tôi đờ người, lúc ấy tôi có chê à? Tôi thật sự không nhớ mình đã nói gì.

“Em không cố ý.” Tôi ủ rũ nói, “Em vẫn chưa xem mấy tác phẩm được đặt trên tầng hai, bây giờ thì không đi được rồi.”

Anh ấy xoa đầu tôi như anh trai với em gái: “Được rồi, anh ra ngoài chào hỏi người ta, đợi đến khi bà ấy đi rồi thì em hăng ra.”

Trước khi anh ấy ra ngoài, tôi nói: “Vừa nói anh nhắc đến mấy bức ảnh XX là có ý gì?”

“Hả? Em không biết ư? Diễn viên trong bộ ảnh đó là người mới, đang được đạo diễn An chú ý, cho làm nữ thứ trong bộ phim lần này. Bà ấy đã hỏi nhiếp ảnh gia là ai, còn khen người chụp đã bắt được thần thái của người mẫu.” Anh ấy dừng lại một chút, “Anh định sẽ giới thiệu hai người với nhau, nào ngờ hai người lại vô tình gặp gỡ trước rồi.”

Anh ấy xoay người đi ra cửa, tôi chán nản ngồi trong phòng nghỉ dành cho khách quý, một lát sau thì có người gọi điện.

“Em ra đây cho tôi, ngay bây giờ.” Hình như Thẩm Khâm Tuyên rất tức giận.

“Hả?” Tôi thoáng bối rối, vừa rồi có Mạch Trần Đông che chở nên không thấy gì, nhưng bây giờ thì giống như đứa trẻ đã làm sai, luống cuống.

Tôi đứng lên nhưng không dám ra ngoài ngay, chỉ có thể vào phòng vệ sinh ổn định tâm trạng.

Trong nhà vệ sinh, ngoài mùi nước sát trùng ra còn có mùi hương tự nhiên, thanh khiết như nước. Tôi nhìn chăm chăm vào cô gái trẻ đang đi về phía mình, nhất thời ngỡ ngẩn.

Tần Mâu thoải mái đến trước mặt tôi, chào tôi: “Cô Bạch, xin chào.”

Tôi vội cúp điện thoại, cười lúng túng: “Cô Tần.”

Cô ấy không tỉ mỉ quan sát tôi như lần trước mà mời tôi ngồi xuống. Cô ấy cười, lúm đồng tiền sâu hoắm hiện rõ trên má, rất đẹp.

“Vừa nãy tôi có chứng kiến.” Cô ấy mỉm cười, “Cô Bạch, lần đầu tiên tôi thấy đạo diễn An tức giận như vậy đấy.”

Haiz, tôi phải nói gì bây giờ? Cũng may là giọng của cô ấy rất bình thường, không có ác ý.

“Ở phim trường tôi rất thường xuyên bị đạo diễn An mắng, mắng xong thì thôi.” Cô ấy thấy tôi hơi khổ sở nên nói thêm, “Cô đừng quá để ý.”

Tôi nhìn Tần Mâu. Trước đây, vì Thẩm Khâm Tuyền nên tôi không thích cô ấy, nhưng bây giờ, tôi không thể không thừa nhận cô ấy là người dễ dàng khiến người ta quý mến.

“Bộ phim này nói về cái gì thế?” Tôi thừa nhận tôi cũng hơi tò mò, liền ngồi xuống nói chuyện với cô ấy.

Nhưng cô ấy chỉ lắc đầu: “Ngại quá, trong hợp đồng yêu cầu phải giữ bí mật nên tôi không thể nói gì.”

Mặc dù là từ chối nhưng cũng không khiến người khác cảm thấy khó chịu. Tôi tỏ vẻ đã hiểu, hỏi tiếp: “Vậy sau khi quay xong thì sao? Cô sẽ tiếp tục du học à?”

Nói xong mới cảm thấy hối hận, chắc chắn cô ấy đã biết “quan hệ” của tôi và Thẩm Khâm Tuyền nên thật kỳ lạ khi tôi hỏi thế.

Cô ấy khẽ nhếch môi: “Đúng vậy.”

Chăm chỉ làm việc, chú trọng học hành, lại còn không kiêu ngạo về “nhân sắc trời ban” của mình, tôi cảm thán một tiếng, không thể không thừa nhận cô gái này quá tốt.

“Còn cô thì sao?” Cô ấy ngược mắt, ánh mắt vô cùng trong veo nhìn tôi, “Cô và anh ấy... có tốt không?”

Tôi nên trả lời thế nào mới đúng? Đại não nhanh chóng hoạt động, tôi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, “Một mình ứng phó với bạn gái cũ”

không nằm trong thỏa thuận của tôi và Thẩm Khâm Tuyên!

“Rất tốt, nhưng anh ấy bận quá.” Tôi nói nước đôi, chột dạ trước ánh mắt sáng ngời của người đối diện.

Cô ấy khẽ “Ừ” một tiếng: “Hôm nay anh ấy đi cùng cô tới buổi triển lãm à?”

Tôi im lặng, cô ấy mỉm cười: “Anh ấy rất bận, trước kia ngay cả buổi ra mắt phim đầu tiên của tôi cũng không có thời gian đến dự.”

“Không phải đâu, thật ra tôi đi cùng thầy của tôi.” Tôi quyết định nói thật, lúc trước có Thẩm Khâm Tuyên mới có thể phối hợp lừa cô ấy, nhưng khi chỉ có một mình thì tôi không nói dối được, “Tôi không biết hôm nay anh ấy cũng tới.”

Thật ra khi nói những lời này, lòng tôi rất chua xót, vì điều tôi muốn nói với Tần Mâu là: Tôi biết anh sẽ đến, nhưng không phải đi cùng tôi, mà vì nơi này có cô.

Cô ấy nhanh chóng thu lại tâm tình rồi lại làm ra vẻ hiếu kỳ: “Mạch Trần Đông là thầy của cô ư? Cô Bạch là nhiếp ảnh gia?”

“Tôi làm việc ở Vinh Uy.” Tôi nói đơn giản, “Trước đây là trợ lý nhiếp ảnh. Chúng ta đã từng gặp nhau rồi, không biết cô còn nhớ không?”

Cô ấy suy nghĩ rất lâu nhưng có lẽ không nhớ được nên áy náy: “Tôi xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Tôi khoát tay, vốn dĩ tôi là người mờ nhạt mà. Tôi chỉ vào cánh cửa nhà vệ sinh đang đóng, “À, tôi đi trước nhé.”

“Cô mang theo máy ảnh có bất tiện không?” Cô ấy nhìn tôi, “Có cần tôi cầm giúp không?”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc máy ảnh được treo trên cổ mình, do dự một chút rồi lấy xuống, vốn không muốn làm phiền cô ấy nhưng nếu đặt nó trên bồn rửa tay thì... thật sự không nỡ.

“Vậy làm phiền cô.” Tôi đưa nó cho cô ấy, rất không phóng khoáng dặn dò, “Cẩn thận một chút nhé, ha ha, đắt tiền lắm đó.”

Tôi thấy trong mắt cô ấy hiện lên nét cười, đồng ý với tôi: “Biết mà.”

Ra khỏi nhà vệ sinh, tôi thấy Tần Mâu cầm máy ảnh đứng ở chỗ cũ đợi tôi.

Tôi nói cảm ơn, cùng cô ấy đi ra cửa.

Lão Mạch từ xa đi tới, cảm tạ trời đất!

Mặc dù tôi không ghét cô ấy nhưng khi ở cạnh nhau, tôi thấy không được tự nhiên. Hơn nữa sẽ càng khó xử khi bạn phát hiện “tình địch” của mình là người rất dễ mến.

Haiz, tôi thầm mắng mình hèn hạ rồi vội vàng đi về phía trước: “Thầy.”

“Ồ, cô Tần cũng ở đây à?” Mạch Trăn Đông băng quơ nhìn cô ấy.

Tần Mâu gật đầu với anh rồi nói với tôi: “Cô Bạch, rất hân hạnh được biết cô, hy vọng lần sau còn có cơ hội gặp lại.”

Mạch Trăn Đông nhìn cô ấy rời đi, một tay rút túi quần, hứng thú nói: “Đạo diễn lớn muốn gặp em đó.”

Tôi đau hết cả đầu: “Đạo diễn An ư? Bà ấy... Bà ấy không mang thù đó chứ?”

Trong khi đầu óc đang mơ hồ thì điện thoại reo chuông, màn hình hiện tên Thẩm Khâm Tuyền, tôi cười xin lỗi với Mạch Trăn Đông rồi đi sang

một bên nghe điện thoại.

Giọng nói của Thẩm Khâm Tuyên cho biết anh đang rất giận dữ: “Sao còn chưa đến đây?”

“Vừa gặp Tần Mâu, cô ấy bắt chuyện với tôi.” Tôi thành thực trả lời.

Anh im lặng một lát rồi làm như lơ đãng hỏi: “Nói gì?”

“Cũng không có gì, cô ấy chỉ muốn biết quan hệ của chúng ta thôi.” Tôi hạ giọng, “Có lẽ thời gian vừa qua rất khó khăn với cô ấy.”

Ở đằng kia, Mạch Trăn Đông ngoắc tay với tôi, tôi nói vào điện thoại: “Anh đừng chờ tôi. Tôi có việc rồi, cúp máy đây.” Dừng một chút, tôi sợ anh không an tâm nên bổ sung một câu, “Tôi bảo đảm sẽ không gây chuyện đâu.”

Bên ngoài, An Úy Nhiên đứng bên cạnh chiếc SUV, khi tôi đến gần thì nói: “Cô Bạch, vừa rồi tôi xúc động quá, xin lỗi cô.”

Tôi được quan tâm mà lo sợ, vội nói: “Là cháu không biết nặng nhẹ, ăn nói lung tung thôi.”

“Không, cô rất nhạy cảm.” Bà không nhìn tôi nữa, “Rất nhiều người không nhìn thấu được chuyện của chính mình.”

“Hả? Cháu đã nói gì ạ?” Tôi hơi mờ mịt.

“Cô đã nói trong bộ phim Thiên đường và Địa ngục, người đàn ông mới là chúa tể.” Bà buồn bã nói, “Tôi vẫn luôn nghĩ mình đã thoát khỏi đàn ông, hoặc là thoát khỏi xiềng xích của chủ nghĩa nam quyền, thậm chí cả các nhà bình luận cũng bị tôi lừa, chỉ có một mình cô nhận ra.”

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của bà, người phụ nữ này đã qua thời kỳ đỉnh cao của nhan sắc, nhưng vẻ đẹp nhuộm màu thời gian của bà

lại làm rung động lòng người một cách kỳ lạ. Ngay cả dáng vẻ hơi run rẩy của bà cũng khiến lòng người không yên.

“Bộ phim đó dựa trên chuyện có thật ư?” Tôi tò mò, “Trên thế gian này có người đàn ông vừa tàn nhẫn vừa si tình như vậy thật ư?”

Bà ấy từ chối cho ý kiến, đôi mắt nhìn tôi hàm chứa nụ cười khó hiểu: “Chuyện có thật? Cô Bạch, nếu quả thật gặp một người đàn ông như vậy, tốt nhất là hãy tránh thật xa.”

“Tại sao?” Tôi khó hiểu.

Bà nheo mắt, nếp nhăn nơi khóe mắt càng sâu, thản nhiên nói: “Cô đã nghe câu “Tình sâu không bền” chưa?”

Tình sâu không bền?

Bốn chữ vừa buồn bã vừa lạnh lẽo.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, những người đàn ông mà tôi biết được xưng tụng “si tình” chỉ có Thẩm Khâm Tuyên, mặc dù người anh thích không phải là tôi nhưng tôi vẫn hy vọng tình cảm của họ có thể bền lâu.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-4: Tựa như tình yêu 4

Edit: Sa

Thứ hai đi làm, mới sáng tôi đã nhận được tin nhắn của Thẩm Khâm Tuyền: Buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Hôm nay là sinh nhật của tôi. Vốn định ăn cơm cùng Hứa Trác, cũng đã đặt bàn ở nhà hàng rồi, bỗng dưng lại nhảy ra chuyện này nên tôi hơi khó xử, trả lời tin nhắn cho anh: Tôi đã có hẹn với bạn rồi, để khi khác nhé? Trước khi gửi còn đọc lại một lần, thấy giọng điệu hơi cứng nhắc nên gõ thêm hai chữ “ha ha” rồi nhấn gửi.

Chưa tới một phút, Thẩm Khâm Tuyền lại nhắn qua, không hề có ý thương lượng: Không phải sinh nhật em sao? Hẹn bạn hôm khác đi.

Chỉ một tin nhắn nhưng khiến trái tim tôi đập thành thịch, như bị thứ gì đó đánh vào nơi cứng rắn nhất, cũng là nơi mềm mại nhất.

Hóa ra anh biết ngày sinh nhật của tôi!

Tôi thích anh, tôi luôn biết điều đó.

Thế nên tôi không sao từ chối nổi.

Khi hẹn với Hứa Trác vào dịp khác, cô nàng nổi máu nhiều chuyện hỏi tôi đi ăn sinh nhật với ai, có phải là đồng nghiệp không. Tôi cười xuề xòa

rồi đáp mấy câu lấy lệ, Hứa Trác hít vào một hơi: “Không phải là đi cùng anh chàng đẹp trai hôm trước đến nhà chúng ta đấy chứ?”

“Ây da, Lão Đại gọi tớ rồi, đi đây đi đây.” Tôi lúng túng cúp điện thoại, lòng như nở hoa, từng đóa từng đóa.

Trời tháng hai rất lạnh, sau khi tan làm, tôi chạy đến địa chỉ anh đã báo.

Đường đến đó vừa xa vừa khó tìm, sau một hồi oán trách, cuối cùng tài xế cũng tìm được một hội sở hai tầng cổ xưa. Cửa hội sở đóng chặt, tôi nhìn địa chỉ, xác nhận đã đúng chỗ. Đang định gõ cửa thì bỗng nhiên thấy một chiếc xe đang từ từ tiến tới.

Tôi nhận ra chiếc xe ấy, là xe của Thẩm Khâm Tuyển.

Tôi xoay người về phía chiếc xe, đưa tay vẫy anh.

Xe dừng lại bên cạnh tôi, cửa sổ xe được hạ xuống, Thẩm Khâm Tuyển không mặc áo khoác, tâm trạng có vẻ không tệ: “Tới lúc nào?”

Trời đã tối, tôi lạnh đến phát run, cắn răng nói: “Mới thôi.”

Anh mấp máy môi, đang định nói gì đó thì điện thoại của anh reo chuông.

Nghe bản nhạc chuông quen thuộc kia, tâm trạng của tôi hơi sa sút.

Anh chờ một giây rồi mới nghe máy.

Trong toàn bộ cuộc gọi, Thẩm Khâm Tuyển không nói gì, cuối cùng chỉ nói “Em chờ một chút” làm cho tôi có dự cảm không lành.

Anh cất điện thoại, áy náy nhìn tôi, nói: “Em vào trong đợi một lát nhé, tôi có việc gấp, sẽ quay lại nhanh thôi.” Suy nghĩ một chút, anh bổ sung, “Nửa tiếng.”

Tôi lặng lẽ đút hai tay vào túi áo, gật đầu: “Vâng.”

Có lẽ Tần Mâu thật sự tìm anh có việc gấp, vì Thẩm Khâm Tuyền trước nay luôn bình tĩnh thì giờ lại có vẻ lo lắng, không thèm nhìn tôi thêm một cái mà lập tức quay xe, phóng đi.

Dù sao tôi cũng chỉ là thể thân thôi mà.

Tôi đi về phía cửa quán, uể oải gõ cửa.

Cửa được nhanh chóng mở ra, một nhân viên phục vụ mặc tây trang đứng ở cửa, mỉm cười hỏi: “Chào cô, cô có đặt bàn trước không?”

“Ờ... bạn của tôi đặt rồi.” Tôi nói tên Thẩm Khâm Tuyền, không ngờ nhân viên phục vụ lại tỏ vẻ cảnh giác, nói nhanh: “Cô xác định là anh Thẩm?”

Tôi gật đầu.

“Xin lỗi, tối nay anh Thẩm không đặt bàn, hơn nữa từ trước đến nay, anh Thẩm đều đến đây mà không hẹn trước.” Nụ cười của nhân viên phục vụ trở nên xa cách, lạnh như băng.

Ồ... Chuyện gì đây?

Không cho tôi vào?

Tôi nổi tính bướng bỉnh, được thôi, tôi đợi ngoài này. Nửa tiếng sau Thẩm Khâm Tuyền sẽ quay lại, để xem lúc đó cậu ngạo mạn được ra sao.

Đột nhiên trên trời đổ xuống những hạt nho nhỏ.

Tuyết rơi.

Tôi trùm mũ áo khoác lên đầu, vùi cằm và miệng vào cổ áo, cố gắng hút lấy từng hơi ấm.

Thời gian như kéo dài giữa đất trời hoang vắng, dài, dài mãi, cuốn sạch sự nhần nại của tôi. Để giết thời gian, tôi lấy điện thoại lên weibo.

Không có gì bất ngờ khi thấy Hứa Trác và rất nhiều người chúc mừng sinh nhật tôi. Đáy lòng tôi ấm áp trở lại. Tôi lướt điện thoại, đọc tin tức thời sự, tin giải trí... bất giác quên mất tình trạng của mình. Đến lúc phục hồi tinh thần thì đã hơn một tiếng sau đó.

Thì ra cái “nửa tiếng” của Thẩm Khâm Tuyên lại lâu đến thế.

Mười vạn tiền thù lao đâu dễ kiếm! Tôi cười tự giễu, nghĩ xem có nên đợi nữa không.

Tôi do dự một chút rồi gọi một cú điện thoại, âm thanh “tít tít” đơn điệu vang lên rất lâu, cho đến khi nghe thấy giọng nói của phụ nữ: “Xin chào quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Thôi, quên đi.” Tôi tự nói với mình, nhưng vẫn đứng yên ở chỗ cũ.

Tôi biết Thẩm Khâm Tuyên yêu Tần Mâu, tôi chỉ lừa mình dối người diễn kịch với anh, nhưng... anh chưa bao giờ thất hứa với tôi. Nếu anh không bảo tôi đi trước, tôi có nên... ôm một tia hy vọng?

Đang lúc phân vân, phía xa chiếu tới ánh đèn xe, tôi theo bản năng tiến đến gần, lòng thầm vui mừng: Anh quay lại rồi?

Chạy tới gần mới phát hiện đó không phải là xe của Thẩm Khâm Tuyên.

Tâm trạng phập phồng lên xuống nên tôi không chú ý đến chiếc xe việt xe khổng lồ như xe tăng kia không có nhiều trong thành phố này. Cho đến

khi nó dừng lại bên cạnh, người trong xe mới ngạc nhiên gọi tôi: “Bạch Hi?”

“Ồ? Thầy đó ư?” Tôi nhìn rõ gương mặt đeo gọng kính vàng ấy, cũng thấy vẻ mặt tò mò của người đẹp ngồi ở ghế phụ lái. Tôi lúng túng nói: “Trùng hợp quá.”

“Ở đây làm gì thế? Lên xe đi.” Mạch Trần Đông hất đầu ý bảo tôi lên xe, nghi hoặc, “Em đứng đây đợi ai à?”

“Dạ.” Tôi mở cửa ngồi vào ghế sau, lúc này mới biết các đốt ngón tay của mình đã cứng đờ, vừa gặp được luồng hơi ấm từ chiếc xe liền hắt xì một cái.

“Ăn cơm chưa? Hay là ăn cùng anh đi.” Anh ấy tiếp tục nhìn về phía trước, tùy ý giới thiệu với tôi, “Đây là bạn gái anh, Vương Mạn.”

Thật ra thì tôi không để tâm nhớ tên của người đẹp kia, dù sao cứ hai tháng là Mạch Trần Đông lại đổi bạn gái nên tôi chỉ cười cười, chào cô ấy một tiếng.

Anh ấy cũng tới hội sở vừa nãy, nhân viên phục vụ ban nãy thấy tôi thì có vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức tỏ ra ân cần. Tôi cúi đầu bước đi, Mạch Trần Đông đi chậm chờ tôi, hạ thấp giọng để chỉ mình tôi nghe thấy: “Em ở đây đợi ai?”

Tôi không trả lời.

Giọng của anh dần nghiêm nghị: “Người khác thì anh không quan tâm, nhưng nếu là Thẩm Khâm Tuyền thì... Bạch Hi, tốt nhất em nên suy nghĩ thật kỹ.”

Tôi theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, khóe môi anh ấy đang mím chặt lại, đôi mắt mang theo sự nghiêm túc lạ kỳ: “Đừng trông mong vào Thẩm

Khâm Tuyền. Trong mắt cậu ta, ngoài Tần Mâu ra sẽ không có ai khác. Bạch Hi, anh không quan tâm giữa em và cậu ta có quan hệ gì, nhưng tốt nhất em nên tỉnh táo một chút.”

“Giữa bọn em không có... quan hệ như anh nghĩ đâu.” Tôi biện hộ, chợt dạ tránh ánh mắt của anh ấy, ngồi vào chỗ.

Mạch Trăn Đông thản nhiên nhìn tôi, có lẽ thấy tôi bồn chồn nên trực tiếp cầm thực đơn.

Nhân viên phục vụ bưng lên một bát cháo tổ yến bí đỏ. Tôi vừa ăn vừa nghe Mạch Trăn Đông nói chuyện với bạn gái, đồng thời cũng lướt weibo.

Tôi nhấn vào tin nóng nhất ngày.

Là tin của người đi đường đăng, “Thực hư về chuyện Tần Mâu dạo phố cùng bạn trai.”

Tôi nhấn vào đường dẫn, bàn tay khẽ run.

Là anh ư?

Áo sơ mi, quần tây rất giống với bộ quần áo anh mặc hôm nay... Khuôn mặt hơi nghiêng, dịu dàng ôm lấy cô gái bên cạnh, không biết nói gì mà khóe môi khẽ mỉm.

Ồ, người đàn ông có việc gấp phải đi, nửa tiếng sau sẽ quay lại đó thì ra là đang dạo phố cùng cô gái mình thích, thậm chí còn không thèm gọi điện báo một tiếng cho kẻ thể thân để hủy cuộc hẹn buồn cười này.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-5: Tựa như tình yêu 5

Edit: Sa

Tôi bừng ly trà nóng, đầu óc quay cuồng, không ngừng nghĩ về câu nói của Mạch Trăn Đông:

Đừng trông mong vào Thẩm Khâm Tuyền. Trong mắt cậu ta, ngoài Tần Mâu ra sẽ không có ai khác.

...

Ngoài cuộc tình táo, trong cuộc u mê. Thì ra chỉ có tôi mới tự mua dây buộc mình.

Những tự ti, chán nản, mất mát, khát vọng... rốt cuộc cũng không bị đè nén được nữa. Vành mắt tôi đỏ ửng, vội vã đứng dậy, không quan tâm đến sự ngạc nhiên của Mạch Trăn Đông và bạn gái anh ấy, nói nhanh: “Em đi vệ sinh.”

Vừa đẩy cửa ra, nước mắt đã tuôn rơi, gương mặt được trang điểm nhẹ cũng trở nên lem luốc. Tôi vừa khóc vừa thấy mình thật ngớ ngẩn, đã chấp nhận bán mình vì mấy chục vạn thì sao lại buồn khổ vì bị người ta khinh thường chứ?

Nhìn bộ dạng khốn khổ của mình trong gương, tôi bật cười. Một khi thứ gì đó đã chạm tới đáy thì sẽ bị bật trở lại.

Suy cho cùng, bạn gái giả vĩnh viễn không phải là bạn gái.

Tôi là Bạch Hi! Là người dù bị Mạch Trăn Đông mắng đến đầu rơi máu chảy, sau đó tìm một góc để tự phục hồi rồi tiếp tục làm trợ lý nhiếp ảnh, nhưng chỉ vì sự mê muội ngu ngốc mà từ bỏ đam mê nhiếp ảnh, vì mê muội mà phá vỡ nguyên tắc để diễn một trò hề. Bây giờ, trò hề này phải kết thúc thôi.

Bởi vì... tình cảm hoang đường này khiến tôi không còn là Bạch Hi đã sống hơn hai mươi năm nay nữa.

Tôi rửa mặt, cảm thấy lấy dao sắc chặt đay rối(1)cũng không tệ.

(1). Dao sắc chặt đay rối: nghĩa là quyết định dứt khoát.

Lúc xuống xe, Mạch Trăn Đông nhìn tôi: “Em không sao thật chứ?”

Tôi vờ cười to: “Không sao thật mà.”

Anh ấy chở cô bạn gái bé bỏng rời đi, tôi không muốn về nhà nên vào một quán cà phê để giết thời gian. Gọi một ly trà sữa, nhìn mấy chiếc bánh trong tủ, tôi nói với nhân viên: “Cho tôi thêm một cái bánh vị xoài.”

Vào buổi tối, quán yên ắng hẳn, chỉ có mấy cặp tình nhân đang rù rì tâm sự ở hàng ghế dài trong góc quán. Dưới ánh đèn ấm áp, tâm trạng rối rắm cả tối nay của tôi dường như cũng kết thúc. Tôi nhìn đĩa bánh trước mặt, tưởng tượng như đang có mấy cây nến cắm trên đó, nhắm mắt cầu nguyện.

Mở mắt ra, tôi lấy điện thoại, gõ tin nhắn gửi cho Thẩm Khâm Tuyên.

Anh Thẩm, tôi nghĩ khi yêu ai thì hãy thẳng thắn với họ, đừng dùng mưu kế, thủ đoạn. Hiệp ước của chúng ta kết thúc tại đây, tôi nghĩ hai người sẽ làm hòa nhanh thôi.

Tôi nâng cốc, hớp từng ngụm chất lỏng ngọt ngào. Điện thoại lẳng lặng ở một bên, không vang chuông báo. Có lẽ tôi đã làm việc thừa, có lẽ họ đang vui vẻ bên nhau. Nghĩ vậy, tôi có cảm giác thoải mái sau cơn đau.

Đồng hồ đeo tay lẳng lẽ chỉ mười một giờ, mấy đôi tình nhân đã lục tục rời quán, phục vụ núp sau quầy chơi trò chơi, còn tôi ngồi yên ở đó. Bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Tôi giật mình, phản xạ có điều kiện nhìn màn hình.

Là tin nhắn của Hứa Trác: Bé yêu, có vui không? Tối nay tớ không về, sinh nhật vui vẻ nhé.

Tôi cúi đầu trả lời tin nhắn, đột nhiên thấy có gì đó không đúng, khước mắt quét qua vạt áo màu đen, ngẩng đầu thì nhìn thấy một gương mặt như cười như không. Người đàn ông đút hai tay vào túi quần tây, hiện rõ vẻ mặt mới, đứng yên nhìn tôi: “Bạch Hi, thì ra em còn có gan không sợ chết.”

Tôi cứng họng, nhìn đi chỗ khác: “Anh nhận được tin nhắn của tôi chưa?”

Anh làm như không nghe thấy, ngồi xuống đối diện tôi, đôi môi mỏng vẽ nên một đường cong nhỏ, ánh mắt như ánh trăng ngoài cửa sổ, lạnh lẽo.

“Tôi đã bảo em ở đó đợi tôi.” Anh lấy ly nước chanh của tôi, uống một ngụm, “Sao lại bỏ đi?”

Nghe anh hỏi thế, tôi không hề tức giận.

Tựa như một người khi linh hồn đã lìa khỏi thể xác, nào còn biết buồn bã hay giá lạnh. Tôi bình tĩnh hỏi ngược lại: “Tại sao lại muốn tôi chờ anh?”

Anh ngậy người, đôi lông mày như mang theo nét cười, giống như tôi là đứa trẻ vùi kẹo: “Vì ở đó tôi đã chuẩn bị bánh cho em.”

“Anh không biết yêu cầu của hội sở đó rất nghiêm ngặt ư?” Tôi khẽ mỉm cười, “Anh có thể vào đó, Tần Mâu có thể vào đó, còn tôi thì sao? Ngay cả tư cách vào đó tôi cũng không có. Anh Thẩm, anh có biết cái mà anh bảo đợi chính là để tôi đứng một mình bên ngoài giữa trời tuyết từ bảy giờ rưỡi đến mười một giờ không?”

Nụ cười trên mặt anh dần tắt, đôi mắt khiến tôi chìm đắm khẽ nheo lại, nói: “Em luôn đứng ở bên ngoài?”

“Tôi không ngốc đến mức đó.” Tôi vẫn khẽ mỉm cười, “Lúc trước là tôi không biết tự lượng sức mình nên mới đáp ứng yêu cầu hoang đường của anh. Nhưng anh Thẩm à, Tần Mâu và tôi có sự chênh lệch rất lớn, như câu lạc bộ tư nhân và quán trà sữa ven đường. Mong anh thứ lỗi, tôi không muốn tiếp tục nữa.”

Anh im lặng, cời một cúc áo gần cổ, ánh mắt lướt trên mặt tôi.

“Muộn rồi, tôi về đây.” Những gì muốn nói cũng đã nói xong, tôi thấy cứ ngồi như vậy cũng không được gì nên giơ tay gọi phục vụ tính tiền.

“Tôi chưa nói với em rằng từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc trò chơi này đều do tôi quyết định?” Giọng của anh không lớn, nhưng ánh mắt mang theo sự uy hiếp, trong nháy mắt cứ như biến thành một người khác.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4-6: Tựa như tình yêu 6

Edit: Sa

Tôi thoáng kinh hãi, không thể nói được gì, may là phục vụ đã đi tới. Thẩm Khâm Tuyển vẫn làm theo lệ cũ, vô cùng phong độ giành lấy hóa đơn trước mặt tôi, đứng lên nói: “Tôi đưa em về.”

Tôi im lặng đi theo anh, tuyết càng lúc càng lớn, mặt đất đã đóng một lớp băng mỏng, dưới ánh đèn đường càng thêm lạnh lẽo. Gió ùa tới, tôi hít phải khí lạnh nên liên tục ho khan, anh dừng chân, nhìn tôi khổ sở vì cơn ho, chậm rãi nói: “Tôi hứa với em, sau này sẽ không để em phải đợi lâu như hôm nay nữa.”

Khó khăn lắm tôi mới ngừng ho, nghe được câu này thì cười to: “Tại sao lại hứa với tôi? Anh Thẩm, giữa chúng ta không có gì cả! Người anh yêu là Tần Mâu, hãy thẳng thắn với cô ấy đi. Anh cứ dây dưa với tôi để làm gì?”

Anh sai bước, đứng đối mặt với tôi, khoảng cách không bằng một bàn tay.

“Bạch Hi, sự nhẫn nại của tôi có hạn. Tôi giữ em lại bên mình là có cái lý của tôi.” Anh nói nhẹ nhàng, “Rốt cuộc em thấy khó chịu điều gì?”

Tôi ngẩng đầu lên, cười lạnh: “Tôi không khó chịu. Người khó chịu là anh. Thẩm Khâm Tuyển, chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất lý do anh

tìm đến tôi ư? Tôi giống Tần Mâu, anh không khống chế được cô ấy nên mới muốn khống chế tôi!”

Con người của anh khẽ co lại, đôi lông mày khẽ nhướn, “Em nói gì cơ?”

“Tôi nói sự thật!” Tôi cắn răng nói, “Tôi trông giống cô ấy nên anh mới như vậy! Anh là đồ biến thái!”

Cả người anh cứng đờ như bức tượng, sau một hồi im lặng, ánh mắt anh bỗng trở nên khác thường, giống như anh đang xem xét gương mặt tôi, ánh mắt anh trượt từ trán, xuống mắt rồi đến cằm, và cuối cùng là dừng lại trên môi tôi.

Lúc tôi cảm thấy có điều không ổn, anh cúi đầu, mạnh mẽ như dã thú, hôn tôi.

Anh siết chặt eo tôi, cạy hàm răng tôi ra, như cướp đoạt, như đè ép, mặc kệ sự phản kháng của tôi.

Trong nháy mắt, khi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh, tôi quyết định ngừng giãy giụa, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Tôi biết người anh hôn không phải là tôi, chỉ là trong nháy mắt ấy, tôi như trở thành người ấy.

Bông tuyết đáp xuống mặt tôi, lạnh thấu xương, nhưng hơi thở lại nóng rực. Tôi mở to mắt, tựa như một khúc gỗ, nhìn hàng mi khẽ run và sống mũi cao thẳng của anh, cảm thấy người trước mắt này rất xa lạ.

Có lẽ anh nhận ra sự khác thường của tôi nên dần dần buông ra, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

“Bạch Hi.” Ánh mắt của anh rất thanh tỉnh, còn giọng nói thì hơi khàn, “Tôi sẽ không buông tha em đâu.”

Tôi như thoát khỏi cơn mê, chà mạnh môi mình: “Anh điên rồi!”

Đôi chân dài của anh không nhúc nhích, đôi mắt như dòng nước xoáy, anh nắm tay tôi, kéo mạnh tôi đi về phía trước.

“Anh muốn làm gì?” Tôi giẫm vào vũng bùn làm ống quần lấm bẩn.

Anh thô bạo nhét tôi vào ghế phụ lái.

Thừa lúc anh không nhìn, tôi đẩy cửa xe, nhưng động tác của anh nhanh hơn tôi rất nhiều. Anh nhét tôi vào trong xe một lần nữa rồi khóa cửa xe lại.

“Anh là đồ thần kinh!” Tôi la lên, không biết vì giận hay vì sợ mà cả người run rẩy, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Theo tôi về nhà.” Anh khởi động xe, nhanh chóng, dứt khoát lái đi.

“Đồ điên!” Tôi nổi giận, như bị kích động, tôi giơ tay định túm lấy tay anh, “Tôi sẽ mách ông đấy!”

Anh đang định kéo tay tôi ra thì bật cười, giảm tốc độ: “Em cứ mách đi. Nói rằng vì mười vạn nên em cam tâm tình nguyện đóng giả làm bạn gái của tôi.”

Tay tôi dừng ở không trung, không nói gì nữa, cơn giận từ từ nguôi xuống, trái tim dần lạnh lẽo. Đúng vậy, đều tại mình đã sai!

Trái tim mê muội cũng được, bị ống kính mê hoặc cũng xong, tất cả đều là lỗi của tôi!

Tôi sa vào cảm giác hối hận, không nhận ra Thẩm Khâm Tuyên đã dừng xe. Anh kéo tay tôi: “Xuống xe.”

“Anh, anh định làm gì tôi?” Tôi nhìn bãi đậu xe trống trải, lười như thắt lại.

Anh lạnh mặt, đánh giá tôi từ trên xuống dưới rồi cười: “Làm gì em? Em nghĩ tôi muốn làm gì em?”

Anh kéo tôi xuống xe, nhấn mạnh vào nút thang máy, sau đó khẽ ngẩng đầu, nhìn mấy con số nhảy liên tục.

Đến tầng mười hai, đứng ở cửa, tôi mới cảm thấy không đúng lắm.

“Anh ở đây?” Cơn tò mò áp đảo sự tức giận và sợ hãi, tôi quay đầu nhìn Thẩm Khâm Tuyển đang mở cửa.

Anh đẩy cửa ra, ý bảo tôi vào.

“Anh ở nhà trọ dành cho một người nhỏ vậy sao?” Tôi há hốc mồm.

Phòng không lớn, nhiều lắm là bốn mươi mét vuông, nhưng tiện nghi đầy đủ, thậm chí trong phòng ngủ còn có một phòng thay đồ nhỏ. Màu chủ đạo là màu vàng, dưới ánh đèn, ngôi nhà trở nên ấm áp.

“Cho em đấy.” Giọng anh lạnh như băng, “Chẳng phải em đã đồng ý với tôi thỉnh thoảng sẽ đến đây ở vài ngày sao?”

Tôi ngỡ ngác, như không hiểu anh đang nói gì, hỏi lại anh: “Nhưng đây đâu phải nhà anh.”

Anh không để ý đến tôi, đi mở cửa sổ, chỉ tòa nhà bên ngoài: “Ở đây tiện đi làm.”

Tôi nhận ra đó là tòa cao ốc của Vinh Uy, trong lòng rơi lộp bộp vài tiếng: “Giá phòng ở đây đắt lắm, tôi không trả nổi.”

“Ai bảo em trả tiền?” Khuôn mặt Thẩm Khâm Tuyển chìm trong nửa sáng nửa tối, thái độ vẫn rất tẻ, “Đây là ý của ông, coi như là quà sinh nhật.”

“Vậy để tôi nói chuyện với ông.” Tôi lấy điện thoại ra.

“Bạch Hi, sao em bướng bỉnh thế?” Thẩm Khâm Tuyên nghiêng người, rớt cuộc tôi cũng thấy rõ gương mặt anh. Sống mũi thẳng tắp, cặp môi mỏng, đôi mắt đen kiên định, “Giờ này ông đã đi ngủ rồi.”

Tôi cất điện thoại, nghe giọng anh dịu đi một chút: “Từ đây đến công ty chỉ mất năm phút đi bộ, không cần chen chúc trên xe buýt. Em bị say xe mà.”

Tôi nhú mày, hình như anh nhận ra điểm không ổn, mím chặt môi, không nói nữa.

“Sao anh biết?” Tôi kiềm chế nhịp tim, khó tin nhìn anh.

Từ trước đến nay, tôi rất ghét ô tô, đặc biệt là đi đường dài. Lần trước đi công tác, vì sống chết không chịu đi xe khách nên tôi mới bị kẹt lại ở thành phố đó, nếu không phải sau đó bị Thẩm Khâm Tuyên ép buộc thì tôi sẽ không đi xe suốt đêm như thế. Trong thành phố vì chỉ phải di chuyển một đoạn đường ngắn nên tuy đỡ hơn một chút nhưng mặt tôi vẫn trắng bệch như quý sứ.

Về triệu chứng say xe, tôi không nôn, chỉ đau đầu, có cảm tưởng như sẽ ngất xỉu ngay giây sau đó, rất khó chịu.

Trước kia, người khác đều nói với tôi “Đi nhiều sẽ quen thôi”, tôi cũng đã thấy có một cô bạn bị say xe đúng là “đi nhiều sẽ quen” thật, nhưng tôi vẫn không quen nổi, chỉ có thể ngồi im trên xe, khi xuống xe phải đợi một lúc thật lâu mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Tất nhiên, lúc đi làm, tôi giấu kỹ chuyện này. Trong xã hội hiện đại này, nếu tôi cứ lấy cớ say xe thì chả khác nào người vô dụng.

Trừ lần đó, chính là lần ngồi trên xe của Thẩm Khâm Tuyên, tôi đã hơi mất khống chế. Nhưng lúc đó tôi không hề nhắc tới bệnh say xe của mình.

“Có lần đi làm vừa lúc thấy em xuống xe, sắc mặt của em khi đó y hệt quý.” Anh né tránh ánh mắt của tôi.

“Đó là vì thiếu ngủ, nên ngồi xe buýt hơi mệt.” Tôi cứng miệng.

“Được rồi.” Có lẽ anh lười tranh cãi với tôi, ném chìa khóa qua cho tôi, “Em cứ ở đây đi.”

Tôi theo bản năng nhận lấy, chìa khóa rất lạnh.

Có hai chìa.

Tôi đứng ở đó, trong thoáng chốc nhớ lại đã xảy ra tối nay, chờ đợi mỗi mòn dưới đêm tuyết lạnh, ngồi trong quán cà phê ấm áp, nụ hôn cưỡng ép, và cả phòng trọ này nữa, tựa như thời gian rất dài, giống như thái độ của người đối diện đối với tôi, lúc lạnh lúc nóng, khiến người ta không nhận ra đâu là thật, đâu là giả.

“Anh Thẩm, có vẻ như anh đối xử với tôi tốt hơn lúc trước.” Tôi chăm chọc, “Như thế sẽ khiến tôi hiểu lầm đó.”

Gò má của anh giãn ra, đuôi lông mày khẽ nhướn lên, nói rất nhỏ: “Hiểu lầm?”

“Hiểu lầm anh muốn một chân đạp hai thuyền.” Tôi bình tĩnh nói, “Đừng làm vậy, tôi không chịu nổi.”

Trước khi anh kịp phản ứng, tôi đã bước nhanh ra khỏi căn phòng. Cánh cửa đằng sau tôi vang lên tiếng đóng lại, tôi đứng trước thang máy nhìn hình dáng phản chiếu của mình. Trên người mặc chiếc áo khoác hiệu Uniqlo(1)mới mua có giá năm trăm tệ, bên trong mặc bộ đồ công sở màu

xanh, gương mặt hiem hoi lăm mới trang điểm nay đã tái nhợt. Tôi nhìn mình, bỗng nhiên đáy lòng cảm thấy vô cùng ảm ức.

(1). Uniqlo: Một nhãn hiệu thời trang Nhật Bản nổi tiếng.

Sinh nhật của người khác luôn vui vẻ, ăn uống, chơi bời náo nhiệt cả đêm, tôi không mong sẽ được như thế nhưng ít nhất cũng phải vui vẻ. Nhưng hết lần này đến lần khác cứ rơi vào kết cục thảm hại. Cuối cùng còn phải tự bắt xe về.

Thậm Khâm Tuyên không đuổi theo, tôi ngồi trên ghế sau của taxi thất thần nhìn ánh đèn đường bên ngoài. Những ánh đèn vô vị lướt qua những gương mặt xa lạ.

Thái độ của anh dành cho tôi vào tối nay rất kỳ lạ, rốt cuộc là sao? Tôi không biết, cũng không muốn biết, chỉ muốn nhanh chóng được nằm trên giường của mình chìm vào giấc ngủ say thôi.

MỘT GIẤY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-1: Mê cung 1

Sương mù bao trùm

Bóng người chồng chất

Là do họ diễn quá tốt,

Hay vì tôi quá khờ?

Edit: Sa

Tôi có thể cảm nhận được nét bút lướt trên mặt giấy, vừa sột soạt lại vừa nhẹ nhàng.

Đầu ngón tay của bác sĩ mổ chính nhẹ nhàng ngừng lại trên mặt tôi, giọng nói trầm thấp: “Cô Bạch, trước khi tiêm thuốc mê, tôi hỏi lại lần cuối, cô nhất định phải làm thật ư?”

Tôi nhắm mắt, nhớ lại ngày tôi lao đảo bước vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng này.

“Bác sĩ, gương mặt của tôi nên chỉnh sửa ở đâu?”

“Thông thường, bệnh nhân sẽ nói họ không hài lòng chỗ nào, sau đó chúng tôi sẽ nghĩ ra biện pháp chỉnh sửa.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Cằm và mắt.”

Bác sĩ tỉ mỉ quan sát tôi, cười nói: “Cô Bạch, cô nghĩ nên chỉnh sửa như thế nào?”

Tôi nhếch môi, hờ hững: “Mài xương, tiêm thuốc, kéo mắt... Làm gì cũng được.”

Bác sĩ nhìn tôi giống như nhìn người điên, nói khéo: “Cô à, cô có biết rất nhiều người đến chỗ chúng tôi đều nói rõ muốn cảm hoặc mắt mình giống minh tinh nào không?”

Tôi mơ hồ nhận ra anh ta đang ám chỉ điều gì. Tôi cắn môi, nhìn mình trong gương, đó là một khuôn mặt tái nhợt như hồn ma lưu lạc.

“... Tần Mâu là người được nhiều bệnh nhân mong muốn giống nhất. Cảm và mắt của cô ấy đúng là rất hợp với nhau, thuộc tỷ lệ vàng.” Bác sĩ nâng kính, “Cô Bạch, mắt và cảm của cô rất giống cô ấy, tương đối hoàn mỹ.”

“Không! Tôi không muốn giống cô ấy.” Tôi vô thức cao giọng, “Bác sĩ, tôi không muốn có cái cảm và đôi mắt như vậy.”

Vì thế, bây giờ tôi nằm ở đây, yên lặng chờ người ta mài xương cảm và kéo dài mắt.

Tôi không cần vẻ đẹp tự nhiên, cũng không cần có sức hấp dẫn, tôi chỉ cần... không giống cô ấy.

“Được rồi, chúng tôi sẽ bắt đầu tiêm thuốc mê cho cô.” Bác sĩ cười nói. Sau đó, một người cầm một chiếc khăn bông lớn bịt mũi và miệng của tôi lại, rồi tôi nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ.

Thật tốt...

Cơ thể dần được thả lỏng thì bỗng “rầm” một tiếng...

Tôi dùng chút sức lực còn sót lại, hé mắt nhìn ra cửa thì thấy một bóng người đang bước nhanh về phía tôi.

Một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim tôi, làm tôi không thể thở nổi.

“Thưa ngài, đây là phòng phẫu thuật, không thể tùy tiện đi vào...”

Ai đó đang ngăn anh ta lại... Suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn, chỉ mong sao có người đuổi anh ta ra ngoài!

“Bạch Hi, muốn chỉnh sửa gương mặt?” Người đàn ông đó cúi đầu, đôi tay dùng sức bóp chặt quai hàm tôi. Mặc dù ý thức đang dần dần rời xa, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sức lực mạnh mẽ ấy.

Tôi bị ép phải nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của anh. Giờ phút này, anh đang cực kỳ tức giận, nhưng đôi mắt ấy vẫn lạnh lùng, tĩnh lặng như hồ nước.

Sợ hãi, hối hận, không cam lòng... Tôi không biết phải làm sao để khống chế tâm tình của mình, chỉ có thể để mặc những giọt nước mắt rơi xuống gò má, không chút kiêng dè.

“Cô không biết tôi coi trọng gương mặt này nhất sao?” Anh bóp chặt hơn, chóp mũi gần như chạm vào mũi tôi, giọng nói thản nhiên, “Thế mà cô lại muốn phá hủy nó?”

Hô hấp của tôi trở nên dồn dập.

“Bạch Hi, cô có tin không? Dù cô muốn giày xéo gương mặt này thế nào đi nữa, tôi đều có bản lĩnh khiến nó quay trở lại như lúc ban đầu!” Giọng nói của anh chỉ đủ để tôi nghe thấy, “Nếu muốn chịu khổ thì cô có thể thử!”

Anh hất mặt tôi ra, không nói thêm một chữ, xoay người bỏ đi.

Bác sĩ đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng xảy ra, không biết phải làm sao, chỉ đành cười khổ: “Cô Bạch...”

Có người tắt đèn phẫu thuật, bóng đen như một ngọn núi nhanh chóng đổ ập xuống tôi. Tôi nghĩ tôi sắp chết thật rồi. Tôi không thở được. Tôi muốn nôn.

“Cô Bạch? Bạch Hi?” Tôi mơ hồ nghe thấy có người gọi tôi.

Tôi nghĩ có lẽ bác sĩ muốn hỏi tôi có làm phẫu thuật nữa không... Tôi từ bỏ, tôi không làm nữa.

Thẩm Khâm Tuyên đã phát hiện. Tôi biết anh không phải chỉ là đe dọa... Một khi tôi phá hủy toàn bộ gương mặt mình, chỉ e anh sẽ một tay cầm dao, một tay cầm tiêm mà chỉnh sửa nó lại như ban đầu.

Tôi bỏ cuộc.

Khi tia ý thức cuối cùng sắp mất đi, tôi bỗng nhiên nghĩ nếu có thể được làm lại thì tốt quá.

Tôi muốn từ bỏ những tình cảm và đam mê hoang đường.

Nhưng tôi lúc này chính là gieo gió gặt bão.

...

Cơn ác mộng chân thật đến mức khiến tôi tỉnh giấc vì sợ hãi, cả người rùn rẩy.

Tôi nằm trên giường một lát mới khó khăn bò dậy. Đi xe buýt đến công ty, tôi thấy bọn Lộ Lộ xúm quanh máy tính, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sao thế?” Tôi rót một ly cà phê lớn rồi chen vào.

“Nhìn nè nhìn nè! Tần Mâu đẹp kinh khủng!”

“Wow! Dáng người quá chuẩn!”

Tôi nhìn màn hình, trong phút chốc không biết phải nói gì.

Tần Mâu trong ảnh cởi nửa áo, làn da trắng như tuyết, mơ hồ lộ ra cảnh xuân trước ngực.

Bị chụp lén?

Bây giờ có tin này thì có lẽ là để tuyên truyền cho phim mới chẳng?

Tôi quay về bàn làm việc của mình bắt đầu làm bảng biểu, đột nhiên điện thoại reo chuông báo tin nhắn. Có người gửi năm vạn tệ vào tài khoản của tôi?

Vẫn chưa tới thời gian khen thưởng mà!

Ai chuyển tiền cho tôi vậy kìa?

Chẳng lẽ Thẩm Khâm Tuyên sợ tôi không làm nữa nên vội vàng chuyển tiền cho tôi?

Nghĩ thế, tôi nhớ lại giấc mơ tối qua, nó chân thật đến mức tôi đổ mồ hôi lạnh cả người.

Lòng thầm tính toán, cùng lắm là tôi không đụng vào số tiền đó mà sẽ trả lại toàn bộ. Quyết định xong, tôi cùng bọn Lộ Lộ đi ăn cơm.

Giờ nghỉ trưa là thời gian tôi vui vẻ nhất trong ngày. Tôi phân vân không biết nên ăn cơm chiên cà ri Ấn Độ hay sủi cảo nhân tôm, đây là một khó khăn ngọt ngào. Tôi xếp ở cuối hàng, đang nghe đồng nghiệp tám chuyện thì bỗng một người ở đằng sau.

Như bố gió chặt sóng...

... đến bên tôi.

Tôi quay đầu lại, nhìn gương mặt mà lúc này mình không muốn thấy nhất, cảm giác cả gương mặt cứng đờ.

“Anh Thẩm, anh có muốn lên trước không?” Tôi gượng cười.

“Không cần, đứng đây được rồi.” Anh rất điềm tĩnh, giống như tối qua không xảy ra chuyện gì.

Tôi cứng ngắc quay người lại, đồng thời phát hiện không khí yên tĩnh, giống như lớp học đang vui vẻ ồn ào thì giáo viên đột nhiên vào lớp, mọi người nhanh chóng ngừng nói, cúi đầu làm bài tập.

Việc gì phải khiến mọi người thấy không thoải mái vậy chứ? Tôi thầm mắng một câu, kiên nhẫn chờ không khí rôm rả lần nữa.

Quả nhiên, sau một hồi xôn xao, nhân viên lại nói chuyện như thường, không chú ý đến ông chủ nữa.

Món cơm chiên cà ri Ấn Độ bốc hơi nghi ngút, những câu bình luận từ xa bay tới: “Không hổ là nữ thần của tôi, tuy gầy nhưng điện nước đầy đủ...”

Ặc, tôi không dám quay đầu nhìn vẻ mặt của Thẩm Khâm Tuyền, chỉ muốn nhanh chóng lấy cơm rồi biến mất.

Mấy người kia càng nói càng hưng phấn, có vài câu rất quá đáng. Tôi lặng lẽ kiễng chân nhìn xem ai nói câu đó, là một nam đồng nghiệp cùng bộ phận, tính tình không tệ, điều đáng ngạc nhiên là thường ngày anh ta khá khép kín, ấy vậy mà giờ đây lại hào hứng đến thế.

Thẩm Khâm Tuyển sẽ không giận chó đánh mèo chứ? Tôi lo lắng, lấy điện thoại ra soạn tin nhắn.

Tôi đã xem tin tức rồi. Đây là cơ hội để an ủi cô ấy đấy, hãy chứng minh rằng anh luôn dõi theo cô ấy.

Đằng sau vang lên âm báo tin nhắn. Tôi biết anh đang đọc tin nhắn, liền làm bộ như đang xem thực đơn.

Điện thoại rung một cái, tôi chột dạ cúi đầu, nhanh chóng mở tin nhắn: Cứ lo chuyện của mình đi.

Đúng là mặt nóng dán vào mông lạnh!

Tôi làm như không có gì cất điện thoại, quyết định ăn sủi cỏ nhân sâm.

Không ngờ điện thoại lại rung, tôi kiểm chế không quay lại đằng sau, mở tin nhắn.

Tôi đưa chìa khóa cho em, giữ hay không tùy em. Hôm qua quên nói, sinh nhật vui vẻ.

Tôi nhất thời ngẩn người, vừa lúc nhân viên phòng ăn đưa bát sủi cỏ nhân sâm đến trước mặt tôi, hơi nóng bốc lên nghi ngút, che mất tầm nhìn của tôi. Tôi cố gắng chớp mắt, bưng lấy bát rồi chạy trốn chết.

Xế chiều nhận được chuyển phát nhanh, tôi thấp thỏm ký hóa đơn, không thèm nhìn mà nhét luôn chìa khóa vào ngăn kéo. Thật ra anh không cần làm vậy, cái tôi muốn không phải năm vạn tệ, cũng chẳng phải căn phòng trọ đắt tiền, mà chỉ cần một câu nói ấm áp “Sinh nhật vui vẻ” là đủ.

Tôi thật sự rất tham lam.

Trên thế giới này, tấm lòng chân thành đáng quý hơn của cải vật chất rất nhiều.

Tôi đã hơi hiểu câu “Tình sâu không bền” của đạo diễn An có nghĩa là gì rồi.

Người si tình tình nguyện giảm thọ, không nói đến việc có người chịu đưa ra tấm lòng này, cho dù có, bạn có dám nhận không?

Thôn thức xong, tôi tiếp tục vùi đầu làm việc, thuận tay nhận điện thoại.

Là một dãy số xa lạ, tôi nghĩ là khách hàng nên dùng thái độ nghiêm túc và lịch sự nghe máy: “Xin chào, Bạch Hi đây.”

“Cô Bạch, tôi là Lý Hân, là người đại diện của Tần Mâu. Không biết sau khi tan làm, cô có thời gian gặp nhau không?”

Nào tôi tạm ngừng hoạt động trong thoáng chốc: “Ai cơ?”

“Tôi sẽ gửi thời gian và địa chỉ cho cô, tôi có việc cần nhờ.”

Xem ra người này có chuyện gấp, tôi gật đầu: “Được.”

MỘT GIẤY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-2: Mê cung 2

Edit: Sa

Trước khi tan làm, bị Lão Đại giao một đồng việc, tôi vội vã làm mấy việc quan trọng rồi lưu vào USB, định về nhà sẽ làm tiếp. Vì thế, khi đến nhà hàng đã bị muộn giờ.

Vì trời mưa, toàn thân ướt nhẹp, lại vào phòng có máy lạnh nên tôi có cảm giác mình cứ bốc mùi ẩm mốc. Tôi nhìn Lý Hân một tay kẹp điều thuốc, một tay gõ nhẹ lên bàn, thầm nghĩ người này chỉ mới đợi một chút mà đã mất kiên nhẫn rồi.

Tôi ho khan một tiếng, chị ta không lập tức ngừng đầu mà chậm rãi nhả khói thuốc rồi mới nhìn tôi: “Cô Bạch.”

“Thật ngại quá, tôi đến trễ.” Tôi nói.

Chị ta trông rất ra dáng người đại diện, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn mang theo nụ cười rất nhạt, lúc mở miệng sẽ khiến người khác cảm thấy áp lực vô hình: “Tôi biết, ba mươi lăm phút.”

Tôi ngấn người, nụ cười trên khóe môi nhạt đi chút ít: “Xin lỗi, lúc tan làm rất khó bắt xe.”

“Có bạn trai như thế mà cô Bạch còn phải bắt xe ư?” Giọng điệu của chị ta làm tôi thấy khó chịu.

Tôi giữ nguyên sắc mặt, uống một ngụm trà nóng, cố gắng đè nén cơn giận, nói: “Chị Lý, ắt hẳn hôm nay chị rất bận để xử lý tin tức? Tôi xin lỗi vì đã để chị đợi lâu như vậy.”

Rốt cuộc Lý Hân cũng không giữ được vẻ mặt bình tĩnh nữa: “Không biết anh Thẩm có biết bộ mặt thật của cô không?”

Tôi khó hiểu: “Liên quan gì tới Thẩm Khâm Tuyên?”

“Bạch Hi, Tần Mâu không cho tôi đi gặp cô, nhưng tôi không thể nuốt trôi cục tức này.” Mặt chị ta lạnh như băng, “Cô có biết để nhận được vai diễn này, em ấy đã phải cố gắng như thế nào không?”

Đầu óc tôi mù mờ, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe chị ta nói hết.

“Cô đã có được anh Thẩm rồi, tại sao còn phải làm như vậy? Vì cảm giác không an toàn ư?” Chị ta cười lạnh, “Hay sợ anh ấy vẫn còn thích Y?”

“Đợi một chút, trước hết, chị có thể nói cho tôi biết là tôi đã làm gì được không?” Tôi không thể không cắt ngang lời của chị ta.

“Không thừa nhận đúng không?” Chị ta lấy ra một tập tài liệu. Có một xấp ảnh bị chụp lén của Tần Mâu, vì tôi đã xem mấy tấm ảnh này vào ban sáng rồi nên vội lật đến mấy tờ giấy.

Tờ giấy ghi chép một loạt con số, chỉ mới nhìn qua một lượt mà tôi đã thấy da đầu mình tê dại. Có lẽ người khác không biết mấy con số này nói lên điều gì, nhưng tôi rất rõ.

Mỗi tấm ảnh sẽ lưu lại các thông số kỹ thuật của máy ảnh. Mỗi nhiếp ảnh gia có cách chụp khác nhau nên thông số kỹ thuật cũng khác nhau. Những con số kia vô cùng quen thuộc với tôi vì đó là các thông số kỹ thuật mà tôi phải trải qua một thời gian rất dài mới có thể thiết lập được.

Nhìn lại mấy tấm ảnh, tôi chợt nhớ tới ngày Mạch Trăn Đông đưa tôi đi dự buổi triển lãm ảnh nghệ thuật, Tần Mâu cũng mặc bộ quần áo này, và địa điểm cũng rất quen, đó là phòng vệ sinh nữ.

Lòng tôi lạnh đi phân nửa, lật đến trang cuối cùng thì thấy đó là bảng điều ra tiền gửi ngân hàng.

Là khoản tiền năm vạn được chuyển vào tài khoản của tôi. Giấy trắng mực đen rõ ràng, cho biết nó được gửi từ tòa soạn XX.

“Ý của chị là tôi chụp ảnh rồi đem bán cho tòa soạn?” Tôi cảm thấy thật khó tin.

“Chẳng lẽ không đúng?” Chị ta lấy lại tập chứng cứ, ánh mắt lạnh lùng.

“Quả nhiên là không ngại thủ đoạn để hãm hại người khác.” Tôi đứng lên, “Tôi không làm chuyện đó, tin hay không thì tùy chị.”

“Hãm hại?” Lý Hân nổi giận, vỗ bàn đứng dậy, “Cho dù Tần Mâu mất hết tương lai cũng sẽ không tranh giành người yêu của người khác. Để có được vai diễn này, em ấy đã chuẩn bị suốt một năm rưỡi, nhưng giờ vì scandal mà đạo diễn An rất không vui, muốn thay diễn viên. Cô nghĩ em ấy ngớ ngẩn đến vậy ư?”

Tôi lười tranh cãi với chị ta, cầm túi xách định bỏ đi nhưng lại nghe chị ta nói tiếp: “Em ấy không có được vai diễn thì cô cũng đừng mong sống ổn.”

“Chị Lý, chị muốn làm tôi sống khổ sống sở đúng không?” Tôi đứng ở cửa, cố gắng giữ giọng điệu thật hờ hững, “Giả sử đúng như lời chị là tôi đã làm những việc đó đi, thì sao? Chị đi tìm bạn trai của tôi à? Dù sao anh ấy cũng là bạn trai cũ của Tần Mâu, chắc không đến nỗi khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ.”

Tôi kéo dài ba chữ “bạn trai cũ”, hoàn toàn bất ngờ khi cánh cửa ở đằng sau phát ra tiếng động, sau đó có người đi vào.

Có vẻ như Lý Hân vô cùng giận dữ trước câu nói của tôi nên cầm lấy ly trà rồi hất về phía tôi. Trong khi tôi còn chưa kịp phản ứng thì người đằng sau đã kéo tôi lại, toàn bộ ly trà bị hất lên ngực người ấy, mặt tôi cũng bị dính vài giọt.

Ly trà đã nguội từ lâu nên không sao, nhưng khi nhìn thấy người vừa đến là ai, tôi chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Thẩm Khâm Tuyền như cười như không nhìn tôi, rõ ràng là đã nghe thấy câu đó. “Bạn trai” của tôi đứng cạnh tôi, thản nhiên nói với Lý Hân: “Có chuyện gì mà phải giận dữ như vậy, không thể bình tĩnh nói chuyện được ư?”

Lý Hân hoảng hốt: “Anh Thẩm, sao anh lại đến đây?”

“Không phải tôi đến rất đúng lúc sao?” Anh châm chọc, “Nếu không thì đã bỏ lỡ một màn hay rồi.”

Tôi nghe vậy thì ngẩn người rồi nhanh chóng hiểu ra. Giới giải trí cứ như cung đấu, mỗi bước đi đều tính toán cẩn thận.

“Anh Thẩm.” Có vẻ như Lý Hân không hiểu, “Hôm nay đạo diễn An đã gọi điện, bà ấy hiểu lầm con bé tự lãng xê bằng scandal, bảo hình tượng của em ấy không hợp với vai diễn.”

“Muốn thay diễn viên?” Thẩm Khâm Tuyền cắt ngang lời của chị ta, hỏi ngắn gọn.

“Đúng vậy.” Lý Hân hung hăng trợn mắt nhìn tôi.

“Chưa hủy hợp đồng thì chị lo cái gì?” Anh cân nhắc một lúc, giọng nói bỗng trở nên dịu dàng, “Cô ấy đâu?”

“Cả ngày nay cứ trốn ở nhà, không đi đâu hết.”

“Chị về an ủi cô ấy, bảo chuyện này chẳng có gì to tát.” Thẩm Khâm Tuyền nói băng quơ, nhìn tôi, “Còn nữa, chuyện trong giới của các người, chị tìm Bạch Hi làm gì?”

“Là cô ta...” Lý Hân hít sâu một hơi, “Tôi có thể đưa anh xem một tập tài liệu được không?”

Anh xoa mi tâm, “Ừ, đưa đây.”

Vẻ mặt Lý Hân tràn đầy mong đợi.

“Cô cho rằng bạn gái của tôi chụp ảnh chỉ vì năm vạn tệ?” Anh mím môi cười, nói.

Mặc dù tôi không phải là bạn gái của anh nhưng những lời này đúng là lời nói của con người mà.

Mặt Lý Hân lúc trắng lúc xanh, lúng túng không biết phải nói gì, cuối cùng cầm lấy túi xách: “Tôi biết rồi, tôi đi tìm em ấy đây. Tôi sợ con bé nghĩ không thông rồi lại nhịn ăn cả ngày nữa.”

Tôi thấy rõ mi tâm của Thẩm Khâm Tuyền nhíu chặt rồi nhanh chóng giãn ra, nghiêng người nhường lối: “Không tiễn.”

Lý Hân tới gần chúng tôi, có vẻ như không cam lòng, chị ta dừng bước, nói nhỏ: “Anh Thẩm, anh cũng biết tính tình của Y Y rồi đó... Em ấy còn quá nhỏ, người trẻ tuổi thường bốc đồng, cho dù trước đây em ấy có làm sai chuyện gì thì anh luôn bao dung em ấy mà.”

“Tôi bao dung cô ấy không có nghĩa là cô ấy muốn làm gì thì làm.” Giọng nói của Thẩm Khâm Tuyền rất bình tĩnh nhưng khiến Lý Hân không dám nói thêm câu nào, đành vội vàng bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Thẩm Khâm Tuyền tùy tiện ngồi xuống một cái ghế, lấy khăn ăn lau chỗ ướt trên áo, sau đó hỏi tôi: “Ăn chưa?”

“Vẫn chưa.”

Anh bấm chuông gọi phục vụ, kê mấy món đơn giản rồi cứ ngồi đó, không nói gì.

“Anh định làm gì?” Tôi không kiềm được, hỏi anh, “Nếu đạo diễn An thật sự hủy hợp đồng với Tần Mâu thì sao?”

Đầu ngón tay anh mân mê miệng ly sứ, một lát sau mới mở miệng, nhưng không phải để trả lời tôi mà hỏi ngược lại: “Một bộ phim cần gì nhất?”

“Đạo diễn giỏi? Kịch bản hay? Diễn viên giỏi?”

Tôi không biết nên chọn cái gì, anh cũng không kéo dài: “Đạo diễn, kịch bản, diễn viên đều cần, nhưng thứ cần nhất là nhà đầu tư.”

“Cho nên chỉ cần nhà đầu tư yêu cầu Tần Mâu phải được đóng vai đó, đúng không?” Tôi thay anh nói hết câu.

Anh nhếch môi, đôi mắt đen láy như có một lớp sương mù che khuất: “Tôi phải nói em thế nào đây? Chỉ có năm vạn tệ mà muốn tôi dùng đến số tiền gấp trăm, gấp nghìn lần để bù vào? Chậc chậc, thông minh chưa kìa.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-3: Mê cung 3

Edit: Sa

Từng câu từng chữ của anh tuy trầm mà rất rõ ràng, nhưng phải qua một lúc lâu tôi mới hiểu.

Trong chớp mắt, đầu óc tôi trống rỗng, tôi không nghĩ ra bất cứ lời tranh cãi hay châm chọc nào để đáp trả anh. Tôi chỉ biết thì ra đây chính là người mà tôi thầm yêu, thì ra anh đối xử với tôi như vậy. Tôi thật sự rất muốn ngửa đầu cười to. Còn anh thì nhú mày, nói: “Đừng tiếp tục dùng thủ đoạn ngây thơ như vậy. Bây giờ, vì có tôi nên Lý Hân mới không dám làm gì em, nhưng lỡ sau này không có tôi thì chị ta sẽ không kiêng kỵ gì nữa đâu.”

Từng câu từng chữ như những mũi dao đâm sâu vào cơ thể.

Tôi có thể nghe thấy tiếng mũi dao đâm vào, nghe thấy tiếng lưỡi dao róc từng miếng thịt.

“Anh nghĩ là tôi làm?” Tôi phản ứng rất mạnh, chỉ còn chưa chỉ tay vào mũi anh mà thăm hỏi cả nhà anh thôi.

Anh ngồi im, ánh mắt ẩn chứa thứ gì đó mà tôi không hiểu, có thể là thất vọng, mà cũng có thể là châm chọc.

Tôi nhớ đến cơn ác mộng vào tối qua. Trong mơ, tôi quyết định đi phẫu thuật thẩm mỹ để kéo bản thân ra khỏi nút thắt giữa Thẩm Khâm Tuyền và

Tần Mâu.

Bây giờ nghĩ lại, thấy đúng là ban ngày nghĩ gì thì buổi tối sẽ mơ về điều đó.

Tôi cười khô khốc: “Tôi sẽ lặn thật xa khỏi các người để không tiếp tục làm trò trẻ con khiến cô ta đau lòng, khiến anh tổn hại.”

Tôi xách túi định bỏ đi, nhưng lúc xoay người thì bị anh kéo lại, đầu ngón tay ấm áp của anh vô tình chạm vào vết sẹo tròn trên tay tôi, giọng nói nhẹ nhàng, như vương sự buồn bã: “Em... Bạch Hi, sao em lại thành ra thế này?”

Sao tôi lại thành ra thế này?

Khoảnh khắc ấy, trái tim của tôi như bị siết chặt, máu chảy ngược vào tim khiến đôi môi tôi run rẩy, từng câu từng chữ đều bị ngắt quãng: “Tôi rất ngốc, vì thế tôi mới đồng ý với anh, đi đến bước ngày hôm nay. Tôi cũng rất khinh bỉ chính mình khi thành ra thế này, khi mà tôi thích anh nhiều đến thế.”

Anh đột ngột ngừng đầu.

Tôi nhìn anh từ trên cao, rút mạnh tay về, dùng giọng điệu tàn nhẫn nhất có thể, “Thẩm Khâm Tuyên, chuyện này chấm dứt ở đây thôi. Con mẹ nó nếu anh còn làm phiền tôi, cứ thấy anh lần nào thì tôi sẽ đập anh lần đó.”

Đồng nghiệp rất bất ngờ với quyết định thôi việc của tôi, ai cũng rối rít khuyên tôi ở lại.

Tôi cũng hơi lưu luyến, dù sao mấy tháng ở đây, chúng tôi cùng nhau làm việc rất vui vẻ. Lão Đại gọi tôi vào phòng làm việc, dò hỏi: “Bạch Hi, rốt cuộc là vì sao?”

Tôi cúi đầu suy nghĩ, nói: “Em cứ tưởng mình sẽ thích ứng với công việc văn phòng sau một năm, nhưng không phải vậy.”

“Sao thế? Em muốn chụp ảnh à?” Lão Đại hơi giật mình, “Em có biết người đưa em vào đây...”

Tôi cười miễn cưỡng, ngắt lời anh: “Lão Đại, em biết em vào công ty cũng không phải là chuyện dễ dàng, tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của anh. Nhưng em đã quyết định rồi.”

Lão Đại nhìn tôi, anh ấy mấp máy môi nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ phất tay: “Được rồi, khuyên nhủ thất bại, anh đồng ý cho em nghỉ.”

Hứa Trác biết chuyện, chỉ thở dài: Bạch Hi, cậu làm việc ở Vinh Uy trong thời gian dài như vậy đã là kỳ tích rồi! Công việc tài vụ không hợp với cậu! Nhưng có thể nhận được tiền thưởng cuối năm và máy ảnh thì cũng coi như đủ vốn.

Tôi đen mặt: Tớ nghỉ việc là vì đàn ông!

Tôi có thể biết bây giờ cô nàng đang cười to: Đùa vừa thôi! Tớ còn đang nghi ngờ xu hướng giới tính của cậu nữa nè.

Tôi: ...

Định làm gì?

Đi du lịch trước đã.

Sương thật... Người đàn ông của cậu đâu?

Tôi do dự một chút rồi soạn tin nhắn: Bỏ rơi tớ rồi.

Nhưng không ai tin tôi cả.

Không biết nên khóc hay nên cười đây.

Tôi nghĩ trên thế gian này, không ai có thể hoàn toàn hiểu người khác.

Cũng như trong mắt đồng nghiệp, tôi là người dễ tính, cho dù bị họ trêu đùa quá trớn cũng không nổi giận, còn trong mắt bạn đại học như Hứa Trác, tôi là người “côi trên”, như họ đã nói: “Không biết trong đầu Bạch Hi nghĩ cái gì.” Một đàn anh uống say đã từng khen tôi: “Bạch Hi rất giống với người cổ đại... Đêm khuya muốn du thuyền, nhưng vừa ra đến cửa đã quay về. Có người hỏi nguyên do thì Vương nói: ‘Bốn vương thích thì đi, không thích nữa thì về’...”

Tôi ngồi bên cạnh chỉ biết cười khổ, đó mà cũng là ưu điểm sao?

Tôi chỉ muốn như người bình thường, sống một cuộc đời an ổn.

Họ có ông bà, cha mẹ, có vương bạn, có người hỏi thúc chuyện học hành, công việc. Tuy rất bình thường nhưng tràn ngập niềm vui. Không như tôi, cô độc một mình, nhìn thì thấy tự do tự tại nhưng thực tế lại là sự cô độc bao trùm giữa thế giới muôn màu muôn vẻ này.

Ăn uống, hát hò với đồng nghiệp xong, về nhà thì chỉ có mình mình, cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt.

Người ta thất nghiệp còn có thể than khổ với ba mẹ, còn tôi thì sao?

Tôi dựng cơ thể say mèm đến ngồi bên máy tính tìm vé máy bay. Ngồi dưới ánh đèn giữa đêm khuya, tiếng lách cách phát ra khi những đầu ngón tay lướt trên bàn phím, và vết sẹo trên tay đã mờ đi nhiều, không còn xấu xí như lúc trước.

Trên thế giới này, cái gì cũng có thể khép lại, cái gì cũng có thể phai mờ, chỉ có một thứ có thể tồn tại vĩnh viễn, đó là thời gian.

Lúc này đầu tôi rất đau, lười chọn chỗ nên tôi tùy tiện mua vé máy bay đến Hàng Châu, đang định thanh toán thì điện thoại reo chuông. Tôi nhìn màn hình, không phải là Thẩm Khâm Tuyên. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghe máy: “Thầy ạ.”

Nói chuyện điện thoại với Mạch Trăn Đông xong, dường như tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, trong đầu hiện lên rất nhiều câu thành ngữ.

Trời không tuyệt đường người, buồn ngủ gặp chiếu manh, chuyển họa thành phúc, Thượng Đế đóng một cánh cửa thì chắc chắn cũng sẽ mở một cánh cửa sổ...

Tôi được người ta mời làm nhiếp ảnh gia!

Tòa soạn V đang định phát hành ấn phẩm “Young” dành riêng cho giới trẻ, kỳ đầu tiên sẽ được phát hành trong mùa xuân, thời gian vô cùng cấp bách. Nhờ sự tiến cử của Mạch Trăn Đông, tôi sẽ là nhiếp ảnh gia chính, quản lý một tổ lớn. Vì là ấn phẩm mới nên tòa soạn đều dồn hết sức lực vào đó, đang định chụp ngoại cảnh nhưng vẫn chưa xác định được người mẫu. Nghe nói cũng có mấy diễn viên mới muốn chụp nhưng tòa soạn phải tìm hiểu kỹ bối cảnh và quan hệ của họ.

Đối với tôi, ai làm người mẫu cũng được, quan trọng là chỉ cần tôi biểu hiện tốt thì tôi có thể ký hợp đồng với tòa soạn. Tôi thức cả một đêm, lúc nhận được cú điện thoại của tòa soạn vào sáng sớm hôm sau, tôi vội bật dậy khỏi giường: “Tôi sẽ tới ngay.”

Mấy bộ đồ dành cho nhân viên văn phòng bị ném qua một bên. Tôi đào bới trong tủ quần áo, lấy một cái quần jean và áo thun đơn giản, cột cao tóc rồi mang gương mặt phù thũng đi ra ngoài.

Vừa vào tòa soạn, không cần nói nhiều, trợ lý trực tiếp dẫn tôi đến phòng họp.

Bên trong có rất đông người, ngay cả tổng biên tập Tô Vấn cũng có mặt. Chị ấy nhìn tôi, giới thiệu: “Có lẽ mọi người đều đã biết Bạch Hi, trước đây là trợ lý chụp ảnh, còn bây giờ là nhiếp ảnh gia cho ấn phẩm lần này. Sau này nếu có vấn đề gì, mọi người có thể trực tiếp nói với cô ấy.”

Thì ra là cuộc họp chọn ngoại cảnh.

Tôi lật tài liệu, là những nơi để chụp ngoại cảnh, từ nam ra bắc, nào là biển, rừng, sa mạc... Hơn mười biên tập viên tranh luận không ngừng nghỉ để chọn nơi phù hợp với chủ đề.

Tô Vấn vẫn luôn im lặng lắng nghe thì đột nhiên hỏi tôi: “Bạch Hi, cô nghĩ ở đâu thì hợp?”

Tôi nói thẳng: “Tuy là tạp chí dành cho phái nữ nhưng chủ đề của kỳ đầu tiên là Lòng nhiệt huyết, vì thế tôi muốn chọn thác nước ở Dạ Đông.” Tôi càng nói càng hưng phấn, lập luận cũng rõ ràng hơn, “Cứ ngỡ là đường cùng, nhưng nếu vẫn tiến về phía trước thì ắt sẽ vượt qua...”

Tô Vấn nghe tôi trình bày xong thì không hề do dự, nói ngay: “Vậy thì quyết định thác nước.”

Tô Vấn không tham gia cuộc họp chi tiết mà giao toàn quyền cho trưởng ban biên tập. Nhân lúc nghỉ ngơi, tôi chỉ vào vài tấm hình của mấy diễn viên: “Rốt cuộc là ai?”

Một người tuy chỉ mới ra mắt nhưng đã nhận được giải Kim Mã(1), một người tuy không có tác phẩm nào đáng chú ý nhưng khá nổi tiếng... Thật khó chọn.

(1). Kim Mã: là lễ trao giải Điện ảnh thường niên có uy tín của Đài Loan).

“Tổng biên tập còn chưa quyết định.” Trưởng ban biên tập nhún vai, “Chờ đi, tối nay sẽ có kết quả. Ngày mai tổ trang phục sẽ chuẩn bị xong trang phục, ngày một chúng ta sẽ đến thác nước.”

Tôi không hỏi gì nữa, chỉ cố gắng làm tốt nhiệm vụ của mình.

Kiểm tra dụng cụ, trao đổi với trợ lý mới, xác định bối cảnh... cứ thế mà loay hoay đến tối. Trợ lý mới là một chàng trai cao ráo, đi mua bún và cà phê về thì liền đưa cho tôi. Tôi vừa ăn vừa dặn dò cậu ta mấy điểm lưu ý khi chụp ảnh.

“... Đúng rồi, nhất định không được để thấm nước, plastic cũng phải được chuẩn bị đầy đủ...” Đang nói thì có người gọi tôi.

“Bạch Hi, tổng biên tập gọi cô, nói là đã xác định người mẫu rồi.”

Tôi đẩy cửa đi vào: “Tổng biên tập, chọn ai vậy ạ?”

“Tần Mâu.” Tô Vấn ngẩng đầu từ đằng sau máy tính, động tác điềm đạm, giọng nói bình thản.

“...” Tại sao đến đây rồi mà cũng gặp?

Tôi cười khờ, “Cô ấy không có trong danh sách.”

“Bạch Hi, cô cũng hiểu quy tắc của chúng ta mà. Ai có giá trị tuyên truyền thì sẽ được ưu tiên hàng đầu.” Tô Vấn vẫn bình thản như cũ, “Huống chi gần đây cô ấy có scandal, có thể giúp báo bán chạy.”

Tôi cảm thấy miệng mình đắng ngắt, im lặng một chút rồi hỏi: “Cô ấy có biết tôi là nhiếp ảnh gia không?”

“Dĩ nhiên.” Tô Vấn hơi ngạc nhiên, “Sao lại hỏi thế? Lúc ký hợp đồng đã nói rõ hết rồi.”

“Không có gì.” Tôi cười, nơi lồng ngực tràn dâng sự quyết tâm trước nay chưa từng có. Nếu cô ta không thấy ngại thì tôi còn nói được gì? Vốn dĩ tôi đâu thẹn với lương tâm.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-4: Mê cung 4

Edit: Sa

Hôm sau vẫn không có thông tin gì về việc Tần Mâu rút lui khỏi đoàn phim. Tôi nghĩ quả nhiên Thẩm Khâm Tuyển đã ra tay. Sấm to nhưng mưa nhỏ, scandal cứ thế biến mất.

“Chụp dưới thác nước có nguy hiểm không?” Trợ lý của Tần Mâu do dự, “Có đảm bảo an toàn không?”

“Yên tâm đi, sẽ có người đặc biệt phụ trách vị trí của Tần Mâu, tuyệt đối không để cô ấy gặp nguy hiểm. Để phòng ngừa tình huống xấu, chúng tôi đã mua bảo hiểm rồi.” Trưởng ban biên tập kiên nhẫn trả lời, “So với phía các cô, chúng tôi càng không muốn xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Đối phương xác nhận lại nhãn hiệu trang phục với tổ phụ trách trang phục một lần nữa, rồi lại đối chiếu từng chi tiết nhỏ nhất, thấy không khác những gì người đại diện đã thông báo thì mới kết thúc. Trong quá trình kiểm tra, khi hỏi tôi mấy vấn đề về chụp ảnh, thái độ của cô ấy rất bình thường, chỉ như tôi là một người hợp tác bình thường mà thôi.

Như thế cũng tốt. Mấy ngày nay tôi có theo dõi các tin tức giải trí, tiêu đề “Rò rỉ ảnh nóng” lúc trước đã được thay thế bằng “Đã điều tra ra manh mối”, dựa theo pháp luật, đó là hành vi chụp lén bất hợp pháp, tất nhiên cô Tần kia không bị ném đá nữa.

Lúc tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm thì bỗng nhiên có người gọi: “Cô Bạch, cô có thời gian nói chuyện một lát không?”

Tôi dừng bước: “Được.”

Tôi và trợ lý của Tần Mâu rời khỏi tòa soạn, khi đi đến cửa của Starbucks thì nơi đó đã có một hình dáng quen thuộc.

Tôi thấy hơi đau đầu, vì người đó là Lý Hân. Nhưng tôi cũng chỉ có thể gật đầu chào chị ta rồi cùng đi vào quán.

“Uống gì?” Tôi khách sáo hỏi, lòng thầm lo lắng, nhờ như chị ta lại hất ly cà phê vào người tôi thì sao đây.

“Tùy.”

Tôi thật sự rất đói nên ngay khi ngồi xuống, tôi hoàn toàn chú tâm tiêu diệt ly mocha lớn và đĩa bánh ngọt đã mua.

“Cô Bạch, hiện tại cô và anh Thẩm...” Lý Hân cân nhắc một lát rồi mở miệng.

“Không còn quan hệ gì nữa.” Tôi lấy giấy ăn lau miếng bánh dính bên khóe miệng, “Chia tay rồi.”

“Nghe nói vì chuyện ảnh nóng lần này nên anh Thẩm mới đá cô phải không?” Khóe môi chị ta hiện lên nụ cười đắc ý, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng lộ rõ vẻ hả hê.

Tôi nhìn chị ta, thầm nghĩ quả nhiên chị ta không phải là đèn đã cạn dầu.

“Chúng tôi đã biết việc của cô làm trước đây nên tất nhiên vào lần này, tôi sẽ không mất cảnh giác như trước nữa. Chỉ muốn khuyên cô nên ít đi đêm thôi.” Giọng của Lý Hân lạnh thấu xương, “Cô thừa nước đục thả câu, nhảy vào khi họ có mâu thuẫn, có lẽ là mong được anh Thẩm chống lưng

cho. Nhưng bây giờ họ đã đính hôn rồi, hy vọng cô tự giải quyết chuyện của mình cho tốt.”

“Họ đính hôn rồi?” Tôi ngớ người, thảo nào tôi nghĩ việc mà Thẩm Khâm Tuyển không có phản ứng gì.

Tôi làm như không có gì mà tiếp tục cúi đầu ăn bánh, nói bấp búng: “Chúc mừng họ nhé.”

“Vì thế cô nên dừng mấy chiêu trò con nít của mình đi.” Chị ta khẽ hừ lạnh, “Nếu là của cô thì nhất định sẽ là của cô, còn nếu không phải của cô...”

Chị ta còn chưa dứt lời thì một cô gái mang theo hơi lạnh đi đến đối diện tôi.

Lý Hân ngẩn người, nhìn đồng hồ: “Y Y, quay xong rồi à?”

Tần Mâu mặc một bộ đồ thể thao màu xám, dáng người uyển chuyển, mái tóc dài được cột đuôi ngựa đơn giản càng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay. Đôi môi mềm mại của cô ấy khẽ nở lên, nói năng nhỏ nhẹ: “Quay xong rồi nên em mới đến, đã nói là muốn xem trước trang phục mà.”

Có thể nhận thấy người bên cạnh Tần Mâu đối xử với cô ấy rất tốt, Lý Hân sờ quần áo của cô ấy, thân mật nói: “Trời rất lạnh, sao em ăn mặc thế này?”

Cô ấy lơ đãng, nhìn tôi rồi cười, nói: “Cô Bạch, lại gặp nhau rồi.”

Tôi nói “Chào”, ánh mắt vô thức bị chiếc nhẫn trên tay cô ấy thu hút.

Dưới sự khúc xạ của ánh đèn, chiếc nhẫn như to hơn cả móng tay, lấp la lấp lánh, như được bao bọc bởi hàng vạn viên ngọc trai, sáng như ánh sao.

Nếu tôi nhớ không nhầm, vào lần gặp của mấy ngày trước, cô ấy chưa đeo chiếc nhẫn này. Là nhẫn đính hôn ư?

Có lẽ chú ý đến ánh mắt và vẻ mặt của tôi, cô ấy cười cười, thu tay về, quay đầu nhìn người đại diện: “Em muốn uống cà phê mocha.”

“Chị đi mua ngay.” Lý Hân nhường chỗ cho cô ấy, nhìn tôi với vẻ sâu xa.

Tôi cúi đầu uống cà phê.

“Cô Bạch, lại hợp tác với cô rồi, có duyên quá.” Tần Mâu tựa lưng vào sofa, so với những lần gặp nhau trước đây, hôm nay, đuôi mắt của cô ấy hơi hồng, hình như vì trang điểm, sắc sảo nhưng không mất đi vẻ dịu dàng.

Tôi giương mắt nhìn cô ấy, rốt cuộc cô ấy có biết tôi từng “hãm hại” cô ấy không? Ánh mắt xẹt qua chỗ Lý Hân đang mua cách đó không xa, tôi bỗng nhiên cảm thấy thoải mái. Sao cô ấy có thể không biết chứ? Lý Hân đã cãi nhau với tôi một trận, nếu tôi là người đại diện của cô ấy, chắc chắn tôi sẽ nhắc nhở cô ấy phải đề phòng tôi.

À, hôm ấy ở nhà vệ sinh chỉ có hai người chúng tôi, máy ảnh của tôi do cô ấy cầm, cuối cùng lại có mấy tấm hình... Bây giờ còn có thể đối mặt với tôi bằng vẻ mặt thân thiện như vậy, rốt cuộc là cô ấy đơn thuần hay quá nham hiểm?

“Thái độ của chị Hân với cô không tốt lắm, cô Bạch đừng để bụng nhé.” Đầu ngón tay của cô ấy khẽ gõ lên mặt bàn, giọng nói rất chân thành.

“Không đâu, chị ấy đang bàn kế hoạch chụp hình với tôi thôi.” Tôi cắt ngang lời cô ấy, thản nhiên nói, “Giới giải trí là hồ nước sâu, được người khác bảo vệ là một chuyện hạnh phúc.”

Cô ấy nhướn mắt, nói lảng sang chuyện khác: “Đúng vậy, chưa đi vào vòng lẩn quẩn này thì sẽ không biết nó đáng sợ đến mức nào đâu.” Cô ấy

dừng lại một chút, chân thành nói, “Một người đang đứng trong phòng tiệc, có khi uống xong một ly nước chanh thì cô ấy đã nằm trong một căn phòng xa lạ...”

Tôi thấy gương mặt cô ấy hơi co rúm lại, đôi hàng mi khẽ rung, tựa như đang nhớ đến chuyện gì đáng sợ lắm.

“Cô... đã từng trải qua rồi sao?” Tôi hỏi.

Cô ấy không phủ nhận, sợ hãi nói: “Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tôi bị như thế. Vốn dĩ đã bị đưa đến phòng khách sạn, cũng may là gặp được Thẩm Khâm Tuyển.”

Đó là sự bắt đầu trong câu chuyện của bọn họ ư?

Câu chuyện này giống tiểu thuyết ngôn tình quá! Sau lần gặp nhau ấy, Thẩm Khâm Tuyển như lẽ tất nhiên mà si tình với cô ấy...

Giọng nói Tần Mâu cắt đứt trí tưởng tượng của tôi: “Cô Bạch, cô biết không, thật ra tôi đi đến được ngày hôm nay là do may mắn. Tính tình của tôi không tốt lắm, khi đó cứ nghĩ rằng nếu không đóng phim thì đi học lại thôi, không biết thỏa hiệp với công ty chế tác và các bên quảng cáo. Tôi biết như thế là không tốt nhưng vẫn làm loạn mà không hề sợ hãi, vì...” Cô ấy dừng lại một lúc, mắt ngọc mày ngài, ánh mắt sáng lấp lánh, “Tôi biết có người cho phép tôi làm loạn và tùy hứng như vậy.”

Nghe những lời nói dịu dàng của Tần Mâu, tôi chợt nhớ đến mỗi lần ở cạnh Thẩm Khâm Tuyển, khi cô ấy gọi điện đến, mặc cho đang tức giận hay căng thẳng, vẻ mặt của anh sẽ bỗng nhiên trở nên dịu dàng, chờ chuông reo ba tiếng mới bắt máy. Đó là khi họ đã “chia tay”, đã lâm vào tình huống khó có thể cứu vãn.

Bởi vì, anh luôn chờ đợi, chờ cô ấy trở về.

Cứ ngỡ tôi đã quyết tâm tránh xa bọn họ, cứ ngỡ tôi hận Thẩm Khâm Tuyền đến chết đi sống lại, cứ ngỡ tôi đã biết cô ấy không hiền thực như dáng vẻ bên ngoài... Nhưng giờ phút này, những việc đó đã bị chôn vùi dưới tầng tầng lớp lớp dây thần kinh, thứ còn lại chỉ là cảm giác nhói đau.

Lòng bàn tay bị hơi nóng của ly cà phê làm đỏ ửng, vết sẹo trên mu bàn tay như trở nên đáng sợ hơn, hoàn toàn đối lập với đôi tay mềm mại cùng những ngón tay thon dài của cô ấy... Có lẽ đây chính là sự khác biệt.

Có người nhận được sự ưu ái của ông trời từ lúc vừa sinh ra, mình muốn đấu cũng không đấu nổi. Tôi vẫn nên trải qua cuộc sống “gồ ghề” vốn có của mình thì hơn, chỉ cần vui là được.

“Cô Bạch, cô không sao chứ?” Có lẽ Tần Mâu thấy tôi im lặng quá lâu nên mới gọi thử một tiếng.

“Không sao.” Tôi lấy lại tinh thần, cười thoải mái, thấy Lý Hân đã mua cà phê xong thì đứng lên, nói, “Tôi phải quay về chuẩn bị cho buổi chụp ảnh, đi trước đây.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-5: Mê cung 5

Edit: Sa

Ngày đi Dạ Đông chụp hình, trời bỗng có nắng, nhiệt độ đã tăng lên, báo hiệu mùa xuân về thật rồi.

Mây nhẹ bay, cành liễu bên đường phất phơ trong gió, mùi đất thoang thoảng trong không trung, nhưng tôi không có lòng dạ đâu thưởng thức cảnh đẹp đó mà dựa đầu vào cửa sổ xe ngủ mê man. Mỗi lần xe phanh lại hoặc xóc nảy thì trán tôi cứ đập đôm đốp vào cửa. Có lẽ cậu trợ lý không chịu nổi cảnh đó nữa nên lấy một cái túi mềm kê ở một bên mặt giúp tôi. Tôi đổi tư thế tiếp tục ngủ, đến khi xuống xe thì mặt vẫn còn mơ màng.

“Cổng này đúng không?” Trưởng ban biên tập nhìn đồng hồ, nói nhỏ: “Bọn họ phải tới rồi chứ nhỉ.”

Còn chưa dứt lời thì xe quản lý của Tần Mâu chạy tới, đằng sau còn có mấy chiếc xe khác nữa. Tôi thấy hơi khó hiểu: “Cô ấy đưa nhiều người đi theo thế à?”

“Bạch Hi, cô chưa đọc báo hôm qua hả?” Biên tập phục trang vội giành nói, “Tần Mâu đính hôn rồi! Chồng sắp cưới của cô ấy là Thẩm Khâm Tuyển đó!”

Tôi nheo mắt, nhìn một đồng phóng viên bao vây xe quản lý thì nghĩ đến Thẩm Khâm Tuyển. Rốt cuộc anh cũng được như ý nguyện rồi.

“Tốt quá, tạp chí kỳ này sẽ bán chạy lắm cho coi.” Tôi thản nhiên nói, nhưng lại thấy hình như mình nghĩ một đằng nói một nẻo.

Dưới sự bảo vệ của người đại diện, trợ lý, nhân viên sân bay, phải hơn một tiếng đồng hồ Tần Mâu mới vào được phòng chờ máy bay. Cô ấy ngồi khoang hạng nhất nhưng đến chỗ chúng tôi chào tôi chào hỏi nhân viên tòa soạn rồi mới vào phòng chờ V.I.P. Máy biên tập mới rất kích động, đợi cô ấy đi khuất thì khen không dứt miệng:

“Lần đầu gặp nữ ngôi sao thân thiện như vậy đó.”

“Đúng thế, thảo nào được gả vào nhà giàu.”

Tôi không tham gia vào cuộc trò chuyện, chỉ ngồi một bên lướt weibo.

Quả nhiên tâm điểm báo chí hôm nay là việc Tần Mâu đính hôn, trên trang báo là tấm hình của hai người họ. Có vẻ như Thẩm Khâm Tuyển đi bàn việc làm ăn, lúc ký hợp đồng, anh vẫn lạnh lùng như thường ngày, ánh mắt sâu thẳm.

Thú thật, kể từ khi cãi nhau với Thẩm Khâm Tuyển rồi từ chức, sự si mê kỳ quặc của tôi dành cho anh đã giảm đi rất nhiều, giống như con khỉ lấy hạt dẻ ở trong lò lửa kia, sau cơn đốn đau vì bị bỏng, nó sẽ không đến gần lò lửa nữa. Không ai ngu ngốc để làm tổn thương bản thân thêm lần nữa.

Anh ấy thì sao? Không níu kéo, không liên lạc, biến mất khỏi cuộc sống của tôi.

Có đôi khi ở nhà nghịch máy ảnh rồi ngủ thiếp đi mà quên bật điều hòa, tôi đều choàng tỉnh bởi cơn lạnh như băng. Tôi không nuối tiếc vì chưa từng có được người đàn ông đó, tôi chỉ không nhớ một chuyện mà thôi... Từ nay về sau, có lẽ tôi chẳng thể gặp được ông cụ nào thân thiết đến thế.

Từ Phi Hải đến Dạ Đông kéo dài hai tiếng rưỡi. Vì Tần Mâu bận đóng phim, chỉ có thể rời khỏi đoàn làm phim nhân hai ngày nghỉ nên vừa tới Dạ Đông, mọi người đã lập tức chuẩn bị làm việc.

Dạ Đông là thành phố phía nam, bốn mùa đều ẩm ướt, thác nước cách thành phố vài chục kilomet, lái xe khoảng một tiếng là đến nơi. Chiếc xe buýt được tòa soạn thuê đã đậu trước khách sạn, tôi và mấy nhân viên ngoại cảnh phải đi trước để lấy cảnh, dưới sự thúc giục của chủ biên, tôi vừa cất hành lý là đã vội vàng chạy xuống sảnh.

Thác nước Dạ Đông được coi là thác nước duy nhất trong nước đều dồi dào nước quanh năm vì cả năm nó đều có lượng nước rất lớn, chưa bao giờ khô cạn.

Hướng dẫn viên du lịch địa phương đưa chúng tôi đến thác nước, nghe nói vì đường lên núi cao và dốc, cáp treo còn đang thi công nên ít ai đi lên núi. Đường núi cực kỳ khó đi, tôi mở cửa sổ xe, nhìn những nhánh trúc đứng đưa từ khe núi, sương mù lượn lờ, loáng thoáng tiếng thác nước đổ, lòng càng chắc chắn mình đã tìm đúng chỗ.

“Ở đây thế nào?” Chúng tôi xuống xe, hướng dẫn viên du lịch tự hào chỉ khung cảnh bao la trước mắt.

Tôi ngơ ngác nhìn khung cảnh phía trước, con thác cao mấy chục trượng so với mực nước biển trông vô cùng hùng vĩ, dòng nước đổ âm âm xuống núi cứ như thiên binh vạn mã. Trong phút chốc, tôi đã nghĩ ra kết cấu của vài bức hình, trên hòn đá dưới thác nước là một cô gái thách thức với thiên nhiên...

Giọng nói của chúng tôi vang vọng như đang ở trong một hang sâu.

“Bạch Hi?”

Đồng nghiệp gọi mấy lần, tôi mới lấy lại tinh thần: “Gì cơ?”

“Hướng dẫn viên du lịch nói mấy hôm trước ở Dạ Đông có mưa to nên lượng nước của con thác lớn hơn bình thường rất nhiều, thỉnh thoảng còn có đá vụn nữa.”

“Ờ.” Tôi lơ đãng.

“Lát nữa lấy cảnh thì cô chú ý chọn chỗ nhé, tôi sợ lở như Tần Mâu xảy ra chuyện gì thì khổ.”

“Ừ.” Tôi nhanh chóng đáp ứng, mặc áo mưa rồi đi thăm dò.

Nước thấm vào chân lạnh thấu xương, bọt nước văng tung tóe khiến tôi không mở nổi mắt, bên tai là tiếng nước đổ ầm ầm làm người ta cảm thấy bất an.

Hoàn cảnh chụp ảnh khá xấu, tôi hy vọng Tần Mâu có thể chịu được.

Bởi vì hiếm có khung cảnh đẹp đến thế này, so với cô ấy, tôi càng trông chờ những bức ảnh tuyệt vời hơn.

Tần Mâu trang điểm xong rồi mới đến, đi cùng cô ấy chỉ có Lý Hân và một trợ lý.

Thấy hoàn cảnh như vậy, cô ấy không nói gì nhưng Lý Hân thì do dự, kéo trưởng ban biên tập qua một bên, có lẽ là thương lượng vấn đề an toàn. Trưởng ban biên tập gọi tôi tới để tôi giải thích nơi lấy cảnh. Tôi chỉ cho chị ta chỗ chụp ảnh, nói rõ bố trí của các nhân viên, bảo đảm không để xảy ra vấn đề gì.

Lý Hân vẫn không vui: “Đâu phải cô chụp nên đâu lo.”

Tôi mỉm cười, trưởng ban biên tập kiên nhẫn giải thích: “Chị Hân sao lại nói thế? Chúng tôi đã kiểm tra những chỗ mà cô Tần sẽ đứng rồi, rất an

toàn. Vì muốn tìm góc chụp mà Bạch Hi còn lộ cả nửa người xuống nước nữa đó. Nếu nói nguy hiểm thì Bạch Hi mới là người đáng lo nè.”

Rốt cuộc Lý Hân cũng không nói gì nữa, Tần Mâu thay trang phục xong thì đi đến cạnh tôi, tôi cười với cô ấy: “Chuẩn bị xong chưa?”

Cô ấy gật đầu, như bỗng nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu lại gọi: “Chị Hân!”

Lý Hân vội vàng chạy tới.

“Em sợ bị mất nhẫn quá.” Cô ấy khẽ bĩu môi.

“Chị giữ giúp em.”

“Không được, nhẫn đính hôn thì phải luôn mang trên người.” Tuy giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất kiên quyết: “Chị tìm cho em sợi dây để em đeo nhé?”

Sau khi đeo sợi dây, nhân viên đỡ cô ấy đến chỗ chụp, khi cô ấy đứng vững trên tảng đá dưới con thác, tôi mặc áo mưa, không hề do dự nhảy xuống nước bắt đầu công việc.

“Không được, ngẩng đầu lên.” Tôi gào to với Tần Mâu, “Cơ thể đừng cứng nhắc như thế!”

Chiếc váy dài màu đỏ bị thấm ướt dính vào da thịt lộ ra đường cong quyến rũ, cô ấy dùng khẩu hình miệng hỏi: “Cô nói gì?”

Tiếng thác đổ quá to, tôi liều lĩnh lội đến chỗ sâu, nước chảy rất xoáy. Nặng nề tiến lại gần cô ấy, tôi nói: “Ngẩng đầu lên... Đứng rồi, đặt tay ở đây, chân hơi khuyu xuống... Đừng cứng quá... Tóc đẹp lắm... Đứng rồi! Tốt lắm! Cô ưỡn người một chút, đứng rồi.”

Tôi lội ngược trở về, không biết có phải vì đeo máy ảnh không thấm nước hay không mà càng lúc tôi càng thấy nặng. Tôi cởi áo mưa rồi vút lên

bờ, sau đó cúi người tìm góc chụp.

Chụp được mấy tấm, tôi không thể không thừa nhận rằng Tần Mâu rất thông minh, tuy ban đầu hơi cứng, nhưng sau khi được tôi điều chỉnh, cô ấy đã hiểu được vấn đề và nhanh chóng có cảm giác, vừa mạnh mẽ vừa quyến rũ, có những tấm không biết phải dùng từ gì để diễn tả được vẻ đẹp ấy.

Chụp xong một shoot hình, lập tức có người đem khăn dày khoác cho Tần Mâu, đưa cô ấy vào xe để trang điểm lại. Tôi vội vàng lê thân mình ướm sững tới máy tính xem hình.

“Chật chạt, mấy tấm này đẹp ghê!” Chủ biên khen ngợi, “Tấm nào cũng có thể làm trang bìa được. Bạch Hi vất vả rồi.”

Nắm mái tóc dài nhỏ nước tong tong, tôi tùy tiện giữ mạnh cho ráo bớt nước, nói: “Đẹp thì đẹp, nhưng em thấy không đủ ấn tượng.”

“Em muốn bảo cô ấy đứng gần thác nước?” Chủ biên lắc đầu, “Người đại diện của cô ấy không đồng ý đâu, quá nguy hiểm.”

“Không phải, có một góc tốt hơn chỗ đó.” Tôi xoa mũi, cố kiềm chế để không hắt xì, “Đằng kia.”

“Em nói là chỗ thác nước chảy xuống? Có khác gì mấy tấm này đâu?”

Tôi cười: “Nhưng em muốn thay đổi góc chụp.” Tôi nhìn tảng đá bên cạnh thác nước, chỉ vào tảng đá nhỏ xù xì đó, “Nếu đứng trên đó chụp xuống thì chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Em... điên rồi!” Chủ biên lắc đầu, “Lỡ ngã thì sao?”

“Thì không sao cả! Từ bé em đã nhẹ như chim rồi.” Tôi cười to, vỗ vai nhân viên chịu trách nhiệm an toàn, “Bọn họ sẽ cầm dây thừng để giữ em.”

Cuối cùng chủ biên cũng không ngăn nổi tôi.

Tôi tỉ mỉ trình bày ý kiến của mình cho Tần Mâu, cô ấy không nói gì, nhưng khi thấy tảng đá thì do dự: “Tôi thì không sao, nhưng trên đó cao quá.”

“Không sao, tôi rất thích leo núi, hơn nữa còn có dây thừng mà.”

Tôi buộc dây thừng quanh eo mình, từ từ trèo lên tảng đá.

Bên dưới tảng đá có bố trí ba người để đề phòng vì tảng đá cao tới mấy mét, đứng trên đó nhìn xuống rất đáng sợ. Tôi giơ máy ảnh vừa chụp Tần Mâu vừa cầm bộ đàm để nhân viên truyền tin cho tôi, thực tế khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Tần Mâu đã thay bộ váy màu xanh dương hở vai, dưới làn nước trắng xóa, vẻ đẹp của cô ấy khác hoàn toàn so với khi mặc bộ váy đỏ lúc nãy. Cô ấy tạo ra cảm giác trong trẻo, bình yên khôn tả, tựa như tinh linh lạc giữa chốn nhân gian, tà váy tung bay, thanh thoát đến mức khó thốt thành lời.

Mỗi khi ánh đèn flash lóe lên, tôi biết mình vừa chụp được một bức ảnh hoàn hảo, nhưng như thế lại càng khiến tôi nôn nóng.

Giây phút này, tôi không muốn chỉ là hoàn hảo, mà phải là chấn động!

Nhưng tấm hình như thế nào mới được coi là chấn động?

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên Tần Mâu đứng không vững, ngã xuống nước.

Như có một tia sáng lóe lên trong đầu, tôi liều lĩnh nhích người ra mép tảng đá để chụp cận cảnh tư thế và vẻ mặt của cô ấy.

Chụp liên tiếp được mấy tấm thì nhân viên tới đỡ cô ấy dậy, tôi thầm cầu nguyện mình đã nắm bắt được những khoảnh khắc đẹp nhất thì chợt nghe

bên dưới truyền đến tiếng xôn xao, rất nhiều người đang hét “Bạch Hi!”, “Cẩn thận!”.

Tôi ngẩng đầu lên theo bản năng, theo dòng nước, mấy hòn đá to nhỏ đang rơi xuống chỗ tôi.

Tôi vô thức bước qua một bên để tránh nhưng đột nhiên cả người bị mất trọng tâm, tôi rơi khỏi tảng đá.

Trong lúc đang rơi xuống, bầu trời cứ như đang xoay vần, cảm giác không có trọng tâm ấy khiến não tôi trống rỗng. May mà có dây thừng ghìm tôi lại nên tôi không bị rơi thẳng xuống.

Nhưng... sợi dây đung đưa qua lại khiến tôi bị đập vào tảng đá.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi trước khi bị đập vào đá là ôm máy ảnh vào lòng.

Đầu bị va trúng, tôi không thể khống chế được suy nghĩ của mình... Rất nhiều hình ảnh, nhiều người hiện lên trong đầu tôi, là những người tôi không quen, có khoảnh máu loang lổ, có pháo hoa sáng bùng, có tiếng khóc đứt ruột đứt gan...

Tôi nhắm hai mắt lại.

Những chuyện đó... tồn tại trong ký ức của tôi ư? Những chuyện đó... là gì?

Tôi tỉnh giấc bởi cơn đau.

Đó là cảm giác rất kỳ lạ, giống như đang có người cầm cửa mài dần mài mòn bộ sọ của bạn, đau râm ran, nhưng không quá mức kịch liệt.

Tôi ý thức được là mình đã tỉnh, nhưng không tài nào mở mắt ra nổi nên đành nằm im không nhúc nhích, từ bên ngoài truyền vào giọng nói lúc

được lúc mất.

“...Không có gì đáng ngại, tan thuốc là tỉnh thôi...”

“Trước đây cô ấy...”

Giọng nói ấy sao quen đến thế? Tôi thoáng nghĩ đến một người mà không thể nào là người ấy, cảm thấy vô cùng khó tin nên loại bỏ đáp án này, do đó không nghe rõ người đó nói gì nữa.

“Thế hả? Nếu vậy thì tốt nhất nên đến Phi Hải để thử xem sao.”

Bên ngoài yên tĩnh trở lại.

Có người khẽ nắm tay tôi, rất ấm áp, rất dịu dàng... Không đúng!

Tôi giật mình, người đó... vuốt ve vết sẹo nơi mu bàn tay tôi!

Trên thế giới này, chỉ có một người làm như vậy!

Là Thâm Khâm Tuyên!

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-6: Mê cung 6

Edit: Sa

Tôi dùng hết sức để mở mắt, nhưng mí mắt như nặng tựa ngàn cân, không tài nào mở lên được.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh của một cậu nhóc, cậu bé chăm chú nhìn tôi, đôi lông mi dài như cánh bướm khẽ chớp, gương mặt nhỏ nhắn hiện vẻ ân cần...

Tôi đắm chìm vào hình ảnh ấy, quên mất rằng mình phải tỉnh lại.

Từng hình ảnh của quá khứ chạy trong đầu tôi, đến khi ánh nắng quá gay gắt, tôi không thể không tỉnh lại.

“Bạch Hi, cậu tỉnh rồi hả?”

Đồng nghiệp vui mừng đứng lên: “Trời ơi, làm tớ sợ muốn chết!”

Tôi nhìn quanh phòng, hy vọng và cảm giác hoang đường kia lần nữa khiến tôi tan xương nát thịt khi trở lại thực tế.

Sao có thể là anh chứ?

Tôi nhìn vẻ mặt lo lắng của đồng nghiệp, hắng giọng: “Tớ xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng.”

“Nói gì đó Bạch Hi? Cậu hôn mê hai ngày rồi, làm bọn tớ sợ muốn chết!” Đồng nghiệp ấn công tắc ở đầu giường bệnh, “Cậu liều mạng quá đó, lần sau đừng làm thế nữa.”

Tôi được cô ấy nhắc nhở nên gần như bật dậy: “Đúng rồi, hình đâu?”

“Cậu còn hỏi nữa hả? Ngất rồi mà còn ôm chặt máy ảnh, hai người mà cũng không gỡ được.” Đồng nghiệp cười, “Yên tâm đi, shoot hình đó rất đẹp.”

“Thật không?” Tôi không tin lắm, phải nhìn tận mắt mới được.

“Ai thèm lừa cậu. Hôm cậu vào bệnh viện, trưởng ban biên tập lập tức gửi hình cho Tô lão đại, bên đó gặt đầu nên toàn bộ tổ chụp ảnh mới về Phi Hải đấy chứ.”

Tôi khó nhọc nằm lại xuống giường, thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá.”

Đang nói chuyện, bác sĩ và y tá tới kiểm tra. Bác sĩ cúi người, soi đèn vào mắt tôi rồi kéo miếng gạc ở thái dương ra, cười nói: “Cô ngủ lâu ghê.”

“Bác sĩ, tôi bị... chấn động não ư?” Tôi do dự hỏi.

“Vẫn chưa có kết quả kiểm tra, sao thế, cô khó chịu ở đâu hả?”

“Không có.” Tôi dè dặt sờ miếng gạc trên thái dương, đụng mạnh vào thì thấy khá đau, cảm giác rất chân thực, “Không có gì đâu, tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Y tá đổi bình truyền cho tôi rồi rời khỏi phòng, đồng nghiệp cầm túi lên: “Tớ đi mua thức ăn cho cậu nhé. Cậu đói không?”

Tôi lắc đầu: “Có ai đến thăm tớ không?”

“Có mấy đồng nghiệp đến thăm.” Đồng nghiệp suy nghĩ, “Ngoài ra thì không còn ai cả, tớ luôn ở trong phòng mà.”

Quả nhiên là ảo giác của mình.

“... Tớ về khách sạn một lát, khi nào quay lại đây thì mua đồ ăn cho cậu luôn.”

Phòng bệnh thoáng chốc yên ắng, bên ngoài cửa sổ là tán cây um tùm, bóng cây loang lổ khắp nơi, ánh nắng và bóng râm hòa quyện vào nhau khiến người ta không thể phân biệt nổi là nóng hay lạnh.

Tôi nghiêng đầu, sự nghi hoặc dâng đầy trong lòng.

Tôi bị chấn động não ư?

Nếu không phải thì tại sao trong mơ lại có nhiều người xa lạ đến thế? Rõ ràng là chưa bao giờ tiếp xúc với họ, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc... giống như là “người thân”.

Người thân... Thế nào được gọi là người thân?

Trên thế giới này, chỉ có mình tôi cô độc giữa đời.

Tôi nhắm mắt lại, những hình ảnh chồng chất lên nhau...

Là một ông cụ có gương mặt mơ hồ bưng bát cơm, buồn rầu cúi người nhìn tôi, giơ thìa ra, nhỏ nhẹ hỏi: “Ăn một miếng cơm thôi được không?”

Còn có một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi giơ tay khoe viên kẹo rất to: “Nè, cho em đó, đừng khóc nữa.”

...

Trong khoảnh khắc tôi mở mắt ra, phòng bệnh thật sự có người.

Anh cúi người, nhíu mày quan sát gương mặt tôi, vì ngược sáng nên gương mặt anh hơi mờ hồ. Tôi duy trì tư thế nằm nghiêng, nhìn anh, hỏi nhỏ: “Sao anh lại ở đây?”

Anh lùi ra một bước, có lẽ là vì anh đứng nghiêng qua một bên nên ánh sáng chiếu thẳng vào mắt tôi, chói lóa và bỏng rát. Tôi giơ tay che mắt theo bản năng nên không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng có phần mất tự nhiên của anh: “Hội nghị tập đoàn năm nay diễn ra ở khu du lịch Dạ Đông.”

“Không khéo rồi, Tần Mâu đã quay về hai ngày trước rồi.” Tôi hắng giọng: “Cảm ơn anh đã tới thăm.”

Anh không tiếp lời.

Chờ thích ứng với ánh sáng rồi thì tôi mở mắt: “Do tôi bất cẩn, thành thật xin lỗi.”

Anh kéo ghế ở gần giường rồi ngồi xuống, đan hai tay lại, lại là biểu cảm mà chẳng ai hiểu nổi: “Sao lại xin lỗi?”

Tôi ngẩn người, đúng thế, sao lại xin lỗi nhỉ?

“Hả? Vì tôi gây phiền phức cho nhiều người.” Giọng của tôi càng lúc càng nhỏ, ban đầu là do áy náy, sau đó là vì xót xa.

Đồng nghiệp, bạn bè, người quen có thể đến thăm khiến tôi cảm thấy rất biết ơn, dù họ chỉ đến một lần. Nhưng nếu có ba mẹ, có lẽ họ sẽ tức tốc chạy đến đây? Trên thế giới này, người mà ta có thể trêu đùa không chút cố kỵ, gây phiền hà không chút áy náy có lẽ chỉ có ba mẹ của ta mà thôi.

Nhưng tôi không có.

...

Có lẽ vì bị bệnh nên dù thường ngày thần kinh thép đến đâu đi nữa thì lúc này cũng trở nên yếu ớt, giống như vì bị đụng vào nên rất dễ bị đứt. Tôi trở mình chôn đầu vào gối để anh không nhìn thấy đôi mắt cay xè của mình.

“Bạch Hi, được rồi, thương thế của em không nặng đâu.” Anh khẽ xoa vai tôi, cúi đầu khuyên lơn, giọng nói vương nét dịu dàng, “Đừng khóc.”

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt của tôi ngừng chảy, tôi nghĩ đến cậu nhóc cố gắng đỡ dành mình, bật thốt: “Thẩm Khâm Tuyền, tôi có ông, còn có anh trai nữa!”

Giọng nói của anh lộ rõ vẻ lo lắng, kéo mạnh người tôi để tôi đối mặt với anh: “Bạch Hi, em không sao chứ?”

“Tôi có ông, còn có anh trai nữa.” Cảm giác ấy càng ngày càng chân thực, mắt tôi lại rưng lệ, cười nói: “Thật đó! Tôi không phải là trẻ mồ côi!”

Anh nhìn tôi với vẻ bàng hoàng, bên dưới đôi lông mi cong vút, đôi mắt sâu thăm màu hổ phách như đang gợn sóng: “Đầu em không sao chứ?”

Tôi lắc mạnh đầu, biết rằng bây giờ trông mình rất giống kẻ điên, vì không có bằng chứng nên chỉ đành nói: “Tôi thấy họ, họ có thật!”

Anh nhìn tôi hồi lâu, nhấn mạnh từng chữ: “Ông em tên gì? Cả anh của em nữa?”

Tôi khẽ há miệng, nhưng qua một lúc lâu mới chán nản nói: “Tôi không biết.”

“Em nằm mơ thôi.” Anh kiên định nhấn mạnh từng chữ, nếu cảm giác của tôi không rõ ràng đến thế thì chắc chắn tôi sẽ tin anh.

Tôi lắc đầu: “Không phải đâu. Là anh của tôi thật đó... Anh ấy dỗ tôi đừng khóc nữa. Không phải là mơ đâu, chắc chắn tôi đã trải qua việc đó nên mới cảm nhận chân thật như thế.”

Thẩm Khâm Tuyên cười, nụ cười ấy khiến tôi thấy hoang mang, anh cười giống như đã trút được gánh nặng: “Khi nào về Phi Hải thì tôi sắp xếp cho em một buổi kiểm tra nhé?”

“Tôi không đùa.” Tôi đành phải giải thích lần nữa, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy thiếu thốn từ ngữ đến thế, “Đầu tôi không sao hết.”

Anh chớp mắt rồi đứng dậy, giống như không muốn tranh luận với tôi nữa, dỗ dành tôi như tôi là một đứa trẻ: “Được rồi, em có anh, cũng có cả ông nữa. Tối nay tôi có cuộc họp, em nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.”

Tôi nhìn tấm lưng anh, gọi anh lại.

“Thẩm Khâm Tuyên, anh có từng tới thăm tôi không? Ý tôi là khi tôi còn hôn mê ấy?”

Anh do dự chốc lát: “Không có. Đây là lần đầu tôi tới.”

Thế thì... thực sự chỉ là mơ thôi.

Trong mơ có người nắm tay tôi, nhẹ nhàng vuốt lên vết sẹo trên mu bàn tay tôi.

“Sau này làm việc thì đừng liều lĩnh như thế nữa.” Anh ngừng một chút, “Trên thế giới này không ai quý trọng mình hơn chính bản thân mình đâu.”

Tuy lạnh lùng, nhưng đó là sự thật.

Tôi dời tầm mắt đi chỗ khác, cố gắng hết sức để giữ giọng bình tĩnh: “Tôi biết rồi. À, chúc mừng anh đính hôn nhé. Cuối cùng ước muốn cũng thành hiện thực rồi, không uổng công trước đây đã chịu khổ.”

Anh đứng ở cửa nhìn tôi mà không có chút biểu cảm, tựa như những lời tôi nói khiến anh phật lòng. Anh khẽ nhếch mép, nở nụ cười lịch sự nhưng xa cách: “Cảm ơn.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5-7: Mê cung 7

Edit: Sa

Buổi tối có kết quả kiểm tra, tất cả đều bình thường, theo ý của bác sĩ thì ngày mai tôi sẽ được xuất viện. Đồng nghiệp đã mua cơm cho tôi, tôi giục cô ấy về khách sạn nghỉ ngơi, nhân tiện đặt vé máy bay để quay về luôn.

“Cậu ở đây một mình không sao chứ?” Cô ấy chần chừ đứng ở cửa.

“Về đi về đi, tớ ngủ ngay đây.” Tôi cười.

“Được rồi, tớ về đây.”

“Ấy, khoan đã.” Tôi gọi cô ấy lại, “Sao mọi người lại chọn được phòng bệnh một người cho tớ thế?”

“Tớ cũng không biết.” Nói đến chuyện này, cô bạn đồng nghiệp cũng khó hiểu: “Vốn dĩ ban đầu nằm trong phòng bệnh bốn người, sau đó mới đổi sang phòng này. Nhưng nằm trong phòng chỉ có mình cậu thì cũng tốt, có thể thoải mái nghỉ ngơi hơn.”

Tôi suy tư nhìn theo bóng lưng của đồng nghiệp, nghĩ tới việc Thẩm Khâm Tuyển đột nhiên xuất hiện ở đây thì rất hoài nghi, cộng thêm thái độ của anh hồi chiều nữa, thú thật là tôi đã rất ngạc nhiên.

Với sự hiểu biết của tôi về Thẩm Khâm Tuyển thì anh luôn là người thận trọng. Nói cách khác là cho dù anh có nắm chắc chuyện gì đến đâu đi nữa

nhưng khi biểu hiện ra ngoài thì như khả năng anh có được nó chỉ bảy phần thôi. Tôi chưa bao giờ thấy anh kiên quyết phủ định chuyện nào như hồi chiều cả trong khi chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến anh.

Tôi thấy chuyện này rất lạ, nhưng lại không biết lạ ở đâu. Thái dương khẽ nhói, sau đó âm ỉm đau, tôi bỗng nhớ mùi thuốc lá và sự tỉnh táo mà thuốc lá mang đến. Tôi thay quần áo, lấy túi xách, trốn y tá đang trực rồi vội vàng đi xuống lầu.

Bóng đêm đã bao trùm cả khoảng trời, dù mặc áo khoác nhưng đây là thành phố phía nam, tôi vẫn thấy hơi lạnh. Dưới lầu của bệnh viện rất náo nhiệt, những sạp hàng bán trái cây, đồ gia dụng nối tiếp nhau, mang đậm nét cuộc sống thường ngày, tuy ồn ào, nhưng khiến người ta thấy ấm lòng.

Tôi đi vào một cửa hàng nhỏ để mua thuốc lá, bà chủ là người nhiệt tình, vừa thấy tôi thì hỏi: “Cháu gái, trán bị sao thế?”

“Bị va phải thôi.” Tôi trả lời qua loa, “Bà chủ, cháu muốn mua một bao thuốc lá và một cái bật lửa.”

Ra khỏi cửa hàng, tôi vội vã mở bao thuốc, nhón lấy một điếu thuốc rồi châm lửa.

Ngọn lửa như nhảy lên từ đầu ngón tay tựa nụ hoa mới nở, là nụ hoa có hơi ấm.

Đầu điếu thuốc dần bắt lửa tỏa ra mùi thơm ngai ngái, mê hoặc khiến người ta không thể chống cự. Tôi định đưa điếu thuốc lên miệng thì đột nhiên có người giật lấy nó rồi vứt xuống đất.

“Anh...” Tôi nhướn mày, đang định cãi nhau thì đột nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh như băng, thế là đành nuốt câu nói đã lên tới họng, “Sao anh lại ở đây?”

Thẩm Khâm Tuyên giật lấy bao thuốc của tôi, trông mặt anh cứ như sắp rách tai tôi để quở trách tới nơi. Anh bĩu môi, “Sao em lại ở đây?”

Bị người ta dễ dàng cướp lấy đồ nên tôi hậm hực: “Tôi đi dạo.”

“Bao nhiêu lần bảo em không được hút thuốc rồi?” Anh bình tĩnh nhìn tôi, nhưng tôi lại thấy rõ bàn tay anh đang nắm chặt, bóp nát bao thuốc của tôi.

Tôi mới mua mà... Tôi thèm cái mùi ngai ngái ấy sắp phát điên rồi.

Nhưng người đối diện cứ xuất hiện trước mặt tôi, can thiệp vào cuộc sống của tôi. Tại sao phải như thế?

Tôi hừ lạnh, xoay người quay lại cửa hàng lúc nãy: “Bà chủ, cho cháu bao thuốc như lúc nãy.”

Còn chưa nói xong thì cổ tay tôi bị tóm chặt, tôi bị kéo mạnh lao đảo đi ra ngoài mà không kịp lấy đồ và trả tiền cho bà chủ.

Anh gần như ôm lấy eo tôi, nhét tôi vào ghế sau của chiếc xe.

“Anh điên hả?” Tôi hoảng sợ, “Sao anh cứ quản tôi thế chứ?”

Anh nheo mắt, sắc mặt rất xấu, nhìn tôi mà như đang nhìn nơi nào xa xôi lắm, sau đó câu nói của anh làm tôi như rơi vào hầm băng.

“Bạch Hi, chỉ với việc em giống cô ấy thôi thì tôi sẽ không để em tự hủy hoại mình.”

Tài xế lẳng lặng lái xe, hơi ấm phả ra từ điều hòa, tôi nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào da, rất đau, nhưng phải làm thế thì tôi mới có thể nói năng rõ ràng.

“Anh Thâm, từ đầu đến cuối, anh đều cố gắng biến tôi trở thành thể thân của Tần Mâu. Trước kia, khi hai người chia tay nhau, tôi còn hiểu được hành động của anh, nhưng bây giờ hai người đã đính hôn rồi, vì sao anh còn muốn dây dưa với tôi?” Tôi hít sâu, “Là vì... tôi từng nói tôi thích anh nên anh cho rằng mình có quyền giẫm đạp tình cảm của tôi?”

Anh nhìn tôi không chớp mắt, đôi môi mỏng khẽ mở như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng anh vẫn im lặng, thậm chí còn nhìn sang chỗ khác, xem tôi như người vô hình.

Tôi giận dữ vô cùng, lớn tiếng bảo tài xế dừng xe lại.

Tài xế chỉ nhìn Thâm Khâm Tuyên qua gương chiếu hậu chứ không dám dừng xe.

Xe dừng ở khu du lịch, anh bảo tài xế xuống xe, khi chỉ còn hai chúng tôi thì anh hờ hững nói: “Tôi không quan tâm em nghĩ gì, nếu tôi biết em sống buông thả thì tôi sẽ ép cuộc sống của em đi vào khuôn khổ.”

Tôi giận điên người.

Anh tiếp tục nói: “Tối nay em ngủ ở đây đi, tôi sẽ cho người đến canh chừng em, đừng mong hút được thuốc nào.”

Nếu tôi tát vào gương mặt điển trai của anh thì anh có đánh lại không? Trong bóng đêm, tôi nhìn thẳng vào anh, không ai chịu nhường bước.

Cho đến khi điện thoại trong túi xách của tôi reo chuông.

“Bạch Hi, sao em không có ở bệnh viện?” Giọng điệu của Mạch Trần Đông hết sức bất mãn, “Trẻ lắm rồi mà em còn đi đâu thế?”

Lão Mạch đến đây thăm tôi! Anh ấy đang ở đây!

“Thầy ơi!” Lúc thốt ra hai tiếng này, tôi thấy mắt mình cay cay, “Mau cứu em với.”

Đáy mắt Thẩm Khâm Tuyển hiện lên vẻ u ám nhưng nhanh chóng biến mất, tựa như tia chớp lóe lên rồi mất hút ở cuối chân trời. Tôi sợ anh giành lấy điện thoại nên nói nhanh: “Em ở khu du lịch Dạ Đông. Thẩm Khâm Tuyển không cho em đi.”

Anh vuốt mày, ánh mắt như nhẵn nhịn sự tức giận, “Mạch Trần Đông đến đây?”

“Đúng vậy.” Không phải tôi không sợ, nhưng tôi không muốn yếu thế trước anh, vì thế tôi trừng anh, cố tỏ vẻ bình tĩnh, “Anh đừng hòng làm gì tôi.”

Anh ngây người, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, không những không giận mà còn cười, “Bạch Hi, em cho rằng tôi có suy nghĩ đó với em?”

Cửa xe bị đẩy mạnh ra, một luồng gió lạnh thổi vào xe. Anh xuống xe, cứ để cửa mở như vậy, bỏ lại cho tôi tấm lưng kiên định và căn biệt thự sáng đèn ấm áp gần đó.

Tài xế quay lại xe để tắt máy rồi cũng xuống xe.

Tôi ngồi một mình ở ghế sau, đúng là một khi đã leo lên lưng cọp thì rất khó xuống. Tôi nên ở đây chờ Lão Mạch hay vào nhà?

Mới cãi nhau với Thẩm Khâm Tuyển xong, da mặt tôi không dày đến mức thoải mái đi vào nhà, nhưng ở ngoài này lạnh quá...

Tôi kéo chặt áo khoác, sờ thái dương theo bản năng, khi cơn đau truyền tới thì tôi cảm thấy đúng là mình đang thật sự tồn tại, nhưng không biết phải làm gì.

“Sao còn chưa xuống xe?” Không ngờ Thẩm Khâm Tuyển đã đi rồi còn quay lại. Anh đi nhanh về phía chiếc xe, cúi đầu nhìn tôi, vẻ mặt anh không rõ là nghiêm nghị hay thỏa hiệp, nhưng giọng nói đã nhỏ nhẹ hơn ít nhiều.

Tôi không nói gì mà thò chân ra khỏi xe, có lẽ vì quá giận đến mức choáng váng nên lúc nhổm người dậy thì cả người lão đảo, đến khi tôi ý thức được việc gì đang xảy ra thì thái dương đã sắp đụng vào cửa xe.

Anh phản ứng rất nhanh, một tay che vết thương của tôi, một tay ôm lấy tôi để tôi đứng vững.

Đầu ngón tay hơi lạnh mang theo mùi gỗ thông chạm vào trán tôi, anh nhíu mày, trông rất lo lắng: “Có sao không?”

Sự chăm sóc và quan tâm ấy rất tự nhiên, tựa như là bản năng, khiến mắt tôi thoáng sáng ngời. Tôi nhanh chóng đảo mắt: “Không sao.”

Im lặng đi vào phòng khách, tôi ngồi xuống sofa, cúi đầu ôm gối ôm.

“Em đang trách tôi vì sao không giữ em lại khi em từ chức?” Anh ngồi đối diện tôi, đột ngột hỏi.

“Hả?” Tôi không hiểu gì cả, “Là sao?”

“Lúc chụp ảnh liễu lĩnh như thế là vì trách tôi lúc trước không giữ em lại?” Anh nói, để tôi hiểu rõ hơn nên anh tiếp tục: “Bạch Hi, vậy thì bây giờ tôi giữ em lại, em về Vinh Uy làm việc đi.”

Giữa tôi và anh luôn tồn tại sự khác biệt.

Tôi nhấp môi mà chẳng nói gì, thỉnh thoảng nhìn ra cửa, lặng lẽ chờ tiếng động ở ngoài đó.

Nhận ra tôi không yên, anh hơi nhào người về phía trước, giọng nói càng lúc càng dịu dàng. “Bạch Hi, nghe lời tôi, được không?”

Giọng nói và đôi mắt sáng ngời như ánh sao của anh có độc ư? Tôi khẽ nâng mắt, tim như ngừng đập, đang định từ bỏ nguyên tắc để nói “Được” thì ngoài cửa có tiếng động, một dáng người cao lớn bước vào từ bóng tối, đảo mắt một vòng, cuối cùng nhìn tôi, “Bạch Hi, có cần quay lại bệnh viện không?”

Tôi như bị đánh thức khỏi giấc mộng, đứng lên: “Thầy.”

Thẩm Khâm Tuyên ngồi im, một tay nhàn nhã đặt trên lưng ghế, ung dung nói: “Mạch Trăn Đông, tối nay cô ấy không đi đâu hết.”

Mạch Trăn Đông bật cười, không thèm quan tâm đến anh mà đi đến bên cạnh tôi, kéo lấy tay tôi: “Đi thôi, về nào.”

Tôi liếc nhìn Thẩm Khâm Tuyên, thầm nghĩ chết chắc rồi, với tính tình của anh thì sao có thể để tôi đi theo Mạch Trăn Đông được?

Quả nhiên Thẩm Khâm Tuyên nhìn ra hướng cửa: “Anh không nghe tôi nói gì ư?”

“Không phải hai ngày nay Vinh Uy mở cuộc họp cổ đông hả? Cậu chạy tới đây làm gì?” Mạch Trăn Đông cười châm chọc: “Ai không biết thì sẽ nghĩ cậu đến đây vì Tần Mâu, nhưng tôi lại cho rằng cậu tới thăm Bạch Hi đấy.”

Sắc mặt Thẩm Khâm Tuyên vẫn như cũ, cười nhạt: “Bạch Hi là bạn tôi.”

“Được rồi, Bạch Hi, em tự quyết định đi, theo anh hay ở đây?” Mạch Trăn Đông nghiêm túc, giọng nói vô cùng dứt khoát.

“Em đi với anh.” Tôi cũng nghiêm túc nói với Mạch Trăn Đông.

Thẩm Khâm Tuyên đứng dậy, sắc mặt rất xấu, đôi môi mím chặt khiến anh trông càng nghiêm nghị hơn. Anh tiến về phía trước, đưa tay nắm chặt

cổ tay tôi, giọng nói chậm rãi nhưng kiên định, “Tôi nói tối nay em phải ở đây.” Anh ngừng một chút rồi nói tiếp, “Mạch Trần Đông, chúng ta cần nói chuyện.”

Anh dùng sức rất mạnh khiến cổ tay tôi bị đau, tôi phản xạ có điều kiện chạy trốn ra sau lưng Mạch Trần Đông, đồng thời hất tay anh ra, “Này, buông ra.”

Những gì tôi nhớ sau đó là chữ “Này” ấy khiến Thẩm Khâm Tuyên thực sự nổi giận, anh kéo nhẹ tôi về phía anh, nhưng vì đứng không vững nên tôi bị đụng vào quầy bar.

Thái dương đập vào quầy, đau khôn tả.

Thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng vết thương rách toạc ra bên dưới miếng băng gạc, đau đến tận xương tủy, tựa như có lưỡi dao sắc đâm vào máu thịt. Tôi lao đảo ngã xuống. Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm nhận được sự ấm áp hoang đường... Thế này cũng tốt, tôi có thể được gặp lại ông và anh trai rồi.

Nhưng có lẽ điều đó quá xa xỉ, khi tôi nhắm mắt, tôi ý thức rất rõ mình được người ta bế chạy ra ngoài. Không hiểu vì sao làn gió xuân lại lạnh lẽo đến thế, người bế tôi nói rất nhanh: “Mạch Trần Đông, anh lái xe.”

Ở trên xe, vì quá đau đầu nên tôi chỉ nghe tiếng được tiếng mất cuộc trò chuyện của họ. Khi tôi tỉnh lại sau đó, những gì họ nói thì tôi đều quên sạch, chỉ đọng lại hai câu.

“... Chuyện đã lâu lắm rồi, cô ấy sống một mình còn tốt hơn là có cậu!”

Người ôm tôi không hề tức giận, vòng tay anh siết chặt, nói: “Tôi chỉ muốn chăm sóc cô ấy thôi.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6-1: Họa tâm 1

Linh hồn mờ ảo

Sắc màu mơ hồ

Một cơn gió, một giấc mộng

Tình yêu là điều khó đoán của cuộc đời.

Edit: Sa

Sau khi tới bệnh viện băng bó lại lần nữa, ngay tối hôm đó, Mạch Trần Đông đưa tôi về Phi Hải bằng máy bay.

Có lẽ là vì khí áp cao nên vết thương đau đớn cứ như muốn nứt toạc ra, tôi cố chịu đựng, ôm gối ngồi im không động đậy.

Người bên cạnh chọt tay vào cánh tay tôi.

Tôi không mở mắt, giả vờ ngủ.

Từ chọt biến thành đẩy, giọng nói rất bất mãn, “Anh đặt vé máy bay về cho em đó, sao không cảm ơn.”

Tôi uể oải chỉ vào trán mình, ý bảo hiện tại tôi là bệnh nhân.

“Bạch Hi, anh biết em không ngủ được, chúng ta nói chuyện đi.” Mạch Trần Đông bỗng nhiên chân thành nói, “Về Thẩm Khâm Tuyền.”

Người tôi cứng đờ, rất muốn trở mình làm như không nghe thấy.

“Cậu ta đính hôn rồi. Em có tình cảm với cậu ta không?” Mạch Trần Đông đi thẳng vào vấn đề, không cho tôi cơ hội trốn tránh.

“Lúc trước thì có một ít, bây giờ thì hết rồi.” Tôi tỏ vẻ không biết phải làm sao, “Tình huống hiện tại là em tránh anh ta, nhưng lúc nào, ở đâu cũng chạm mặt anh ta. Là vấn đề của anh ta, không phải của em.”

Lão Mạch tỏ vẻ khiếp đảm, “Em thực sự từng thích cậu ta? Bạch Hi! Em...”

Tôi lúng túng né tránh ánh mắt của anh ấy, “Dù gì thì Thẩm Khâm Tuyển cũng rất đẹp trai, lại đứng đắn chung tình, còn em thì có khuynh hướng giới tính bình thường, vậy nên thích anh ta cũng là điều dễ hiểu mà, đúng không?”

Mạch Trần Đông như cười như không nhìn tôi, “Anh và em quen nhau lâu rồi, thế sao em không thích anh?”

“Khụ khụ, anh nghe được từ quan trọng là đứng đắn chung tình không?” Tôi nhẹ nhàng nhắc nhở.

Mạch Trần Đông nheo mắt lại trông rất nguy hiểm, “Em nghĩ cậu ta đứng đắn chung tình?”

Mặt tôi cứng đờ, may mà Lão Mạch không ép tôi, chuyển đề tài, “Anh xem ảnh rồi.”

Nhắc đến ảnh, tâm trạng của tôi lập tức thay đổi, giống như học sinh đang chờ kết quả thi cử, cứ thấp thỏm không yên.

“Rất đẹp, không làm xấu mặt anh.” Anh ấy bình tĩnh nhìn miếng băng gạc, “Bị té coi như cũng đáng giá.”

Tới lúc này tôi mới tin cô bạn đồng nghiệp không lừa mình, bởi vì đây là lần đầu tiên thầy khen tôi ở trước mặt tôi. Vết thương như chẳng còn đau đớn nữa, tôi hứng khởi nhìn anh ấy, “Cuối cùng em cũng an tâm rồi.”

Anh ấy xoa đầu tôi, “Anh sẽ giám sát hậu kỳ, em cứ nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Tôi gật đầu, anh ấy không nói gì nữa mà giờ báo ra đọc.

Vì bay vào buổi tối nên khoang máy bay khá tối, chỉ có ánh đèn chiếu lên tờ báo là sáng rõ. Tôi nghiêng đầu, lặng lẽ quan sát người đàn ông bên cạnh, tóc ngắn, chiếc cằm thẳng kiên nghị.

Tôi có phần tự hào, người đó chính là thầy của tôi!

Tôi thường nghĩ anh ấy giống như một hiệp khách giang hồ không câu nệ tiểu tiết ở thời cổ đại. Tất cả mọi người, kể cả Thẩm Khâm Tuyền, đều cho rằng tôi không đáng phải liều lĩnh như thế, chỉ có anh ấy xoa đầu tôi bảo “Đáng giá.”

Có lẽ anh giúp đỡ tôi rất nhiều cũng là vì tôi liều lĩnh.

Trong khoang máy bay ấm áp, tôi không chống chọi nổi cơn buồn ngủ, trước lúc ngủ say, tôi lẩm bẩm: “Lão Mạch, cảm ơn anh.”

Sau khi về Phi Hải, công ty sắp xếp cho tôi đi bệnh viện kiểm tra lại.

Bác sĩ xem bản báo cáo CT, hỏi tình hình của tôi rồi nói: “Không có vấn đề gì, chỉ cần thay thuốc định kỳ thôi.”

Tôi vội hỏi bác sĩ, “Bác sĩ, có khi nào tôi bị mất trí nhớ không?”

Bác sĩ đang viết vào sổ bệnh án nghe thấy thế thì đặt bút xuống: “Cô tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Bạch Hi, 25.”

“Tôi thấy trí nhớ của cô rất tốt đấy chứ.” Bác sĩ hài hước, “Thế đã quên cái gì?”

“Tôi không đùa đâu.” Tôi vội vã giải thích, “Từ lúc hôn mê, tôi cứ thấy một vài hình ảnh, là những người tôi không biết, nhưng họ đối xử với tôi rất tốt.”

“Cô Bạch, cô đọc tiểu thuyết hay xem phim nhiều lắm đúng không?” Bác sĩ kiên nhẫn giải thích với tôi, “Đôi khi trong tiềm thức, chúng ta sẽ biến mình có cuộc sống mà mình muốn. Cái đó được gọi là chứng bệnh Mary Sue(1).”

(1) Chứng bệnh Mary Sue: cư dân mạng ở Trung Quốc thường gọi đùa những người giỏi giang, làm được tất cả, không gì là không thể là Mary Sue.

“...” Tôi và vị bác sĩ vui tính mắt to tròng mắt nhỏ, im lặng một lát rồi ừ ừ nói, “Thực sự không có gì khác thường trong phim chụp của tôi ư?”

Anh ta vô cùng chắc chắn, “Nếu cô cứ kiên quyết thế này thì tôi chỉ có thể đề nghị cô đi tìm bác sĩ tâm lý.”

Lão Mạch chờ tôi ở bãi đậu xe của bệnh viện. Anh ấy nói ghét nhất là mùi ẩm mốc trong bệnh viện nên không cùng vào với tôi, lúc này anh đang dựa vào cửa xe hút thuốc.

“Thầy.”

Anh tắt điều thuốc, nhìn kỹ vết thương đã tháo băng gạc của tôi, “Để lại sẹo mất rồi.”

Biết làm sao được. Tôi chạm nhẹ vào chỗ hơi gồ lên ở thái dương, đó là vết sẹo mới toé, lấm bầm: “Cái sẹo cón con này chẳng oai hùng như của anh tẹo nào.”

Anh ấy ngấn người một chút rồi mới hiểu tôi đang nói đến vết sẹo dài khoảng hơn mười centimet của mình.

Nếu nói các hành động khiến mình bị thương thì có lẽ nghề của chúng tôi là hoang đường nhất.

Lần đó anh ấy chụp chủ đề “Người đẹp và quái vật” cho tạp chí, tổ chụp hình đã mượn thú dữ từ đoàn xiếc. Lúc sắp xong việc, một con sư tử chọt nổi điên, đứng trong lồng sắt vươn móng vuốt ra ngoài chụp lên người một biên tập viên đang cúi người sửa sang lại quần áo. Nhờ có Mạch Trăn Đông nhanh nhẹn đẩy ra nên cô bé đó không sao.

Mặc dù con sư tử đã được người của đoàn xiếc cắt móng vuốt nhưng vì nó cào mạnh quá nên Mạch Trăn Đông phải may hơn hai mươi mũi, đến bây giờ đã thành vết sẹo dài ngoẵng như con rết khổng lồ.

Tôi luôn nhớ rõ sự cố lần đó, dùng nó để nhắc nhở bản thân đừng bao giờ dao động.

“Ăn với chả nói.” Lão Mạch nổ máy xe, bật cười, “Đi ăn cơm nhé?”

Tôi “Dạ”, thắt dây an toàn rồi đột ngột cất tiếng: “Anh có tin em bị mất trí nhớ không?”

Mạch Trăn Đông phì cười, “Anh nghe nói có người nước ngoài sau khi bị chấn động não, lúc tỉnh dậy thì chỉ biết nói tiếng Trung.”

“Không tin thì thôi.” Tôi chẳng hề phật lòng, vì dù sao cũng đâu có bằng chứng.

“Em rảnh rồi sinh nông nổi đây mà.” Lão Mịch nói, “Tô Vấn cho em nghỉ mấy ngày?” Lão Mịch đổi đề tài, “Nếu được thì ngày mai đi với anh.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6-2: Họa tâm 2

Edit: Sa

Chiếc Mercedes-Benz chạy trên quốc lộ, tôi gặm cái hamburger, nhìn bộ dụng cụ đặt ở ghế sau, “Thầy, chúng ta đi đâu đây?”

Anh lái xe bằng một tay, làm ra vẻ như đang suy nghĩ gì đó: “Làm một việc rất có ý nghĩa.”

Rốt cuộc việc “rất có ý nghĩa” với Lão Mạch là việc gì?

Là ba tháng đổi một cô bạn gái hay siêu năng lực “măng tất cả nhân viên của studio đến bật khóc”?

Tôi im lặng một lát rồi lấy hết can đảm nói: “Xa không? Ngồi xe lửa được không?”

“Em phiền phức thật đấy.” Lão Mạch liếc tôi nhưng không phản đối.

Đợi đến lúc biết đáp án thì đã là ba tiếng sau.

Tôi đứng ở một thôn làng hoàn toàn xa lạ, hơi ẩm chốn thị thành như không thể nào xâm phạm tới nơi đây, mặt đất đã đóng băng, có hai đứa trẻ chạy ngang qua tò mò quay đầu nhìn chúng tôi.

“Ngần người ra đó làm gì?” Anh ấy nói, “Làm việc thôi.”

“Việc gì?” Tôi hơi hoang mang.

Có vẻ anh rất quen thuộc với nơi đây, anh kéo tôi vào một căn nhà, chào hỏi cụ già và đưa trẻ.

Thì ra thôn này chỉ còn lại trẻ em và người già vì đa số những người còn trẻ đã đi làm xa, bỏ lại cha mẹ già và con thơ sống với nhau. Ngôi nhà này rất đơn sơ, được xây bằng gạch nung, ở góc tường mắc một cái võng, cụ già đã rụng hết răng mặc cái áo khoác dày ấm hơi nước, đang nói gì đó không rõ.

Nhìn cảnh này, lòng tôi quặn lại.

Mạch Trăn Đông ngồi sát bà cụ, vừa nắm tay vừa nói chuyện với bà.

Tôi đã từng thấy Lão Mạch hung dữ ở studio, từng thấy Lão Mạch được người ta vây quanh ở buổi tiệc sau lễ trao giải, từng thấy Lão Mạch phong lưu đa tình, nhưng chưa từng thấy Lão Mạch như lúc này.

Dịu dàng, nhẫn nại, quan trọng nhất là tôn trọng, là sự tôn trọng giữa người với người.

Nhận được sự đồng ý của bà cụ, anh lấy máy ảnh bắt đầu chụp ngôi nhà: bình nước bên bếp, chiếc chăn bẩn, đôi giày vải bị mòn đáy.

Những hình ảnh mà anh chụp rất đẹp, không hề thua kém ảnh đế, ảnh hậu giành được giải Kim Tượng chụp cho bìa tạp chí số đặc biệt.

Tôi nghi ngờ rằng liệu mình có biết cái tên “Mạch Trăn Đông” nổi danh kia không?

Chịu đói chịu lạnh chụp đến tối, đưa cháu gái bảy tuổi dùng mũi chân để xào rau rồi lấy bánh bao lạnh ra để ăn cùng bà. Trong xe Lão Mạch có một thùng mì gói. Anh bê thùng mì vào, nấu nước rồi pha cho mỗi người một

hộp mì. Cô bé rất vui, cẩn thận nhai miếng mì trong miệng hồi lâu rồi mới nuốt, nói: “Chú ơi, sinh nhật năm ngoái cháu đã được ăn cái này rồi đó.”

Dưới ánh đèn mờ, tôi nhìn đôi mắt sáng như sao của cô bé mà lòng chua xót.

Đến tận bây giờ, tôi mới thực sự cảm thấy ăn ở sống chết mới là vấn đề lớn nhất của đời người. So với những thứ này thì thất tình chỉ là hạt cát.

Mạch Trăn Đông trò chuyện với hai bà cháu suốt cả ngày, giúp họ thay bóng đèn rồi mới đưa tôi đi.

Bước thấp bước cao ra khỏi thôn, tôi hỏi: “Mấy tấm ảnh này dùng để làm gì?”

Anh móc bao thuốc từ trong túi ra, rút một điếu rồi châm lên. Tôi lặng lẽ giơ tay ra, anh che miệng liếc tôi rồi bỏ bao thuốc vào túi mà không thèm để ý tới tôi, chỉ cười, “Bạch Hi, có những điều Thẩm Khâm Tuyên nói đúng, em đi theo anh thực sự rất khổ.”

“Hả?” Sao tôi không biết hai người lén nói về tôi khi nào nhỉ?

Đợi đến khi hút xong điếu thuốc, Mạch Trăn Đông lấy album hình ở ghế sau đưa cho tôi. Tôi mở quyển album, từng tấm hình lướt qua mắt, đều là ảnh đen trắng, nhân vật không trang điểm, không ăn mặc đẹp đẽ, họ chỉ là những người bình thường. Đó có thể là người ăn sáng tại một quán ven đường nho nhỏ giữa trời đông rét buốt, có thể là nhân viên môi trường mang đôi găng tay rách nắm chặt cán chổi để dọn tuyết ở ngoài đường.

Mỗi một bức ảnh đều là những người bình thường, họ chỉ làm những công việc quen thuộc hằng ngày, nhưng ẩn chứa đầy sức mạnh.

Có thể nhận ra sự nhập tâm của người chụp, khiến người ta phải kính nể.

“Xem xong nhanh thế?” Lão Mạch hơi giật mình, “Sao, thấy đẹp không?”

Thật ra tôi đã xem những tấm ảnh này rồi, đó là bộ ảnh với chuyên đề “Sống” của tác giả X-Ray. Tôi vô tình nhìn thấy chúng ở trên mạng, lúc ấy thực sự bị rung động nên đã tải về, thậm chí còn dò la bạn bè trong giới xem có ai biết nhiếp ảnh gia ẩn danh này là ai không, mọi người bàn luận rất nhiều, nhưng đáp án cuối cùng chỉ là: Cao thủ nhân gian.

Không ngờ vị cao thủ ấy lại chính là thầy tôi.

“X-Ray?” Tôi nói, cảm thấy rất sốc.

“Em từng xem rồi?” Anh ấy cười to, vẻ mặt rất đặc ý.

Trong bóng đêm, tôi cẩn thận quan sát anh ấy, đó là người đàn ông phóng khoáng không màng danh lợi, hay là chàng trai dò dẫm trong bóng tối để giúp hai bà cháu neo đơn thay bóng đèn? Rốt cuộc ai mới anh?

“Khách sạn ở đây không tệ lắm, ráng chịu một chút nhé,” Mạch Trần Đông dừng xe, vẫy tay ý bảo tôi xuống xe.

Tôi ngồi yên, nắm chặt dây an toàn, hỏi: “Anh không thấy giống bị phân liệt ư?”

“Hừm?” Anh ấy quay đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu láy.

“Thời thượng và dân dã, hai phong cách hoàn toàn khác nhau, làm sao anh thay đổi được?”

Anh im lặng một lúc rồi như cười như không, “Anh đã nói là thỉnh thoảng làm ít việc có ý nghĩa rồi mà.”

“Vậy việc anh chụp những shoot hình thời thượng là vô nghĩa ư? Nếu là thế thì khi việc mà nội tâm cho là vô nghĩa, sao anh có thể tiếp tục được?” Tôi nói.

Nhận ra giọng tôi hơi lạ, anh ấy mở mui xe, xích tới xoa đầu tôi, “Ngốc. Làm việc với sự thời thượng là theo đuổi cái đẹp, còn những bức ảnh dân dã là để cho anh biết thế giới này không hoàn mỹ.” Anh nói nghiêm túc: “Chúng không mâu thuẫn nhau.”

Hơi lạnh từ anh tuy không rõ ràng nhưng khiến người ta tỉnh táo.

Người đàn ông này... Vào lúc tôi tuyệt vọng, anh cho tôi công việc; vào lúc tôi hoang mang đắm chìm trong chuyện tình cảm, anh dạy tôi rằng chỉ cần ta còn có thể sống, thì yêu đương chẳng có gì đáng nhắc tới.

“Thầy ơi, em ôm anh được không?” Tôi chân thành nói.

“... Tại sao?”

“Cảm ơn anh.”

Anh ấy bình tĩnh nhìn tôi, nụ cười bên khóe môi dần biến mất. “Tốt nhất là đừng.”

“Hả?”

“Vì anh chưa bao giờ từ chối tình cảm của phụ nữ.”

“... Cút.”

Sáng sớm hôm sau, Mạch Trần Đông gọi tôi dậy.

Vì khách sạn cách âm không tốt nên cả buổi tối tôi bị tiếng máy sấy tóc dùng chung dày vò, mãi không ngủ được. Vừa mở cửa phòng, Mạch Trần

Đông đã ném túi bánh rán nóng hổi vào lòng tôi, “Nhanh lên, phải đến viện mồ côi trong sáng nay.”

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất để rửa mặt, sau đó gặm cái bánh rán trái cây đã mềm nhũn, nói: “Đi thôi.”

Anh ấy khoanh tay nhìn tôi chăm chăm, khóe miệng hơi cong, rồi đột ngột vươn tay vén mấy sợi tóc bị mắc trong miệng tôi ra, lắc đầu than thở: “Anh đang nghĩ em có phải là con gái thật không, lôi thôi quá thể.”

Tôi cười ngượng ngùng, nhanh chóng cột tóc lên, đánh trống lảng: “Để nuôi.”

Anh nheo mắt, mắt như ánh sao, nụ cười tuy chỉ phảng phất nhưng rực rỡ.

Viện mồ côi này chẳng xa lạ gì với tôi vì trước khi học đại học, tôi đã ở đây.

Nhưng vì vậy mà khi đi vào, tôi càng có cảm giác thấp thỏm, tựa như người lâu ngày về quê.

Có vẻ như Mạch Trăn Đông rất thân thiết với quản lý, hai người đi phía trước trò chuyện, tôi ở đằng sau tự đi dạo, nhân tiện đi theo một nhóm người vào văn phòng làm việc. Có người đang sửa lại hồ sơ, tôi hiếu kỳ ngó vào trong, trên bàn có chồng giấy xác nhận ngày vào viện.

Không biết ai là người đã đưa tôi vào viện nhỉ?

Tôi thấp thỏm nghĩ cách rồi hỏi một cô hơi béo trông có vẻ dễ gần: “Cô ơi, ai đưa mấy đứa trẻ này vào đây ạ?”

Cô ấy đáp: “Bệnh viện, cục công an.”

“Mấy danh sách này là...”

Cô ấy nhìn thoáng qua, “Là những người tài trợ.”

Tôi cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng, luôn có ai đó giúp đỡ tôi nên tôi mới có thể thuận lợi tốt nghiệp trung học để thi lên đại học... Đột nhiên trong đầu tôi thoáng hiện lên một chuyện, tôi hoảng hốt, trực giác nói cho tôi biết chuyện này vô cùng quan trọng. Nhưng tiếc là như có một vầng sáng chiếu mạnh vào mắt, vào tận vô số tế bào thần kinh sâu bên trong tôi nên tôi không nhìn thấy nó nữa.

Có lẽ vì thế mà cả ngày hôm nay tôi rất mệt, theo tính cách ngày thường của Mạch Trần Đông thì tôi đã bị mẫn như chó ròi. Nhưng anh không mẫn, thỉnh thoảng còn quan sát tôi khiến tôi thấy rất kỳ lạ.

“Sao cứ nhìn em thế?” Khi ngồi trên xe lửa để đi về, tôi hỏi.

“Anh xin lỗi.” Anh ấy khẽ nghiêng mặt, nhìn thẳng về phía trước, giọng nói rất trầm.

“Hửm?”

“Hôm nay... em nhớ tới chuyện gì không vui đúng không?” Anh vuốt mũi, trông hơi mất tự nhiên.

“Anh nói đến viện mồ côì hả?” Tôi thở phào, ngả người ra lưng ghế, “Không biết nữa.”

Tôi đã sống ở viện mồ côì suốt mười mấy năm trời.

Những ai gặp tôi thì phản ứng đầu tiên của họ khi biết tôi xuất thân từ viện mồ côì là thương hại, giống như tôi đã phải chịu khổ chịu cực lắm vậy. Đến khi họ biết tôi học đại học XX thì ánh mắt của họ sẽ thay đổi, chắc là họ nghĩ rằng tôi là hình mẫu cho tấm gương “con nhà nghèo vượt khó”.

Chắc là vì may mắn nên viện mồ côi tôi ở không gặp bất kì khó khăn nào về kinh tế, càng không có trường hợp nhân viên ngược đãi trẻ em. Ai cũng đối xử rất tốt với tôi, tôi có một căn phòng đầy nắng hướng về phía nam, mặc dù ba bữa cơm đạm bạc nhưng rất sạch sẽ. Khi đi học, trường có quy định mặc đồng phục, có ba kiểu cho mùa xuân, hạ, đông, tổng cộng phát sáu bộ. Tôi và bạn học mặc quần áo giống nhau, sự khác biệt duy nhất là sau giờ tan học, họ về nhà, còn tôi thì về viện mồ côi.

Chuyện quan trọng hơn là từ lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện thì có hai vợ chồng tốt bụng luôn tài trợ cho tôi. Tuy chưa gặp họ bao giờ nhưng hằng tháng tôi đều viết thư cho họ để báo tình hình của mình.

Cuộc sống đơn giản ấy kéo dài mười mấy năm, cho đến khi tôi lên đại học.

Đối phương vẫn muốn tài trợ học phí cũng như sinh hoạt phí cho tôi nhưng tôi từ chối. Tôi phải tự chịu trách nhiệm cho cuộc sống của mình, còn về phần người tài trợ tốt bụng thì tuy tôi đã nhiều lần ngỏ ý muốn được gặp họ để cảm ơn, nhưng từ đó về sau không nhận được bất cứ tin tức nào về họ nữa.

Vay tiền học cần xác nhận rất nhiều giấy tờ, khi viện trưởng đóng dấu giấy tờ cho tôi, bà sờ đầu tôi, cười, “Phải sống tốt nhé, đi rồi thì đừng về nữa.”

Tôi bỗng thấy trán mình nhoi nhói, cảnh tượng ấy như hiện lên trước mắt...

“Á.” Choàng tỉnh khỏi cảnh tượng ấy, tôi đã nhớ ra chi tiết nho nhỏ đáng ngờ.

Tờ giấy xác nhận ấy đang nằm trong ngăn kéo nhà tôi, tôi phải lập tức về nhà để xem nó. Tôi phải xem nó.

Xe lửa sắp vào ga, hành khách bắt đầu nhốn nháo. Mạch Trăn Đông cầm điện thoại “Alo” rồi nghiêng người. Tôi không có ý định nghe điện thoại của anh, nhưng vì giọng nói từ điện thoại quá to nên tôi đành cúi đầu nghịch điện thoại, giả vờ như mình đang rất bận rộn.

Mạch Trăn Đông huých khuỷu tay của mình vào tôi, dùng khẩu hình miệng: “Ông cụ Thăm tìm em.”

Tôi cuống quýt khoát tay nhưng anh ấy đã nhét điện thoại vào tay tôi, thấy tôi luống cuống thì cười gian xảo...

“Alo, ông ạ.” Tôi nghe máy, nguýt dài anh ấy một cái.

Đã lâu không liên lạc mà nay ông Thăm mắng tôi một trận qua điện thoại khiến tôi chỉ đành phải thành khẩn xin lỗi, đồng thời hứa sẽ nhanh chóng về thăm ông.

“Cháu không cần phải đến nhà thăm ông đâu, tối ngày mười sáu gặp cũng được.” Ông cân nhắc một lát, “Cháu có đến không?”

Mười sáu là ngày gì? Tôi mù mờ.

“Dạ có.” Cứ đồng ý trước đã rồi tính sau, tôi nghĩ.

Ông cười sáng khoái, “Vậy ông bảo bọn họ xếp chỗ ngồi của cháu gần ông.”

Cúp máy, tôi hỏi: “Mười sáu là ngày gì? Là ngày kỷ niệm gì của tập đoàn hả thầy?”

“Mười sáu?” Anh ấy nhìn tôi, “Tiệc đính hôn của Thăm Khâm Tuyên và Tân Mâu.”

Mọi âm thanh trong khoang xe lửa như biến mất.

Tôi nghiêng người về phía trước, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khung cảnh trắng xóa có một chấm đen, không biết đó là người hay cây.

“Không sao chứ?” Thầy vỗ đầu tôi, “Không đi cũng được.”

“Không thèm đâu.” Tôi bình tĩnh nhìn anh, nói, “Khi không lại tốn tiền mừng.”

Mạch Trăn Đông nhìn tôi hồi lâu, khuôn mặt đang căng thẳng dần dịu đi, anh cười to.

Tôi không để Mạch Trăn Đông tiễn mà tự gọi xe về nhà, sau đó cuống cuống lục tung nhà mình.

Cuối cùng cũng thấy túi đựng hồ sơ trong thùng đựng đồ hồi đại học của tôi.

Lần lướt lôi từng thứ ra khỏi túi, từ cuối cùng chính là giấy xác nhận của viện mồ cô, vì đã rất lâu rồi nên chữ rất mờ, có mấy chữ còn đọc không ra. Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn vào chỗ khiến tôi nghi ngờ.

Một dòng chữ rất bình thường được viết ở góc tờ giấy: Có tài trợ.

Từ lúc tôi có ký ức, các cô chú ở viện mồ cô đều nói với tôi rằng tôi bị vứt bỏ ở trước cửa viện mồ cô.

Chẳng lẽ bắt đầu từ lúc vào viện mồ cô, tôi may mắn đến mức có ngay người tài trợ?

Tôi ngồi thần người ở bàn sách, không biết chuông điện thoại đã reo bao lâu tôi mới nghe máy, “Alo.”

Đối phương không hề mở đầu mà trực tiếp hỏi: “Khỏe hơn chưa?”

Tôi giật nẩy mình, kéo thần trí trở về với thực tại, phản xạ có điều kiện nói: “Chúc mừng.”

Đối phương im lặng một lát, “Cảm ơn.”

Giống như không còn gì để nói.

Đầu ngón tay tôi lướt trên trang giấy xác nhận, thấp thỏm, “Chắc thời gian này anh bận lắm, tôi cúp máy trước đây.”

“Bạch Hi.” Anh gọi tôi lại, sau đó ngập ngừng hỏi, “Hai ngày nay em đi đâu?”

Nếu là trước kia, chắc chắn tôi sẽ nổi giận khi nghe anh hỏi vậy, nhưng hôm nay tôi rất bình tĩnh trả lời anh: “Làm chuyện có ý nghĩa. Thế nhé, tôi cúp máy đây, lần sau lại nói chuyện.”

Trong giây phút tôi ngắt cuộc gọi, tôi... rất khâm phục sự kiên quyết của chính mình.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6-3: Họa tâm 3

Edit: Sa

Ngày hôm sau rốt cuộc cũng được đi làm, điều này khiến tôi vui mừng khôn xiết sau hai tuần ở không.

Có lẽ do quá hưng phấn nên tôi dậy rất sớm, tôi đến Nam Nhai ăn món bánh bao hấp gạch cua mình thích nhất, khi đến công ty thì chỉ mới tám giờ một phút. Vừa hé cửa đã nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Buồn ngủ chết mất... Mới sáng sớm đã phải chạy tới đây tăng ca, tại sao trong vô số người thì cứ phải là chị ta làm người đại diện của Tần Mâu chứ.”

“Tôi qua bị hành hạ tới tận mười hai giờ, tổng biên tập cũng sửa bản thảo, đến cả tổng biên tập mà cũng phải tự tay xét duyệt đấy.” Người khác ca thán, “Shoot ảnh lần này được chính Mạch đại nhân tự tay làm hậu kỳ, tớ không tin bên đó lại không hài lòng...”

“À đúng rồi, cậu nhớ bạn gái của Mạch Trăn Đông mà lần trước chúng ta gặp không? Chia tay rồi.”

“Không phải chứ? Chưa tới ba tháng mà.”

“Nghe nói, khụ khụ, nghe nói quan hệ của đại nhân và Bạch Hi rất tốt. Cậu thấy anh ấy đã làm hậu kỳ giúp ai chưa?”

Tôi nghe họ hạ thấp giọng xuống, một người hưng phấn nói: “Cậu nói tớ mới để ý. Hôm Bạch Hi gặp chuyện ở Dạ Đông, Lão Mạch đã chạy đến đó đón cô ấy về đây...”

“Àu, hình như anh ấy đổi gu rồi...”

Cuộc trò chuyện này làm tôi hơi đau đầu.

Mạch Trần Đông đá cô bạn gái trông có vẻ rất ngoan ngoãn kia rồi ư?

Khi nào thế nhỉ?

Thảo nào hai ngày nay không nghe anh ấy nhắc đến. Tuy hình tượng của anh ấy trong lòng tôi rất to lớn nhưng rốt cuộc vẫn là đại thiếu gia trắng hoa.

Tôi suy nghĩ miên man, uầy, bây giờ có nên đi vào để chấm dứt sự hào hứng của hai vị đồng nghiệp không nhỉ?

Tôi suy nghĩ một chút, lúc quét vân tay thì cố tình quét rất chậm, nói to: “Ấy? Máy quét bị hư rồi hả?”

Quả nhiên bên trong lập tức trở nên tĩnh lặng, sau đó có người chạy đến, chắc vì chột dạ nên khi nhìn thấy tôi, mặt cô ấy hơi đỏ, “Bạch Hi, cậu về rồi hả? Không sao chứ?”

Tôi nói mấy câu rồi nhanh chóng ngồi xuống bàn làm việc của mình. Vui đầu sửa mấy chỗ vụn vặt của shoot ảnh, đến khi ngẩng đầu lên thì đã giữa trưa. Mấy đồng nghiệp rủ tôi đi ăn nhưng vì có hẹn nên tôi lắc đầu: “Không đi đâu.”

Lưu lại hình, tôi lấy áo khoác rồi xuống lầu thì thấy Hứa Trác đang chờ tôi.

Vào quán cà phê gần đó, tôi vội hỏi: “Thế nào?”

“Nhờ người hỏi thì viện mồ côỉ đó đã đổi chủ mấy lần rồi, ưhm, còn người ký tên trên tờ giấy xác nhận mà cậu đưa cho tớ đã qua đời lâu rồi.”

Tôi hơi thất vọng, cúi đầu khuấy ly trà sữa, không nói gì.

“Nhưng có một việc rất kỳ lạ.” Hứa Trác vỗ nhẹ đầu tôi, “Cậu nói cậu ở viện mồ côỉ từ nhỏ đúng không? Nhưng thật ra không phải thế, viện mồ coi trước đó là viện dưỡng lão, đến hai mươi năm trước thì chính phủ và một xí nghiệp mới hợp tác bỏ vốn đổi nó thành viện mồ côỉ. Tính thời gian thì phải cậu phải ít nhất năm tuổi mới có thể sống tại đó.”

“Năm tuổi?” Tôi rì rầm lặp lại, “Thế trước năm tuổi tớ ở đâu?”

“Đúng thế, trước năm tuổi cậu ở đâu?” Hứa Trác tò mò hỏi.

“Tớ... Tớ không nhớ.” Tôi nhú mày, “Ở đâu nhỉ?”

“Không phải cậu bị mất trí nhớ thật đấy chứ?” Mắt Hứa Trác phát sáng, thể hiện rõ ràng sự hiếu kỳ mà cô ấy đang cố che giấu, “Có khi nào cậu là thiên kim tiểu thư không?”

“Nghiêm túc một chút đi.” Tôi đâm đôi đũa vào đĩa trứng trên bàn, “Cậu còn tìm hiểu được gì nữa không?”

“À, tớ không rõ, bạn tớ còn đang điều tra.” Hứa Trác vươn tay vuốt mái tóc rối bù của tôi, “Ở chung nhà mà tớ không gặp cậu suốt mấy ngày. Không chịu ngủ đủ giấc gì cả, xem quầng thâm kìa.”

Tôi không nói gì, mấy buổi tối gần đây rất thường xuyên mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ. Nửa đêm choàng tỉnh, nhìn đồng hồ báo thức xong rồi nằm thẳng đơ trên giường chờ mặt trời lên.

Tôi thở dài, “Mau ăn đi, ăn xong tớ còn phải họp.”

Hai chúng tôi vội vàng ăn trưa rồi tôi tiễn cô ấy lên xe, còn mình thì quay lại công ty.

Trước cửa có hai cô gái cao ráo mặc váy ngắn và mang giày cao gót, lúc đi ngang qua họ còn nghe mùi nước hoa thoang thoảng. Do tính chất công việc nên hằng ngày tôi đều có thể gặp được người đẹp, vì thế lúc này cũng không nhìn kỹ mà chỉ liếc qua.

Không ngờ một trong hai cô gái bước tới chặn trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm kỹ càng, thấy hơi quen quen.

“Bạch Hi?”

Tôi dự cảm không ổn, nhưng vẫn mỉm cười: “Cô là?”

“Mới đó mà đã quên tôi rồi ư?” Cô gái nhếch môi cười lạnh, “Tôi là bạn gái của Mạch Trần Đông.”

Cô nàng nhấn mạnh hai chữ “bạn gái”, nhưng như thế càng khiến tôi mơ hồ, vì tôi đã nhận ra cô ta, đó là cô gái đi ăn cùng Mạch Trần Đông hôm tôi đứng bên ngoài hội sở chờ Thẩm Khâm Tuyển trong ngày sinh nhật của mình. Bữa cơm đó trông cô ta rất hiền dịu và ít nói, hầu như chúng tôi không nói chuyện với nhau chứ đừng nói là quen nhau.

“Mạch Trần Đông không làm việc ở đây.” Tôi tốt bụng nhắc nhở, “Cô ở đây chờ anh ấy hả?”

“Chúng tôi chờ cô, đồ đệ tiện không biết xấu hổ giật bạn trai của người khác.” Cô gái đi cùng cất tiếng làm tôi giật mình.

Nhưng tôi là người mà cho dù có yêu anh đến chết đi sống lại thì khi biết anh đã có bạn gái, tôi không dám biểu hiện ra mà chỉ giữ trong lòng. Đau

đơn như có sóng cuộn biển gầm.

Trong đầu tôi lập tức hiện lên cuộc nói chuyện của đồng nghiệp vào sáng nay, quả nhiên chuyện tốt chưa ra khỏi cửa mà chuyện xấu đã truyền xa vạn dặm. Tôi thở dài, rất bất đắc dĩ, “Không dám nhận.”

“Ồ, còn mạnh miệng nữa!”

Cô gái kia giơ tay định tát tôi, vì đã đề phòng nên tôi lui về sau. “Này, đừng động tay động chân.”

Vì chúng tôi nói khá to nên xung quanh đã có người dừng bước tò mò nhìn chúng tôi. Tôi quá mất mặt nên nghiêng răng nói: “Tôi và Mịch Trần Đông quang minh chính đại, không có gì cả.”

“Không có gì? Vậy mấy ngày nay hai kẻ trai đơn gái chiếc các người đã đi đâu?”

Khi định giải thích rõ ràng thì chợt nhớ ra Lão Mịch đã dặn đừng nói với ai chuyện anh thực hiện chuyên mục cuộc sống đời thực nên tôi nuốt lời đã lên cổ họng xuống, nói: “Này, cô nghe tôi nói, có chuyện gì thì đi tìm Mịch Trần Đông ấy, đừng tới đây gây chuyện âm ỉ với tôi, khó coi lắm.”

Sau đó thì nhận ra tôi nói sai rồi.

Theo bình thường, nếu như Lão Mịch đá người ta thì anh ấy sẽ chơi trò mất tích, hết lần này tới lần khác hành hạ những người thật lòng thích anh. Bây giờ thì vì không thể tìm ra anh ấy nên tôi phải chịu tội thay. Người ta nổi giận ùng ùng tới đây kiểm chuyện mà tôi bày ra vẻ rộng lượng, lười so đo với người ta thì hỏi ai mà chịu nổi?

Má tôi bị tát một cái, tuy không mạnh lắm nhưng tiếng vang rất to.

Tôi mở to hai mắt, não còn chưa kịp phân tích tình huống thì đã thấy những ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh. Lúc đó tôi mới ý thức được là mình bị đánh. Còn là bị đánh vì người ta nghĩ tôi là kẻ thứ ba!

Vốn dĩ tôi không phải là người mau miệng nên lúc này lại càng không biết phải nói gì, chỉ ngơ ngác đứng đó, dáng vẻ của tôi khi rơi vào mắt người khác thì chính là thừa nhận.

“Bạch Hi? Cô ở đây làm gì?” Một giọng nữ kinh ngạc vang lên, kéo tôi ra khỏi sự mơ hồ.

Nhưng khi tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy người đó và hai khuôn mặt quen thuộc khác ở xuyên qua đám đông, trái tim tôi như rơi thẳng xuống, tựa một viên tạ nện mạnh xuống đất, tạo ra chấn động rất lớn.

Sao lại như thế?

Đại não vừa nảy còn trống rỗng thì lúc này tuôn ra vô số lựa chọn. Hoặc là bây giờ tôi bỏ đi, hoặc là bình tĩnh nói: “Trùng hợp thế.”

Nhưng tôi chưa kịp quyết định thì Lý Hân đã xuyên qua đám đông, thân mật vỗ vai tôi rồi nói với cô gái đã tát tôi: “Trùng hợp thế?”

Cô gái lập tức thay đổi sắc mặt, cười tươi, “Chị Hân, trùng... trùng hợp thật.” Sau đó kéo bạn gái của Lão Mạch bỏ đi.

Tôi không dám nghiêng đầu nhìn cho đến khi Lý Hân dễ dàng giải quyết phiền phức cho tôi rồi nói với tôi bằng vẻ mặt của người bề trên: “Sao lại dính đến mấy hạng người đó?” Giọng nói hiện rõ sự khinh miệt và mỉa mai. Tôi không tiếp lời vì Thẩm Khâm Tuyển đang chấp tay đứng đằng sau tôi, gương mặt anh vẫn như bình thường nhưng đôi mắt đen láy hiện lên những cảm xúc kỳ lạ. Tôi nghĩ hẳn đó là thất vọng.

Những lúc tâm trạng bị kéo xuống thấp thì cách tôi làm là lờ nó đi.

Tôi dời mắt sang hướng khác, cười gượng vài tiếng rồi nhìn Thẩm Khâm Tuyên và Tần Mâu: “Sao mọi người lại tới đây?”

Đám đông đã tản đi, Tần Mâu tiến tới kéo tay tôi, không hề nhắc đến chuyện vừa rồi mà thân thiết nói: “Tới để nhờ cô giúp một việc, nhưng chúng tôi đã nói với tổng biên tập rồi, chị ấy nói không thành vấn đề.”

“Việc gì cơ?” Tôi hoài nghi.

“Ngày mốt là tiệc đính hôn của bọn tôi, vì ai cũng bận nên quên mất một chuyện quan trọng. Bây giờ chúng tôi rất khó kiếm được nhiếp ảnh gia.” Tần Mâu mỉm cười, giận dỗi nhìn thoáng qua Thẩm Khâm Tuyên, “Có thể mời cô chụp giúp chúng tôi một bộ hình được không?”

Tôi nhìn anh theo bản năng, lúc này, ánh mắt anh đang rơi xuống sàn nhà, giống như không nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi.

“Sao không tìm Mạch Trăn Đông?” Tôi cười to, “Thầy phải chụp đẹp hơn tôi chứ.”

“Sao, giờ có chỗ dựa rồi nên bắt đầu làm giá?” Thẩm Khâm Tuyên cuối cùng cũng nâng mắt, giọng điệu của anh khiến người ta không thể nhận ra đó là đang nói đùa hay thật sự mỉa mai.

Ánh mắt tôi u ám, không tiếp lời.

“Tôi thích bộ ảnh Dạ Đông mà cô chụp cho tôi.” Tần Mâu khẽ nhéo Thẩm Khâm Tuyên, làm nũng, “Em muốn Bạch Hi chụp cơ.”

Gương mặt lạnh lùng của anh lập tức bị nụ cười rạng rỡ của cô gái ấy làm tan chảy, giọng nói cũng dịu dàng hẳn ra, “Tùy em vậy.”

“Bạch Hi?”

“Tôi nghe điện thoại đã.” Tôi cố tình tránh xa bọn họ, bắt máy, “Alo, sếp ạ.”

Sếp đích thân gọi điện đến để nói về buổi lễ đính hôn của Tần Mâu, còn bảo tôi phải chụp cho đẹp, ý của chị ấy là có thể thuyết phục đối phương đồng ý cho “Young” đăng bài độc quyền về lễ đính hôn của họ.

“Bạch Hi, nghe nói quan hệ của cô và Tần Mâu cùng chồng sắp cưới của cô ấy rất tốt, trông cậy vào cô đó.” Trước khi cúp máy, Tô Vấn vớt lại câu đó.

Tôi khóc không ra nước mắt, công việc không muốn làm này bị ép phải nhận rồi.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6-4: Họa tâm 4

Edit: Sa

Hiệu suất làm việc của Thẩm Khâm Tuyền rất nhanh, hơn nữa đỉnh hôn còn là chuyện lớn nên đã sớm chuẩn bị địa điểm tổ chức và trang phục, chỉ còn thiếu mỗi nhiếp ảnh gia. Tôi nhận tờ giấy ghi rõ sự sắp xếp và những điều cần lưu ý từ bọn họ, xe công ty đã chờ ở bên ngoài, ngay lập tức có thể đi chụp ngoại cảnh.

Xe chạy theo hướng ra ngoại thành, trên đường tôi nghe thấy tiếng Tần Mâu rì rầm trò chuyện cùng Thẩm Khâm Tuyền. Hôm nay cô ấy mặc cái áo khoác kaki phủ một phần đôi chân dài thẳng tắp, mái tóc suông mượt được cột kiểu đuôi ngựa, xinh đẹp nhưng không mất vẻ hoạt bát, khiến người ta muốn nhìn mãi không thôi.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của tôi nên cô ấy quay đầu, cười nói: “Bạch Hi, cô và anh Mạch đã trải qua thế giới hai người thật à?”

Giọng nói hiện lên sự hiếu kỳ rất có thiện ý, tôi nhìn cô ấy, lắc đầu, “Không phải.”

“Thế sao hai cô gái kia nổi giận rồi còn đánh cô nữa?”

Tôi nghĩ đến lúc này Lý Hân đã dễ dàng khuyên can hai cô nàng kia, còn giúp tôi giải vây thì rất xấu hổ, đành trả lời: “Hiểu lầm thôi. Đúng rồi, người đại diện của cô biết họ hả?”

“Hình như cô gái đánh cô từng đóng cùng phim với tôi.” Tần Mâu nhẹ nhàng trả lời.

“Ồ.” Tôi rầu rĩ sờ mặt mình, cái tát vừa nãy không đau, nhưng to quá...

Có lẽ đây là kỹ năng của diễn viên.

“Vậy cô và anh Mạch thật sự đang hẹn hò ư?” Cô ấy nửa đùa nửa thật, mắt như phát sáng.

“Tất nhiên là không rồi.” Thái dương tôi đau nhói, “Mạch Trần Đông gặp vô số mỹ nữ, sao để ý đến tôi được?”

Cô ấy ỉu xiu đáp “Ồ” rồi không nói thêm gì. Tôi vừa ngẩng đầu thì chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Khâm Tuyên, anh nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt thân thiện hơn lúc nãy nhiều.

“Cũng đúng, tuy anh Mạch rất tốt nhưng sức hấp dẫn quá lớn. Nếu tôi là bạn gái của anh ấy thì tôi cũng sẽ lo lắng.” Tần Mâu nheo mắt, câu từ rất uyển chuyển.

Nhưng tôi vẫn hiểu được ý của câu nói đó, cô ấy muốn nói anh ấy trăng hoa, không đáng tin cậy. Tôi bỗng thấy hơi cụt hứng, sự cụt hứng này là vì bạn của mình bị người khác nói xấu. Tôi nghĩ mình nên nói gì đó nên đăng hăng, “Thật ra thì con người của thầy rất ngay thẳng.”

Tần Mâu nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, đồng thời bên cạnh có tia sắc lạnh từ đôi mắt bắn về phía tôi, tất nhiên là của Thẩm Khâm Tuyên.

Tôi thức thời chuyển đề tài, “Cô Tần, cô đồng ý, ờ, cho tòa soạn của chúng tôi đăng bài độc quyền về buổi lễ đính hôn được không?” Tôi ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Fan của cô rất nhiều nhưng lại ít biết thông tin về hôn sự của cô... Cô cũng muốn thông báo cho bọn họ đúng không?”

Tần Mâu nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, “Cô đang lợi dụng quan hệ cá nhân để lấy tin tức độc quyền đấy ư?”

“Ặc, cứ xem là thế đi.” Tôi cười xòa, cấp trên giao nhiệm vụ mà, biết sao được.

“Tôi phải hỏi ý kiến của công ty đã.” Cô ấy chỉ sang Thẩm Khâm Tuyên, “Nhưng mà cô cũng nên hỏi anh ấy trước, anh ấy còn khó qua hơn cả công ty của tôi nữa đó.”

Tôi nhìn từ tay cô ấy sang Thẩm Khâm Tuyên, khi chạm vào mắt anh thì rùng mình, thầm chửi thề trong lòng rồi dè dặt nói: “Anh Thẩm, anh thấy thế nào?”

Vẻ mặt anh không hề thay đổi, chẳng qua chỉ đổi tư thế để càng đối diện thẳng với tôi hơn, “Cái gì thế nào?”

Tôi bỗng nhớ đến lần cãi nhau với anh, tôi nói sau này gặp anh lần nào thì đánh lần đó, tỏ vẻ rất căm ghét, nhưng thực tế thì những lần gặp sau đó, tôi không những không đánh anh mà còn phải làm vẻ như con cháu của anh. Quả là một cảm giác thật khó tả.

“Tôi muốn hỏi anh có đồng ý cho tạp chí của chúng tôi đăng bài của anh và cô Tần không, tôi đảm bảo sẽ cố hết sức...”

Anh cắt ngang lời tôi không chút khách khí, “Lời đảm bảo của cô có giá trị ư?”

Hứ, không đồng ý thì thôi, vốn dĩ tôi cũng không trông mong gì nhiều, tôi phải hy sinh để anh được ôm mỹ nữ về nhà đấy, tỏ ra thân thiện một chút sẽ chết hả?

Tôi quay đầu sang chỗ khác, kiểm chế xúc động muốn trừng mắt anh, tự mình bắt thang cho mình xuống. “Thôi quên đi, tôi biết tôi hay làm người

ta khó chịu mà.”

Anh không có phản ứng gì.

Tần Mâu cũng không nói gì, một lát sau, có lẽ nghĩ rằng tôi không nhìn thấy, cô ấy lặng lẽ đặt tay mình vào tay anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Tôi không nói gì mà nhắm mắt lại, đúng với câu nhắm mắt làm ngơ.

Ngoại cảnh mà bọn họ chọn là nhà của ông cụ Thấm.

Lúc xuống xe, tôi thấy ông cụ Thấm đã đứng ở cửa, cười tươi vẫy tay bọn tôi.

Tôi nghĩ ông rất thích cô cháu dâu nên thức thời tránh qua một bên, định đợi khi nào bọn họ trò chuyện xong thì mới tiến tới chào hỏi. Quả nhiên Tần Mâu bước nhanh tới, đỡ tay ông cụ, thân mật gọi “Ông nội.”

Ông cụ đáp lời nhưng vẫn đứng im, nhướn mày nhìn tôi, “Bạch Hi, không nhận ra ông hả?”

“Ông.” Tôi vội vàng tiến lên, “Đã lâu không gặp, ông vẫn khỏe chứ ạ?”

Không biết ông cụ có giận thật không mà cười mặng, “Lâu thế mà không thèm tới thăm ông lần nào.” Rồi dắt tay tôi đi vào nhà.

Tôi sợ Tần Mâu hiểu lầm, cẩn thận nhìn cô ấy thì thấy cô ấy không có phản ứng gì, nhưng nụ cười đã héo đi mấy phần.

Lễ phục cho buổi đính hôn đã được mang lên lầu hai, Tần Mâu đi trang điểm, Thấm Khâm Tuyển ngồi một lát rồi cũng đi. Tôi ngồi trong phòng khách tán gẫu cùng ông cụ, không đợi tôi nhắc thì ông đã tự mở lời, “Bạch Hi, cháu thích căn nhà không?”

“Tết nhất nhận được bao lì xì của ông là cháu đã ngại lắm rồi, căn nhà kia thì khoa trương quá ạ.” Tôi hít sâu một hơi, “Ông ơi, không làm gì thì không hưởng lộc ạ.”

Ông cụ cười to, “Vậy cháu đánh với ông vài ván cờ để cháu hết giận nhé.”

“Cháu không giận.” Tôi giải thích, “Do công việc bận quá thôi.”

“Ông còn chưa tính số việc đó nữa đấy. Sao thế, ở Vinh Uy có gì không tốt hả? Hay Thẩm Khâm Tuyển trừ lương của cháu? Cháu cần gì phải đi theo A Đông chụp ảnh chứ.” Ông cụ nhìn tôi chăm chú, “Con gái vẫn nên ổn định thì hơn.”

Tôi rũ mắt, gật đầu, “Dạ, cháu biết rồi.”

Ông nhìn tôi hồi lâu rồi bật cười, “Ông biết là cháu không nghe lọt mà.”

Ày, bị phát hiện rồi... Tôi ngượng ngùng gật đầu, “Ông ơi, nếu ông có sức thì có thể cùng cháu đi chụp ảnh trên cả nước. Thú vị lắm ạ.”

Có lẽ trợ lý thấy một già một trẻ chúng tôi nói hoài không dứt nên đành phải nhắc nhở tôi chú ý thời gian. Tôi đứng dậy khỏi sofa, “Ông ơi, cháu phải làm việc đây. Bảo đảm sẽ chụp cháu nội và cháu dâu của ông đẹp thật đẹp!”

Ông cụ ngừng cười, khẽ thở dài, “Đi đi.”

Tôi lên lầu quan sát địa điểm chụp ảnh, là phòng ngủ của Thẩm Khâm Tuyển. Tuy tôi ở đây một thời gian vào dịp Tết nhưng đây mới là lần đầu tiên tôi vào phòng anh. Cửa đóng, nhưng bên trong truyền ra tiếng động, tôi gõ cửa thì nghe thấy bảo “Vào đi!”.

Cảnh tượng trong phòng khi tôi mở cửa khiến tôi hoảng hốt.

Đầu xuân tuy có nắng nhưng trời rất lạnh, trong phòng bật điều hòa, Tần Mâu mặc chiếc váy ren liền ngắn màu trắng, dây khóa còn chưa kéo hết, tay của Thẩm Khâm Tuyển đặt trên thắt lưng cong của cô ấy, anh nhẹ nhàng kéo dây khóa lên. Cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi, lè lưỡi tinh nghịch. “Xin lỗi, chờ một lát nhé.” Anh đứng đó, như không phát hiện có người vào, dịu dàng vuốt tóc cô ấy, cúi đầu nói:

“Kéo xong rồi.”

Trước mắt là bức tranh rất đẹp.

Đẹp đến mức khiến người ta không thờ nổi.

“Hai người cứ từ từ.” Tôi cuống quýt lui ra ngoài, “Không gấp đâu, tôi ra vườn hoa ngắm cảnh một lát.”

Đóng cửa lại, tôi dựa người lên ván cửa, cảm thấy toàn thân rã rời.

Tôi nghĩ mình đã hoàn toàn buông tay mà thật lòng chúc phúc cho họ, nhưng hóa ra điều đó không có nghĩa là mỗi lần chứng kiến những cảnh ấy thì tôi có thể thờ ơ. Tôi hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, trợ lý đến đưa điện thoại cho tôi, mắt như có tia sáng, “Là điện thoại của sếp.”

Giọng của Tô Vấn rất bình thản, “Sao rồi? Có đồng ý cho viết bài không?”

“Không đồng ý.”

Chị ấy dừng lại một chút rồi nói: “Sao không đồng ý? Cô hỏi chưa?”

“Hỏi rồi, đằng trai là người kín đáo.”

“Bạch Hi, thái độ làm việc của cô chỉ dừng ở mức đó thôi hả? Tôi rất thất vọng về cô.” Tô Vấn nói thẳng, “Muốn làm nhiếp ảnh gia ở tòa soạn không phải chỉ dựa vào quan hệ là được.”

Tôi hoang mang, ngần tò te một lát mới hỏi: “Tôi không hiểu ý của chị lắm.”

“Tuy giới này lúc nào cũng loạn cả lên, nhưng tốt nhất là cô và Mạch Trăn Đông giải quyết rõ ràng đi, đừng làm ảnh hưởng đến tòa soạn.”

Điện thoại ngừng kết nối.

Tôi ngơ ngác đứng đó mà không hiểu gì, cho đến khi trợ lý dùng khẩu hình miệng nói: Có người tới tòa soạn làm loạn.

Lại là cô bạn gái kia của Mạch Trăn Đông?

Tôi bước thấp bước cao đi ra ngoài, thầm nghĩ lúc này mặt mũi của mình đã mất hết rồi, Tô Vấn đi lên từ hai bàn tay trắng, tuy khôn khéo nhưng ghét nhất là làm việc dựa vào quan hệ, đặc biệt là quan hệ nam nữ. Chắc hẳn chị ấy nghĩ lúc trước Mạch Trăn Đông giới thiệu tôi là vì quan hệ nam nữ mờ ám.

E rằng những ấn tượng tốt đẹp tôi tạo nên từ bộ ảnh lần trước đã tan biến không còn một mảnh.

Tôi đi tới vách đá, nghe tiếng nước chảy róc rách, tôi mệt mỏi ngồi xuống.

Có những người từ khi mới sinh ra đã là người chiến thắng, cho dù có kẻ lót đường thì người ta cũng sẽ cho đó là thực lực; còn tôi là một kẻ xui xẻo, bán mạng làm việc nhưng chẳng đổi được cái gạt đầu công nhận, dù chỉ là một chút.

Ánh nắng mỏng manh dịu dàng chiếu vào người tôi, tựa như một dải khăn lụa quấn quanh người khiến tôi hơi nhột. Tôi ôm chân, chống cằm lên đầu gối, tuy không muốn nghĩ gì cả nhưng đầu óc rất hỗn loạn, nếu mất việc thì tôi phải làm sao đây?

Không biết qua bao lâu, đằng sau có người gọi tôi: “Bạch Hi.”

Tôi quay đầu, Thẩm Khâm Tuyển đứng cách đó không xa đang lặng lẽ nhìn tôi. Anh mặc bộ âu phục màu đen, chiếc khăn đỏ được gấp trong túi áo, ánh nắng phảng phất chiếu rọi lên anh khiến anh trông càng cao hơn, và càng tĩnh lặng hơn.

“Trang điểm xong rồi à? Vậy chúng ta bắt đầu thôi.” Tôi nhanh chóng đứng lên, lấy tay dụi mắt.

“Em khóc hả?” Anh nheo mắt nhìn tôi, khẽ khàng hỏi.

“Không có.” Tôi thực sự không khóc, chỉ là mỏi mắt thôi.

Anh tiến tới gần một chút, rồi đứng im, “Em thích Mạch Trần Đông?”

Tôi cười khố, “Không có.”

Anh yên lặng đứng đó trong một lúc rồi mới nói: “Tạp chí của các em muốn đăng bài về bộ ảnh này?”

Tôi ngẩn người, gật mạnh đầu.

“Được.” Anh đồng ý, “Nhưng tôi có một yêu cầu.”

“Anh nói đi.”

“Em tự làm.”

“Tôi, tôi không làm ở mảng viết lách.” Tôi lắp bắp, “Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ tìm...”

Anh cắt ngang lời tôi, “Vậy thì thôi, tôi không thích tìm người lạ.”

“Tôi làm, tôi làm.” Tôi vội nói.

Trợ lý chạy tới nói: “Cô Tần đã chuẩn bị xong rồi.”

Mới vừa vào cửa thì nghe thấy tiếng nói chuyện, Mạch Trăn Đông chào hỏi ông cụ xong thì nhìn tôi, sắc mặt lạnh tanh làm câu chào của tôi nghẹn lại nơi cổ họng, không biết phải làm gì.

Thẩm Khâm Tuyên vốn đi đằng sau tôi thì lúc này tiến lên phía trước, chặn tầm nhìn của tôi, “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi tìm cậu.” Mạch Trăn Đông cười rồi nhìn Tần Mâu đang đứng trên cầu thang. “Nhà náo nhiệt quá nhỉ.”

Tần Mâu cười cong mắt, “Mời Bạch Hi giúp chụp ảnh cho buổi lễ đính hôn.”

Mạch Trăn Đông nhìn lướt qua Thẩm Khâm Tuyên rồi trừng mắt nhìn tôi, nụ cười đã biến mất khỏi gương mặt, nói với Thẩm Khâm Tuyên: “Tôi có việc muốn nói với cậu.”

Tôi biết hai người họ không hợp nhau, nhưng vì ở đây còn có ông cụ nên mới không biểu hiện rõ ràng. Thẩm Khâm Tuyên quay đầu nói với Tần Mâu: “Em đợi một lát nhé.” Rồi đi vào thư phòng cùng Mạch Trăn Đông.

Chú rể đi khỏi bỏ lại tôi đứng cùng với cô dâu, tôi đành nói: “Cô Tần, chúng ta bắt đầu trước nhé?”

Thật ra có rất nhiều ngoại cảnh đẹp hơn, nhưng cuối cùng họ lại chọn nhà của mình, dù sao nơi hai người chung sống mới là điều đáng mong đợi nhất trong tương lai.

Tần Mâu ngồi trên giường của Thẩm Khâm Tuyên, khẽ nhướn mắt, ánh mắt quyến rũ lướt qua mỗi chỗ trong phòng anh, cảm giác ấm áp ấy khiến người ta rất hâm mộ, nhưng nó xa đến mức không thể với tới.

Chỉ trong một lúc mà chụp được rất nhiều hình, thậm chí không cần xem lại ảnh tôi vẫn biết chúng rất đẹp. Tần Mâu mặc bộ váy mới của Dior(1), chiếc váy liền trắng tinh như được làm riêng cho cô ấy, làn da mịn màng thấp thoáng dưới tà váy, có lẽ lông vũ cũng chỉ mềm mại đến thế thôi.

(1) Dior: nhãn hàng thời trang cao cấp nổi tiếng thế giới.

Mọi việc đã xong, chỉ thiếu mỗi nam chính.

Tôi nhìn đồng hồ, trời sắp ngả bóng rồi, nếu còn chờ nữa thì e rằng phải bố trí đèn đuốc, thế là tôi nói với trợ lý: “Cậu đưa cô Tần đi trang điểm lại đi, tôi đi giục họ.”

Thư phòng ở lầu một đang khép chặt cửa, tôi giơ tay định gõ cửa thì chợt nghe thấy tiếng mắng của Mạch Trăn Đông, có lẽ Thẩm Khâm Tuyên đang nói gì đó thì bị Mạch Trăn Đông cắt đứt, “Yêu cô ấy nên mới giày vò cô ấy như thế?”

Sau đó hoàn toàn tĩnh lặng.

Có lẽ vì đã quen bị Mạch Trăn Đông mắng nên tôi cảm nhận được tâm trạng hôm nay của anh ấy vô cùng, vô cùng tồi tệ. Mỗi lần như thế tôi đều trốn đi chỗ khác, vì thế lúc này tôi đang suy nghĩ xem mình có nên trốn không.

Nào ngờ cửa bỗng nhiên bật mở.

Lão Mạch đang định đi ra, thấy tôi thì hỏi: “Sao đứng đây?”

“Em tìm anh Thẩm để chụp hình.” Tôi e dè nói.

“Không chụp nữa. Em đi về cho anh.” Sắc mặt của Mạch Trăn Đông đen như mực, “Bạch Hi, con mẹ nó em ngốc quá đó.”

Tôi sửng sốt.

“Em về công ty ngay cho anh, đừng ở đây nữa.” Anh ấy thấy tôi đứng im thì giọng điệu càng tệ, “Nghe không hiểu tiếng người hả?”

“VẬY ở đây tính sao?” Tôi bắt đầu nổi nóng. Anh tưởng em muốn chụp chắc? Em muốn nhìn bọn họ ân ái lắm hả? Nhưng em không chụp thì làm sao ăn nói với sếp?

“Để anh chụp.” Bỗng nhiên anh ấy xoay người, nhìn Thẩm Khâm Tuyên bằng vẻ khiêu khích, “Thế nào, Thẩm Khâm Tuyên?”

Thẩm Khâm Tuyên không để ý tới anh ấy mà chỉ bình tĩnh nhìn tôi, một lúc lâu sau, lâu đến mức tim tôi đập thành thịch mất kiểm soát thì anh mới thu hồi ánh mắt, “Được thôi.”

Tôi xiết tay, chưa từng thấy ai cướp mất chén cơm của tôi trắng trợn như vậy. Buổi chiều hại tôi bị Tô Vấn mắng oan thì thôi đi, bây giờ còn quyết định thế này nữa. Tôi bực mình, “VẬY chuyện anh đồng ý đăng bài thì tính sao?”

Thẩm Khâm Tuyên tiến lại gần tôi, nói nhỏ nhẹ: “Không đổ tội lên đầu em đâu. Hôm nay em về đi.”

Hai người đàn ông một trước một sau đi qua tôi, bỏ lại tôi đứng đó không hiểu mô tê ra sao. Đi được một quãng xa, Mạch Trăn Đông ngoảnh đầu, gằn giọng: “Còn không đi?”

Tôi ủ rũ, “Ở đây cách nội thành xa quá, không gọi xe được.”

Cuối cùng, ông cụ cho người đưa tôi về. Người đó là tài xế của ông cụ, lúc lên xe còn chủ động đưa danh thiếp cho tôi, “Cháu này, sau này nếu không gọi được xe thì cứ gọi điện cho chú, đừng ngại.”

Tôi nhận lấy theo phép lịch sự, mặc dù tôi biết mình sẽ không gọi nhưng vẫn khách sáo nói: “Cảm ơn chú.”

Chú tài xế nhìn tôi, cười nói: “Khi nào rảnh thì hãy qua chơi với ông cụ nhé.”

Tôi đồng ý, khi chiếc xe dần hòa vào làn đường, nhìn đồng hồ thì cũng đã tới giờ ăn cơm. Tùy tiện tấp vào một quán ven đường, tôi gọi một phần cơm. Rõ ràng dạ dày hoàn toàn trống rỗng nhưng lại không muốn ăn, nuốt từng miếng thức ăn mà cứ như đang hoàn thành một nhiệm vụ. Vất vả ăn hết phần cơm, tôi quyết định đi bộ về nhà.

Vì ngoài đường quá ồn ào nên tôi không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đến khi phát hiện rồi nghe máy thì ngay lập tức nghe được giọng nói tức giận của Lão Mạch, “Đang ở đâu đó?”

“Trung tâm thương mại Đông Phương.”

Ngoài trung tâm có một tấm bảng quảng cáo to, người mẫu nam vuốt cánh tay của người mẫu nữ, dáng vóc mạnh mẽ bên trong chiếc áo khoác khiến người ta trầm trồ; sau đó ống kính chuyển dần lên khuôn mặt của cô gái, làn da mịn màng, đôi mắt khói sâu hun hút. Tôi nhìn chăm chú cho đến khi có người vỗ vai tôi, “Sao không vào trong chờ anh?”

“Sợ anh tìm không thấy em.” Tôi thấy sắc mặt anh không còn khó coi như hồi chiều nữa.

“Bạch Hi, em... em đúng là đần mà.” Anh bật cười, “Trước đây anh còn nghĩ rằng em rất thông minh nữa cơ.”

“Em thông minh bao giờ? Suốt ngày bị anh mắng té tát đấy thôi.” Tôi dờ mắt, tiếp tục xem quảng cáo.

“Được rồi, quảng cáo có gì đẹp đâu? Em nhìn Tần Mâu còn chưa đủ hả?” Anh ấy kéo tôi đi, “Đi chơi thôi.”

Tôi đành đầu hàng đi theo sau anh ấy, hai tay đút vào túi áo khoác, không nói gì.

“Sao không sớm nói chuyện hồi chiều cho anh biết.”

Tôi nghĩ một lát mới hiểu là anh đang nhắc tới chuyện cô gái kia tìm tôi gây gổ.

“Thật ra cũng không có gì, em quên rồi.” Tôi thân nhiên nói, “Họ hiểu lầm thôi, em không để bụng đâu.”

“Em không khó chịu hả?” Anh ấy ngừng bước, đờ thấp giọng, “Nghe nói còn bị đánh nữa?”

Khó chịu ư?

Tôi cười thầm, tất nhiên là tôi khó chịu rồi. Ai gặp phải chuyện đó mà không khó chịu chứ?

Nhưng chuyện tôi gặp sau đó còn khó chịu hơn.

Khi một người gặp chuyện đau lòng, ngoài thời gian ra, còn có một phương pháp chữa lành vết thương hữu hiệu nữa, đó là để người đó gặp phải chuyện còn đau lòng hơn. Như thế, họ sẽ chỉ mãi nghĩ về chuyện đau lòng hơn mà thôi.

Tôi không đáp lời, Mạch Trăn Đông tiến lại gần tôi, chỉ cách khoảng hai nắm tay.

“Còn chuyện chiều hôm nay, việc em chụp hình cho bọn họ ấy?” Anh ấy nheo mắt, bỗng nhiên giơ tay chạm vào má tôi. Đột ngột đến mức khiến người ta không kịp phản ứng. Dịu dàng đến mức khiến người ta không kịp chuẩn bị. “Em, có đau lòng không?”

Tôi khẽ mở miệng, đầu óc như một bánh răng bị gỉ sét, không thể nói được lời nào.

Tôi thoải mái nhận lời chụp hình cho bọn họ, nói chuyện với bọn họ như không có chuyện gì, nhưng đó chỉ là tôi giỏi che giấu mà thôi. Tôi nhìn anh sửa sang quần áo cho cô ấy, nhìn anh thì thầm với cô ấy, chỉ có tôi mới biết lòng tôi chua chát như ăn phải cả một cây chanh, bờ môi cũng sắp bị hàm răng cắn nát.

Lần đầu tôi và Tần Mâu gặp nhau, lúc đó tôi còn giả làm bạn gái của Thẩm Khâm Tuyên, khi tình cờ chạm mặt cô ấy thì anh nắm chặt tay tôi, vô cùng thân mật.

Còn bây giờ thì họ sắp kết hôn với nhau. Có lẽ Tần Mâu đã biết trò mèo đó, thậm chí cũng biết luôn việc mỗi tháng tôi sẽ được nhận mười vạn tệ. Mỗi lần gặp nhau, ắt hẳn cô ấy sẽ nhìn tôi như một kẻ điên độn, không, phải là kẻ điên độn tham tiền.

Ồ, tính ra thì tôi mặt dày quá thể, thần kinh cũng thô quá thể nên mới đồng ý chụp hình đính hôn cho bọn họ.

Tôi nhìn sang chỗ khác, nói nhỏ: “Công việc mà.”

“Với anh mà em còn mạnh miệng được.” Mạch Trần Đông cười giễu, “Thế sao không mạnh miệng với Tần Mâu? Em không muốn chụp thì ai ép được em?”

“Thế nên hồi chiều anh tìm em là vì giúp em giải vây?” Tôi ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh, “Em rất cảm kích.”

Mắt anh ánh lên nét cười, bỏ tay xuống, giọng nói trầm ấm, “Sau này đừng tiếp xúc với Tần Mâu nữa.”

“Vốn dĩ em cũng đâu quen cô ấy.”

Tôi không biết phải làm gì, có rất nhiều trường hợp muốn tránh cũng không được.

“Em thấy cô ta rất tốt? Rất cao quý, rất thuần khiết, rất xứng đôi với Thẩm Khâm Tuyên?” Anh ấy bỗng nhiên cười mỉa.

Tôi mím môi không đáp lời.

Lão Mạch không nói tiếp mà giơ tay vuốt tóc tôi, giọng điệu bình thản, “Thẩm Khâm Tuyên không ưng em là vì cậu ta bị mù.”

Rất lâu sau này, tôi vẫn thường hay nghĩ đến câu nói đó của anh ấy. Tuy biết rõ rằng anh ấy chỉ an ủi tôi thôi nhưng câu nói ấy cứ như cắm rễ trong lòng tôi, khiến tôi ảm áp, làm tôi rung động.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6-5: Họa tâm 5

Edit: Sa

Ngày hôm sau đi làm, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, nhưng không một ai nhắc đến chuyện hôm qua. Tô Vấn nhìn thấy tôi thì cũng chỉ gật đầu, tôi đi vào phòng của chị ấy, báo cho chị ấy biết Thẩm Khâm Tuyền đã đồng ý đăng bài độc quyền cho tạp chí. Ánh mắt chị hiện lên nét cười hiếm có, gật đầu nói: “Vậy cô làm đi.”

Tôi đáp lại rồi định đi ra ngoài, nhưng chị ấy bất chợt gọi tôi lại, “Bạch Hi, cô đừng để bụng chuyện hôm qua.”

Tôi lờ mờ cảm thấy chắc chắn là Lão Mạch đã làm gì đó giúp tôi, nhưng tôi vờ như không biết, cười nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Buổi chiều, phòng làm việc của Mạch Trăn Đông gửi bộ ảnh đính hôn của Thẩm Khâm Tuyền và Tần Mâu.

Lúc biên tập viên mở ra xem thì cả công ty sôi trào.

“Chồng sắp cưới của Tần Mâu đẹp trai quá, trẻ ghê á!”

“Bộ ảnh độc quyền này chắc chắn sẽ giúp lượng tiêu thụ tạp chí số tới của chúng ta tăng vọt.”

Tôi nhìn một tấm trong đó, thầm cười nhạo ý tưởng cũ rích của bức hình. Thẩm Khâm Tuyền quỳ một chân dưới đất, mỉm cười nâng tay Tần Mâu để

đeo nhẫn vào ngón áp út của cô ấy, còn cô ấy khẽ cúi đầu, một lọn tóc rũ xuống, như phát sáng trong ánh chiều tà.

Tuy ý tưởng cũ rích nhưng điều đó không làm mờ nhạt sự hoàn mỹ của hai người họ.

Có một tấm Tần Mâu mặc áo của Thẩm Khâm Tuyên, cô ấy ngồi trên giường anh, mái tóc dài xõa tung, đôi mắt mơ màng. Anh đứng ở một bên tháo lỏng cà vạt, trong mắt chất chứa sự cứng chiều.

Tôi thở ra một hơi, nhìn sang chỗ khác, thầm nghĩ Lão Mạch đã cứu tôi một mạng. Nếu để tôi chụp thì e rằng tôi sẽ không chịu nổi.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ. Thẩm Khâm Tuyên là người phân chia rành mạch giữa công việc và cuộc sống cá nhân, nên trong công ty không có nhiều người biết chuyện tình cảm của anh. Khi tập đoàn công bố tin đính hôn, cô bạn đồng nghiệp cũ là Lộ Lộ đã gọi điện khẩn cấp cho tôi, nói: “Nam thần và nữ thần của tớ ở bên nhau, tớ chết cũng nhắm mắt.”

Dù vậy, Thẩm Khâm Tuyên vẫn là Thẩm Khâm Tuyên, bình thản thông dong, dốc hết lòng vào công việc, giống như người sắp kết hôn với nữ ngôi sao không phải là anh.

Việc anh có thể chọn địa điểm chụp ảnh ở nhà mình, cho tòa soạn đăng bài độc quyền đã cho thấy trên đời này, người khiến anh mở lòng cũng chỉ có Y Y của anh mà thôi.

Vì lần đầu tiên làm bài độc quyền, không rõ quy trình như thế nào nên tôi phải nhờ đồng nghiệp hướng dẫn rất lâu, còn dùng bút ghi âm ghi lại lời của đồng nghiệp mới an tâm.

Khi quay lại Vinh Uy lần nữa, rốt cuộc tôi đã có thể lên tầng hai mươi một trong truyền thuyết.

Vì đang là chiều muộn nên lâu một hơi vắng, lễ tân đã thay người khác, nhưng vẫn giữ lại nụ cười chuyên nghiệp, dò danh sách khách hẹn rồi tự mình dẫn tôi đến thang máy, cười tươi, “Cô Bạch, anh Thẩm đang đợi cô.”

Thư ký của anh đứng chờ trước thang máy, vừa thấy tôi thì cười thân thiết, “Cô Bạch đúng giờ quá.”

Trên hành lang dài, ánh nắng lọt qua những ô cửa kính chiếu lên mặt thảm. Tôi khẽ cúi đầu, mỗi bước chân tựa như không thể nào chạm vào mặt thảm. Tôi nghe thấy giọng của cô ấy, “Cô Bạch uống gì? Cà phê hay trà?”

Đang nói chuyện thì cô ấy đẩy cửa ra, tôi dừng bước, đáp lại theo phản xạ: “Cà phê.”

“Được ạ, mời cô vào.” Cô ấy giơ tay ra hiệu mời.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi yên tĩnh, tôi hỏi cô ấy với sự cầu cứu: “Cô Tần đâu?”

“Cô Tần?” Cô thư ký nhìn Thẩm Khâm Tuyên rồi đóng cánh cửa đằng sau tôi lại.

Tôi đứng im tại chỗ, “Sao chỉ có mình anh?”

“Chẳng phải em viết bài cho tôi sao?” Anh hơi ngả người ra sau, thái độ bình thản.

“Là bài cho hai người.” Tôi cường điệu nhắc nhở.

“À, cô ấy đang quay phim, mấy ngày nay không rảnh.” Thẩm Khâm Tuyên thản nhiên nói, “Ngồi đi.”

Đang nói thì thư ký của anh gõ cửa, bưng cà phê vào. Cô ấy đặt chiếc cốc sứ màu trắng chứa chất lỏng màu nâu đậm đặc xuống trước mặt tôi rồi định đi ra ngoài.

“Đem ít đường vào.” Thẩm Khâm Tuyên đột ngột cất lời, chỉ vào đồ uống của tôi.

“Sao anh biết?” Tôi nhướn mày, thềm thấy kinh ngạc.

Thẩm Khâm Tuyên không trả lời mà nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Bạch Hi, em không nóng hả?”

Chóp mũi tôi đã lấm tấm mồ hôi, tòa nhà này luôn rất ấm, mà tôi lại mặc áo khoác khá dày, nhưng không biết vì sao khi vào đây phát hiện chỉ có hai chúng tôi thì tôi cứ luống cuống cả lên, cũng quên mất phải cởi áo khoác ra.

Tôi cởi áo khoác, vắt nó lên lưng ghế, lấy giấy bút ra, “Bắt đầu thôi.”

Thư ký nhẹ nhàng vào phòng, đặt đĩa đường nhỏ xuống cạnh tay tôi, tôi nói “Cảm ơn” rồi cầm lấy cái kẹp nhỏ gấp hai viên đường bỏ vào cốc, khuấy cốc cho đường hòa tan vào cà phê, sau đó nâng cốc hợp một ngụm.

“Tay đang run kìa, khẩn trương lắm hả?” Thẩm Khâm Tuyên đột ngột cất tiếng, trên môi còn vắt một nụ cười mỉm.

Thật ra tôi không muốn uống cà phê, nhưng vì cần phải làm gì đó để bình tĩnh lại, không ngờ lại bị vạch trần. Tôi thẹn quá hóa giận, “Có gì phải khẩn trương chứ?”

Khi dòng chất lỏng âm ấm trôi từ cổ họng xuống dạ dày, tôi mới thấy tâm trạng của mình khá hơn đôi chút, “Uhm, câu đầu tiên, lần đầu tiên anh gặp cô Tần là khi nào?”

Anh khẽ ngã người lại ra sau, đan mười ngón tay vào nhau, “Em không biết ư?”

Tôi ngừng ghi chép, cười lúng túng, “Tôi đang hỏi thay độc giả.”

Anh suy nghĩ một chút, “Cuộc thi điện ảnh sinh viên.”

Cuộc thi điện ảnh sinh viên?

Tôi nhớ sự kiện này. Khi đó tôi học năm nhất đại học, vì Hứa Trác làm trong Hội sinh viên nên tôi mượn thẻ công tác của cô ấy để chen vào khu phóng viên sinh viên để xem rõ hơn.

Năm đó Tần Mâu đoạt được giải nhất cuộc thi nhờ sự xuất sắc trong một vai diễn, cộng thêm danh hiệu hoa khôi của trường nên càng thêm thu hút sự chú ý của người khác. Tôi vẫn nhớ giữa đám đông chen chúc, cô ấy mặc một chiếc váy trắng, xinh đẹp tựa tiên nữ giữa tiếng hô vang của đám đông.

“Anh cũng xem cuộc thi đó ư?” Tôi ngạc nhiên, “Lần đó tôi cũng xem.”

Cách một cái bàn, ánh mắt của anh rơi trên người tôi, “Lúc đó em học năm nhất đúng không?”

“Đúng thế. Sao anh biết?” Tôi thấy hơi lạ, nhưng không hỏi tới cùng, “Yêu từ cái nhìn đầu tiên ư?”

“Không phải. Lần thứ hai gặp nhau cách lần gặp đầu hơn nửa năm. Cô ấy còn trách tôi không nhớ cô ấy.” Đôi mắt của người đàn ông đối diện khẽ nheo lại, không biết đang nghĩ gì, chỉ thấy đôi lông mi dài rũ xuống, trông rất dịu dàng, “VẬY THÔI.”

“Câu hỏi tiếp theo, là anh tỏ tình trước đúng không?”

Thẩm Khâm Tuyên bật cười, giơ tay gạt lấy tờ giấy từ tay tôi, nói: “Để tôi xem thử em định hỏi những gì.”

Tôi không kịp ngăn lại, chỉ biết trơ mắt nhìn anh đọc tờ giấy, vừa đọc vừa cười, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn tôi, tôi hiểu ánh mắt đó, ý là sao tôi có thể nghĩ ra câu hỏi ngu ngốc đến vậy.

Tôi bực mình, “Sao anh lại không chịu hợp tác như thế chứ!”

“... Thích phim nào của cô ấy nhất... Câu này mà em cũng hỏi cho được. Bạch Hi, xem ra em không am hiểu công việc này chút nào.” Thẩm Khâm Tuyên vo tờ giấy lại rồi ném vào thùng rác, “Tôi quá tin tưởng em nên mới không để thư ký duyệt trước.”

“Vốn dĩ tôi cũng đâu làm bên mảng phỏng vấn.” Tôi đen mặt.

“Thế này vậy, chúng ta trao đổi đi.” Mắt anh sáng bất thường.

“Là sao?” Trực giác mách bảo tôi có gì đó không ổn.

“Tôi hỏi em một câu, em hỏi lại tôi một câu. Hỏi gì cũng được.” Anh đưa ra luật, “Rất công bằng.”

Tôi rất muốn nói công bằng cái rắm, rõ ràng là tôi tới đây để phỏng vấn anh mà, rõ ràng là anh đồng ý với tòa soạn mà, thế sao lại bày ra dáng vẻ “không muốn thì đẹp” chứ. Đầu óc tôi trống rỗng, không đáp ứng ngay mà đứng lên, “Tôi đi vệ sinh.”

Tôi xoay người định đi ra cửa thì anh thong dong chỉ về một phía, “Trong này cũng có phòng vệ sinh.”

“Không cần.” Tôi nói cứng ngắt, “Tôi thích đi ở ngoài.”

Ra cửa, mặt tôi nóng bừng, thư ký của anh đứng lên, cười hỏi: “Cô Bạch, xong nhanh thế?”

“Nhà vệ sinh ở đâu?”

Tuy kinh ngạc nhưng cô ấy vẫn mỉm cười chỉ đường cho tôi.

Tôi chậm rãi đi trên dãy hành lang dài. Tôi không muốn đi vệ sinh mà chỉ muốn được yên tĩnh một chút thôi, nhân tiện nghĩ về thái độ càng lúc càng kỳ lạ của người ấy.

Dòng nước ấm xối lên tay, tôi cúi đầu, tấp nước lên mặt rồi nhìn gương mặt ướm nhẹp của mình trong gương. Sau khi bị thương, dù không cố ý giảm cân nhưng tôi vẫn gầy đi, có lẽ vì ở nhà lâu nên sắc mặt hơi tái khiến vết sẹo màu hồng trên thái dương càng rõ ràng hơn. Tôi gẩy tóc để che vết sẹo, sau đó hít sâu một hơi, tự nói với mình: “Bạch Hi, làm đi! Chỉ là nói chuyện thôi mà.”

Lúc mở cửa phòng, vẻ mặt Thẩm Khâm Tuyển vẫn như cũ, tựa như không hề để ý đến việc tôi vừa chạy trốn. Anh ngồi thẳng người, hào hứng hỏi tôi: “Có thể bắt đầu chưa?”

“Bắt đầu đi.” Tôi lấy giấy bút, “Anh thích điểm gì của cô ấy?”

Anh đáp rất thẳng thắn, “Cô ấy rất đẹp.”

“... Chỉ vậy thôi?” Tôi ngất mất thôi, quá nông cạn.

“Chẳng phải thứ đầu tiên gây ấn tượng là ngoại hình ư?” Anh thản nhiên nói, “Được rồi, tới lượt tôi hỏi em. Tại sao lại chọn chuyên ngành Tài chính – kế toán?”

... Liên quan gì tới anh? Tôi cố nén xúc động muốn trợn trừng mắt, buồn bực nói: “Giáo viên đề nghị.”

Anh ngẩn người, hỏi tiếp: “Vậy em có thích không?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, thành tích hồi trung học của tôi khá tốt, thầy cô đặt rất nhiều niềm tin vào tôi. Khi có kết quả thi đại học, điểm của tôi cao nhất trường. Lúc điền nguyện vọng, vì hoàn cảnh của tôi khá đặc biệt, trong nhà không có người lớn nên cuối cùng giáo viên chủ nhiệm quyết định thay tôi, “Em thi vào ngành Tài chính – Kế toán đi, sau này dễ tìm việc.”

“Nhưng chẳng phải em thích nghệ thuật ư?” Thẩm Khâm Tuyên khẽ chau mày.

Tôi cười bất đắc dĩ, câu hỏi của anh buồn cười y như câu “Sao không ăn thịt thối” vậy, “Anh nghĩ một đứa trẻ lớn lên từ viện mồ côi như tôi có tư cách theo đuổi ước mơ?”

Anh khẽ nhịp tay lên bàn, giống như muốn nói lại thôi, “Thì ra là vậy.”

“Sau khi kết hôn anh sẽ vẫn đồng ý cho cô Tần đóng phim chứ?”

“Tùy mong muốn của cô ấy.” Anh thản nhiên nói, “Còn em đã bao giờ làm chuyện gì nổi loạn chưa?”

Tôi dờ khóc dờ cười, “Sao anh lại muốn biết chuyện đó?”

Anh nheo mắt trông rất vô lại, “Tôi muốn biết đó, liên quan gì tới em?”

“...” Được rồi, tôi ngậm ngừng một chút rồi nói, “Từ nhỏ đến lớn tôi rất ngoan ngoãn, chuyện nổi loạn lớn nhất từng làm là trốn học, rất thường trốn tiết sinh hoạt lớp. Nhưng vì thành tích tốt nên giáo viên cũng không nói gì.”

Tôi nghĩ lại cuộc sống trước đây, cảm thấy lúc đó rất tự tại.

“Trốn học làm gì? Về nhà?” Không hiểu vì sao mà với mỗi câu hỏi của anh, tim tôi càng đập loạn nhịp.

“Không, tôi lang thang ngoài đường hoặc vào siêu thị. Nhưng vì hồi đó không có tiền nên chỉ xem chơi thôi.”

Anh “Ừm”, giọng điệu hơi kỳ lạ, giống như là đang thương xót, muốn an ủi đứa trẻ bị tổn thương.

“Đến lượt tôi. Vẫn là câu hỏi cũ, vì sao anh thích Tần Mâu? Nếu chỉ vì xinh đẹp thì... liệu tình cảm kéo dài bao lâu?” Tôi không chịu bỏ qua vấn đề ấy mà cố chấp hỏi tới cùng.

Về mặt anh bình thường trở lại, suy nghĩ cẩn thận, “Tôi cảm thấy cô ấy... rất khôn khéo.”

Tôi ngây người, Tần Mâu rất khôn khéo? Nếu khôn khéo thì sẽ không như những gì mà người đại diện của cô ấy đã nói là cô ấy thường xuyên chuốc thù oán với nhà đầu tư. Anh như hiểu rõ nghi vấn của tôi, cười thoải mái, “Cho dù cô ấy gây ra phiền phức gì thì trong mắt tôi, đó không phải là phiền phức.”

“Vậy với anh phiền phức như thế nào mới được coi là phiền phức?” Tôi nhất thời tò mò.

“Nhiều lắm.” Anh khẽ thở dài, “Rất nhiều chuyện không thể cứu vãn dù tài giỏi đến đâu chẳng nữa.”

Ánh nắng đổ lên người anh khiến đôi lông mi dài của người đàn ông ấy in dày dưới mí mắt.

Đột nhiên tôi có cảm giác rằng lúc này anh đang thực sự đau khổ.

Có lẽ... anh muốn nói đến ba mẹ anh?

Trong phút chốc, hai chúng tôi im thin thít như bị trúng bùa. Mãi đến khi cô thư ký đi vào thông báo: “Anh Thẩm, tới giờ cho cuộc hẹn kế tiếp rồi.”

Tôi vội vàng đứng lên, không hiểu sao mà lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, “Vậy tôi đi trước đây.”

Anh lại nhíu mày, hình như vẫn còn luyến tiếc nên nói dứt khoát: “Hoãn lại...”

“Nhưng mà...” Cô thư ký khó xử, “Là cuộc hẹn với cô Tần, cô ấy muốn hẹn anh đến khách sạn thử món ăn.”

Tôi thức thời giải vây cho anh, “À, tôi về đây, còn phải chỉnh sửa bản thảo nữa.”

Khi một chân đã bước ra khỏi cửa thì đột nhiên anh gọi tôi lại: “Vết thương lần trước đã lành hẳn chưa?”

Tôi có cảm giác gần đây anh cứ kỳ lạ thế nào ấy, lẽ nào đàn ông cũng có hội chứng trước khi kết hôn? Tôi thông cảm nhìn anh, nói sâu xa: “Anh vẫn nên quan tâm tới bản thân thì hơn.”

Quay về tòa soạn, tôi nhìn đoạn phỏng vấn ngắn ngủn của mình mà chỉ biết cười khở. “Không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên, lý do đầu tiên khiến anh ấy thích cô ấy là vì ngoại hình...” Tôi lướt sơ qua trang giấy, thầm nghĩ mình chẳng thể nào viết ra bản thảo khiến biên tập và công ty của Tần Mâu hài lòng.

Đồng nghiệp lục tục tan làm, trong phòng chỉ còn chiếc đèn ở bàn làm việc của tôi là bật sáng, tôi bất an cứ viết rồi lại xóa. So với những buổi chụp hình quên ăn quên ngủ thì bài báo này còn dễ lấy mạng của tôi hơn. Với tốc độ viết được hai mươi chín chữ trong một giờ đồng hồ của tôi thì e rằng phải đến tháng sau mới xong.

Hử? Tôi có hỏi anh là lần đầu gặp Tần Mâu ở đâu không nhỉ? Tôi cắn đầu bút, nghĩ hoài mà không nhớ ra.

Đúng rồi, còn bút ghi âm nữa!

Nhưng trong chớp mắt, tôi ảo não nhớ ra là vì quá bối rối nên hình như đã quên mở bút ghi âm rồi.

Lấy cây bút ghi âm từ túi áo khoác ra thì bất ngờ phát hiện hóa ra tôi đã thuận tay mở bút ghi âm rồi, chỉ là cứ cất nó trong túi áo chứ không lấy ra ngoài.

Mặc dù cách một lớp vải, lại có tạp âm bởi tiếng ma sát của ghế nhưng chất lượng ghi âm vẫn rất tốt. Tôi vừa nghe vừa ăn hoành thánh, bỗng nhiên nghĩ không biết từ bao giờ mà hai người chúng tôi lại nói chuyện dè dặt với nhau như thế.

Chẳng lẽ từ lúc... tôi thể hiện rõ ràng là mình đang giận anh?

Tiếp tục là tạp âm, lúc đó tôi đang đi vệ sinh để lấy lại bình tĩnh... Thế thì Thẩm Khâm Tuyền đang nói chuyện với ai? Có lẽ là cuộc điện thoại của anh đã bị ghi lại khi tôi không có ở đó. Tôi tua qua đoạn đó vì cảm thấy nếu nghe tiếp thì đó là hành vi theo dõi người khác, nhưng khi ngón tay ấn nút dừng lại thì tôi chợt nghe tên mình.

Anh nói gì đó không rõ lắm, tôi nghĩ mình nghe nhầm nên tua lại phía trước, cẩn thận nghe đoạn ghi âm.

Giọng của anh rất trầm nhưng lại trong, tôi chỉ nghe rõ mấy từ thôi nhưng nhiều đó cũng đủ khiến tôi như rơi vào hầm băng.

Viện mồ côی Thịnh Hải.

Đó là nơi tôi lớn lên, không có tiếng tăm gì, lại ở rất xa thành phố.

Tôi không bao giờ nghĩ nó có liên quan với Thẩm Khâm Tuyền.

Nhưng anh nói với điện thoại: "... Xử lý danh sách người tài trợ ở viện mồ côی Thịnh Hải."

Có rất nhiều chuyện mà trước đây tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng bây giờ cẩn thận nhớ lại thì hóa ra mọi chuyện không hề đơn giản. Lúc mới vào Vinh

Uy, sao tôi lại may mắn đến mức nhận được giải thưởng lớn của công ty trong buổi tiệc hằng năm? Điều buồn cười nhất là một người nghiêm nghị như Thẩm Khâm Tuyển lại “mời” tôi làm bạn gái của anh, còn tiết lộ cuộc tình bí mật của anh và Tần Mâu cho tôi biết. Còn nữa, nếu chỉ là bảo tôi làm bạn gái giả thì việc gì phải đưa tôi về nhà giới thiệu với ông nội anh, thậm chí vung tay mua nhà cho tôi?

Tôi càng nghĩ càng nổi da gà vì sợ, cả một loạt sự kiện đều được sắp đặt cẩn thận, mỗi chuyện đều nhằm vào tôi, nhưng từ đầu đến cuối tôi cứ như kẻ ngu, hoàn toàn không hay biết gì.

Tôi lấy tay nghe xuống rồi chạy vọt vào phòng vệ sinh, vội vàng tắt nước lạnh lên mặt, hai tay chống lên bồn rửa, lúc này xúc động muốn gọi điện hỏi anh cho rõ ràng mới bị đè xuống. Tôi nhớ tới ngày ở Dạ Đông mình đã nói với anh là tôi có người thân nhưng anh lại phản bác tôi, thái độ vừa quyết liệt vừa sợ hãi.

Bình tĩnh... Mình phải bình tĩnh.

Chỉ khi nào tìm được chứng cứ thì anh mới không thể chối cãi.

Nhưng chứng cứ ở đâu đây?

Tôi nhớ tới câu nói của anh thì sờn hết cả tóc gáy, nhưng chính nó cũng đã thông não tôi.

Trong căn phòng của tôi ở viện mồ côi chắc chắn có thông tin về người tài trợ.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 7-1: Tôi là ai? 1

Đất trời mù mịt

Đây là đâu?

Giữa bão cát cuộn cuộn

Tôi là ai?

Edit: Sa

Tôi dần nằm mơ nhiều hơn.

Tôi mơ thấy mình ở trong phòng trang điểm, khi bôi phấn lên mặt thì khuôn mặt tôi sẽ biến thành Tần Mâu; tôi mơ thấy có một cậu bé ngồi cạnh tôi, cậu nhóc cười với tôi, nhưng vì ngược nắng nên tôi không thấy rõ khuôn mặt cậu...

Tôi choàng tỉnh khỏi giấc mơ kỳ lạ, cả người mướt mồ hôi lạnh khiến cô gái ngồi bên cạnh há hốc mồm kinh ngạc nhìn tôi, có lẽ do tôi bật dậy đột ngột quá khiến cô ấy giật mình. Tôi vội nhìn sang chỗ khác, uống ngụm nước để chữa ngượng.

Khoang xe này không đông khách lắm, hôm qua tôi nhờ đồng nghiệp đặt xe, không ngờ đặt được vé tốt.

Tôi là ai, tại sao Thẩm Khâm Tuyên lại chú ý tới tôi... Nếu không làm sáng tỏ những câu hỏi ấy, có lẽ tôi sẽ gặp ác mộng cả đời mất.

Thịnh Hải vẫn như lúc tôi rời đi, gió nhẹ thổi, trong không gian tĩnh lặng, tiếng cành lá xào xạc khiến lòng người dịu lại. Tôi bước đi trên con đường của thành phố nhỏ này trong làn gió mang theo hơi mặn của nước biển, trước mắt là quán nước mà trước kia tôi thường hay ghé sau những buổi tan trường... Rất nhiều người nói rằng khi đi trên con đường này mà lỡ bị rơi mất số tiền lớn thì cũng không có ai chạy tới giật mất. Xem ra ba mẹ đã chọn một thành phố yên bình để vứt bỏ tôi.

Tôi loanh quanh ở thành phố này suốt mấy ngày, trường học, viện mồ côi, những nơi tồn tại trong ký ức tôi đều đi qua, nhưng càng đi tôi càng thấy lòng trĩu nặng.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là nghi vấn của tôi đã được giải đáp.

Mặc dù viện mồ côi đã thay đổi thành người quản lý, thậm chí những người từng chăm sóc tôi đều đã nghỉ hưu nhưng ở đó vẫn còn lưu lại giấy tờ về tôi, thậm chí trên giấy còn ghi rõ trước khi tôi được chuyển tới đây từ viện mồ côi ở thành phố lân cận. Nhưng tôi chẳng nhớ gì về quãng thời gian đó.

Tôi hỏi về người âm thầm quyên góp cho tôi thì họ bảo vì lý do bảo mật thông tin cá nhân nên không thể công khai.

Hỏi xong, tôi thấy hơi ngại vì đã làm mất nhiều thời gian của nhân viên viện mồ côi, nhưng người ta lại cười: “Không sao, chúng tôi đã gặp rất nhiều người quay về đây, mang theo hy vọng cuối cùng để tìm kiếm thông tin của cha mẹ. Nếu giúp được thì chúng tôi đều giúp hết mình.”

Tôi cảm ơn, đi ra tới cửa thì quay lại hỏi: “Tập đoàn Vinh Uy là đơn vị tài trợ cho viện đúng không?”

Vẻ mặt anh ta hơi hoảng loạn, giống như đang đấu tranh nội tâm xem có nên nói về Vinh Uy hay không, nhưng cuối cùng anh ta trả lời với vẻ áy náy: “Phần lớn là chính phủ tài trợ cho chúng tôi, cũng có vài xí nghiệp giúp đỡ nhưng đều là xí nghiệp địa phương.”

Tối đây thì thật sự hết hy vọng rồi.

Quả nhiên như tôi nghĩ, tôi đã chậm một bước, chắc chắn Thẩm Khâm Tuyển đã hành động để tôi không biết được sự thật.

Trợ lý gửi tin nhắn, hỏi tôi có tham gia cuộc họp vào ngày mai không.

Tôi đang định trả lời thì cậu ta gửi một tin nhắn khác:

Chị nhớ tối nay có chuyện gì không?

Tôi suy nghĩ một lát thì nhớ ra, hít sâu một hơi, mặt hơi tái: Tối nay là tiệc đính hôn của Thẩm Khâm Tuyển và Tần Mâu.

Tôi đã hứa với ông rồi, nhưng mà... tôi lại quên bém đi mất. Tôi vội vàng về khách sạn thu dọn đồ đạc, lúc làm thủ tục trả phòng thì bỗng nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc vừa trả phòng xong.

Lúc nhìn thấy gò má của anh ta, tim tôi đập thành thịch.

Là trợ lý Tiểu Tạ của Thẩm Khâm Tuyển.

Vì là trợ lý của Thẩm Khâm Tuyển, đồng thời được thăng chức rất nhanh nên tất cả nhân viên tập đoàn đều biết chàng trai trẻ này.

Sao anh ta lại ở đây?

Tôi lén nhìn chăm chăm anh ta nhưng bị phát hiện. Khi ngẩng đầu thấy tôi, anh ta ngẩn người, trông khá lúng túng.

Tôi thì chẳng chút xấu hổ, chỉ là không biết nên làm gì.

Lúc gặp người quen, nhưng chưa chắc người ta đã biết mình thì khi đã nhìn thấy nhau, rốt cuộc có nên chào hỏi không?

Anh ta do dự một lát rồi tiến lại gần chào tôi: “Cô Bạch.”

“Chào anh.” Tôi vội nói, “Anh, anh biết tôi?”

Anh ta khẽ cười, “Anh Thẩm từng nhắc đến cô.”

Tôi thấy điều này thật hoang đường, nhưng không muốn nói về nó, đành cười: “Anh đi công tác à?”

“Đúng vậy, bây giờ phải về ngay.” Anh ta lịch sự hỏi: “Cô Bạch cũng về hả? Có cần đi nhờ xe của tôi không?”

Tôi uể cuyển từ chối, nếu không phải hết cách thì tôi sẽ không ngồi ô tô đi đường cao tốc.

Khi ra đến cửa khách sạn, trong lúc chào tạm biệt nhau, nhìn cậu chàng giữ cửa khách sạn đưa chìa khóa cho anh ta, tôi đột ngột lên tiếng: “Anh Tạ, anh đến viện mồ côì Thịnh Hải đúng không?”

Anh ta giật mình quay lại nhìn tôi, một người trước nay đều điềm tĩnh thì giờ lại thoáng bối rối.

“Viện mồ côì gì cơ?” Anh ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, lịch sự hỏi: “Cô nói gì thế?”

Tôi đã biết được đáp án, không nói gì mà ngồi vào taxi.

Đi tới ga xe lửa, tôi đến quầy bán vé hỏi chuyển xe, sớm nhất thì cũng phải tối muộn tôi mới về tới ga xe lửa ở Phỉ Hải.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn bến xe khách chỉ cách đây một cái quảng trường, hết cách rồi, đành phải đi xe khách vậy.

Vừa lên xe, tôi liền cảm thấy thiếu khí, dạo này bệnh của tôi ngày càng nghiêm trọng. Tôi tìm được chỗ ngồi rồi nhắm tịt mắt lại, khó thở quá. Mỗi lần xe qua khúc ngoặt là đầu tôi quay mòng mòng. Điện thoại rung lên, tôi không mở mắt mà đưa điện thoại lên tai, “Alo.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia giống như bạc hà mát lạnh, khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi ngồi thẳng người.

Trên đường là những âm thanh hỗn tạp, không gian kín mít khiến người ta cảm thấy bất an, tôi không nghe rõ anh nói gì, chỉ trả lời theo bản năng: “Rốt cuộc anh giấu tôi chuyện gì?”

Bỗng nhiên tất cả yên tĩnh trở lại.

Tôi còn chưa nghe được câu trả lời thì xe rung lên dữ dội, tôi hét lên một tiếng, bị ngã về trước theo quán tính, may là có dây an toàn nên tôi không bị té khỏi ghế, nhưng điện thoại bị rơi xuống sàn xe rồi trượt một đoạn dài lên phía trước.

Đầu tôi đập mạnh vào thành ghế được làm bằng nhựa của ghế phía trước.

Trán tôi như bị nứt ra một đường, những cơn ác mộng như theo khe hở đó chui tọt vào đầu tôi, tôi lại thấy cậu bé ấy. Cậu ngồi cạnh tôi, còn tôi được một người phụ nữ trẻ nhẹ nhàng ôm vào lòng, cô ấy cười vui vẻ đặt cằm lên đỉnh đầu tôi, cho đến khi... đến khi có cái gì đó bị rung mạnh như chiếc xe tôi đang ngồi, nỗi đau ấy như xuyên từ quá khứ đến hiện tại.

Tôi mở mắt, toàn là máu.

Đúng là tai nạn thật rồi.

Đằng trước có hai chiếc xe đột ngột tông vào nhau, để tránh hai chiếc xe ấy nên tài xế đã vội vã bẻ tay lái, may mắn tránh khỏi. Hai chiếc xe ở đằng trước bốc khói nghi ngút, còn chiếc xe tôi đang ngồi cũng không tốt lắm, hành lý rơi đầy đất, tiếng rên rỉ vang lên không ngừng.

Tôi cong người ngồi đó, tự hỏi cậu bé và người phụ nữ trẻ kia là ai? Tôi đang ngồi đây nhưng sao lại thấy nhiều máu thế này?

Đầu tôi đau đến mức không thể nghĩ tiếp được gì nữa, tôi như đang ở một thế giới khác, không biết qua bao lâu thì có người vỗ nhẹ tôi, “Cô ơi, cô không sao chứ?”

Tôi ngồi thẳng dậy, nhìn quanh bốn phía thì thấy hành khách đã xuống xe hết rồi, chỉ còn lại mình tôi thôi, bên ngoài có rất nhiều xe cảnh sát và xe cứu thương. Tôi chậm rãi đứng lên, “Tôi không sao.”

“Nhưng trán của cô đang chảy máu kìa.” Vị bác sĩ trẻ nhẹ nhàng nói, “Xuống xe trước đã, rồi tôi sẽ xử lý vết thương cho cô.”

Đã vào chiều muộn, không còn chút ánh nắng nào, trời lại đổ mưa nhỏ, những hạt mưa thì nhau rơi xuống mặt tôi. Ướt át và lạnh lẽo.

Tôi khoác chiếc khăn to sự ngồi trong xe cứu thương, y tá dán băng gạc cho tôi, thấy vết sẹo ở thái dương thì hỏi, “Ồ, trên trán cô có sẹo hả?”

Tôi không trả lời, ngẩng đầu nhìn ra ngoài xe, cảnh sát giao thông bố trí cho người giăng dây khoanh vùng hiện trường và ghi chép vụ tai nạn, một đoạn đường cao tốc tạm thời bị phong tỏa.

Tôi choàng khăn ngồi nhìn từng người bị thương được đưa đi. Cứ vậy thôi, dù sao đi nữa tôi cũng chẳng thể ngăn nỗi tiệc đính hôn.

Nhưng tôi không sốt ruột, thậm chí còn thấy may mắn khi điện thoại bị hỏng, vì như thế thì không ai liên lạc được với tôi.

Mưa càng lúc càng to, dính lên tóc rồi nương theo tóc chảy xuống mặt. Đứng ở gần chiếc xe chở khách về Phi Hải, tôi nghe cảnh sát đọc tên người bị thương của chuyến xe.

Từng cái tên được hô lên.

Tôi cúi đầu, có lẽ vì gió lớn quá nên tôi không nghe thấy tên mình.

Hay là sót mất tên tôi rồi nhỉ?

Tôi ngẩng đầu, bỗng nhìn thấy dáng hình quen thuộc.

Anh mặc bộ âu phục màu đen cao cấp được đặt may riêng, trên cổ áo đeo một chiếc nơ đỏ thẫm, hai hàng chân mày nhíu chặt lại, khi nhìn thấy tôi thì giãn ra; anh thở hỗn hển, không quan tâm gì đến xung quanh mà sải bước đến chỗ tôi rồi cúi người bế tôi lên.

Tôi cứng người ngẩng đầu, cảm đụng vào ngực anh, còn anh thì ôm chặt vai tôi, hơi thở của anh phả lên cổ tôi, anh cúi đầu nói: “Em không sao là tốt rồi.”

Bỗng dưng đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Ở nơi hỗn loạn này, tôi nghe thấy giọng nói run rẩy của chính mình: “Là anh ư? Anh trai ơi, là anh đúng không?”

Anh không trả lời mà ôm tôi chặt hơn, sau đó thuận thế đặt tôi xuống. Cho đến khi tôi đứng ở trước mặt anh, nhìn thẳng vào anh, anh mới nắm tay tôi: “Về rồi nói được không?”

Tôi bướng bỉnh đứng yên đó, tay của anh rất ấm, tôi cảm móng tay của mình vào lòng bàn tay anh, nhấn mạnh từng tiếng một: “Ngày nào tôi cũng

nằm mơ thấy một cậu bé, là anh đúng không?”

Anh vẫn không đáp.

“Hồi bé tôi đã xảy ra chuyện gì? Ba mẹ của tôi đâu?” Tôi thấy anh không có chút phản ứng nào thì rất muốn khóc, “Anh nói cho tôi biết đi, rốt cuộc tôi đã quên những gì?”

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh lúc này như bị gợn sóng bởi câu hỏi của tôi. Một lúc sau, anh như đã hạ quyết tâm, “Bạch Hi, em tin anh không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh sẽ không làm em tổn thương. Em có tin anh không?” Giọng của anh rất trầm, rất bình tĩnh.

Tôi như bị đầu độc mà gật đầu.

“Anh sẽ cho em biết tất cả.” Anh vẫn nắm chặt tay tôi, “Nhưng trước hết, anh muốn bác sĩ kiểm tra lại cho em.”

“Kiểm tra gì cơ?” Tôi hoài nghi, “Tôi không bị sao hết.”

Anh vòng một tay ra sau tôi, đẩy tôi đi về phía trước, không trả lời câu hỏi của tôi: “Chúng ta về trước đã.”

Anh đưa tôi đến bên kia đường, tài xế mở cửa sau, anh vào xe trước, lúc khom người vào theo thì tôi mới chợt thấy có gì đó không đúng.

Sợi dây được dùng để cố định bông hoa hồng đỏ rực ở giữa và hai bên kính chiếu hậu khiến tôi giật mình, nhận ra là cái gì không đúng.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đầu như bị bom oanh tạc, “Không phải hôm nay anh đính hôn ư?”

Anh ngồi cạnh tôi, đưa tay tháo nơ ở cổ áo ra, nói như không có chuyện gì: “Ừ.”

“Thế sao anh lại chạy đến đây?” Tôi như bị sét đánh, “Bây giờ về kịp không?”

Anh nghiêng người cài dây an toàn giúp tôi, “Không kịp.”

“Anh điên rồi hả?” Tôi không thể tưởng tượng nổi là trong buổi tiệc đính hôn của Thẩm Khâm Tuyên và Tần Mâu mà nam chính lại đến trễ. Nếu truyền thông biết chuyện này thì mọi chuyện sẽ rùm beng lên mất.

Anh nhắm mắt lại, đôi lông mi dài như dầy hơn dưới ánh chiều tà, hành động của anh cho thấy anh không muốn nói tiếp chuyện này. Tôi hoảng hốt, “Thẩm Khâm Tuyên, tôi không hiểu nhầm đúng không?”

Anh vẫn không mở mắt, “Hửm?”

“Anh... Anh chạy tới đây vì sợ tôi xảy ra chuyện gì đúng không?” Tôi cảm thấy mình rất ảo tưởng, nhưng ngoài nguyên nhân này ra thì tôi không biết còn lý do gì.

Anh nghiêng mặt qua phía bên kia, để lại cho tôi một bên má hững hờ.

Tôi đẩy anh, sốt ruột nói: “Vậy tiệc đính hôn của anh thì tính sao đây? Hoãn lại hả?”

“Nếu anh nói anh không đính hôn nữa thì em có chịu bình tĩnh lại và tỏ ra thông cảm không?”

Tôi ngẩn người, anh mở mắt và lặng lẽ nhìn tôi, tựa như tôi mới là vấn đề khó giải quyết của anh. Một lát sau, tôi sực tỉnh, chắc chắn là vì... chuyện này không thành nên anh mới chạy đến đây tìm tôi. Tôi áy náy nhìn

anh, nói nhỏ: “Ừ, tôi hiểu rồi. Khi một người đang đau khổ thì rất muốn có nhiều chuyện để làm.”

Anh nhìn tôi mà không nói gì, sau đó ngoảnh mặt đi.

Trên đường về, tôi thấy điện thoại của anh rung liên hồi, sau đó có lẽ vì không chịu được nữa nên anh tắt luôn điện thoại.

“Nói tôi nghe đi, vì sao không đính hôn nữa?” Cuối cùng cũng hỏi được rồi, tôi nghĩ nếu hôm nay tôi chết thì đó là vì tò mò mà chết, chuyện của mình thì không lo mà cứ thích đi nghĩ đến chuyện của người khác, “Không đính hôn thật hả? Thế thì phí công diễn kịch rồi.”

“VẬY em có muốn làm bạn gái của anh thêm lần nữa không?” Anh thản nhiên nhìn tôi, mắt hiện lên ý cười.

Tôi liếc anh: “Tôi không bao giờ... ngu ngốc như thế thêm lần nào nữa.”

Anh cười rồi nhìn ra ngoài xe. Khoảng ba, bốn tiếng đi đường sau đó, tôi không nói gì nữa, còn anh thì có tâm sự nên hai người đều ngẫm nhất trí là giữ im lặng, mãi cho đến khi ánh đèn thị thành hiện ra trước mắt, giống như những ngôi sao đang uốn lượn. Tôi bỗng nhiên có dự cảm tại thành phố phần hoa này, chúng tôi sẽ bị càn quét, không biết sẽ xảy ra những thăng trầm gì, và càng không biết sẽ có kết cục ra sao.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 7-2: Tôi là ai? 2

Edit: Sa

Xe dừng trước phòng trọ ở trung tâm thành phố, tòa nhà tập đoàn Vinh Uy ở cách đó không xa, ánh sáng từ những cột đèn neon chạy lên chạy xuống như thủy triều, ở giữa là một trái tim hoàn mỹ được tạo bởi những ánh đèn đỏ rực.

Đó là thiết kế đặc biệt để chúc mừng tiệc đính hôn của Thẩm Khâm Tuyển và Tần Mâu.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh thì thấy anh cũng đang ngẩng đầu nhìn trái tim đỏ thắm đó, tôi thấy trái tim đang đập mạnh của mình như loạn nhịp.

“Giờ này phải là thiết kế khác mới đúng, xem ra bộ phận kỹ thuật quên đổi rồi.” Anh nhìn tôi, mỉm cười, “Cho anh lánh nạn được không?”

Căn hộ này vốn là của anh mà, tôi giữ chìa khóa chỉ vì chưa có cơ hội trả lại thôi. Tôi lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, “Của anh nè, tự về đi.”

“Em nhờ bạn cùng phòng điều tra viện mồ côi đúng không?” Anh hỏi tôi với vẻ thản nhiên, “Bây giờ về với bộ dạng thế này không sợ cô ấy lo lắng hả?”

Tôi hoảng hốt nhìn anh, đến cả chuyện lên điều tra tôi mà anh cũng nói ra, điều này có nghĩa là... anh muốn nói sự thật cho tôi biết?

Nhưng khi chúng tôi vào nhà thì anh lại không nói tiếng nào.

Căn hộ dành cho một người ở được bài trí tinh tế khi có hai người thì hơi chật chội. Hơn nữa cả hai chúng tôi đều có chuyện muốn nói nhưng lại không mở lời được, cứ ngồi trong phòng khách cũng là phòng bếp nhỏ xíu khiến tôi không chịu nổi tình cảnh hai người bốn mắt nhìn nhau thế này nên nói, “Tôi đi nấu nước.”

Anh “ừ”, một lát sau mới nói, “Anh đi tắm đây.”

Tôi bật lửa nấu nước, thấy có gì đó sai sai.

Em nói em khổ sở... Anh vẫn yêu em...

Một giọng hát lạc nhịp truyền tới tai tôi, tôi chăm chú nghe rất lâu mới nhận ra đó là bài “Tĩnh lặng” của Châu Kiệt Luân.

Thật không thể tin nổi là một người luôn trầm tĩnh như Thẩm Khâm Tuyển lại hát hò trong lúc tắm, mà còn hát lạc nhịp nữa chứ. Tôi thấy rất buồn cười, thế là dựa vào cửa phòng tắm nghe anh hát.

Anh không muốn chia tay, sao em còn muốn anh tươi cười như chưa từng xảy ra chuyện gì...

Giọng hát thiết tha, tràn đầy xúc cảm, có lẽ anh đang hát lên chính tâm trạng của mình. Tôi ngẩng đầu nhìn trái tim trên tòa nhà tập đoàn Vinh Uy, ắt hẳn trái tim của chàng trai đang tắm kia đang bị tổn thương sâu sắc.

Không biết qua bao lâu cánh cửa phòng tắm được mở ra, anh hoàn toàn không ngờ tôi đứng gần cửa nên hết hồn, “Em đứng đây làm gì?”

Tôi không nỡ nói giọng hát của anh dở tệ nên lúng túng nói: “Nước sôi rồi, anh muốn uống không?”

Anh không có quần áo để thay nên mặc lại áo sơ mi và quần tây, nhưng không cài hai cúc áo trên cùng làm lộ ra lồng ngực và xương quai xanh ngăm đen rắn chắc.

So với những cơ bắp săn chắc của người mẫu, người đàn ông trước mắt trông có sức sống hơn nhiều, và vô cùng quyến rũ. Tôi rất muốn cởi phăng cái áo của anh, sau đó hướng dẫn các tư thế để chụp ảnh, rồi tưởng tượng đến các cuộn phim đen trắng... Mãi đến khi anh như cười như không hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì, tôi cần dùng phòng tắm.” Tôi chen qua người anh vào phòng tắm rồi đóng sầm cửa lại. Bên ngoài truyền đến tiếng anh dặn dò, “Đừng để vết thương dính nước.”

Tôi cũng không có quần áo để thay nên không tắm mà chỉ rửa mặt qua loa rồi đi ra ngoài. Thẩm Khâm Tuyền ngồi trên sofa, anh đã bật đèn phòng. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, ánh mắt của tôi rơi xuống hai ly nước ấm được đặt trên bàn.

Trong hai chiếc ly thủy tinh trong suốt, mực nước ngang bằng nhau, mặt nước tĩnh lặng. Chúng được đặt gần nhau, tựa như một cặp trời sinh.

Trong chớp mắt, tôi có ảo giác như đây là nhà của tôi, và có... người rất quan trọng với tôi.

Người đó lẳng lẳng nhìn tôi, tựa như đã chờ tôi rất lâu rồi.

Tôi đứng yên cho đến khi lý trí đè nén được cảm xúc mơ hồ ấy mới cúi người lấy một ly nước, không nhìn anh mà nói, “Tôi lên lầu ngủ đây.”

Trên lầu được thiết kế thành phòng ngủ, tôi cuộn chăn nằm trên chiếc nệm êm ái, qua hàng lan can có thể thấy được toàn cảnh phòng khách bên dưới. Tôi nhìn xuống thì thấy Thẩm Khâm Tuyền đang nằm xuống, giơ tay

tắt đèn khiến không gian tối đen như biển sâu vô tận, chỉ tồn tại tiếng hít thở mà thôi.

Trải qua một ngày lo lắng và sợ hãi khiến toàn thân mệt mỏi vô cùng nên tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

“Ông ơi, sao sủi cỏ không ngọt thế?” Tôi nghe thấy giọng của mình, “Cháu muốn ăn sủi cỏ ngọt...”

“Không có loại sủi cỏ ngọt.” Một cậu bé cũng đang nghịch bột với tôi cười, “Ngốc quá.”

“A Tuyển, không được nói em ngốc.”

Tôi không biết rốt cuộc có làm được sủi cỏ ngọt hay không vì hình ảnh đã thay đổi.

Cậu bé đó giận dữ ngồi cạnh tôi, còn tôi thì được một cô xinh đẹp ôm vào lòng, tôi cười với cô, sau đó bỗng nhiên có một thứ mềm mại nhưng cũng rất nặng đè lên người tôi, trước mắt tôi toàn là máu. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết mình không thở nổi, toàn thân cũng không nhúc nhích được...

“Bạch Hi, Bạch Hi. Anh ở đây.” Một giọng nói nam tính nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi, kéo tôi ra khỏi nỗi sợ hãi, “Là mơ thôi, giả thôi. Tỉnh dậy nào.”

Tôi cố gắng mở mắt, nhìn thấy bóng điện trên lầu đang phát sáng, Thẩm Khâm Tuyển ngồi bên giường cúi người ôm tôi, anh liên tục vỗ nhẹ tay vào mặt tôi, đến khi xác định tôi đã tỉnh thì vuốt tóc tôi, anh như trút được gánh nặng, “Ngốc ạ, là mơ thôi.”

Tôi không biết nước mắt đã làm ướt cả khuôn mặt, tôi chỉ kinh ngạc nhìn anh rất lâu, chiếc mũi cao thẳng của anh bị ánh đèn chia làm hai nửa sáng

tôi, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn tôi. Đôi mắt ấy chan chứa sự quan tâm rất dễ nhận ra.

Anh không còn là Thẩm Khâm Tuyển lạnh lùng, điềm tĩnh mà tôi biết.

Tôi bật khóc, ngồi dậy ôm cổ anh, “Anh nói cho em biết đi được không, ngay bây giờ nói cho em biết đi, em mơ thấy anh trai, có cả một người phụ nữ rất đẹp nữa. Sau đó toàn là máu... Anh nói cho em biết đi, chuyện gì đã xảy ra với em?”

Giọng tôi đứt quãng vì khóc, tôi ôm chặt anh giống như anh là khúc gỗ cứu vớt đời tôi.

Anh từ từ giơ tay ôm lại tôi, kề mặt tới gần tôi, cúi đầu tôi: “Có phải em mơ thấy một chiếc xe, ngồi bên trái em là một cậu bé, còn em thì đang ngồi trong lòng của một người phụ nữ trẻ tuổi đúng không?”

Tôi ngừng khóc, muốn buông anh ra để nhìn anh.

Nhưng anh ôm chặt tôi hơn, không để tôi lù ra, “Sau đó, em thấy rất nhiều rất nhiều máu?”

Tôi ngừng thở, nhìn vào bức tường trước mặt, thấy lòng trống rỗng. Tôi gật đầu.

“Cậu bé kia là anh, còn cô ấy... là mẹ em. Lúc xảy ra tai nạn, chúng ta đang ở cùng nhau...”

Anh nói tới đó thì ngừng lại, buông tôi ra rồi cẩn thận quan sát sắc mặt của tôi.

“... Anh nói tiếp đi.” Tôi nghe thấy giọng nói của mình như kẻ mộng du.

“Đau đầu không?” Anh lo lắng nhìn tôi tựa như tôi là quả bom hẹn giờ, “Hay là ngày mai chúng ta nói tiếp nhé?”

“Em rất khỏe.” Tôi nhấn mạnh, “Em muốn nghe.”

Anh ngồi lên giường, hít sâu một hơi rồi nói:

“Em họ Tô, tên khai sinh là Tô Nghiê. Khi đưa em đến viện mồ côi, ông đã đổi tên cho em.

Ba em là đàn em cùng trường của ba mẹ anh khi đi du học, nhỏ hơn hai khóa, sau khi tốt nghiệp thì về làm kiến trúc sư cho Vinh Uy. Lúc ba mẹ anh gặp chuyện không may, ông nội bị đả kích rất lớn, ngành công nghiệp nặng của Vinh Uy bị đình trệ, thậm chí đến mức suýt phá sản, khi đó chú Tô đã dẫn dắt nhân viên công ty làm việc, hơn nữa còn vượt qua được đối thủ cạnh tranh, đặt nền móng vững chắc cho Vinh Uy.

Một thời gian ngắn sau thì chú Tô kết hôn rồi nhanh chóng sinh ra em. Mẹ em biết ba mẹ của anh mất sớm, còn ông nội thì luôn bận rộn nên cô đã chăm sóc anh, xem anh như con ruột của mình. Năm em bốn tuổi, cô chú dẫn chúng ta đến công viên chơi, trên đường đi thì xảy ra tai nạn, bọn họ qua đời trên đường đến bệnh viện.

Lúc đó... Khi chiếc xe kia lao tới, cô đã dùng thân mình để che chắn cho hai chúng ta, lưng của cô bị những mảnh kính đâm vào nhưng cô vẫn luôn ôm chặt chúng ta.”

Giọng của anh nhỏ dần, có lẽ vì đang nhớ lại cảnh tượng thảm khốc đó mà ban đầu giọng của anh rất điềm tĩnh, nhưng càng về sau thì càng trở nên run rẩy.

“Sau đó xe cảnh sát và xe cứu thương tới, bọn họ đưa hai chúng ta ra khỏi xe. Mặt của em dính đầy máu, em cứ chui vào lòng mẹ không chịu ra. Bác sĩ kéo mạnh chúng ta ra rồi đưa đến bệnh viện.

Em không bị thương nhưng cứ khóc mãi, ai dỗ cũng không được. Không ai dám nói cho em biết là cô chú đã qua đời, nhưng em cũng tự hiểu, rồi sau

đó em nín khóc, em trở nên kỳ lạ, không thể nhìn vật gì liên quan đến cô chú, mỗi lần về nhà thì cả người em run lẩy bẩy, không dám mở mắt. Bác sĩ nói em bị đả kích nghiêm trọng, không biết qua bao lâu thì di chứng tinh thần sau tai nạn mới hết. Lúc đó, chỉ cần nhìn thấy thứ gì quen thuộc thì em đều sợ hãi. Bác sĩ đề nghị đưa em đến một nơi xa lạ để tĩnh dưỡng, thế nên ông nội nhờ người đưa em đến thành phố kế bên, có lẽ vì ở đó không có người quen, cũng không có thứ gì quen thuộc nên em không phát bệnh, cũng không khóc. Thịnh thoảng bác sĩ hỏi chuyện về ba mẹ em thì em chỉ lắc đầu không nói gì cả, nhưng bệnh tình giảm bớt rất nhiều.

Sau khi hội chẩn, bác sĩ đề nghị vẫn làm theo phương pháp cũ, đó là để em sống ở nơi hoàn toàn xa lạ, như thế thì có thể em sẽ tự khỏi bệnh.

Cân nhắc rất nhiều nơi, cuối cùng ông nội chọn thành phố Thịnh Hải, hoàn cảnh ở đó rất tốt, gần biển, cũng gần thành phố này nên ông quyết định đưa em đến đó. Khi đến đó, tình trạng của em càng ngày càng tiến triển tốt, bác sĩ nói vì chịu cú sốc khi còn quá nhỏ nên di chứng tinh thần rất trầm trọng, hoàn cảnh mới rất có lợi để em tự khỏi bệnh. Vì thế... em dần quên hết mọi chuyện.”

“Bây giờ em đã khôi phục trí nhớ, tuy chỉ là những hình ảnh rời rạc.” Anh nắm chặt tay tôi, “Đó là toàn bộ những gì anh gạt em.”

Tôi bật ngồi thẳng dậy, đưa tay nhéo mạnh má mình. Khi cơn đau truyền tới, tôi mới nhăn mặt buông tay, lầm bầm: “Không phải mơ ư?”

Còn anh dựa vào đầu giường nhìn hành động ngốc nghếch của tôi, ánh mắt sâu thẳm.

Là thật... Là thật.

Tôi lão đảo bò xuống giường, cúi đầu nói: “Đưa em đi gặp họ đi.”

Anh nhìn tôi, trả lời không chút đắn đo, “Được.”

Anh lấy áo khoác choàng lên người tôi, kéo tôi đi ra ngoài. Trong bóng đêm, tiếng bước chân của chúng tôi vang lên rõ ràng, từng bước từng bước, như đang bước về quá khứ.

Vì rất khuya rồi nên đường phố vắng tanh, chỉ có xe của chúng tôi chạy băng băng trên đường. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh lái xe nhanh đến thế, tôi mở hé cửa sổ, nheo mắt nhìn khung cảnh lướt qua vun vút bên ngoài. Những cột đèn đường thẳng tắp, ánh đèn nối dài như đến tận cùng. Một cơn gió thổi mạnh qua làm mũi tôi hơi rát, tôi nghe trong không khí thoang thoảng mùi thuốc lá mà tôi thích.

Nghĩa trang nằm ở phía nam thành phố, từng khoảnh đất ngủ yên trong bóng tối, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua mang theo bụi bặm. Tôi xuống xe, ba mẹ tôi đang nằm ở bên trong bức tường trắng thấp đó sao?

Như nhìn thấu sự sợ hãi của tôi, anh đi vòng qua đầu xe đến trước mặt tôi, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Chúng ta vào thôi.”

Tôi cố gắng cười với anh, tay trái để ra sau lưng nắm chặt lại, đầu ngón tay lạnh ngắt vì sợ.

Anh không nói gì nữa mà tách bàn tay tôi ra rồi nắm chặt, dắt tôi vào nghĩa trang.

Tôi đi theo anh, lòng bàn tay khô ráo ấm áp của anh khiến tôi can đảm hơn nhiều. Anh dừng lại, tôi cố gắng bình tĩnh nhìn phần mộ.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người thân của mình.

Họ y như trong tưởng tượng của tôi. Ba gầy, tóc rối bù, nhưng trông như một người hùng, còn mẹ giống như trong ký ức ít ỏi của tôi, mẹ rất đẹp, mái tóc đen dài, khóe mắt cong cong, nụ cười ấm áp.

“Ba, mẹ...” Lần đầu tiên được gọi ba mẹ sao mà ghen ngào, “Con xin lỗi, con quên mát ba mẹ bao nhiêu năm nay.”

Nước mắt rơi càng lúc càng nhanh, tôi ngồi thụp xuống, cố gắng che miệng lại, rất sợ sẽ khóc thành tiếng. Anh đứng bên cạnh tôi, vẫn không nói gì mà cúi người đưa khăn tay cho tôi, sau đó đi xa ra một khoảng.

Chiếc khăn có mùi hương cỏ thoang thoảng. Theo từng tiếng nấc, không khí trong đầu tôi như bị rút dần đi, chỉ còn lại khoảng không.

Song, từng câu từng chữ mà Thẩm Khâm Tuyền đã nói với tôi vẫn như in đậm tại nơi rỗng không đó. Tôi nhớ lại cảnh tượng ấy.

“Ba, con muốn chơi trò xe đung.”

Mẹ ôm tôi vào lồng ngực ấm áp, nói với Thẩm Khâm Tuyền: “A Tuyền, lát nữa cháu chơi cùng Nghiênn Nghiênn nhé.”

“Cháu không chơi đâu, lần nào em ấy thua cũng khóc.”

“Em cũng không thèm chơi với anh đâu.”

Ba đang lái xe thì quay lại nhìn chúng tôi, chính lúc đó tôi nghe thấy tiếng phanh gấp chói tai, mặt đường rải nhựa hằn vết bánh xe, mẹ nhào qua che cho tôi và Thẩm Khâm Tuyền...

Trên cổ, trên mặt tôi có gì đó dính dính ướt ướt...

Đó là máu của mẹ!

Anh không lừa tôi, ba mẹ của tôi rất yêu thương tôi, còn tôi lại quên mất họ suốt bấy lâu nay.

Đến khi kiệt sức vì khóc, chiếc khăn tay cũng đã ướt đẫm thì tôi mới vịn đầu gối từ từ đứng dậy.

Hai chân tê rần, tôi quay đầu thì thấy cách đó không xa, Thẩm Khâm Tuyên đứng quay lưng về phía tôi, một chấm đỏ lóe sáng nơi ngón tay anh. Tôi không gọi anh mà lấy khăn giấy từ trong túi ra định lau sạch bia mộ.

Lúc cúi người xuống mới nhận ra tấm bia rất sạch, cỏ ở hai bên cũng đã được dọn sạch sẽ. Tôi ngẩn người, tay vẫn giơ ra.

“Anh thường đến thăm cô chú.” Anh vỗ nhẹ vai tôi, “Thăm xong rồi, chúng ta về nhé?”

Tôi lau nước mắt gạt đầu, được anh nắm tay dẫn đi.

Vừa đi vừa ngoảnh đầu lại, phần mộ càng lúc càng nhỏ, tôi có cảm giác rất khó tả.

Rõ ràng gió đêm rất lạnh, nhưng lại thấy sao mà ấm quá.

Tôi vẫn không thể ăn cơm do mẹ nấu, không thể nghe tiếng ba gọi mình, nhưng tôi đã từng có những điều đó. Lúc này, tôi đã dần có lại sức, “Cảm ơn anh.”

Anh dừng lại nhìn tôi, bỗng nhiên nở nụ cười rất tươi.

Anh cười rất đẹp, không chút kiêu ngạo, anh của lúc này là một Thẩm Khâm Tuyên xa lạ mà tôi đã từng quen.

Vành mắt tôi đỏ ửng, anh cười nhẹ, khẽ kéo tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Lúc trước có rất nhiều lần muốn nói cho em biết nhưng anh sợ em như hồi bé, không nhận ra ai cả...”

“Em hiểu.”

“Cô chú qua đời cũng không sao.” Anh khẽ vuốt tóc tôi, “Anh ở đây, luôn luôn ở đây.”

Trong vòng tay của anh, tôi bình tĩnh trở lại. Trên đường về, tôi có cảm giác như vừa bước qua cánh cửa sinh tử. Tựa lưng vào ghế, tôi nghĩ đến chấm đỏ ban nãy thì quay đầu, “Cho em một liều thuốc được không?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, nói dứt khoát, “Không có.”

“Rõ ràng em thấy anh hút thuốc mà.” Tôi xoa mi tâm, cố gắng làm mình tỉnh táo, “Trong xe cũng có mùi thuốc lá, anh cũng hút thuốc đúng không?”

“Ngủ một chút đi.” Anh có vẻ lúng túng, “Đừng đòi hút thuốc mãi thế.”

Chẳng phải bây giờ anh đã không còn tư cách nói thế rồi sao? Tôi nhăn mày, “Anh lại quay trở về với Thẩm Khâm Tuyên mà em biết đấy hả?”

Xe nhẹ nhàng chạy trên đường, hình như đã giảm tốc độ, mắt tôi dần khép lại, cuối cùng cũng không nghe thấy anh trả lời.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 7-3: Tôi là ai? 3

Edit: Sa

Tuy cả đêm không ngủ nhưng hôm sau tôi vẫn tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học. Tôi nằm trên giường nhìn ra bên ngoài thì phát hiện rèm cửa được kéo kín mít làm ánh sáng không lọt vào phòng nên tôi không đoán được đã mấy giờ rồi.

Tôi với lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, khi nhìn thấy con số mà kim giờ chỉ vào thì lập tức bật dậy.

Tôi vào phòng tắm vừa đánh răng vừa suy nghĩ những việc cần làm. Hôm nay phải chọn đề tài cho số báo sau, đi mua điện thoại, rồi làm lại sim... Thời gian vừa rồi có quá nhiều việc xảy ra, bất kể tôi là Bạch Hi hay Tô Nghiên thì tôi cũng chỉ có thể đứng yên đón nhận từng cơn bão táp. Vỗ nước lạnh lên mặt, nhìn gương mặt mờ mờ trong gương, tôi bất giác cảm thấy mình như con lật đật, cho dù thế gian có biến đổi thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần tôi còn làm việc là tôi sẽ không bao giờ gục ngã, tôi vẫn là Bạch Hi.

Lau mặt xong rồi ra phòng khách, trên bàn có cái hộp nhỏ đê lên một mẫu giấy.

Trong tủ lạnh có cháo, hâm lại rồi ăn; nhớ đi làm lại số điện thoại để liên lạc.

Ký tên là “A Tuyên”.

Có dòng nước ấm từ từ chảy qua tim.

Bây giờ là mười giờ, có lẽ anh dậy rất sớm, chuẩn bị đồ ăn cho tôi rồi mới về nhà thay quần áo đi làm. Anh cũng thức cả đêm mà vẫn có thể đi làm như bình thường, quả nhiên luôn là Thẩm Khâm Tuyên mà tôi biết.

Dĩ nhiên lúc này tôi không hề biết bên ngoài kia, thế giới đã nổ tung như thế nào.

Tôi đứng ở cửa hàng điện thoại, vừa nhét sim vào điện thoại mới thì tiếng chuông điện thoại réo vang như nước tràn đê. Tôi luống cuống tay chân mở ra xem, toàn là thông báo có cuộc gọi nhờ và tin nhắn. Có khoảng ba mươi cuộc gọi từ Thẩm Khâm Tuyên, thời gian là sau khi tôi xảy ra tai nạn vào hôm qua.

Kéo xuống phía dưới còn có cuộc gọi từ Mạch Trăn Đông và Tần Mâu, cùng với một số lạ.

Chữ ký Lý Hân, chỉ viết mấy dòng ngắn ngủi mà có rất nhiều dấu chấm than làm tôi nhìn mà giật mình.

Hai người đang ở đâu? Mau lết xác về đây!!!!!!

Tôi không hiểu chị ta có ý gì, đang do dự có nên nhắn trả lời lại hay không thì chuông điện thoại vang lên, là Mạch Trăn Đông gọi tới.

Tôi nghe máy, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Mạch Trăn Đông mắng: “Bạch Hi, em làm cái quái gì thế? Anh mặc kệ chuyện của Thẩm Khâm Tuyên và Tần Mâu, nhưng sao em cũng dính vào?”

Tôi ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì, anh ấy nghĩ tôi chột dạ, nói tiếp: “Hôm qua, trong tiệc đính hôn, Tần Mâu và tất cả khách khứa đợi

đến hai, ba tiếng đồng hồ nhưng mãi mà cậu ta vẫn không xuất hiện, là vì đi tìm em đúng không? Hai người luôn ở cùng nhau đêm qua đúng không?”

Tôi mơ hồ, đâu phải như mọi người nghĩ. Tôi gặp tai nạn giao thông, không biết vì sao Thẩm Khâm Tuyền lại biết rồi chạy tới tìm tôi... Nhưng anh nói lễ đính hôn đã bị hủy bỏ rồi mà.

“Em đang ở đâu?” Anh ấy thấy tôi không nói gì thì hỏi, “Về chưa?”

“Rồi, em định đến công ty họp chọn chủ đề.”

“Đừng đến công ty!” Anh ấy hét lên, “Có mấy phóng viên đã biết thân phận của em rồi, Thẩm Khâm Tuyền có ở cạnh em không?”

“Không có.” Tôi cố gắng giải thích, “Em không bỏ trốn với anh ấy, chuyện anh ấy và Tần Mâu hủy lễ đính hôn không liên quan gì đến em cả, thật đấy.”

“Tóm lại là em đừng tới công ty. Anh đang có việc nên không ra ngoài được, lát nữa sẽ đi tìm em, em tìm chỗ nào trốn đi.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi như lọt vào sương mù, cảm thấy anh ấy chỉ đùa thôi, nhưng thực tế lại không như tôi nghĩ, tôi lên mạng thì thấy ngay tin được chú ý nhất là: Nghi ngờ vị hôn phu bỏ trốn, giấc mộng gả vào nhà giàu của Tần Mâu tan vỡ.

Tôi lướt nhanh bài báo, nội dung đại khái là rất đồng cảm với Tần Mâu, mắng Thẩm Khâm Tuyền phụ tình bạc nghĩa, thậm chí cuối bài còn có “người biết rõ nội tình” nói “Người thứ ba quen nhà trai lúc chụp hình cưới cho hai người, đang làm việc cho một tòa soạn nổi tiếng.”

“Nói về mình đó hả?” Tôi dở khóc dở cười đứng ở cửa, nhất thời không biết nên đi đâu, ngay sau đó Thẩm Khâm Tuyền gọi đến, “Bạch Hi, hôm nay em đừng đi đâu cả, cứ ở nhà nhé.”

Một điều kỳ lạ là tôi cảm nhận được sự thay đổi trong quan hệ của chúng tôi. Anh nói xong, qua một lúc vẫn không thấy tôi đáp lại thì lo lắng hỏi, “Em có sao không?”

“Anh có biết là cả thế giới đều cho rằng em là kẻ thứ ba chen vào giữa hai người không?”

Tôi và anh từng “hẹn hò”. Tôi từng tỏ tình với anh, anh bỏ lễ đính hôn để đi tìm tôi... Mỗi một việc đều có thật, nhưng chúng tôi hoàn toàn trong sạch, chúng tôi đều hiểu rõ.

Nhưng điều đó rất giống đối trá, còn tôi thì không có gì để nói, cũng không thể giải thích.

“Em về nhà trước nhé, xong việc anh sẽ về giải thích với em.” Anh bình tĩnh nói, “Bạch Hi, em hãy tin anh, anh sẽ không làm tổn thương em đâu.”

Điện thoại liên tục nhận được tin nhắn, toàn là số lạ, đều gọi tôi là “cô Bạch” rồi hỏi những chuyện liên quan đến “bỏ trốn”.

Tôi gửi tin nhắn xin nghỉ phép cho công ty rồi tắt máy mà không đợi hồi âm, sau đó vội vã đón xe về phòng trọ.

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, cả thành phố âm u, không có tia nắng nào. Tôi nhìn tòa nhà cao chót vót ở gần đó, biết rằng anh đang ở đó, chỉ cách chỗ tôi vài trăm mét. Sau đêm qua, quan hệ của chúng tôi lại càng thêm rối rắm.

Cốc nước ấm trong tay đã hoàn toàn lạnh ngắt, tôi nghe được tiếng động ngoài cửa.

Thẩm Khâm Tuyền mở cửa đi vào, thấy tôi ngoan ngoãn ngồi trên sofa thì thở phào nhẹ nhõm, tiện tay ném áo vest lên sofa rồi kéo một cái ghế đến ngồi gần tôi, dè dặt hỏi: “Em có ổn không?”

“Em có rất nhiều chuyện không hiểu.” Tôi đưa cho anh tờ báo đã mua ở dưới lầu “Sao truyền thông lại biết những chuyện này?”

Anh im lặng nhận lấy tờ báo, mặt mày xoa mi tâm, “Đây là chuyện của anh và cô ấy, xin lỗi đã kéo em vào. Anh sẽ xử lý tốt.”

Tôi nghĩ đến việc anh vội vàng chạy đi tìm tôi rồi lại thức suốt cả đêm, đôi mắt sâu thẳm như càn sâu hun hút. Tôi thở dài, thả lỏng nét mặt, “Anh... nói cho em biết được không?”

“Chắc là đoàn đội truyền thông của Tần Mâu viết bản thảo.” Anh nhìn sang chỗ khác, nói chậm rãi, “Buổi lễ đính hôn bị hủy bỏ đột ngột quá, cô ấy mời rất nhiều người trong giới, hành động của anh khiến bọn anh trở tay không kịp... Hơn nữa hôm qua đúng là xảy ra chuyện đột ngột, anh gấp quá...” Anh mất tự nhiên nhìn tôi, nói, “Tóm lại là lỗi của anh nên anh hiểu việc họ đổ hết tất cả lên người anh.”

“Nhưng anh thực sự không nghĩ họ lại làm thế với em, có lẽ là muốn trả thù.” Thẩm Khâm Tuyên mấp máy môi, ánh mắt lạnh lẽo.

“Cô ấy biết giữa chúng ta không hề có chuyện gì đúng không?” Tôi lắp bắp, sau chuyện tối qua, có rất nhiều sự việc khó hiểu dần trở nên dễ hiểu, ví dụ như tôi nghĩ một người thông minh và điềm tĩnh như Thẩm Khâm Tuyên sẽ không bao giờ “thuê” bạn gái để đả kích Tần Mâu, ép cô ấy về lại với mình.

Tôi thấy đôi lông mi dài của anh khẽ rung, giọng nói trầm tĩnh, “Đúng vậy. Từ đầu đến cuối, chuyện của anh và cô ấy không liên quan gì tới người khác.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh, “Vậy nên việc anh nhờ em giả làm bạn gái anh chỉ là một cái cớ mà thôi.”

“Anh chỉ muốn biết em sống thế nào thôi...” Gương mặt đẹp trai của anh bỗng nhiên hơi co quắp, “Nhưng nếu đột ngột tiếp cận em thì anh sợ em sẽ nghi ngờ...”

“Lần em bị đánh rớt phỏng vấn cũng là do anh bảo bọn họ tuyển em?” Tôi nhớ đến thái độ và lời nói của HR lâu năm trong lần tôi được tuyển dụng thì cười khở.

Anh không phủ nhận mà thẳng thắn nói: “Lúc em tới phỏng vấn thì anh có thấy.”

“Từ nhỏ đến lớn, luôn có người tốt bụng giúp đỡ em nhưng không chịu tiết lộ thân phận của mình. Em cứ nghĩ đứa trẻ nào ở viện mồ côi Thịnh Hải đều như vậy.”

Đôi mắt anh dịu dàng vô hạn, “Anh vẫn còn giữ những bức thư mà em gửi.”

Rất tự nhiên, rõ ràng là anh không yêu tôi nhưng cứ luôn đưa ra những “nguyên tắc sống” cho tôi, đó đều xuất phát từ sự quan tâm của một người anh dành cho em gái mình tuy không thể đến gần suốt gần hai mươi năm. Tôi rất cảm kích tấm lòng của anh. Nhưng tận sâu trong đáy lòng, khi màn sương mù bị phá tan, tôi cảm thấy vô cùng mất mát.

Cảm giác mất mát ấy rất phức tạp, phức tạp như quan hệ của chúng tôi khiến tôi không dám nghĩ nhiều. Tôi ngồi yên đó, nghe giọng nói điềm tĩnh của anh khi hỏi tôi: “Bạch Hi, em có thấy con người rất kỳ lạ không? Rõ ràng em biết người đó rất lâu rồi, nhưng kết quả là em nhận ra mình không hề biết chút gì về người đó.”

Tôi không hỏi rõ, chỉ đáp lại, “Biết rất lâu nhưng vẫn là người xa lạ... Đó là vì anh ta không muốn tìm hiểu về người đó thôi.”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời của anh nhìn tôi ẩn chứa điều gì đó mà tôi không hiểu. Anh im lặng hồi lâu mới trả lời tôi: “Cũng có thể là do anh ta không dám đến gần để tìm hiểu về người kia.”

“Uhm... rất cuộc là... tại sao anh lại chia tay Tần Mâu?”

Anh nhếch môi cười, giơ tay vuốt tóc tôi, “Cô nhóc, em không hiểu đâu.”

Sao tôi lại không hiểu chứ, tôi cũng đã yêu đơn phương, đã thất tình, đã đau khổ. Nhưng anh không muốn nói thì thôi vậy. Hơn nữa bây giờ tôi còn có chuyện phải lo nữa.

Tôi nhìn anh, chau mày nói: “Em không đi làm được, thầy bảo thời gian này em đừng tới tòa soạn.”

Tôi nhận thấy nụ cười của anh vụt tắt, nói với vẻ khó chịu: “Hôm nay em liên lạc với Mạch Trần Đông?”

“Vâng.” Tôi chợt nhớ lát nữa Lão Mạch sẽ đến tìm tôi nên vội vàng lấy điện thoại ra, còn chưa kịp mở màn hình khóa thì bị anh giật mất.

Anh cười lạnh lùng, ánh mắt u ám, “Bạch Hi, anh đã bảo em đừng qua lại với anh ta cơ mà.”

“Cho dù anh là anh của em thì cũng không có quyền cấm em qua lại với ai.” Tôi bình tĩnh nói.

Anh ngẩn người, có lẽ rất tức giận nhưng vẫn kiềm chế, kéo tôi đứng lên.

“Gì thế?”

Anh kéo tôi ra khỏi nhà rồi tiến vào thang máy, khi xuống bãi đỗ xe anh mới nói: “Với tư cách là anh của em, anh sẽ tặng em một món quà.”

Hoàng hôn, xe chạy trên cầu, từ đây có thể nhìn rõ mặt trời dần khuất bóng, chỉ để lại một khoảng trời màu cam nơi cuối chân mây.

“Những năm qua anh luôn nhớ em ư?” Tôi ngạc nhiên, hỏi anh.

“Sau khi em thi vào đại học ở đây thì anh thường hay đến trường em. Bạn học này, em không để ý chút nào hết hả?” Thẩm Khâm Tuyển mỉm cười, “Ngày tuyển dụng anh cũng đến.”

“Hả?” Tôi nhớ lại đợt Vinh Uy tuyển dụng, sau vòng làm việc nhóm là vòng phỏng vấn cuối cùng, “Anh biết em nộp đơn?”

Nụ cười của anh càng rạng rỡ hơn, “Hôm đó họ có báo với anh, nói biểu hiện của em rất tốt, có thể nhận vào làm, nhưng đợt hoài mà không thấy em đâu cả, thật là không còn gì để nói.”

Tôi cũng dở khóc dở cười, cứ nghĩ hôm đó mình rất thuận lợi, nào ngờ đằng sau lại có chỗ dựa vững chắc như thế.

“Tất nhiên là bản thân em cũng rất xuất sắc.” Có lẽ nhận thấy sự lúng túng của tôi nên anh chuyển đề tài, “Vinh Uy hợp tác với trường của em tổ chức rất nhiều hoạt động, nhưng anh không thấy em tham gia bao nhiêu.”

Tôi cười xấu hổ, tuy thành tích hồi đi học của tôi rất tốt, nhưng thú thật là tôi chẳng có hứng thú gì với chuyện học hành cả, hồi đó nhịn ăn nhịn uống mua được cái máy ảnh cũ, thế nên thời gian rảnh sau giờ học đều dùng để chụp ảnh.

“Anh còn giữ bảng điểm bốn năm đại học của em, điểm cao lắm.” Về mặt anh rất nghiêm túc, giọng điệu cứ như là phụ huynh trong nhà, “Anh cứ nghĩ em sẽ xuất ngoại.”

“Em cũng muốn đi, nhưng không có tiền. Nhanh chóng tìm việc vẫn thực tế hơn.”

Anh nheo mắt, nhìn tôi bằng vẻ nửa thật nửa giả, mỉm cười, “Thật ra đó cũng là quãng thời gian khó khăn đối với anh, nếu em quyết định ra nước ngoài thì anh sẽ phải nghĩ ra phương án cấp học bổng cho em.”

“Anh không cần phải tốt với em thế đâu.” Tôi nói, “Cho dù trước kia ba mẹ em đã từng chăm sóc anh thì đó cũng là chuyện từ rất lâu rồi.”

Anh cười. Xe đã qua cầu vượt, đường phố im ắng, hàng cây ngô đồng ở hai bên đường tựa như những binh lính đang đứng thẳng, trên các chạc cây đã lú nhú những chồi non. Đường Hoa Sơn được xưng là một trong những con đường giàu có nhất, những ngôi biệt thự kính cổng cao tường san sát nhau, những cây tường vi tạo thành một hàng rào thấp trước nhà, giữa các ngôi nhà còn thỉnh thoảng bắt gặp vài quán cà phê độc đáo. Hồi còn học đại học, tôi và Hứa Trác rất thường tới đây đi dạo, lần nào hai đứa cũng ảo tưởng có thể được sống ở nơi này.

Xe chạy được một đoạn trên đường Hoa Sơn thì dừng lại, Thẩm Khâm Tuyên chỉ vào một ngôi biệt thự rồi ra hiệu bảo tôi xuống xe, còn hỏi: “Còn nhớ không?”

Tôi nhìn tầng lầu của ngôi nhà đằng sau cánh cổng sắt tinh xảo.

Tôi ngơ ngác đứng ngoài cổng, đột nhiên nghĩ khi mở cánh cổng ra sẽ là một cái sân nho nhỏ, có xích đu, có vườn hoa, tuy không mọc gòn gàng nhưng tràn đầy sức sống.

Thẩm Khâm Tuyên lấy chìa khóa mở cổng, tôi nhìn theo khe hở giữa hai cánh cửa đang dần mở rộng, cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng đúng như tôi nghĩ. Bóng anh đổ dài trên mặt đất, gương mặt mơ hồ vì đứng ngược sáng, còn giọng nói thì ấm áp như gió xuân, “Chào mừng em về nhà.”

Sàn nhà được lát bằng gỗ, phòng khách rất rộng, sofa được bao phủ bằng lớp vải trắng, rèm cửa màu xanh khê lay động bởi cơn gió chiều bên ngoài

cửa sổ chỉ được đóng một nửa, còn cái ghế bị chõng lên bàn ăn đã nói lên rằng nơi này không có ai ở rất lâu rồi.

“Nhà em?” Tôi đứng ở phòng khách, cảm thấy rất khó tin.

Anh nhét cà vạt vào trong kẻ hở giữa hai cúc áo. Anh đang mặc áo sơ mi và quần tây đơn giản, hai bên tóc mai khẽ rối, đôi chân dài thẳng tắp. Tôi nhìn anh với vẻ ngạc nhiên khi anh bật đèn lên, lấy cái ghế từ trên bàn ăn xuống, ngoảnh đầu hỏi tôi: “Thế này giống nhà chưa?”

Tôi ngồi xuống bàn ăn, rồi đi xung quanh nhìn trái ngó phải, sau đó phẩn khích chạy lên lầu khiến sàn gỗ kêu ầm ầm, có lẽ ai mà nghe tiếng động đó thì sẽ xót sần lắm.

Tôi đẩy từng cánh cửa phòng ra, thăm suy đoán đây là phòng của ba mẹ, kia là đồ của mình. Phải chăng ba mẹ đã từng ôm tôi vào một đêm hè mát mẻ sáng trăng bên ngoài ban công?

Sau khi dạo một vòng trên lầu, tôi hài lòng đi xuống phòng khách thì thấy Thẩm Khâm Tuyền đang ngồi trên sofa khẽ ngẩng đầu nhìn tôi, nhướn mày cười, “Thế nào? Thấy quen không?”

“Hồi đại học em có đi dạo khu này, lúc đó còn nói với bạn là sẽ thật hạnh phúc nếu được ở đây nữa.” Tôi cười đến cong cả mắt, “Mỗi ngày đều được ngủ trong căn phòng hướng nam, mở mắt là có thể nhìn thấy hàng cây ngô đồng ở bên ngoài cửa sổ. Sau đó em đi đến quán cà phê gần đây ăn sáng, tùy thích chụp ảnh trên con đường thông thoáng này.”

“Anh sẽ cho dọn dẹp lại, chủ nhật này là em có thể dọn về ở.” Anh giơ tay vỗ vai tôi an ủi, đáy mắt ngập tràn cảm xúc kỳ lạ, “Bạch Hi, thật ra cô chú đã để lại cho em rất nhiều thứ.”

Tôi buồn bã. Tôi biết họ cho tôi rất nhiều, nhưng mà, nếu như... có thể nhớ hết tất cả mọi chuyện thì sẽ tốt hơn. Nhưng điều đó quá xa xỉ, mũi tôi

cay cay, nói nhỏ, “Em biết. Em rất vui.”

Khi đi về, xe chạy thẳng đến tầng hầm tòa nhà Vinh Uy.

Chẳng phải ở đây đang là trung tâm cơn bão sao? Mặc dù an ninh nghiêm ngặt nhưng đại sảnh ở tầng trệt đã có rất nhiều phóng viên mai phục ở đó. Tôi ngồi im trên xe mà không chịu xuống, thấy hơi sợ, “Anh đưa em tới đây làm gì?”

Anh tháo dây an toàn ra, trả lời thản nhiên, “Còn có chút chuyện muốn nói với em,”

Đứng trong thang máy, tôi cứ thấp thỏm không yên vì sợ gặp phải đồng nghiệp cũ. Khi cửa thang máy mở ra, tôi nhìn thấy cô thư ký quen thuộc đang điềm tĩnh nhìn tôi, trông không hề bất ngờ chút nào.

“Anh Thâm, đã đặt xong bữa tối rồi.” Ánh mắt của cô ấy dừng trên mặt tôi rồi vô cùng chuyên nghiệp nhìn sang nơi khác, tựa như gặp tôi ở đây là chuyện rất bình thường.

“Ừ. Dem hai ly cà phê vào.” Anh gật nhẹ đầu, “Không có việc gì nữa, cô tan làm đi.”

Quả nhiên trong phòng làm việc của anh đã có bữa tối, là món sủi cảo nhân tôm mà tôi thích nhất, anh bảo tôi ăn đi. Thư ký bưng cà phê vào, qua làn hơi nghi ngút từ bát sủi cảo, tôi nhìn thấy anh uống liền một hơi hết nửa ly. Trước khi về, cô thư ký báo cáo: “Phòng thư ký đã lưu lại lời mời phỏng vấn của các tòa soạn, tất cả đã được gửi vào hộp thư điện tử của anh. Ngoài ra... người đại diện của cô Tần đã gọi điện cho anh.”

Tôi suýt nghẹn nửa con tôm đang ngậm trong miệng, Thâm Khâm Tuyên thản nhiên gật đầu, cứ như chẳng để ý gì đến chuyện đó.

Sau khi cô ấy ra về, anh uống hết nửa ly cà phê còn lại, ngồi im chờ tôi ăn xong, sau đó đẩy cái bát tôi ra một bên, nhướn mày hỏi: “Muốn ăn gì nữa không?”

“No rồi.” Tôi khách sáo từ chối.

“Uống cà phê đi.” Anh chỉ vào cái ly ở bên cạnh tôi, “Anh hy vọng em sẽ bình tĩnh để nghe chuyện mà anh sắp nói.”

Cà phê cho đủ lượng sữa và đường, mùi vị rất đậm đặc, khá giống sô-cô-la. Tôi hợp từng ngụm nhỏ, ngạc nhiên nhìn anh.

Anh thấy tôi đã ăn uống xong rồi thì lấy một tập tài liệu từ trong ngăn kéo ra.

“Cái gì đây?” Tôi nghi hoặc mở nó ra.

Anh không nói gì, tôi đọc nhanh tập tài liệu dày ấy, sau đó thì thấy một cuốn sổ tiết kiệm dành cho tôi.

Tôi nhìn vào con số cuối cùng, nhắm đếm có tất cả bao nhiêu chữ số, bắt đầu từ hàng đơn vị... Khi nhìn lại tên cuốn sổ tiết kiệm lần nữa, tôi hắt hơi một cái.

Anh buồn cười, “Em vui lắm à?”

“Đây là tiền của... em?” Tôi mơ hồ, “Toàn bộ?”

“Toàn bộ.” Anh khẽ mỉm cười, “Nhưng em sẽ còn kinh ngạc hơn khi xem hết mấy giấy tờ này, vì cuốn sổ tiết kiệm này chẳng là gì cả.”

“Lên tới tám chữ số mà chẳng là gì cả?” Tôi giật mình, “Mấy thứ kia là gì?”

“Bạch Hi, trước đây ba em là kỹ sư cấp cao của Vinh Uy, lúc đó chú có tám phần trăm cổ phần.” Anh bình tĩnh nói, “Sau tai nạn, tất nhiên cổ phần sẽ chuyển sang cho em, anh xin lỗi vì đến bây giờ mới nói cho em biết.”

“Tiền trong sổ tiết kiệm là lãi của những năm qua. Tuy thấy nhiều đấy, tiền trong đấy đều là số tiền “chết”. Em cũng biết phải xoay vắn đồng tiền thì nó mới sinh lãi, nhưng vì chưa nhận được sự đồng ý của em nên anh không thể đầu tư giúp em.” Anh cười, “Bây giờ em có thể tự quyết định. Ngoài ra, bắt đầu từ lúc này, em đã trở thành một trong những cổ đông lớn của Vinh Uy.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-1: Vì đó là anh 1

Vì đó là anh,

Những thứ khác đều không quan trọng.

Vì đó là anh,

Em không cần gì nữa.

Edit: Sa

Thẩm Khâm Tuyên biết tôi đang quá sốc nên tiến lại gần vỗ vai an ủi tôi, “Em không hiểu gì cũng không sao đâu, anh đã giúp em liên hệ với luật sư và người quản lý tài sản cho em rồi, sau này cứ ủy thác cho họ xử lý chuyện của cổ đông là được.”

Tôi gật đầu, hỏi anh chuyện dễ hiểu nhất: “Trị giá cổ phần là bao nhiêu?”

Anh bày ra vẻ mặt “Biết ngay là em hỏi thế mà”, chậm rãi nói ra một con số.

Tôi bị sét đánh thêm lần nữa, không ngờ đời này tôi lại trải qua chuyện một đêm thành kẻ giàu như thế này.

“Nhiều tiền quá nhỉ, em định dùng thế nào?” Anh khẽ nhip ngón tay lên bàn, khẽ cười hỏi tôi.

“Trước hết em sẽ quyên góp một ít.” Tôi cân nhắc rồi trả lời.

Anh khẽ nhướn mày, ánh mắt rất dịu dàng, “Vì muốn báo đáp chuyện hồi nhỏ?”

“Không phải. Nếu cùng lúc có được may mắn, tiền bạc, hoặc tình cảm... thì phải biết cho đi, nhưng vậy mới cân bằng được.” Tôi thấy anh tỏ ra đăm chiêu thì bổ sung thêm, “Đó là nguyên tắc sống của em.”

“Ở đâu ra nhiều suy nghĩ lạ lùng thế cơ chứ?” Anh cười, “Tuy đã có người quản lý tài sản nhưng có gì không hiểu thì cứ hỏi anh, mà em cũng phải cân nhắc cẩn thận trước khi đưa ra quyết định. Đây cũng là tâm huyết của ba em, đừng qua loa sơ xài.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

“Muộn rồi, anh gọi người đưa em về.” Anh đứng dậy lấy áo khoác giúp tôi, “Hiện tại dư luận vẫn còn xôn xao lắm, đừng đi đâu đấy.”

Nói thật là tôi rất lo lắng cho anh, nhưng cố không biểu hiện ra mặt. Tôi ôm tài liệu vẫy tay anh, “Anh nhớ nghỉ ngơi sớm nhé, đừng làm việc muộn quá.”

Người đưa tôi về là Tiểu Tạ, chúng tôi đã gặp nhau một lần ở Thịnh Hải.

“Cô Bạch, trán cô không sao chứ?”

“Sao anh biết tôi bị tai nạn?” Tôi ngạc nhiên.

“Lúc đó tôi lái xe theo sau xe khách nên đã báo với anh Thẩm.”

“Không phải anh đã đi trước tôi ư?”

Anh ta cười với tôi qua kính chiếu hậu, nói: “Thật ra lúc gặp cô ở khách sạn thì tôi nhận ra mặt cô nhợt nhạt quá. Anh Thẩm bảo tôi đi theo cô vì sợ

cô gặp chuyện không may.”

Thảo nào anh tới nhanh như vậy. Tôi nghĩ một lát rồi hỏi: “Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết anh tới Thịnh Hải để làm gì được không?”

“Có lẽ không khác suy đoán của cô đâu.” Anh ta cười áy náy, “Kể từ khi cô Bạch được đưa đến viện mồ côi vào lúc năm tuổi, mỗi tháng nhà họ Thẩm đều gửi đến đó một khoản tiền, có lẽ cô cũng biết chuyện này rồi nên mới đến Thịnh Hải hỏi thăm. Khi đó anh Thẩm lo cho cô nên mới bảo tôi đi theo.”

Nói này giờ thì cũng chỉ... đi theo thôi?

Tôi lén trợn mắt, cảm thán: Mình chẳng bao giờ đấu nổi Thẩm Khâm Tuyển cả, thế nên... không cần lo cho anh nữa, vì khi ở trong mưa bom bão đạn thì anh sẽ là người giỏi ứng phó hơn ai hết.

Tôi ghé vào cửa hàng tiện lợi mua hai lon bia rồi mới lên nhà.

Ngồi xuống sofa, tôi khui một lon bia uống mấy hớp rồi mở nguồn điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại đang trong quá trình khởi động, tôi nghĩ tặc lăm là sẽ có rất nhiều số lạ nhắn tin tới hỏi tôi ngọn ngành câu chuyện. Sau một hồi lo lắng thì tôi thấy chẳng có gì phải sợ cả, bây giờ tôi có rất nhiều tiền, cùng lắm thì đi đến nơi không ai quen biết trốn một, hai năm thôi.

Ôm suy nghĩ vớ vẩn đó, tôi đợi một lát thì điện thoại đã khởi động xong, chỉ có một tin nhắn của Mạch Trần Đông: Mở máy thì gọi cho anh.

Tôi lập tức gọi điện cho anh ấy.

Chưa đầy hai tiếng đổ chuông thì thầy đã bắt máy.

Anh ấy không giận dữ như lúc trước mà ôn tồn hỏi tôi: “Đang trốn ở đâu đấy?”

Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại anh ấy: “Ông Mạch là kỹ sư của Vinh Uy đúng không?”

“Sao lại hỏi chuyện này?”

“Anh giúp em hỏi ông xem ông có biết Tô Hường Dương không được không?” Tôi dè dặt hỏi.

“Bạch Hi!” Anh đột ngột gọi tên tôi, dù chỉ qua điện thoại nhưng tôi cũng nhận ra anh ấy đang căng thẳng, “Em hỏi chuyện này để làm gì?”

“Ông ấy là ba em.” Tôi nói nhỏ, “Em vừa mới biết thôi.”

Ở đầu dây bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, “Em biết rồi hả?”

“... Anh cũng biết!” Tôi hít sâu một hơi, “Anh đã gạt em?”

“Chúng ta gặp nhau rồi nói. Bây giờ được không?”

Mạch Trần Đông đỗ xe ở sát lề đường, tôi mở cửa bên ghế phụ lái chui vào xe.

Không khí trong xe yên tĩnh lạ kỳ.

Tôi giận là vì anh ấy đã giấu tôi, còn anh ấy giận cái gì? Nghĩ ngợi một lát, tôi không chịu được nữa nên lên tiếng trước: “Tại sao anh không nói cho em biết?”

Anh ấy nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt không hề thay đổi, “Lý do giống như Thẩm Khâm Tuyền, anh cũng lo em sẽ tái phát bệnh.”

“Cho nên, ngay từ ban đầu, các anh đã biết em là ai?”

“Không.” Anh ấy lắc đầu, “Anh không biết. Anh không biết là... cậu ta lại đi tìm em.”

Mạch Trần Đông lái xe bằng một tay, nheo mắt nhìn tôi, nói: “Anh biết chuyện của ba em, hồi bé chúng ta đã gặp nhau rồi, nhưng do lâu quá nên anh không nhận ra em. Anh cũng không biết... cậu ta luôn dõi theo em.”

Tôi yên lặng lắng nghe, từ tận đáy lòng dâng trào niềm cảm động. Bởi vì Thẩm Khâm Tuyển, với tư cách là một người anh trai, đã làm quá nhiều cho tôi.

“Khi em làm việc ở Vinh Uy, ngày anh gặp em ở nhà họ Thẩm thì mới nhận thấy thái độ của Thẩm Khâm Tuyển đối với em rất kỳ lạ. Anh hỏi nhưng cậu ta không chịu nói. Sau đó nghe cậu ta nói chuyện với trợ lý thì mới biết cậu ta lặng lẽ tìm em về.”

Tôi loáng thoáng nhớ lại lúc Tần Mâu bảo tôi chụp ảnh cưới, Mạch Trần Đông đã cùng Thẩm Khâm Tuyển đi vào phòng sách nói chuyện, khi đó anh ấy nói: “Yêu cô ấy nên mới hành hạ cô ấy như thế?”

Không hiểu sao mà tôi thấy mặt mình nóng bừng. Tôi vội vàng gạt phăng chuyện đó ra khỏi đầu, cố gắng tập trung lắng nghe lời của Mạch Trần Đông.

“Anh nghĩ hành động của cậu ta rất có vấn đề, không ai có thể xác định được tinh thần của em, lỡ như bị kích động...” Giọng anh chậm dần, “Vì thế anh đã nói chuyện riêng với cậu ta mấy lần, trùng hợp là lúc đó em muốn nghỉ việc nên anh nhân cơ hội đó giới thiệu công việc mới cho em, như vậy thì hai đứa mới dần dần xa nhau. Nhưng anh không ngờ Thẩm Khâm Tuyển lại nói cho em biết.”

“Thật ra thì em đã nhớ lại rất nhiều chuyện nên anh ấy mới không giấu được nữa.” Tôi nói nhỏ, “Anh thấy em bây giờ rồi đó, rất tốt đúng không? Em không sao đâu.”

“Bạch Hi, lúc biết được tâm trạng của em bị bất ổn, anh đã đi hỏi bác sĩ, tuy bây giờ không tái phát nhưng nếu gặp chuyện kích thích thì có thể sẽ dẫn đến động kinh. Anh nghĩ, nếu như em không ngại, thì mình đi gặp bác sĩ tâm lý nhé?” Anh nhìn tôi trù mẫm, “Nếu em muốn... quay về với thân phận Tô Nghiê.”

Về với thân phận Tô Nghiê có nghĩa là tôi sẽ có một cuộc sống hoàn toàn khác bây giờ. Có lẽ là do vẫn chưa thích ứng được nên trong khoảng thời gian này, tôi thường xuyên mơ thấy ác mộng, trò chuyện với bác sĩ có khi là ý hay.

Tôi gật đầu nói: “Dạ.”

“Anh có người bạn là bác sĩ tâm lý, vài ngày nữa sẽ đưa em đến chỗ cô ấy.”

“À đúng rồi, anh không hỏi chuyện em xen vào giữa Thẩm Khâm Tuyên và Tần Mâu à?” Tôi cố ý trêu anh.

Thầy liếc xéo tôi một cái, hừ lạnh, “Nếu em không biết gì thì anh còn sợ rằng em tự mình đa tình đấy; nhưng nếu đã biết hết rồi thì dĩ nhiên em cũng hiểu là cậu ta xem em như em gái, thế thì còn chuyện gì nữa đâu?”

Có lý. Tôi cong môi cười, cố gắng làm lơ cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, “Thầy đã hỏi xong chưa? Em về được chưa?”

“Khoan đã.” Anh ấy bỗng kéo tôi lại, tôi chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông này lại nghiêm túc như lúc này.

“Bạch Hi, em tuyệt đối đừng xen vào chuyện giữa Thẩm Khâm Tuyên và Tần Mâu. Anh tin là bọn em không có gì, nhưng nếu có người tới tìm em, khiêu khích em thì em cũng phải nhin nhé. Về phía tòa soạn thì anh sẽ giúp em xin nghỉ việc, em cứ nghỉ ngơi một thời gian đi, khi nào mọi chuyện êm xuôi thì đến chỗ anh làm.”

Giọng điệu của anh làm tôi thấy sợ, bồn chồn hỏi: “Nghiem trọng đến thế hả? Không đến mức đó chứ?”

“Chỉ có Thẩm Khâm Tuyền mới giúp em thoát khỏi mớ bòng bong này. Em cứ yên lặng chờ xem tình hình thế nào đi, đừng làm gì hết.”

“Cùng lắm thì Tần Mâu cũng chỉ giận Thẩm Khâm Tuyền hủy hôn thôi mà.” Tôi suy nghĩ một lúc, “Đâu đến mức không quay lại được với nhau đâu.”

“Nếu có thể quay lại thì phòng làm việc của Tần Mâu đã không hành động quyết liệt như vậy rồi, biết em rất quan trọng đối với Thẩm Khâm Tuyền mà còn dám kéo em xuống nước. Phim mới của cô ta là do Thẩm Khâm Tuyền đầu tư đấy. Cô ta đã dám làm thế thì em nghĩ chỉ là hờn dỗi bình thường thôi hả?”

Tôi chưa từng nghĩ chuyện sẽ thành ra thế này nên không biết phải nói gì.

Anh ấy cười ảm đạm, “Vũng nước này sâu lắm.”

Chỉ trong một ngày mà tôi phải tiếp nhận quá nhiều thông tin. Về đến nhà, tôi nằm lên giường, cầm điện thoại mở QQ. Ảnh đại diện của Lộ Lộ còn sáng, QQ thông báo có tin nhắn, tôi nhấn vào.

“Có ở đó không? Tâm trạng sao rồi? Biết sớm thì đã nghỉ việc với cậu rồi.

“?”

“Lúc đó có công ty săn đầu người tìm tớ nhưng tớ từ chối! ~~o(>_<)o~~ Ai biết sẽ có ngày thê thảm như bây giờ.”

“Cậu làm sao?”

“Tập đoàn muốn giảm biên chế, bây giờ ai cũng hoang mang hết, nghe nói sẽ cắt giảm nhân viên trẻ tuổi.”

“Sao vậy được! Tại sao Vinh Uy lại muốn giảm biên chế? Đang yên đang lành mà.”

“... Bảo đảm là cậu không thèm xem tin tức tài chính và kinh tế nè. Anh Thẩm đang tranh chấp với tập đoàn QL ở Pháp, bên QL muốn mua Vinh Uy từ lâu rồi. QL chất vấn vụ nhân viên của Vinh Uy, liên tục gây sức ép lên các cổ đông. Nghe đồn từ tầng làm việc của tổng giám đốc là ông Thẩm không cho đưng tới các nhân viên từ bốn mươi lăm tuổi trở lên, đó chẳng phải sẽ nhắm vào bọn tớ ư? T_T”

“Thẩm Khâm Tuyển có tỏ thái độ gì không?”

“Tớ nghe Lão Đại nói là lần này anh Thẩm cười hổ khó xuống. Một khi đã giảm biên chế thì sẽ mất lòng nhân viên, còn không giảm thì sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của bên đầu tư... Chắc sẽ đưa ra quyết định nhanh thôi. À đúng rồi, cậu có đọc báo không? Anh ấy hủy hôn đấy... Vừa xuất hiện trên trang đầu báo tài chính và kinh tế, vừa lên trang đầu báo giải trí... Anh ấy xui ghê nơi.”

“...”

Lộ Lộ và tôi trò chuyện thêm một lúc rồi log out. Tôi không ngủ ngay mà nằm trên giường tìm tin về Vinh Uy, ra tới mấy ngàn kết quả tìm kiếm. Hồi đại học tôi có học môn tài chính, vì đã lâu không tiếp xúc nên tôi chỉ hiểu là sự kiện giảm biên chế của Vinh Uy là do QL giật dây, Thẩm Khâm Tuyển đang tranh chấp cổ phần cùng tập đoàn QL.

Ngay từ khi gầy dựng sự nghiệp, ông cụ Thẩm đã rất táo bạo khi muốn tấn công ra thị trường quốc tế nên đã hùn vốn cùng QL. Ngày nay, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Khâm Tuyển, Vinh Uy đã lớn mạnh hơn rất nhiều, nên

có thể thấy được mục đích phân tranh cuối cùng là giành quyền điều hành tuyệt đối của Vinh Uy.

Tôi ngẩng đầu nhìn tòa nhà Vinh Uy bên ngoài cửa sổ, ở đó còn một phòng đang sáng đèn, tôi biết anh đang tăng ca trong căn phòng ấy. Cho dù một mình đối mặt với cảnh khốn cùng, con người ấy vẫn không hề tỏ ra yếu thế.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-2: Vì đó là anh 2

Edit: Sa

Ngày hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhìn trên màn hình thấy đó là số của Tần Mâu thì tôi tỉnh hẳn. Tôi nghe lời Lão Mạch dặn hôm qua là có chết cũng không nghe điện thoại, cuối cùng cô ấy gửi tin nhắn cho tôi: “Tôi biết cô về rồi, có chuyện muốn nói với cô.”

Tôi mặc kệ, bưng bánh bao và sữa tươi ngồi xuống sofa vừa ăn vừa xem tivi.

Trên kênh giải trí, các phóng viên tranh nhau đặt câu hỏi cho An Úy Nhiên trong buổi họp báo phim. Nhưng họ toàn hỏi những câu xoay quanh vấn đề Tần Mâu không xuất hiện tại buổi họp báo khiến đạo diễn An mất hứng, bà đáp qua loa vài câu rồi bỏ đi, để lại hiện trường cho nam chính giải quyết. Tôi chuyển kênh thì thấy tin các phóng viên đang đứng dưới tòa nhà Vinh Uy muốn phỏng vấn tổng giám đốc nhưng bị từ chối.

Kỳ lạ là chỉ trong một đêm, các tin tức đã thay đổi so với ngày hôm qua, không ai nhắc tới “người thứ ba” nữa, giống như tin đó đã bị chôn vùi.

Có lẽ đúng như Mạch Trăn Đông nói, Thẩm Khâm Tuyển đã kéo tôi ra khỏi mớ lộn xộn này... với lập trường của một người anh trai.

Tuy chỉ mới không gặp nhau một đêm thôi nhưng tôi rất muốn gọi điện cho Thẩm Khâm Tuyển để hỏi anh đang làm gì, nhưng do dự mãi, cuối

cùng vẫn cất điện thoại đi.

Lão Mạch gửi tin nhắn báo đã đặt lịch hẹn cho tôi với giáo sư tâm lý. Tôi nhìn đồng hồ rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Giải quyết bữa trưa ở cửa hàng Mc Donald dưới lầu, lúc gọi món, phục vụ tươi cười hỏi tôi: “Chị có muốn thử món hamburger mới của tiệm chúng em không?”

Người giàu có gọi hai phần, ăn một phần rồi vứt một phần không nhỉ?

“Chị ơi... Chị ơi?”

Tôi định thần, “À, được.”

Bưng khay thức ăn ngồi ở góc quán ăn, nơi có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, vì đã qua bữa trưa nên ngoài đường và cả trong quán ăn đều vắng người. Tôi ngoạm một miếng lớn hamburger, sau lưng đột nhiên có người gọi “Cô Bạch”.

Miếng thịt thơm phức vẫn còn được ngậm trong miệng, tôi nhìn người đẹp trước mắt, hô hấp chậm lại, sau đó thì bị nghẹn.

Người xui xẻo thì đến uống nước cũng bị giắt răng, huống chi còn là miếng thịt lớn thế này.

Khó khăn lắm mới bình ổn được hô hấp, Tần Mâu đã đứng trước bàn tôi. Mấy ngày không gặp, cô ấy gầy đi nhiều, tuy trang điểm kỹ lưỡng nhưng vẫn nhận ra sự tiêu tụy, đôi mắt sống động thường ngày lúc này đang hằn tơ máu, giống như không ngủ đủ giấc.

“Sao cô biết tôi ở đây?” Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy.

Cô ấy khẽ mỉm cười với tôi, “Tôi ngồi đây được không?”

Tôi nói không thì có tác dụng không?

Tôi thâm than trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn tươi cười, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Tại sao cô không muốn gặp tôi?” Cô ấy ngời thẳng lưng, giọng nói nhẹ nhàng êm ái, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi, trông cứ như mấy con vật đang tỏ ra vô tội.

Nếu đã nói với truyền thông tôi là “kẻ thứ ba” thì tôi thà nghe cô ta mắng mỏ, chỉ trích còn hơn là ra vẻ đáng thương như thế này.

“Tại sao cô lại muốn gặp tôi?” Tôi hỏi ngược lại, “Tôi nghĩ hẳn cô và Thẩm Khâm Tuyền đều hiểu rõ chuyện giữa hai người, liên quan gì tới tôi chứ?”

Có lẽ vì chưa bao giờ thấy tôi dùng giọng điệu đó nói chuyện với mình nên cô ta ngẩn người, ngay sau đó thì thái độ thay đổi rất thần kỳ.

Nếu vừa nãy còn tỏ ra thân thiết thì bây giờ đã giơ đao vung kiếm.

Nụ cười thân thiện vụt mất khỏi gương mặt, cô ta nói: “Giữa chúng tôi chính là cô. Nếu cô không xuất hiện thì tôi và anh ấy đã không thành ra thế này.”

Tôi vẫn còn tỉnh táo để biết rằng đó chỉ là tình anh em. Nói gì vào lúc này cũng là đổ dầu vào lửa nên tốt nhất là ngậm miệng hút cola và nhìn những viên đá xoay vờn trong ly, để xem cô ta còn nói được những gì.

“Bạch Hi, cô đừng tỏ ra mọi chuyện không liên quan đến mình nữa.” Cô ta lên giọng, ai cũng có thể nghe rõ sự mỉa mai trong đó, “Tình cảm của cô với Thẩm Khâm Tuyền có hoàn toàn trong sáng hay không thì ắt hẳn cô là người rõ nhất.”

Tôi uống xong ngụm nước cuối cùng, tay mân mê vành đĩa, cố gắng giữ bình tĩnh trong giọng nói: “Tôi nghĩ cô nên đi tìm anh ấy đi, thật đấy, không ai hy vọng chuyện này được giải quyết êm đẹp hơn tôi đâu.”

“Bạch Hi, cô có biết anh ta lừa gạt cô rất nhiều chuyện không?” Mắt Tần Mâu như rục rủa, “Tôi không muốn đến nước này đâu, nhưng anh ấy tránh mặt tôi...”

Tôi thấy cô ta lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, sau đó nhìn màn hình với vẻ rất khẩn trương.

Chỉ một lát sau, có người gọi đến, Tần Mâu bật loa ngoài, đặt điện thoại giữa bàn.

“Rốt cuộc anh cũng chịu nghe máy rồi?” Cô ta cúi đầu, giọng nói run run.

Từ góc độ của tôi có thể nhìn thấy sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ cô ta, nó cùng một bộ với chiếc nhẫn trên ngón tay của cô ta. Tôi nghĩ quả nhiên là cô ta vẫn không chịu từ bỏ, nếu không thì chính là muốn gây thị phi nên bây giờ vẫn còn đeo nhẫn đính hôn.

Giọng nói của Thẩm Khâm Tuyền rất bình tĩnh, “Những chuyện cần nói thì chúng ta đã nói xong vào mấy hôm trước rồi, tôi không nghĩ bây giờ cô đi tìm Bạch Hi thì sẽ thay đổi được điều gì đó.”

“Thế ư? Không thay đổi được gì sao? Anh không sợ cô ta biết chuyện mà anh khổ sở che giấu sao?” Cô ta bỗng nhiên bật cười khiến thái dương nổi gân xanh vì quá gầy, “Thẩm Khâm Tuyền à, chuyện biến thành cục diện ngày hôm nay là do lỗi của một mình em ư?” Cô ta ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhếch mép nhìn tôi, “Bạch Hi, cô cho rằng sau khi chia tay tôi, anh ấy sẽ ở bên cô ư? Cô cho rằng anh ta sẽ để cô làm bạn gái của mình ư?”

Bỗng dưng tôi thấy thông cảm cho cô gái trước mặt. Cô rất đẹp, da trắng mịn như trứng gà, lông mi dài cong vút, hốc mắt hơi sâu, nụ cười rạng rỡ khiến lòng người rung động, nhưng bây giờ, cô gái luôn là tâm điểm của sự chú ý ấy phải chịu đựng áp lực hơn người bình thường gấp trăm ngàn lần.

Tôi không thể không lên tiếng, “Cô Tần, tôi nghĩ cô hiểu lầm chuyện gì rồi. Tôi đã biết những chuyện mà anh ấy giấu tôi rồi.”

Tôi thấy vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt của cô ta, “Ngoài ra tôi cũng biết anh ấy không muốn tôi làm bạn gái của mình, mà anh ấy luôn xem tôi là em gái.”

Tôi chống bàn đứng dậy cúi đầu điềm tĩnh nhìn cô ta, nói với Thẩm Khâm Tuyền qua điện thoại: “Tôi đi trước đây, chuyện của hai người thì làm phiền hai người tự giải quyết với nhau nhé.”

Lúc đi qua cô ta, tôi cố nhìn thử vẻ mặt của cô ta.

Ngạc nhiên? Hay như đưa đám?

Nhưng cô ta cúi đầu, có lẽ là để tránh ánh mắt của tôi.

Tôi đi nhanh ra cửa rồi đứng bên đường bắt taxi. Năng xuân ấm áp rải khắp đất trời, trong không khí thoang thoảng hương hoa, cuối cùng taxi dừng lại trước cánh cổng nhà khép chặt. Tôi xác nhận lại địa chỉ, vừa ngẩng đầu đã thấy những nhánh ngọc lan men theo bờ tường.

Phòng làm việc của giáo sư tâm lý tạo cảm giác dễ chịu quá.

Tôi bấm chuông cửa, từ điện thoại vang lên một giọng nữ rất dễ nghe: “Tới đây.”

Chỉ chốc lát sau, một cô gái trẻ ra mở cửa. Tôi lịch sự hỏi: “Chào cô, tôi có hẹn với giáo sư – bác sĩ tâm lý.”

Cô gái mỉm cười, nói, “Cô là bạn của Mạch Trăn Đông hả? Tôi là Hạ Hội Khê, xin chào cô Bạch.”

Ồ. Tôi nhìn kỹ cô ấy hơn, đó là cô gái trẻ rất giản dị, cô mặc một chiếc áo khoác mỏng màu vàng nhạt cùng chiếc váy màu nâu dài qua gối, đôi giày bệt màu đen đơn giản khiến tôi cứ nghĩ cô ấy là trợ lý hay thư ký của giáo sư chứ. Thôi được rồi, sự thật là tôi không ngờ “giáo sư tâm lý nổi tiếng” mà Mạch Trăn Đông nói lại trẻ như vậy.

Hạ Hội Khê không vì sự hiểu lầm của tôi mà mất vui, cô ấy mời tôi vào nhà rồi giới thiệu đơn giản về bản thân. Cô dạy môn tâm lý học ở một trường đại học lớn, nhưng khi nói về điều đó thì nét mặt và giọng điệu của cô hết sức bình thường, còn cười với tôi: “Giới thiệu bản thân là để cho cô có thể tin tưởng tôi. Người tư vấn và người được tư vấn tin tưởng lẫn nhau là điều cực kỳ quan trọng trong quá trình điều trị.”

Không biết vì sao mà tuy chỉ mới gặp nhau lần đầu, nói chuyện chưa tới mười phút mà tôi đã hoàn toàn tin tưởng cô ấy, tôi vội gật đầu, “Tôi có cần giới thiệu về mình không?”

Cô ấy cười, trông rất đẹp, “Mạch Trăn Đông đã nói cho tôi nghe sơ qua về tình huống của cô rồi, lúc bé tinh thần của cô không ổn định.”

Nhắc đến bệnh của mình, tôi thấy hơi căng thẳng, cô ấy rót cho tôi ly nước rồi ngồi xuống đối diện tôi, giọng nói mang đầy sự dịu dàng và nhẫn nại.

“Tôi cũng có nghe nói về chuyện của ba mẹ cô, đó là một câu chuyện khiến người ta xót xa, cho dù là người trưởng thành cũng chẳng thể dễ dàng hồi phục sau khi gặp sự việc đau đớn như thế, huống hồ lúc đó cô mới bốn tuổi. Biểu hiện bên ngoài bệnh của cô là chỉ cần tới gần người và vật quen thuộc thì sẽ run rẩy, mặt tái nhợt, thậm chí là không khống chế được đại tiểu tiện, còn bên trong thì cô muốn cách ly với thế giới quen thuộc, sự

chống đối của cô là cách cô vượt qua hoàn cảnh khó khăn và đau đớn tột cùng.”

“Bây giờ tôi đã khỏi hẳn chưa?” Tôi đã rất chăm chú nghe cô ấy nói, “Bây giờ tôi đã biết hết mọi việc nhưng không hề tái phát bệnh, có phải là tôi đã bình phục rồi không?”

Cô ấy suy nghĩ một chút, “Bạch Hi, trường hợp của cô rất đặc biệt, khó mà phán đoán được đã khỏi hẳn bệnh hay chưa, vì cô biết mọi chuyện là do người khác kể lại. Cô không nhớ hết tất cả mọi việc đúng không? Nếu chúng ta dùng phương pháp trị liệu để cô nhớ lại mọi chuyện, cô có chịu đựng được không?”

Cô ấy dịu dàng nhìn vào mắt tôi, “Cô hãy suy nghĩ cẩn thận rồi nói cho tôi biết là mình có đồng ý trị liệu không nhé.”

Tôi không hề do dự, “Tất nhiên là có.”

“Bất chấp việc bệnh tình sẽ tái phát?”

“Tất nhiên, tôi rất muốn... nhớ lại ba mẹ mình, dù chỉ là những việc nhỏ nhặt nhất.” Tôi nói nhỏ, “Hơn nữa, tôi nghĩ bây giờ tôi đã đủ kiên cường, sẽ không như hồi bé nữa.”

Chúng tôi trò chuyện hơn một giờ, mãi đến khi một cô bé sinh viên gõ cửa, “Cô Hạ, tới giờ rồi.”

Tôi vội vã đứng lên, vô cùng áy náy, “Tôi chỉ hẹn một giờ thôi, tập trung nói chuyện quá nên quên búng mắt.”

Cô ấy cười, “Buổi tối tôi còn có lớp ở trường nên tiếc là không cùng ăn bữa cơm với cô được. Trong quá trình tư vấn, cứ chậm rãi từ từ thôi là được.” Cô ấy đứng dậy đưa tôi xuống lầu, dưới phòng khách có một người

đàn ông đang ngồi trên sofa đọc báo, nghe được tiếng động thì ngoảnh đầu nhìn chúng tôi.

“Vị này là Tô Như Hạo.” Hạ Hội Khê giới thiệu, “Còn đây là Bạch Hi.”

Tôi đã từng gặp rất nhiều người đẹp trai, ví dụ như Thẩm Khâm Tuyền có ngũ quan rất đẹp, cả người toát ra sự lạnh lùng và cao ngạo nên khiến ta cảm thấy khó gần. Hoặc như Mạch Trần Đông đẹp theo kiểu răn rỏi, trông thì vô cùng mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ dịu dàng với phụ nữ, sự khác biệt quá lớn đó chính là điểm cuốn hút của anh ấy. Còn anh Tô đây thì khác, người cao ráo, mang đậm vẻ trí thức, anh tuấn nho nhã, khi đứng chung với Hạ Hội Khê trông rất đẹp đôi.

Tôi đoán có lẽ họ là đồng nghiệp ở trường đại học. Ra khỏi nhà, tôi gọi điện thoại cho Hứa Trác.

Quãng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, trong điện thoại khó mà nói rõ với Hứa Trác nên tôi chỉ nói tên của ba mẹ cho cô ấy, “Cậu điều tra giúp tớ xem họ còn người thân nào không nhé.”

“Bạch Hi, gần đây cậu không về nhà gì cả, đã vậy còn bảo tớ điều tra mấy chuyện kỳ lạ nữa, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu, mấy hôm nay tớ bận tăng ca ở công ty.” Tôi nói dối, “Nhờ cậu nhé.”

Tôi luôn có một suy nghĩ. Biết đâu, tôi nói là biết đâu thôi, tôi còn có người thân thì sao?

Vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man dưới không khí hơi lạnh của đêm xuân. Tôi có điện thoại, vừa bắt máy thì đã nghe thấy giọng nói căng thẳng của Thẩm Khâm Tuyền, “Em đang ở đâu?”

Tôi báo địa điểm, anh ấy nhanh chóng trả lời, “Anh đang ở gần đó, qua đón em ngay đây.”

Chưa đầy năm phút sau, tôi nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở bên đường.

Mở cửa ngồi vào xe, Thẩm Khâm Tuyền khẽ nghiêng đầu, mày chau lại, trông giống như không biết phải làm sao, “Vừa nãy em ngồi đó làm gì?”

“Không làm gì cả, đói quá nên đau dạ dày thôi.” Tôi đùa.

Anh liếc tôi, sau đó đưa cho tôi cái bánh, “Em ăn tạm đi.”

“Bánh mì chà bông? Em thích lắm.” Tôi xé bao bì, cắn một miếng rồi nhoàm nhồm nói: “Sao xe anh có cái này?”

“Có lúc bận quá thì ở trong xe giải quyết cho gọn.” Anh hờ hững nói, “Chiều nay đã làm gì? Anh nghe Mạch Trăn Đông nói anh ta xin nghỉ việc giúp em rồi.”

“À, gặp Tần Mâu.” Tôi nói, “Và trò chuyện cùng một giáo sư tâm lý rất nổi tiếng.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt đen láy cẩn thận quan sát tôi.

“Em không sao, cũng không bệnh tật gì cả.” Tôi sợ anh lo lắng nên vội vàng khoát tay, “Giáo sư tâm lý đó rất tốt, nói chuyện với cô ấy mà có cảm giác như đã thông được hai mạch Nhâm, Đốc(1) luôn ấy.”

(1). Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thâm tóm các kinh dương và một mạch thâm tóm các kinh âm).

Rốt cuộc anh cũng cười, “Thế cơ á? Bữa nào giới thiệu cho anh để anh đi xem thế nào.”

Tuy anh nói rất thản nhiên nhưng tôi vẫn cảm nhận được anh đang chịu áp lực rất lớn, “Vâng, nhưng sức đề kháng của anh không bằng em đâu.”

Anh bật cười, nơi khóe mắt biến thành một đường kẻ nhỏ trông càng thêm quyến rũ. Tôi dời tầm mắt, sau đó nghe thấy chuông báo tin nhắn từ điện thoại của anh. Khi lái xe, anh lúc nào cũng rất tập trung nên bảo tôi: “Đọc giúp anh.”

Tôi mở tin nhắn, là một tấm hình do người đại diện của Tần Mâu gửi đến. Tôi không kịp thích ứng, khóe môi giật nhẹ, không biết phải nói gì.

Anh thấy vẻ mặt tôi trở nên kỳ lạ thì hỏi: “Gì thế?”

Đó là tấm hình của tôi và Tần Mâu, tôi đang giơ một tay, vì góc chụp mà nhìn như có vẻ tôi tát cô ta.

Anh ấy tùy ý liếc qua một cái, không hề ngạc nhiên mà chỉ nói: “Ồ? Lại đụng tay đụng chân rồi?”

“Em không đánh cô ta!” Tôi phóng to hình, nhìn vẻ mặt giận dữ của mình và gương mặt vô tội của người đối diện, tôi mới hiểu “vũng nước sâu” mà Mạch Trăn Đông đã nói là gì.

Anh cho xe chạy chậm lại rồi dừng ở ven đường, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tôi thì nhẹ nhàng nói: “Có sao đâu.”

Tôi giận đến mức môi phát run, “Nếu thực sự có làm thì em sẽ nhận, nhưng lần nào cũng...”

Hành động đột ngột của anh cắt đứt lời tôi nói. Tôi nhìn anh nhanh nhẹn chồm tới, nâng cằm tôi lên, tôi thừa nhận là trong giây phút này, não tôi đã ngừng hoạt động, mắt anh sáng ngời như những vì tinh tú, anh muốn hôn tôi chẳng?! Thậm chí tôi còn cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh nhẹ lướt trên môi mình.

Trước khi tôi kịp phản ứng, anh dừng lại, nhìn tôi với vẻ hài hước, “Làm như thế đúng không?”

Tôi nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngác của mình trong đôi mắt anh, lúc này mới nhận ra là anh đang trêu mình.

Tôi thẹn quá hóa giận đẩy anh ra, anh thuận thế ngồi lại ghế lái. Anh cười không thành tiếng, cười đến mức vai rung cả lên.

“Anh cười đủ chưa?” Tôi giận dữ nghiêng người mở cửa định xuống xe.

Anh nhanh nhẹn kéo tay tôi lại, cuối cùng cũng ngừng cười, “Được rồi, anh không cười nữa, còn phải giải quyết chuyện này nữa.”

Tôi vẫn giận, “Giải quyết thế nào?”

Anh gọi điện thoại, ra hiệu bảo tôi im lặng.

Cuộc gọi được kết nối, lúc anh nói chuyện thì đã biến thành một người khác chứ không còn là chàng trai đặc ý vì làm việc xấu thành công nữa. Từ ngữ ngắn gọn, giọng nói lạnh lùng, bình thản: “Tôi xem hình rồi.”

Tôi nín thở, loáng thoáng nghe thấy giọng nói kích động của Lý Hân, giống như đang tranh chấp với anh.

Thẩm Khâm Tuyền không nghe hết đã cắt ngang lời chị ta, “Chúng ta đã nói chuyện này rất nhiều lần rồi, tôi sẽ không rút vốn đầu tư bộ phim, các kế hoạch khác cũng không thay đổi, coi như là đền bù vì đã hủy bỏ hôn ước. Tôi cũng không yêu cầu bên phía chị rút lại thông báo, và sẽ đề nghị bộ phận truyền thông xã hội của Vinh Uy không làm ảnh hưởng đến Tân Mâu. Chuyện này chấm dứt tại đây, tôi sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

“Bạch Hi thì sao? Anh không sợ tôi đăng hình à?” Lý Hân đề cao giọng nên tôi nghe rất rõ, “Thẩm Khâm Tuyền, anh nghĩ mình có thể lấy thúng úp

voi, ngăn chặn được truyền thông hả?”

“Đúng là tôi không thể lấy thúng úp voi. Có nhiều việc tôi không nói là vì nể tình. Tốt nhất là chị xóa hình đi, đừng chạm tới giới hạn của tôi.” Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh và kiên định, môi mím thành đường thẳng, cuối cùng mới nói, “Hồi năm hai đại học, cô ấy đã nghỉ học nửa năm đúng không?”

Trong nháy mắt, bên kia hoàn toàn yên tĩnh, sau đó Thẩm Khâm Tuyên cúp điện thoại, cười đặc ý nhìn tôi, “Giải quyết xong.”

Rốt cuộc đã nắm được điểm yếu gì của cô ta mà giải quyết dễ dàng như vậy?

Tôi ghen hòng trợn trối nhìn anh, “Anh xác định là không có tai họa về sau?”

“Cô ta không dám đâu.” Anh thản nhiên nói, rồi chột nhìn tôi, “Nhưng em đừng hỏi gì cả. Quy tắc đầu tiên của một quý ông là không nói xấu bạn gái cũ.”

Tôi khinh thường quay đầu sang hướng khác, “Em không thêm biết.”

“Ở nhà nấu cơm rồi, ông nội đang chờ chúng ta đấy.” Xe chạy về hướng đông thành phố, anh nói lơ đãng, “Ông bảo lâu lắm rồi không gặp em.”

“Vâng, ông cụ, à, ông có nói gì không?” Tôi thấy hơi căng thẳng.

“Nói cái gì?”

“Chuyện em là Tô Nghiênn ấy.” Không hiểu sao tôi thấy rất lo lắng.

“Bình tĩnh nào.” Anh nhìn sâu vào mắt tôi, “Ông nội muốn chuẩn bị cho em, vì tuần sau là lần đầu tiên em tham gia cuộc họp cổ đông.”

“Họp cổ đông gì cơ?” Tôi ngạc nhiên, “Em không thể toàn quyền ủy thác cho anh ư?”

“Không được.” Anh lập tức từ chối, “Kể từ bây giờ, anh không có lý do gì để quyết định thay em cả.”

“Nhưng em không hiểu gì hết.” Tôi nghĩ đến việc sau này mình phải đi làm ở công ty là thấy đau đầu.

“Em thông minh như thế thì sao lại không hiểu?” Anh chỉ nói một câu đã vạch trần tôi, “Bạch Hi, tình hình hiện tại của công ty rất phức tạp, cổ phần trong tay em không nhỏ, anh hy vọng mỗi quyết định của em đều trải qua sự suy nghĩ kỹ càng của chính mình chứ không phải phụ thuộc vào người khác.”

Tôi nhìn ngón tay mình chờ anh nói tiếp, cứ nghĩ anh sẽ nói cụ thể tình hình trước mắt của Vinh Uy, nếu anh cần giúp đỡ thì tôi hoàn toàn sẵn lòng. Nhưng sau khi dạy dỗ tôi phải tự lập thì anh không nói gì nữa.

“Phải quyết định cái gì?” Tôi đành hỏi anh, do dự mãi nhưng vẫn không nói được câu “Em giúp được gì không?”

Anh không nói kỹ: “Anh sẽ đưa cho em tài liệu phân tích tài vụ hiện tại của Vinh Uy, em có thể tham gia đề nghị và quyết định các chính sách của công ty.”

“Định giảm biên chế hả anh?”

“Có đề nghị này, nhưng cổ đông vẫn chưa thông qua.” Giọng điệu của anh vẫn nhẹ nhàng như cũ.

Tôi không nói gì nữa, anh vẫn là Thẩm Khâm Tuyển kiêu ngạo đến mức không để lộ ra hoàn cảnh khó khăn của mình cho ai biết, mặc kệ những người bên cạnh anh thật lòng muốn giúp anh.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-3: Vì đó là anh 3

Edit: Sa

Tối nay nhà họ Thẩm có khách, bên ngoài cổng đậu mấy chiếc xe. Tôi nghe Thẩm Khâm Tuyển khẽ thốt lên kinh ngạc, anh tắt máy, trước khi xuống xe còn nói với tôi: “Đúng lúc có mấy cỗ đông đến nhà, anh giới thiệu mọi người với nhau luôn.”

Thẩm Khâm Tuyển dẫn tôi đến thư phòng của ông, ở đó ngoài ông ra còn có hai người đang ngồi trên sofa, không biết nói chuyện gì mà không khí có vẻ căng thẳng, chỉ khi họ thấy chúng tôi vào thì mới dịu đi đôi chút. Trong hai vị khách, tôi nhận ra một người, đó là ông nội của Mạch Trần Đông, người còn lại trông hơi quen, chắc là đã gặp trong buổi liên hoan hằng năm rồi.

“Hừm? Hai đứa về rồi đó hả.” Ông ngược lên, vẫy tay với chúng tôi.

Khi Thẩm Khâm Tuyển giới thiệu tôi cho hai người kia, anh nói tôi là “Tô Nghiê”. Có lẽ ông Mạch đã biết từ lâu, còn bác Từ thì tỏ ra “thì ra là cô bé” và nhìn tôi với vẻ sâu xa.

“Cô Tô trông giống giám đốc Tô quá.” Bác Từ thở dài.

“Bác Từ cứ gọi cháu là Tô Nghiê thôi ạ.” Tôi rụt rè, “Sau này mong được bác chỉ bảo nhiều hơn.”

“A Nghiên, anh bảo dì giúp việc lau chùi hình của ba mẹ em rồi, ở ngoài phòng khách ấy.” Thăm Khâm Tuyển gật nhẹ đầu với tôi. Tôi nghĩ chắc hẳn anh muốn ngồi lại bàn công việc nên đứng dậy, “VẬY em đi xem thế nào. Mọi người ở lại nói chuyện tiếp ạ.”

Ra tới cửa, tôi loáng thoáng nghe họ nói: “Tìm được về rồi... Thật không dễ dàng gì...”

Quả nhiên cái tên Tô Nghiên gây nên sự chú ý hơn Bạch Hi rất nhiều. Tôi đi ra phòng khách, dì giúp việc đang nấu canh, thấy tôi thì dì đưa cho hai tập hình dày.

Tôi ôm trong lòng bàn tay, cẩn thận lật nó ra.

Hồi đây tháng sao mà mắt nhỏ quá, chẳng giống tôi chút nào... Hôm thôi nôi không biết có bị ai véo không mà tôi nhìn vào máy ảnh khóc nức nở, còn mẹ đang bế tôi thì nở nụ cười vô cùng xinh đẹp...

Tôi xem kỹ từng tấm hình, mãi đến khi mọi người ra khỏi thư phòng.

Vẻ mặt bác Từ trông có phần lạnh lùng, bác gật đầu chào tôi rồi nhanh chóng ra khỏi nhà. Thăm Khâm Tuyển tiễn hai vị khách, ra đến cửa thì ông Mạch dừng lại, nhẹ nhàng nói với anh: “Cậu ta hơi kích động tí thôi, A Tuyển, cháu đừng để ý nhé.”

Thăm Khâm Tuyển không có vẻ gì là không vui, còn mỉm cười gật đầu, “Với tình hình thế này thì cháu hiểu quyết định của bác ấy mà.”

Ông Mạch điềm tĩnh nhìn anh, vỗ mạnh lên vai anh, “Đừng áp lực quá.”

Lòng tôi chùng xuống, quả thật lúc này Vinh Uy đang đối mặt với rắc rối lớn, nếu không thì người đã sớm ủy quyền là ông Thăm sẽ không hợp với cổ đông lớn của tập đoàn, xem tình hình thì có lẽ kết quả cuộc họp không mấy khả quan.

Tiền khách xong, ông Thẩm chậm rãi ra khỏi thư phòng, gương mặt như phủ một lớp băng, vô cùng lạnh lẽo: “Thẩm Khâm Tuyển, cháu quên hết những gì ông đã dạy rồi hả?”

Lần đầu tiên tôi thấy ông giận dữ đến vậy nên chỉ dám đứng im ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Người khác chịu giúp đỡ thì đó là tình cảm, còn tránh hại tìm lợi là chuyện quá hiển nhiên. Cháu tự hỏi lòng đi, nếu đứng trên lập trường của Từ Uy, cháu có bán không?” Ông cụ giận dữ động cây gậy xuống đất, “Ông gọi họ tới là muốn nhờ họ suy nghĩ thêm, còn cháu thì phá hết!”

Thẩm Khâm Tuyển đứng yên ở cửa cam chịu nghe ông khiển trách, tôi lén nhìn qua thì thấy anh đang mím môi, tôi biết anh không đồng tình với ông.

“Ông nội, không cần van xin bọn họ đâu, cháu tự làm được.” Qua một lúc lâu, anh mới bình thản nói.

Ông cụ giận đến mức muốn dùng gậy đánh anh, nhưng thấy tôi đứng ở trong góc nên rút tay lại, ông cười với tôi, “Bạch Hi, qua đây, cùng ăn cơm với ông.”

Tôi ngoan ngoãn đi tới đỡ ông, dè dặt hỏi: “Ông ơi, cháu có giúp gì được không?”

Thái độ của ông dịu đi rất nhiều, ông nói: “Không liên quan gì tới cháu đâu, chúng ta ăn cơm thôi.”

Bữa cơm này chỉ có tôi và ông. Ông vẫn đối xử tốt với tôi như lúc trước nhưng tôi ăn không vào. Ông thấy vậy thì đặt đũa xuống, nói: “Bạch Hi, trước kia không nói cho cháu biết là vì lo cho sức khỏe của cháu. Bây giờ cháu đã nhớ lại thì tốt quá rồi.” Dưới ánh đèn, ông ôn hòa nhìn tôi, “Lần cuối cùng ông bế cháu, lúc đó cháu còn thấp hơn cái bàn này nữa.”

Tôi đâm đâm đưa vào bát cơm, đây là thói quen xấu nhưng nếu không làm thế thì tôi không biết phải làm sao để đáp lại lời nói thương xót của ông.

“Không nói nữa, về là tốt rồi.” Ông cười, “Ông nghe A Tuyền nói đang cho sửa sang ngôi nhà ở đường Hoa Sơn, cháu muốn dọn vô đó ở hả?”

“Dạ, cháu định thế ạ.” Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Ông ơi, cháu nghe Thẩm Khâm Tuyền nói ông muốn nói với cháu về chuyện của cô đồng.”

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ muốn giới thiệu cho cháu mấy cô đồng lớn trước khi cháu chính thức trở thành cô đồng của Vinh Uy thôi. Nhưng thời gian này xảy ra việc, ngày mai phải họp cô đồng rồi nên không kịp.” Ông trầm ngâm, “Nhưng cũng không sao, cố gắng học hỏi nhiều là được.”

Câu cuối của ông làm tôi đau đầu.

“Còn nữa, lần đầu cháu xuất hiện ở Vinh Uy với tư cách là cô đồng nên sẽ có rất nhiều người chú ý đến cháu. Vì thế ở trước mặt người ngoài, cháu cố gắng giữ khoảng cách với A Tuyền nhé.”

Trên đường Thẩm Khâm Tuyền đưa tôi về nhà, tôi cứ mãi nghĩ đến những lời của ông. Đến khi xe dừng lại chờ đèn đỏ, tôi mới phát hiện hướng đi lạ lạ, “Ồ, đang đi đâu đây?”

Anh gõ ngón tay lên vô lăng, “Có trang phục thích hợp cho ngày mai không?”

“Vẫn còn trang phục công sở.” Chắc phải nhờ Hứa Trác là đồ giúp.

“Mấy bộ em mặc đi làm ở Vinh Uy trước đây hả? Thế thì không được.” Anh nhú mày, quyết định đổi hướng đi, “Giờ không kịp đặt may nữa, đành đi mua vậy.”

“Mặc gì chả được.” Tôi liếc anh.

“Cô Tô có đề xuất gì về việc mở rộng Vinh Uy ra miền tây không, các điều khoản của mỗi hạng mục nên được thống nhất rồi trình lên ban cổ đông hay ngay từ đầu ban cổ đông sẽ bàn luận để đưa ra?” Anh đột ngột hỏi tôi.

“Hả?” Tôi sững sốt, tách riêng ra từng chữ thì tôi hiểu, nhưng khi gộp lại thành một câu thì... “Anh nói lại lần nữa đi.”

“Anh có nói mười lần thì em cũng không hiểu.” Thẩm Khâm Tuyên cười, “Cô Tô à, lần đầu tiên tham dự cuộc họp cổ đông, cô chỉ có thể dựa vào quần áo thôi.”

Tôi bị anh đưa đến khu trung tâm của Phi Hải, xe dừng lại trước một cửa hàng.

Tôi quá quen với các nhãn hiệu thời trang vì dù sao cũng từng làm việc với các người mẫu hợp tác với nhãn hàng. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ khoác lên người những nhãn hiệu này, còn là để đi làm nữa chứ.

Thẩm Khâm Tuyên là người một khi đã xác định mục tiêu thì hành động rất nhanh, anh chọn mấy mẫu của thương hiệu Lavin(1)rồi đưa cho nhân viên bán hàng: “Đưa cô ấy đi thử đồ.”

(1) Lavin: Một hãng hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.

Dưới ánh đèn của cửa hàng, tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương: quần jean, giày thể thao, mang túi vải, nếu không có Thẩm Khâm Tuyên đi cùng thì chắc hẳn nhân viên bán hàng sẽ nghĩ tôi đi nhầm chỗ.

“Đưa túi cho anh.” Anh ngồi xuống sofa, “Đi thử đồ đi.”

Tôi thay một bộ mà anh đã chọn, áo sơ mi trắng và khoác áo vest bên ngoài. Ngắm mình trong gương ở phòng thử đồ, tôi phải tán thưởng mắt thẩm mỹ của anh. Kích cỡ vừa người, đường may tinh tế, màu hơi tối nhưng vì quần tây ngắn trên mắc cá chân nên vẫn thấy trẻ trung.

“Chị đã thay xong chưa ạ?”

Tôi mở cửa đi ra ngoài, nói với Thẩm Khâm Tuyền: “Em thấy cũng ổn.”

Anh đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “VẬY chọn bộ này đi.”

“Nhưng mà...” Tôi liếc nhanh qua giá tiền, mặc hàng hiệu đẹp thật đấy, nhưng giá cả chẳng vừa mắt tí nào!

Dường như nhìn ra sự do dự của tôi, anh nhin cười: “Em thay lại đồ đi.”

Tôi thay xong quần áo của mình rồi đi ra ngoài, trong lòng đã nghĩ xong lý do không mua đồ. Tôi cẩn thận đưa quần áo cho nhân viên bán hàng, “Tôi thấy quần hơi rộng.”

“Chúng em sẽ lấy cỡ khác đem đến cho chị ngay.” Nhân viên bán hàng cười, “Áo khoác và sơ mi có vừa người không ạ?”

Tôi quay đầu nhìn Thẩm Khâm Tuyền, anh đang đứng gần quầy thanh toán, nhướn mày nhìn tôi với vẻ rất xấu xa. Đột nhiên tôi thấy có gì đó sai sai. Quả nhiên điện thoại di động vang lên chuông báo có tin nhắn mới từ ngân hàng.

Anh gọi tôi, nói với vẻ oán trách: “Bạch Hi, hạn mức thẻ tín dụng của em thấp quá, mới quét một tí mà đã bay sạch tiền.”

Giết tôi đi!

Tôi vọt tới bên cạnh anh, quả nhiên anh đang cầm thẻ tín dụng của tôi, còn lục tìm trong túi xách của tôi, “Em chỉ có mỗi một thẻ này thôi hả?”

“Thâm Khâm Tuyền!” Tôi nghiêng rặng nghiêng lợi giành lấy thẻ tín dụng, “Ai bảo anh quét thẻ của em?! Em có nói là sẽ mua không hả?”

Anh nhìn bộ dạng tức giận của tôi mà cứ như đang xem phim hài, đến khóe mắt cũng hiện rõ nét cười, “Được rồi được rồi, đi thôi, còn phải mua giày nữa.”

Nhân viên bán hàng đưa túi quần áo cho tôi, mỉm cười nói: “Anh đây đã trả hết số tiền còn thiếu rồi ạ.”

“Ai cần anh trả?” Không biết tại sao mà tôi thấy rất bức bối.

“Sau này trả lại cho anh là được mà.” Anh nói chậm, “Đi thôi.”

Tôi đi theo anh ra khỏi cửa hàng, anh đi trước mấy bước rồi dừng lại chờ tôi, thấy tôi rầu rĩ thì lắc đầu, cười: “Chậc, hạn mức thẻ tín dụng thấp thật mà, đúng không? Bây giờ em đâu thiếu tiền, sao keo kiệt thế?”

“Bây giờ anh mới biết em keo kiệt hả?” Tôi mĩa mai, mặt cứng đờ, “Nếu em không keo kiệt thì lúc đầu đã không đồng ý đề nghị ngớ ngẩn của anh rồi.”

“Tiểu Hi, em sao thế?” Anh tiến tới gần bắt lấy cánh tay tôi.

Dưới ánh đèn ven đường, các biển hiệu thời trang cao cấp nằm san sát nhau như một bức tranh tràn đầy màu sắc. Vì đã muộn nên các cửa hàng đều đang lục tục đóng cửa, từ đằng xa, những biển hiệu tắt dần, khiến bức tranh ánh sáng ấy dần trở nên ảm đạm.

Tôi vùng ra khỏi anh, nhưng không được.

Giọng anh trầm trầm, mang theo nỗi hoài nghi, “Rốt cuộc em làm sao vậy? Kể từ lúc từ Thịnh Hải về đây, em khác lắm. Có... khúc mắc gì hả?”

Trong bóng đêm, đôi lông mày của anh vẫn hiện lên rất rõ, chúng đang nhíu lại khiến người ta không kiềm lòng mà muốn giơ tay vuốt thẳng ra. Tôi nhìn đi nơi khác, “Không có.”

Anh chăm chú nhìn tôi nhưng không hỏi gì nữa mà đưa tay vuốt tóc tôi, dịu dàng nói: “VẬY VỀ THÔI.”

Về đến nhà, tôi đóng sầm cửa lại, ném túi quần áo xuống đất rồi quăng mình lên sofa, nhìn ánh đèn ấm áp một lúc rồi nhắm mắt lại, trong đầu vang lên câu hỏi của Thẩm Khâm Tuyên. Tôi có khúc mắc gì không?

Có không?

Tôi ảo não trở người, vùi đầu vào gối ôm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Thẩm Khâm Tuyên xách một túi đồ đang đứng trước cửa.

“Khuya rồi.” Tôi nghiêm mặt nhắc nhở anh.

“Vẫn còn giận à.” Anh đẩy tôi qua một bên rồi đi vào, “Ăn gì chưa?”

Trong phòng bắt đầu tỏa ra mùi thức ăn. Tôi tới gần nhìn thì thấy anh mở hộp bún hải sản và tôm nướng ra. Dưới ánh đèn, nước tương sáng sắn và vỏ tôm sáng bóng làm tôi thêm chảy nước miếng.

“Của quán hôm trước anh đưa em đi hả?” Tôi hít lấy mùi thơm.

Anh đưa tôi đôi đũa, nhưng chặn tôi lại không cho tôi ăn, “Lúc ăn tối với ông có nghĩ tới anh không?”

“Ờ thì... lúc đó anh ngồi lì ở phòng khách mà, em cứ tưởng cô giúp việc dọn riêng cho anh.”

Anh buông tôi ra, thân mật xoa mặt tôi, “Muộn rồi, em nhớ ngủ sớm đó, ngày mai còn phải đến Vinh Uy họp nữa.”

“Ông nói ngày mai tại cuộc họp cổ đông, em phải giữ khoảng cách với anh.” Tôi tiễn anh ra cửa, cuối cùng vẫn nói lời dặn của ông.

Anh “ồ” lên một tiếng, suy nghĩ gì đó rồi cười, nói, “Ông muốn tốt cho em thôi.”

Sau khi anh về, tôi nằm trên giường trần trọc mãi, trước kia thấy trên phim cứ làm quá lên vì đâu đâu cũng có “máu chó”(2), nhưng bây giờ mới biết hóa ra cuộc sống của mình mới thực sự “máu chó”.

Cả đêm, tôi cứ chập chờn, mãi đến gần sáng thì mới ngủ được một chút.

(2) Máu chó: Là từ mà cư dân mạng Trung Quốc thường sử dụng để nói về những bộ phim/truyện có tình tiết gây ức chế cho khán giả/độc giả.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-4: Vì đó là anh 4

Edit: Sa

Sáng hôm sau, rửa mặt xong thì tôi xuống dưới ăn sáng rồi quay về nhà thay bộ đồ hàng hiệu mà hôm qua đi mua cùng Thẩm Khâm Tuyền, lúc này tôi mới biết hóa ra ngày hôm qua nhân lúc tôi thử đồ xong rồi thay lại quần áo của mình thì anh đã đi mua giày để hợp với bộ đồ cho tôi.

Tôi vừa thay quần áo xong thì Thẩm Khâm Tuyền gọi đến, “Tài xế đang chờ em dưới lầu đấy.”

Tôi ngồi ở ghế sau xe, bộ đồ trang nhã đang mặc trên người làm tôi thấy không được thoải mái. Đến tòa nhà Vinh Uy, bảo vệ mở cửa xe ra rồi đưa tôi đến tận cửa thang máy. Tôi đã đi vào tòa nhà Vinh Uy rất nhiều lần. Khi đó, muốn vào cửa thì phải quẹt thẻ, tay không cầm bánh mì thì cũng cầm bánh bao; còn bây giờ phải đứng vững trên đôi giày cao gót, giữ thẳng đầu, ra vẻ cao sang.

Thang máy dừng lại, mọi người đứng im đợi tôi ra trước.

“Á.” Tôi choàng tỉnh khỏi dòng ký ức, vội bước ra ngoài nhưng cả người đột ngột lão đảo, hóa ra gót giày bị lọt vào khe thang máy.

Tôi thàn than trong lòng, quả nhiên muốn làm bình hoa thì phải trả giá. Bỗng nhiên có ai đó đỡ lấy tay tôi, nói nhỏ: “Cẩn thận.”

Tôi đứng vững, còn chưa kịp hoàn hồn thì Thẩm Khâm Tuyên đã buông tay tôi ra, điềm tĩnh nói: “Chào cô Tô.”

Tôi thấy hơi lúng túng: “Chào anh.”

“Các cổ đông đã có mặt đầy đủ tại phòng họp.” Anh đi bên cạnh tôi, nói: “Cuộc họp sẽ bắt đầu ngay.”

“Vâng.” Tôi cố gắng ra vẻ bình tĩnh, nhưng tay thì nắm chặt túi xách.

Ánh nắng trải dài trên hành lang yên tĩnh. Tôi nghe tiếng bước chân lặng lẽ ở bên cạnh, biết rằng Thẩm Khâm Tuyên đang giữ khoảng cách an toàn với tôi. Tôi chợt nghe tiếng nói rất nhỏ của anh: “Cô Tô, cô nghĩ thế nào nếu công ty mua cổ phần trong tay cô với hơn 90% giá trị thực của nó?”

Tôi ngẩn người nhìn anh, thấy anh tỏ ra rất nghiêm túc, giống như đang hỏi thật vậy.

Đang thử tôi ư?

Ờ thì... giá trị thực là... Tôi cố gắng nhớ lại mấy khái niệm mà tôi đã học hồi đại học.

Tôi khẽ mỉm cười, cố gắng cười sao cho thật trang nhã, phải phát huy vai trò bình hoa hết mức có thể: “Tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Ai đó nhìn tôi đang mở to mắt, khích lệ: “Tốt lắm, cứ vậy nhé.”

Tôi nhịn cười đi theo anh, lần đầu tiên bước vào phòng họp này.

Trên chiếc bàn hình bầu dục có khoảng tám, chín người đang ngồi đó, khi thấy Thẩm Khâm Tuyên đi vào, họ ngừng nói chuyện, vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Thẩm Khâm Tuyền tiến lên giới thiệu tôi, “Tôi nghĩ các vị đã nhận được tin về cô Tô Nghiê n rồi.”

Trong thoáng chốc, tôi không thể nhớ được hết tất cả mọi người, nhưng có một người khiến tôi chú ý, đó là người cuối cùng chào tôi. Khi tôi và ông ta bắt tay nhau, tôi cảm thấy sợ.

Đang là mùa xuân, trời có nắng, phòng họp cũng không mở điều hòa, nhưng lòng bàn tay của ông ta lại lạnh như băng.

“Đây là ông Cao Kỳ, là tổng giám đốc của QL chi nhánh ở Trung Quốc, cũng là cổ đông lớn của công ty chúng ta.”

Đó là một người đàn ông trung niên cao ráo, mày rậm, mũi cao, ngũ quan sắc nét, vừa nhìn liền nhận ra là con lai. Tôi thu tay về, “Chào ông Cao.”

Ông ta không nhìn tôi chăm chăm nữa, cười nói: “Rất vui được gặp cô Tô.”

Cuộc họp bắt đầu đúng giờ.

Trước teabreak(1), cuộc họp diễn ra hết sức hài hòa, căn cứ vào báo cáo của các giám đốc, lợi nhuận trong quý đầu tiên của Vinh Uy tăng mạnh so với cùng kỳ năm ngoái, có vẻ như các cổ đông không hề có dị nghị gì.

(1) Teabreak là một bữa ăn nhẹ, tiệc ngọt, tiệc trà với các loại bánh ngọt, trà, cà phê, hoa quả,... giúp khách mời có được sự sáng khoái khi tham gia sự kiện. Teabreak có thể diễn ra trước giờ bắt đầu của sự kiện để khách mời có thời gian trò chuyện làm quen với nhau; hoặc diễn ra giữa giờ giải lao để giúp khách mời bớt căng thẳng, nhàm chán.

Cho đến khi giám đốc thị trường đưa ra kế hoạch phát triển cho quý sau, tôi thấy Cao Kỳ khẽ cúi người như muốn nói gì đó, Thẩm Khâm Tuyền giơ

tay lên, đèn bật sáng. Anh nói: “Nghỉ ngơi một lát, teabreak xong thì chúng ta sẽ tiếp tục bàn kế hoạch phát triển cho quý sau, được không?”

Phục vụ đưa điểm tâm, hoa quả và cà phê mới pha vào phòng họp. Tôi lấy cái bánh quy định bỏ vào miệng nhưng lại có người đến bắt chuyện. Tôi không nhớ hết tên của họ, càng không hiểu các vấn đề nghiệp vụ của công ty. Mà họ cũng không hỏi cặn kẽ gì cả, chủ yếu là thăm dò thái độ của tôi mà thôi. Những lúc nghe không hiểu, tôi chỉ biết mỉm cười trả lời qua loa để đối phó.

Thở phào nhẹ nhõm, tôi lén nhìn Thẩm Khâm Tuyên, anh đang nói gì đó với Cao Kỳ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị và tập trung, hoàn toàn không chú ý gì đến tình huống của tôi.

Hai mươi phút nhanh chóng trôi qua, lúc ngồi vào bàn, điện thoại đặt trên bàn khẽ rung, có tin nhắn từ Thẩm Khâm Tuyên.

“Vừa nãy biểu hiện tốt lắm.”

Tôi giả vờ nhìn màn hình chiếu, như có như không nhìn anh một cái. Anh đang cúi đầu tập trung viết gì đó, mãi cho đến khi Cao Kỳ khẽ đăng hăng, “Các vị, tôi có vài thắc mắc đối với báo cáo và chính sách của tập đoàn.”

Thẩm Khâm Tuyên ngẩng đầu, khẽ mỉm cười nhưng gương mặt không hề vương nét cười, “Ồ, thắc mắc gì?”

“Thứ nhất, tôi không hiểu vì sao khi Vinh Uy không mở rộng để chiếm lĩnh các thị trường lâu đời như Đông Nam, Hoa Bắc(2) mà lại chuyển dời thị trường sang miền trung? Thứ hai, lúc trước tôi đã kiến nghị kế hoạch giảm biên chế, không biết các cổ đông suy nghĩ thế nào rồi?”

(2) Khu Đông Nam: gồm các tỉnh Thượng Hải, Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến, Đài Loan.

Khu Hoa Bắc: gồm các tỉnh Hà Bắc, Sơn Tây, Bắc Kinh, Thiên Tân.

Tôi nhìn thấy sự mĩa mai hiện lên trong đôi mắt của Thẩm Khâm Tuyên, anh nhếch môi, giải thích: “Tôi thấy báo cáo lúc này rất rõ ràng rồi mà. Tất nhiên Vinh Uy sẽ duy trì ưu thế ở mức cao nhất tại các thị trường lâu đời, và khu vực miền trung là vùng rất có tiềm năng phát triển.”

“Doanh thu quá thấp, phải ít nhất bảy, tám năm mới lấy lại được vốn đầu tư.” Cao Kỳ lạnh lùng, “Các cổ đông sẽ nghĩ dự án này thua lỗ.”

“Hạng mục đầu tư này do đích thân tôi giám sát, những sự cố có thể xảy ra cũng đã được báo cáo rõ ràng. Đầu tiên, đây là hạng mục hợp tác cùng chính phủ, thế nên trong một số chính sách, chúng ta sẽ được ưu tiên. Ban đầu thì lợi nhuận sẽ rất thấp, nhưng xét về lâu dài thì đây là một cơ hội hiếm có.” Thẩm Khâm Tuyên nói không nhanh, nhưng cũng không chậm, “Thứ hai, tôi vẫn không đồng ý với chính sách giảm biên chế. Dựa vào lợi nhuận năm ngoái của Vinh Uy, chúng ta không những không giảm biên chế mà còn cần tuyển thêm nhiều nhân viên cho hạng mục ở miền Trung.”

Mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc. Trong không khí như có những ánh đao vô hình.

Tôi lặng lẽ quan sát phản ứng của từng người, rất hiển nhiên là cổ đông tham gia cuộc họp chia làm hai phe, các cổ đông đã cùng xây dựng nên Vinh Uy từ những ngày đầu đứng về phía Thẩm Khâm Tuyên, còn các cổ đông là nhà đầu tư thì lên tiếng ủng hộ Cao Kỳ.

Giăng co mãi đến tối mà vẫn chưa xong.

Thẩm Khâm Tuyên luôn duy trì tư thế ngồi thẳng, cười nhẹ, “Muộn rồi, hôm nay đến đây thôi.”

“Cậu Thẩm, vấn đề này đã được thảo luận từ năm ngoái tới năm nay, nếu thực sự không thể quyết định thì... Căn cứ theo thỏa thuận, cần phải mở

cuộc họp toàn cổ đông.” Cao Kỳ rất điềm tĩnh, “Nếu không thì tôi không thể báo cáo với tập đoàn QL được.”

“Được thôi.” Thẩm Khâm Tuyển không từ chối, ánh đèn chia cắt mặt anh thành hai nửa sáng tối, nhưng cho dù tôi nhìn vào nửa phần sáng trên mặt anh thì vẫn không thể thấy được biểu hiện gì, “Nhưng cần có thời gian để chuẩn bị.”

“Tôi sẽ bảo trợ lý chuẩn bị cuộc họp, bảo đảm có thể nhanh chóng tiến hành. Đồng thời, tôi đại diện cho tập đoàn QL sẽ chọn phương án có lợi cho cổ đông.” Cao Kỳ cười lạnh lùng rồi đứng dậy bỏ đi.

Phòng họp vang lên tiếng xì xào bàn tán, tôi đứng dậy thu dọn tài liệu.

Đột nhiên, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tôi ngẩng đầu lên, Cao Kỳ tiến về phía tôi, khác với sự xa cách ban đầu, lúc này ông ta cười với tôi, “Cô Tô, rất hân hạnh được làm quen với cô. Hy vọng sau này sẽ có cơ hội ăn cơm cùng nhau.”

Tôi kiềm nén sự ngạc nhiên, mỉm cười, “Vâng, thưa ông Cao.”

Trong phòng họp, các cổ đông đã đi gần hết, Thẩm Khâm Tuyển còn đang nói chuyện với mấy giám đốc phòng ban của Vinh Uy. Tôi đứng thêm một lát thì anh đi về phía tôi, “Anh tiễn em xuống dưới.”

“Nếu anh bận thì em tự xuống cũng được.” Tôi nói nhanh, “Còn bận việc gì nữa không?”

Khi nói chuyện với tôi, vẻ mặt của anh vẫn rất bình thản, “Tạm thời thì không.”

Giờ phút này, tôi không nhận ra tâm trạng của anh là tốt hay xấu. Đưa tôi xuống bãi đậu xe, anh mở cửa sau cho tôi rồi tiện tay vuốt tóc tôi, khẽ cười:

“Hôm nay biểu hiện tốt lắm.”

Tôi cũng cười, “Hình như em không làm gì cả.”

Anh cười, không đáp lời tôi mà nói với tài xế: “Đưa cô Tô về nhà ở đường Hoa Sơn.”

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tôi, anh cúi người, dựa vào cửa xe, nói: “Anh không về cùng em được, còn có cuộc họp.”

Anh định đóng cửa xe thì tôi đưa tay cản lại, do dự một lát rồi nói, “Thẩm Khâm Tuyền, em có thể giúp.”

Giây phút này, tôi không rõ cỡ phần mà tôi đang giữ thể hiện điều gì, nhưng sau khi tham dự cuộc họp, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được mình cần ủng hộ anh. Tôi hy vọng anh ít nhất sẽ nói với tôi câu: “Tất nhiên, anh sẽ không khách sáo với em đâu.”

Nhưng anh không nói câu đó mà chỉ nói khẽ: “Không sao đâu.”

Xe lăn bánh, tôi ngoảnh đầu nhìn đằng sau, anh vẫn đứng ở nơi đó, người thẳng tắp. Từ đáy lòng dâng lên sự thất vọng, tôi dựa vào lưng ghế, trầm nghĩ đến khi nào người ấy mới thật sự dỡ bỏ sự kiêu ngạo trước mặt tôi?

Xe còn chưa ra tới đường lớn thì điện thoại vang chuông.

Số lạ.

Tôi do dự một chút rồi nghe máy.

Giọng nói hơi quen, đối phương đi thẳng vào vấn đề: “Chào cô Tô, tôi là Cao Kỳ, lúc này đã gặp nhau.”

Quá thần thông quảng đại, chỉ nửa tiếng mà ông ta đã tìm ra số điện thoại của “Bạch Hi”.

Tôi khách sáo đáp lại: “Chào ông Cao.”

“Tối nay cô Tô có rảnh không? Không biết tôi có vinh dự cùng ăn tối với cô không?”

Tôi suy nghĩ một lát, “Được.”

“Tôi cho xe đến đón cô nhé, cô đã rời khỏi Vinh Uy chưa?”

“Tôi có xe rồi, ông báo địa chỉ cho tôi là được.” Tôi cố gắng hết sức để giữ giọng thật bình tĩnh.

Xe dừng trước nhà hàng, tài xế nói: “Cô Tô, tôi chờ cô ở bãi đậu xe nhé.”

Giờ này đã muộn lắm rồi, e rằng anh ấy cũng chưa ăn cơm, tôi rất ngại, “Không cần đâu, anh cứ về trước đi, ăn cơm xong sẽ có người đưa tôi về.”

Phục vụ mở cửa cho tôi, trong phòng ăn riêng chỉ có một mình Cao Kỳ, ông ta đứng dậy đón tôi, “Cô Tô có thích ăn món Chiết Giang không?”

Tôi gật nhẹ đầu, chào hỏi xong thì ông ta bắt đầu gọi món.

Trong lúc xem thực đơn, ông ta lịch sự hỏi khẩu vị của tôi, hoàn toàn khác hẳn thái độ cứng rắn và khó chịu khi ở cuộc họp. Tôi vừa uống lý trà Long Tĩnh vừa thầm cảm thán, người trước mặt chính là minh chứng cho câu kẻ trong giới thượng lưu luôn đeo mặt nạ mà sống.

Đợi phục vụ ra ngoài, khi trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi, ông ta bắt đầu nói vào vấn đề chính.

“Đây là lần đầu tiên cô Tô tham dự cuộc họp hội đồng quản trị nên chắc là thấy chán lắm nhỉ?”

Từ lúc nhận được điện thoại của ông ta đến bây giờ đã bốn mươi phút, tôi nghĩ nhiều đó thời gian là đủ để ông ta điều tra về tôi. Đầu ngón tay khẽ chạm vào thành ly âm ấm, tôi cười nói: “Đúng là có rất nhiều thứ phải học.”

“Tôi đã xem vài bức ảnh mà cô Tô chụp, rất đẹp. Tôi khá thân với Karl Lagerfeld(3), nếu cô Tô muốn thì sau này tôi sẽ giới thiệu cô với ông ấy.”

(3) Karl Lagerfeld (tên thật là Karl Otto Lagerfeldt) là nhà thiết kế thời trang, nhiếp ảnh gia và họa sĩ tài năng người Đức. Ông là thiết kế chính và là giám đốc sáng tạo của thương hiệu Chanel danh tiếng. Ông được cho là nhà thiết kế quyền lực bậc nhất trong làng thời trang thế giới.

Ông ta nói xong thì quan sát tôi, có lẽ thấy tôi không thể hiện ra điều gì nên khéo léo chuyển đề tài, “Cô Tô đang nắm trong tay 8% cổ phần của Vinh Uy, không biết cô nghĩ thế nào về quyết định của cậu Thẩm trong cuộc họp hôm nay?”

“Có vẻ như ông Cao không được hài lòng cho lắm.” Tôi đá vấn đề lại cho đối phương.

Cao Kỳ đặt một tay lên chiếc bàn được làm bằng gỗ, khẽ gõ mấy cái, giọng trầm đi rất nhiều, nói chậm: “Cô Tô này, tôi cũng không vòng vèo nữa. Trong chiến lược phát triển Vinh Uy, tôi và Thẩm Khâm Tuyên có suy nghĩ khác biệt nhau hoàn toàn. Chúng tôi không ủng hộ định vị(4) của cậu ta đối với công ty, là cổ đông lớn thứ hai, chúng tôi có trách nhiệm, cũng có quyền yêu cầu họ sửa đổi. Nhưng vấn đề là lúc đầu, điều kiện để QL được phép hùn vốn vào Vinh Uy là chủ tịch của Vinh Uy phải là người do nhà họ Thẩm quyết định. Cách duy nhất để thay đổi cục diện này là QL phải giữ số cổ phần nhiều hơn nhà họ Thẩm.”

(4) Định vị: một thuật ngữ trong kinh doanh, hiểu nôm na là những hoạt động nhằm xác định một vị trí (khác xa so với đối thủ cạnh tranh) trong đầu người tiêu dùng.

Tôi dè dặt hớp một ngụm trà.

“Cho nên cổ phần trong tay cô rất quan trọng đối với chúng tôi.” Ông ta nhìn thẳng vào tôi, “Tất nhiên nếu cô Tô chỉ ủng hộ chúng tôi thì e rằng trong thời gian ngắn sẽ không thấy được cái lợi. Cô có thể chuyển nhượng cổ phần mà cô đang có cho chúng tôi, chúng tôi sẽ trả 150% giá trị cổ phiếu trên thị trường hiện nay. Đây chính là thành ý của chúng tôi dành cho cô Tô.”

Tôi nhắm tít mắt một chút thì bị chấn động vì số tiền ấy, nhưng vẫn cố gắng không biểu hiện sự ngạc nhiên lên mặt mà chỉ cười: “Quả là con số không nhỏ.”

“Cô Tô, tôi biết đây không phải là chuyện dễ dàng quyết định. Cô có thể thương lượng với luật sư và người quản lý tài sản của mình rồi hãy trả lời tôi.” Ông ta nói, “Cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, nếu cô không hài lòng với số tiền chúng tôi đề xuất thì tôi cũng có thể báo lại với tập đoàn.”

Phục vụ đưa món lên, tôi tự múc cho mình một chén súp, húp từng ngụm nhỏ, cho đến khi ấm bụng rồi mới nói: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Tôi biết cô Tô và cậu Thẩm có quan hệ rất tốt.” Ông ta đan mười ngón tay đặt trên bàn, giọng có hơi châm chọc, “Nhưng trên đời này thứ vô giá trị nhất chính là tình cảm. Cô Tô còn trẻ, có lẽ sau này mới hiểu rõ.”

Ông ta nói những lời này không nhằm hoàn toàn vào tôi, tôi cũng không giận, chỉ ngồi đó ăn mấy món khác, thậm chí còn ăn thêm một chén cơm. Chờ ăn uống no nê xong, tôi nói: “Cảm ơn ông Cao.”

“Xin cô Tô suy nghĩ kỹ về đề nghị của chúng tôi rồi cho tôi câu trả lời.” Ông ta đứng lên, “Cô Tô sống ở đâu? Để tôi bảo tài xế đưa cô về.”

Tôi uyển chuyển từ chối, nhờ phục vụ bắt taxi giúp mình. Trên đường về, tôi luôn nghĩ về những lời của Cao Kỳ đã nói với tôi. Thật ra ông nói đúng, đối với người không có chút óc kinh doanh như tôi thì bán cổ phần với giá cao là lựa chọn rất tốt. Nhưng mà... Tại sao Thẩm Khâm Tuyên không đưa ra yêu cầu này với tôi?

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-5: Vì đó là anh 5

Edit: Sa

Đường Hoa Sơn vắng lặng như thường ngày, chiếc chìa khóa xoay trong ổ khóa hoen gỉ phát ra tiếng ken két hơi chói tai. Lúc đẩy cửa ra, trong thoáng chốc, tôi như nghe thấy tiếng của ba từ trong nhà truyền ra: “Sao bây giờ mới về?”

Trong ký ức của mình, tôi không trò chuyện nhiều cùng ba mẹ, nhưng chẳng hiểu sao trong đầu lại vang lên câu nói ấy. Ngoài sân chỉ có tiếng lá xào xạc trong gió, tựa như âm thanh đưa tôi về với hồi ức xa xăm. Đứng trên những hòn đá nhấp nhô được xếp thành hàng để lót đường, qua màn cửa, tôi thấy có ánh đèn hắt ra từ trong nhà.

Ai đang ở trong nhà thế nhỉ?

Tôi cúi đầu cố mở khóa nhưng bất cẩn làm rơi chìa khóa xuống đất. Trogn đêm tối, tôi giật mình bởi tiếng leng keng lạnh lạnh mà tự tôi tạo ra.

Lúc ngồi xuống nhặt chìa khóa, cửa được mở ra.

Tôi ngẩng đầu, nhìn dáng người cao lớn ấy. Anh nhú mày nhìn tôi, “Sao bây giờ mới về?”

Tôi đứng lên, chìa tay ra, “Ai cho anh tự ý vào nhà em, trả chìa khóa đây.”

Thẩm Khâm Tuyển nhìn tôi một lúc rồi bật cười: “Được rồi, vào đi.”

Ngôi nhà đã có sự thay đổi so với lần đầu tôi đến. Mặc dù mọi thứ vẫn y nguyên như cũ, nhưng đã có hơi ấm của sự sống.

Tôi cởi giày cao gót ra, để chân trần đi tới ngòai xuống sofa, cảm giác rất tự nhiên, cứ như tôi đã luôn sống ở đây suốt hơn hai mươi năm qua. Sau khi rót cho tôi ly nước, Thẩm Khâm Tuyển ngòai xuống đối diện tôi xem tài liệu. Khi làm việc, trông anh trí thức và dễ gần hơn rất nhiều với đôi kính cận nằm trên sống mũi. Tôi vơ lấy tờ báo mới ra ngày hôm nay để giết thời gian, được một lúc thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh. Có lẽ vì ngại sự có mặt của tôi nên anh cầm điện thoại ra ngoài nói chuyện.

Một lúc lâu sau, khi tôi đã xem hết tờ báo, anh mới vào nhà, nói, “Anh đặt sữa tươi cho em rồi, sau này nhớ phải ra hòm thư lấy mỗi sáng đấy.” Anh ngòai xuống cạnh tôi, chỉnh lại kính, không biết nghĩ đến cái gì mà khẽ cười, “Lúc nhỏ, em rất thích uống sữa tươi của hãng đó. Có một lần anh tới chơi, mẹ em bảo em chia cho anh nửa bình sữa.”

“Em hào phóng cho anh chứ gì?”

“Không, em ôm chặt bình sữa khóc hơn một tiếng đồng hồ chứ không chịu cho.”

“... Thật ra thì bây giờ em cũng nhỏ mọn vậy đó.”

Anh cười, giơ tay véo má tôi, “May mà anh tương đối hào phóng.”

“Đương nhiên là anh hào phóng rồi.” Tôi như cười như không, “Thẩm Khâm Tuyển, em không muốn vòng vo với anh nữa.”

Anh tháo kính xuống, nhìn tôi không chớp mắt.

“Em vừa đi gặp Cao Kỳ, ông ta muốn mua cổ phần của em.” Tôi nhìn thẳng vào anh, “Thật ra thì anh cũng biết đúng không, sao không hỏi em?”

“Hỏi em chuyện gì?” Anh gập kính lại rồi đặt lên bàn, giống như chuyện tôi đang nói chẳng có gì to tát.

“Rõ ràng anh đang gặp khó khăn, đến cả ông cũng phải ra mặt thương lượng với cổ đông để anh nhận được sự ủng hộ của họ. Cổ phần trong tay em không phải là con số nhỏ, nhưng tại sao anh không nói gì với em? Tại sao không nhờ em giúp đỡ?” Những lời tôi chôn giấu bấy lâu nay không thể nằm yên nơi đáy lòng được nữa, “Anh luôn nói xem em như người một nhà, nhưng có người một nhà nào lại không thể nói những chuyện này không?”

Đôi mắt đen láy của anh như càng thêm sâu thẳm, “Ai nói với em là anh đang gặp khó khăn?”

“Cao Kỳ muốn mua cổ phần trong tay em với giá cao hơn 150% so với giá thị trường, anh bảo em có nên bán không?” Tôi lạnh lùng khiêu khích anh.

“Anh đã nói rồi, cổ phần của em là do ba mẹ em để lại cho em, em có quyền làm bất cứ việc gì với nó.” Anh khẽ thở dài, “Nhưng trước khi quyết định thì phải suy nghĩ kỹ lưỡng.”

Giọng của anh rất điềm tĩnh, giống như phụ huynh đang dạy dỗ con mình.

“Nếu em bán cho anh thì sao?” Tôi nhướn mày, “Em không quen Cao Kỳ, nói thật là em không yên tâm khi bán cổ phần cho ông ta.”

Anh bình tĩnh nhìn tôi, “Tiểu Hi, đây không phải là chuyện nhỏ, em có biết việc từ bỏ vai trò cổ đông có nghĩa là gì không?”

“Tất nhiên là em biết, nếu em chuyển nhượng cổ phần cho Cao Kỳ có nghĩa là số cổ phần mà QL nắm giữ sẽ cao hơn Vinh Uy, nói cách khác, khi đó anh không còn là ông chủ của Vinh Uy nữa.” Nhìn khuôn mặt tuấn tú tựa điêu khắc của anh, bỗng nhiên tôi rất muốn giơ tay xé nát sự bình tĩnh khiến người ta phải phát điên ấy.

Anh khẽ rũ mắt, giọng nói lãnh đạm, “Bạch Hi, anh nói rồi, anh sẽ không can thiệp vào quyết định làm gì với cổ phần của em.”

“Vậy thì em bán cho anh.” Tôi lặng lẽ nhìn anh, cuối cùng nói ra quyết định của mình.

Anh vuốt tóc tôi, lòng bàn tay anh rất ấm, “Đây không phải chuyện nhỏ, em phải suy nghĩ thật kỹ. Huống hồ...”

Tôi nín thở nghe anh nói.

“Huống hồ bọn họ trả cho em tới hơn 150% giá trị trường. Tiểu Hi, trước mắt anh không xoay sở được nhiều tiền mặt, cũng không thể đưa ra giá cao như vậy được.”

Đúng là giá trị toàn bộ cổ phiếu trong tay tôi rất lớn, nhưng tôi từng làm việc tại phòng tài vụ của Vinh Uy, cũng đã từng đọc bài thống kê tài sản mà Thẩm Khâm Tuyển đang nắm giữ trên báo kinh tế nên khoản tiền đang nói đến chẳng thấm là bao với anh. Điều đó có nghĩa là sự việc bây giờ còn nghiêm trọng hơn cả những gì tôi nghĩ?

“Tình huống trước mắt của tập đoàn là...” Anh do dự, suy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp, “Chắc em cũng biết anh và QL đang xảy ra xung đột, bọn họ yêu cầu tất cả các hạng mục mà Vinh Uy thực hiện đều phải thông qua sự phê duyệt của phía họ. Có rất nhiều hạng mục chờ họ xem xét xong thì đã quá muộn. Cho nên bắt đầu từ năm ngoái, anh đã giao toàn bộ hạng mục cần đầu tư cho công ty con để tránh được các cuộc họp hội đồng quản trị vô ích đó. Thế nên vấn đề tài chính tương đối khó khăn.”

Tôi nghiêng người, làm bộ rất có nghĩa khí vỗ vai anh, “Em đâu có đòi anh giá 150% đó đâu! Thế này đi, anh cứ tự định giá đi, em thì bao nhiêu cũng được, quyết định bán cho anh rồi đó.”

Anh lẳng lặng nhìn tôi, đáy mắt hiện lên sự lo lắng và mâu thuẫn, nhưng cuối cùng, anh vẫn là anh của thường ngày: “Bạch Hi, anh đã nói đây không phải là chuyện nhỏ mà. Tốt nhất là em hãy hỏi ý kiến của luật sư hoặc cố vấn quản lý tài sản, chúng ta có thể thương lượng chuyện này sau.”

“Nếu em bán cho Cao Kỳ thì sao?” Tôi nổi giận, lạnh lùng nhìn anh, “Anh thấy ông ta đưa ra giá thích hợp không?”

“Hơn 150% giá thị trường quả là giá rất cao, nếu em đã quyết định như vậy thì anh sẽ không nói gì nữa.” Về mặt anh vẫn bình thản như trước giờ, anh cúi đầu thu dọn tài liệu, “Anh với em đi xem phòng nhé.”

Lúc trước đọc tiểu thuyết võ hiệp thường nhắc tới một loại võ công tên là “Trong bông có kim”, tôi nhìn tấm lưng của Thẩm Khâm Tuyên, nhận ra khi nói chuyện với anh, cảm giác cứ như đánh vào túi bông. Anh không nóng cũng chẳng lạnh, nói hồi lâu, cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

Tôi đi theo anh lên một căn phòng trên lầu, tường trong phòng được dán giấy màu vàng nhạt, chiếc giường theo kiểu châu Âu.

Trong phòng có một phòng nhỏ được dùng để bày quần áo. Lúc mở ra, tôi thấy bên trong đã treo lên mấy bộ đồ, thoáng nhìn qua, đều là đồ mới.

“Anh mua cho em vài bộ. Sau này đi họp ở công ty sẽ cần đấy.” Anh đi qua một bên mở một cái tủ ra, mỉm cười, “Anh nghĩ em sẽ thích mấy cái này hơn.”

Tôi treo váy áo lên lại giá rồi đi qua chỗ anh. Qua bờ vai anh, tôi nhìn thấy ống kính, còn có mấy chiếc Canon mới sản xuất được xếp thẳng hàng thành từng kệ.

Tôi há hốc mồm, giọng nói tựa như không phải của mình, “Aaaa!”

“Lầu trên có hai phòng, có thể đổi thành phòng rửa ảnh.” Anh vỗ vai tôi, “Em muốn sửa sang sao thì tùy.”

“Em, em bán cổ phần cho anh. Anh định giá đi.” Tôi không thể nào nói trôi chảy được nữa, “Em nói thật đấy Thẩm Khâm Tuyên.”

Vẻ mặt anh rạng ngời hẳn lên, anh ấn đầu tôi vào vai anh, bật cười, “Em dễ bị mua chuộc quá.”

“Ước mơ của em là có một phòng chỉ toàn đặt dụng cụ, thiết bị chụp ảnh.” Tôi mân mê ống kính trên tay, chẳng biết hồn phách đã bay đi đâu rồi.

Anh nâng mặt tôi lên, nghiêm túc nói, “Tiểu Hi, anh tốt với em là vì anh muốn thế. Kể từ ngày em được đưa đến Thịnh Hải, anh thường nghĩ nếu có thể làm được việc gì khiến em vui vẻ thì anh sẽ nguyện làm hết.”

“Vậy trước đây, lúc hẹn hò cùng Tần Mâu, có phải chỉ cần có việc gì khiến cô ấy vui vẻ thì anh cũng sẽ nguyện làm hết đúng không?” Tôi cúi đầu, giọng rất nhỏ.

Cô ấy muốn đóng phim, cô ấy muốn quay quảng cáo... Chỉ cần cô ấy muốn, anh sẽ cho.

Không khí ấm áp trở nên lạnh lẽo. Anh buông tôi ra, giọng nói không mang theo bất cứ cảm xúc nào, “Anh nghĩ là mình đã giải thích rõ ràng chuyện của cô ấy với em rồi.”

Tôi biết anh sẽ không vui, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không kiềm được câu hỏi ấy, có lẽ trong tiềm thức, tôi rất muốn chọc giận anh. Anh nhanh chóng ổn định cảm xúc, đi ra ngoài, “Anh ngủ phòng kế bên.”

“Anh không về nhà hả?” Tôi ngạc nhiên.

“Em ở trong căn nhà lớn thế này mà không sợ à?” Anh hỏi.

Tôi nghe thấy tiếng phòng ngủ đóng lại. Sự hứng khởi với những thứ trong chiếc tủ này bay sạch. Tôi đóng cửa tủ lại, leo lên giường, mở QQ gửi tin nhắn cho đàn anh.

Đàn anh ơi, bạn em đang có cổ phần của Vinh Uy, bây giờ có người muốn mua lại với giá XXX, anh thấy sao?

Đàn anh nhanh chóng trả lời tôi: Bán đi, đừng đắn đo gì nữa.

Tại sao?

Mặc dù tình trạng hiện tại của Vinh Uy rất tốt nhưng hai bè phái xung đột nhau đã ảnh hưởng rất lớn tới chính sách phát triển của Vinh Uy. Anh nghe nói sắp mở cuộc họp Hội đồng quản trị rồi, điều này có nghĩa là các cổ đông đã không thể tự quyết định. Đây là một tín hiệu rất nguy hiểm.

Trên cương vị là một người đứng ngoài, đàn anh phân tích rất khách quan. Những lời anh ấy nói khiến tôi phải suy nghĩ.

Vậy anh nghĩ bên nào sẽ thắng?

Mười mấy giây sau, anh ấy mới trả lời tôi: Ha ha, khó nói lắm, cái đó phải hỏi bạn của em rồi. Bên nào dám ra giá cao như thế thì tỷ lệ thắng của bên đó sẽ cao hơn một chút.

Tôi hỏi thêm mấy người bạn nữa thì đều có đáp án giống nhau, thậm chí có người còn nói thẳng: Thâm Khâm Tuyên vốn đang có ưu thế, nhưng vào lúc đầu sôi lửa bỏng thì lại hủy hôn khiến người ta mất lòng tin. Đây là vết thương chí mạng đấy.

Tôi trở người, bóng cây ngô đồng xuyên qua ô cửa kính tạo ra những mảng đen loang lổ trên tường.

Ngay cả lúc này, anh vẫn kiên nhẫn, vẫn nhẹ nhàng với tôi mà không hề nói ra nửa lời có lợi cho công ty. Tôi muốn giúp đỡ anh hết mức có thể, còn anh thì hoàn toàn không muốn nhận.

Tôi không rõ đó là vì lòng tự tôn của anh hay là vì anh không tin tưởng tôi.

Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Cách một bức tường, liệu anh cũng đang mất ngủ giống tôi?

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-6: Vì đó là anh 6

Edit: Sa

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Tôi gõ cửa phòng kế bên. Không ai trả lời.

Tôi đẩy nhẹ cửa ra, trong phòng không có ai cả, rèm cửa sổ được kéo qua, ánh mặt trời chiếu lên chiếc giường màu xám. Chăn gối được xếp ngay ngắn, nếu không có ly nước ở đầu giường thì có lẽ không ai nghĩ đã có người ngủ trong phòng vào tối qua.

Thẩm Khâm Tuyên sống ngăn nắp quá, chẳng giống tôi tẹo nào, bình thường khi ngủ dậy, tôi chẳng chịu xếp chăn.

Ở một mình trong căn nhà to thế này làm tâm trạng của tôi hơi sa sút. Tôi chạy về phòng thay bộ quần áo thoải mái rồi lấy cái máy ảnh đi ra ngoài.

Trên đường Hoa Sơn có một quán cà phê mới mở, cô gái phục vụ vừa ngân nga điệu hát dân gian vừa lau ly tách, sau đó chuẩn bị một ly latte và sandwich cho tôi. Thừa dịp cô ấy không chú ý, tôi chụp dây tạp dề được thắt thành nơ con bướm đằng sau lưng cô ấy. Qua ô cửa kính, tôi nhìn thấy có một cô bé khoảng bảy tuổi đang cười vui vẻ chạy tung tăng.

Đây chính là cuộc sống mà tôi hằng mong ước, một cuộc sống không có áp lực, ngủ mấy giờ dậy cũng được, nhưng đến khi thực sự có được rồi thì lại phát hiện nó không như mình nghĩ. Giống như có càng nhiều chuyện để phiền lòng.

Trong lúc suy nghĩ vẫn vơ, điện thoại reo chuông.

“Chào cô Tô, tôi họ Trương, là luật sư nhận sự ủy thác của ông Cao Kỳ. Không biết cô đã suy nghĩ về đề nghị tối qua của ông Cao Kỳ chưa?”

Bọn họ liên lạc lại nhanh quá, nhất thời tôi không biết phải trả lời thế nào.

Đối phương không hề khó chịu mà vẫn rất kiên nhẫn: “Thứ sáu này Vinh Uy sẽ tổ chức đại hội cổ đông. Cô Tô, nếu được thì bên tôi hy vọng chúng ta sẽ hoàn thành chuyển nhượng trước hôm đó. Chúng tôi đã làm xong hợp đồng chuyển nhượng, cô có thể liên lạc với chúng tôi bất cứ lúc nào.”

“Đây không phải là chuyện nhỏ, tôi đang suy nghĩ.” Tôi nói đơn giản, “Tôi sẽ trả lời sớm nhất có thể.”

Uống xong ly cà phê, tôi đến phòng khám của bác sĩ Hạ.

Lần này không chỉ nói chuyện đơn thuần như lần trước. Bác sĩ Hạ đưa cho tôi một tờ giấy trắng, cô ấy bảo tôi vẽ ra những đường đơn giản, vẽ gì cũng được. Cuối xuân nên không khí rất dễ chịu, dưới tiếng nhạc dặt dìu, tôi làm theo yêu cầu của cô ấy, trong đầu không nghĩ gì cả, lòng cũng rất phẳng lặng, tôi đưa ngòi bút lướt nhẹ trên trang giấy.

Không biết bao lâu sau, đến khi ngòi bút dừng lại, ký tên mình bên dưới góc tờ giấy, tôi lặng lẽ ngắm lại những đường phác họa của mình. Hạ Hội Khê nhận lấy tờ giấy, giơ nó lên, dưới ánh sáng xuyên qua cửa sổ, trông chúng rất sống động. Tôi không biết cô ấy nhìn thấy gì từ những đường nét ngoằn ngoèo đó nên chỉ đành ngồi im chờ đợi.

“Tâm trạng mấy ngày qua thế nào?” Cô ấy đặt tờ giấy xuống, đột nhiên hỏi một câu rất bình thường.

“Rất tốt.”

Tôi không muốn nói dối cô ấy, nhưng thực sự tôi không biết diễn tả tâm trạng của mình thế nào, nên ngoài “rất tốt” ra, tôi không biết nên nói gì khác.

“Rõ ràng mọi chuyện rất bình thường, nhưng có cái gì đó là lạ.” Cô ấy chống cằm, hỏi với vẻ rất thoải mái, “Cô có cảm thấy thế không?”

“Có.” Tôi nói với vẻ khó khăn, “Tôi đang cảm thấy như vậy.”

“Thế giới này rất chân thật, khi cô cảm thấy có gì đó là lạ thì chắc chắn có chỗ lạ.” Cô ấy nhẹ nhàng nói, “Chẳng qua là cô chưa nhận ra thôi.”

“Là do tinh thần của tôi có vấn đề ư?” Tôi dè dặt hỏi.

“Không phải, Bạch Hi à, tinh thần của cô rất bình thường.” Cô ấy cầm lấy bức tranh của tôi, đặt vào giữa chúng tôi, mỉm cười nói, “Tôi cứ tưởng sau chấn động tâm lý lúc nhỏ, mặc dù đã tiếp xúc được với người khác, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của cô. Nhưng bức tranh này không có bất cứ nét đứt nào. Điều đó chứng tỏ quá trình trưởng thành của cô rất tốt.”

Tôi ngạc nhiên, cầm lấy tờ giấy nhìn một cách tỉ mỉ. Bác sĩ Hạ vỗ nhẹ vào vai tôi, “Cô chờ một lát nhé, tôi ra ngoài có chút việc, lát nữa sẽ nói chuyện tiếp.”

Hôm nay tương đối rảnh rang nên tôi cũng chẳng hối thúc gì. Phòng khám chìm trong tiếng nhạc không lời du dương, ánh sáng dịu dịu, bên ngoài vang lên tiếng bước chân khẽ khàng, nhưng không có ai đi vào

phòng. Mùi hoa ngan ngát bay vào phòng vấn vương bên chóp mũi, một cơn gió nổi lên mang theo mùi đất ẩm ướt rõ rệt và chân thực.

Tôi tựa vào thành sofa êm ái, thầm nghĩ thời tiết thế này rất thích hợp để nằm nhà ngủ. Đột nhiên, có người đẩy cửa vào gọi tôi: “Nghiên Nghiên, chúng ta đi chơi nhé?”

“Mẹ ơi, con không muốn đi đâu hết.” Vì ngược nắng, tôi không thấy rõ hình dáng của người đó, nhưng không hiểu sao lại thấy rất ỷ lại vào người đó, muốn làm gì thì làm.

“Mẹ thay cho con chiếc váy mà con thích nhất nhé?” Có đôi tay ôm lấy tôi, dịu dàng xoa đầu tôi, “Anh đến chơi đấy, chúng ta đi chơi với anh nhé?”

“Nhưng ba đã nói hôm nay ở nhà vẽ tranh với con mà.” Tôi rất không muốn đi, trở mình, “Mẹ, con không thích trò đụng xe ở công viên chút nào.”

Tôi thực sự không muốn đi đâu cả, ba rất ít khi ở nhà mà không làm việc, lần trước ba vẽ tranh cho tôi làm cả lớp ai cũng hâm mộ. Hơn nữa hôm bữa chơi trò đụng xe với anh, đầu của tôi bị đập vào vô lăng, sưng một cái u to đùng.

“Cô ơi, Nghiên Nghiên dậy chưa ạ?” Một bé trai đi vào, vẻ mặt rất hớn hờ.

“Dậy ngay đây.” Mẹ ôm tôi dậy, dỗ tôi, “Nghiên Nghiên ngoan nào.”

Thấy gương mặt phụng phịu của tôi, cậu bé có vẻ mất hứng, chẹp miệng: “Chú sắp đi rồi kìa.”

Mẹ quay đầu, cười với cậu bé, “A Tuyển đừng lo, Nghiên Nghiên vừa ngủ dậy, chúng ta sẽ đi ngay mà.”

Mẹ đặt tôi ngồi trên giường thay quần áo cho tôi, tôi vịn vai mẹ, muốn khóc quá: “Mẹ ơi, sao anh cứ đòi đi đâu là mẹ sẽ dẫn anh đi? Nghiên Nghiên muốn ở nhà vẽ tranh cơ!”

Mẹ nghiêm nghị nhìn tôi, “Con biết là anh không có ba mẹ mà.”

Tôi thút thít, không dám phản đối nữa, hỏi nhỏ: “Vậy chơi xong trò đung xe mà anh thích nhất thì Nghiên Nghiên có thể về nhà không?”

“Ừ, anh ít tới nhà chúng ta chơi lắm, nên Nghiên Nghiên phải vui lên nhé.” Mẹ hôn vào má tôi, người mẹ có mùi hoa bạch ngọc lan dịu dịu. Mẹ nói, “Về nhà mẹ sẽ làm bánh cho con ăn.”

Cuối cùng tôi cũng thấy bớt tủi thân, để yên cho mẹ thay váy.

Thẩm Khâm Tuyền ủ rũ ngồi chờ phòng khách, mãi cho đến khi bố tôi nói to: “A Tuyền, chúng ta đi thôi.” thì anh mới vui vẻ hẳn lên. Anh ngoảnh đầu nhìn tôi một cái rồi chạy đến chỗ ba tôi để đi với ông.

Ba khởi động xe, mẹ ôm tôi vào lòng, ngồi cùng anh ở ghế sau.

Mọi người rất vui vẻ, trừ tôi.

Tôi và Thẩm Khâm Tuyền khá thân thiết với nhau, trừ những lúc... Có đôi khi tôi rất nhỏ mọn, tôi sẽ cảm thấy ba mẹ đối xử với anh ấy còn tốt hơn cả tôi, sẽ cảm thấy ba mẹ còn thương anh ấy hơn cả tôi, chỉ cần anh muốn đi công viên chơi thì bất kể có bận rộn hay mệt mỏi ra sao, ba mẹ đều đồng ý. Giống như hôm nay, trong khi tôi thực sự rất muốn ở nhà vẽ tranh.

Ba cũng biết tôi không vui, ông nhìn vào gương chiếu hậu, dỗ tôi: “Nghiên Nghiên, lát nữa ba dẫn con đi ăn kem nhé.”

Tôi rúc vào lòng mẹ, nhìn màn sương mờ mờ phía trước, nghe mẹ nói với ba: “Anh chạy chậm thôi.”

Ba đồng ý, nhưng đột nhiên xe chuyển hướng, có cái gì đó va rất mạnh vào xe, trong tiếng la hét, mẹ nhào tới đè lên người tôi và Thẩm Khâm Tuyển...

Mùi bạch ngọc lan xen lẫn với mùi máu. Tôi choàng tỉnh, lúc này mới phát hiện bàn tay mềm mại của bác sĩ Hạ đang nắm chặt tay tôi, gương mặt cô ấy hiện rõ sự dịu dàng và ân cần.

Tôi lấy lại bình tĩnh, tâm trạng dần dần ổn định, “Tôi vừa bị thôi miên ư?”

Bác sĩ Hạ cười, nói đơn giản: “Nói dễ hiểu là sau khi phân tích bức vẽ thì chính là lúc sự phòng ngự của cô ở mức thấp nhất.”

Tôi vẫn nắm chặt tay cô ấy, bí mật chôn sâu từ nhiều năm trước đột ngột bị khai phá khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Cô ấy đưa tay xoa đầu tôi, ấm áp và vững chãi, “Bạch Hi, cô nhìn thấy cái gì thế?”

“Tôi thấy ba mẹ tôi...” Tôi lắc đầu, giọng càng lúc càng nhỏ, “Nhẽ ra sẽ không xảy ra tai nạn...”

Cô ấy chăm chú lắng nghe, nhưng tôi lại chẳng thể nào nói được, còn thân thể thì bắt đầu run rẩy.

Nếu như hôm đó anh không đến nhà tôi, nếu như anh không đòi đi công viên trò chơi, nếu như ba ở nhà vẽ tranh với tôi...

Tôi cắn mạnh môi mình để buộc bản thân thoát khỏi hai chữ “Nếu như”.

“Thế giới này rất chân thật, khi cô cảm thấy có gì đó là lạ thì chắc chắn có chỗ lạ.” Lời của bác sĩ Hạ vang lên trong đầu tôi, chỉ trong thoáng chốc, câu nói ấy như đã giải đáp tất cả nghi vấn của tôi.

Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi, giúp tôi sửa sang lại nhà cửa, lo tôi ở một mình sẽ sợ...

Thì ra là như vậy.

Bởi vì áy náy do yêu cầu đi chơi của mình, nên trong suốt hai mươi năm sau đó, anh luôn cố gắng hết sức để đền bù.

Một việc khác cũng làm tôi rối rắm rất nhiều, đó là tại sao anh đang gặp khó khăn nhưng lại không chịu nhờ tôi giúp đỡ... Tôi luôn nghĩ đó là vì lòng tự trọng của anh, nhưng xem ra có lẽ đó là vì áy náy nên anh mới không muốn nhận sự giúp đỡ của tôi...

“Bạch Hi?” Bác sĩ Hạ nhẹ nhàng gọi tôi, giọng nói nhỏ nhẹ, “Cô có hối hận khi nhớ lại chuyện đó không?”

Trước mắt tôi trở nên mờ mịt, nhưng đáp án rất rõ ràng bên trong tôi.

“Không, tôi chỉ hy vọng... nhìn thế giới này rõ ràng hơn thôi. Có lẽ sẽ đau khổ, nhưng tôi không hối hận.” Tôi hít sâu, trả lời kiên quyết.

Cô ấy khẽ mỉm cười, tay vén nhẹ tóc mái trên trán tôi, “Rất nhiều bệnh nhân vì muốn trốn tránh sự đau khổ mà sống trong những tưởng tượng của mình. Tôi nghĩ cô sẽ không như vậy.”

Ra khỏi phòng khám, luật sư của Cao Kỳ gọi điện đến, tôi nhận ra số điện thoại ấy. Lúc này, tôi không có tâm trạng nghe máy nên từ chối cuộc gọi, sau đó, điện thoại nhanh chóng nhận được tin nhắn mới. Nội dung tin nhắn đại khái là QL chấp nhận nâng mức giá.

Tuy tôi luôn tỏ ra lịch sự với Cao Kỳ nhưng trong thâm tâm, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ bán cổ phần cho ông ta. Bởi vì cổ phần là của tôi, muốn chuyển nhượng thì cũng chỉ chuyển nhượng cho Thẩm Khâm Tuyên mà thôi.

Nhưng bây giờ, nhìn dòng tin nhắn, tâm trạng tôi đã khác.

Tôi tắt điện thoại, bắt taxi, đi khoảng nửa tiếng thì tới nghĩa trang. Tài xế tốt bụng hỏi: “Cô có cần tôi ở đây chờ không? Nơi này khó bắt xe lắm.”

“Không cần đâu, tôi tự về được, cảm ơn anh.”

Trong buổi tối rồi rằm ấy, Thẩm Khâm Tuyển đã dẫn tôi tới đây, mặc dù trời rất tối nhưng tôi vẫn nhớ đường. Mấy ngày qua không có mưa, nơi này rất khô ráo và vắng vẻ.

Nghĩa trang chỉ có mình tôi, mặt đất bốc lên hơi nóng ban trưa. Tôi đứng đó rất lâu, mãi cho đến khi hơi nóng dần tan, mặt trời sắp ngả về tây.

Ba mẹ như đang đứng bên tôi, những suy nghĩ hỗn loạn dần lắng xuống.

“Ba mẹ, con làm thế... có sai không?” Tôi nhìn tấm ảnh đã phai màu, thầm nghĩ nếu lúc này họ ở bên cạnh tôi, liệu họ có ủng hộ tôi không?

Nhưng xa cách đã hai mươi năm, tôi thực sự không biết liệu ba mẹ có vui khi nhìn thấy tôi trở thành “tôi” như bây giờ không?

“Cho dù thế nào đi nữa, giá như hôm đó anh ấy không tới nhà chúng ta, giá như anh ấy không đòi đến công viên trò chơi thì tốt quá.” Tôi giơ tay, đầu ngón tay chạm vào tấm bia lạnh lẽo, lạnh đến tận tim, “Ba mẹ ơi, giá như ba mẹ lại ở bên con thì tốt quá.”

Tôi mở điện thoại, trả lời tin nhắn: Luật sư Trương, ngày mai có thể gặp nhau để thảo luận việc chuyển nhượng cổ phần.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-7: Vì đó là anh 7

Edit: Sa

Ra khỏi nghĩa trang, đúng như lời tài xế, đừng nói là taxi, ngay cả xe riêng cũng rất ít chạy qua đây.

Tôi không có việc gì làm nên cũng không có gì phải sốt ruột, nhưng ở đây xa nội thành quá, đi đến ngã tư thì tôi không biết phải đi thế nào nữa nên đành mở bản đồ trên điện thoại ra xem. Trời càng lúc càng tối, những cột đèn đường tựa như chuỗi ánh sáng kéo dài đến vô cực.

Xa xa có một chiếc xe đang lao tới, đèn xe rọi vào mắt khiến tôi phải quay đi nơi khác. Tiếng lốp xe ma sát mạnh trên mặt đường, hóa ra là xe phanh gấp.

Tôi dừng lại, chiếc xe rung lên mấy cái vì phanh gấp. Thẩm Khâm Tuyển xuống xe, chạy tới trước mặt tôi, sắc mặt rất xấu, “Sao không nghe điện thoại?”

Tôi lạng lẽ lùi về sau, tránh ánh mắt của anh, “Sao anh biết em ở đây?”

Anh mấp máy môi, không biết đang vui hay giận, “Xem định vị điện thoại của em. Em đi thăm mộ?”

“Vâng.” Tôi cúi đầu nói, “Em nhớ ba mẹ.”

Anh mặc âu phục, không biết vì nóng hay vì gấp gáp mà trán lấm tấm mồ hôi. Nghe câu trả lời của tôi, anh không nói gì nữa, chỉ nắm tay tôi, “Về thôi.”

Trước đây, đối với tôi, bàn tay của anh là sự ấm áp và an toàn, nhưng lúc này, tôi thấy hơi nóng, lòng bàn tay còn ươn ướt mồ hôi. Tôi không biết phải làm sao để tỏ ra tự nhiên, chỉ biết rút tay về rồi chỉ lung tung, nói với vẻ thoải mái: “Vừa nãy xem bản đồ, suýt thì em đi hướng kia rồi.”

Thẩm Khâm Tuyển cũng rút tay về, anh nhìn tôi, hình như anh không biết gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Sau này nếu muốn đến đây nữa thì kêu... tài xế chở đi.”

Tôi ngồi vào ghế phụ lái, thắt dây an toàn, hạ cửa sổ xe xuống.

“Công việc có thuận lợi không?” Tôi hỏi băng quơ, “Khi nào sẽ triệu tập đại hội cổ đông?”

“Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chắc là thứ sáu.” Anh đánh vô lăng bẻ tay lái, cười, “Bắt đầu quan tâm đến đại hội cổ đông rồi đấy.”

“Em nghĩ đa số cổ đông sẽ ủng hộ quyết sách của anh thôi.” Tôi nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, biết rõ anh sẽ không nói cụ thể cho tôi biết nhưng vẫn muốn nói với anh, “Em đã thấy văn bản ủng hộ của nhân viên Vinh Uy trên mạng.”

“Chiến lược truyền thông thôi.” Anh nói bình thản, “Kết quả tại Đại hội cổ đông phụ thuộc vào số cổ phần bên nào nắm giữ nhiều hơn.”

“VẬY NHỮNG TIN ĐỒN TRONG THỜI GIAN VỪA QUA CŨNG LÀ... CHIẾN LƯỢC TRUYỀN THÔNG?” Tôi do dự hỏi.

Đúng lúc đèn đỏ, anh nghiêng đầu, nhướn mày cười với tôi, trông như đang xấu hổ, “Em đọc được hả?”

“Mấy tấm hình đó trông lộ liễu quá.” Tôi nhìn đi chỗ khác, tấm hình được phát tán trên weibo là anh và một nữ ngôi sao cùng đi vào cầu lạc bộ cao cấp. Những bức ảnh này quá rõ ràng, ngay cả lúc đỡ tay cô gái kia, nụ cười mỉm của anh cũng được chụp rõ nét.

“Thế hả? Chắc là do bảo vệ của cầu lạc bộ đó không làm tròn chức trách.” Anh xoa ấn đường.

Tôi bĩu môi, anh đang giả ngốc với tôi đây mà. Anh và Tần Mâu hẹn hò suốt mấy năm nhưng chẳng bao giờ bị chụp ảnh, cho dù là tin đính hôn thì cũng do đại diện công ty thông báo chứ phóng viên chẳng mò ra được tin tức gì.

“Vào sáng sớm hôm đó đúng không?” Tôi do dự trong chốc lát, “Cái hôm mà sau khi nói cho em sự thật, anh đã đi với cô ấy?”

Vẻ mặt anh trở lên lúng túng.

“Chắc chắn anh sẽ bị fans của Tần Mâu mạng chết.” Tôi nhìn anh, “Mắt thẩm mỹ suy giảm quá mà.”

Anh không giải thích, chỉ chậm rãi nhấn chân ga, ánh mắt lãnh đạm, “Chỉ là gặp dịp thì chơi thôi.”

Tôi ngẩn người, anh nói như đó là lẽ đương nhiên, thế ai đã dịu dàng nói sẽ chăm sóc tôi trong đêm hôm đó? Mặc dù tôi cũng không biết lời nói đó xuất phát từ tình cảm hay vì áy náy.

Tôi cố gắng làm lơ nỗi đau âm ỉ, “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, muốn ăn gì?”

“Chúng ta về nhà ăn nhé? Em sẽ nấu. Anh chưa từng ăn thức ăn do em nấu đúng không?”

Ánh mắt anh hiện lên sự nghi hoặc, “Em biết nấu?”

Mặc dù nghi ngờ nhưng anh vẫn làm theo lời tôi, cho xe tấp vào lề đường, “Sao không đến siêu thị?”

“Đi siêu thị mất công gửi xe lắm.” Tôi cẩn thận đi qua vũng nước đọng trong con đường hẹp, “Rau ở đây lấy nguồn từ nông dân ở gần đây, tươi lắm.”

Tuy là lần đầu tiên đi chợ chồm hổm nhưng Thẩm Khâm Tuyền không hề tỏ vẻ thiếu gia mà cũng ngồi xuống lựa rau, thậm chí còn trả giá với bác bán hàng nữa.

“Được rồi được rồi, cháu lấy đi, bán xong bác còn về.”

Thẩm Khâm Tuyền lục túi quần, sau đó quay đầu hỏi tôi, “Có tiền lẻ không?”

“Thời nay hiếm mấy cặp vợ chồng mua đồ về nhà nấu cơm như hai đứa đâu.” Bác ấy vừa tìm tiền lẻ để thối cho tôi vừa nói.

Tôi và Thẩm Khâm Tuyền đều im lặng. Qua một lúc, tôi hắng giọng, “Không phải...”

Anh lấy bó rau đứng lên, cắt ngang lời tôi, “Đi thôi, còn phải mua thịt nữa.”

Trong không khí ngập tràn hương vị gia đình, anh ở ngay cạnh tôi, nhưng khi ngẩng đầu nhìn anh, tôi lại thấy nụ cười của anh như bị ngăn cách bởi lớp màn mỏng, xa xôi và mờ ảo.

“Này.” Thẩm Khâm Tuyền bỗng dừng kéo mạnh tôi lại, giúp tôi không đụng vào chiếc xe ba gác, “Anh hỏi em hàng thịt bò ở đâu mấy lần rồi đó.”

“À... Chỗ kia.” Tôi lấy lại tinh thần, chỉ về hàng thịt.

Anh lấy hai cân thịt bò, quay lại hỏi tôi: “Một mận một rau đủ không?”

“Nhà có gạo không?”

“Có.” Anh suy nghĩ một chút rồi nói chắc chắn, “Lúc sửa nhà đã mua rồi.”

Không hiểu sao mà tôi thấy hơi buồn cười, vì cuộc sống như thế này... không thích hợp cho tôi và Thẩm Khâm Tuyên. Có lẽ anh cũng nghĩ giống tôi nên trong thoáng chốc, đáy mắt anh hiện lên nét cười.

Mặc âu phục đi mua thức ăn ở cái chợ nhỏ ven đường, đôi giày da băng qua những vũng nước đọng bắn thiu, có lẽ Thẩm Khâm Tuyên chưa từng làm việc thế này.

Tôi đi sau anh, nhin cười: “Sau giờ làm mặc âu phục đi chợ, nếu không phải nhân viên cung ứng hàng thì là dân bán hàng đa cấp.”

Anh không thèm quan tâm đến tôi, đút tay vào túi quần lấy chìa khóa, sau đó bỗng nhiên dừng bước khi còn cách xe chỉ nửa con hẻm.

Hự, mới hai mươi phút mà đã bị dán giấy phạt rồi.

Anh để đồ ở ghế sau, ngồi vào xe, thắt dây an toàn xong thì nghiêm mặt khẽ quát tôi: “Thắt dây an toàn vào.”

Tôi không cười nữa mà nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ, sau đó chồm tới ôm nhẹ anh.

Cơ thể anh bỗng cứng đờ, bối rối quay đầu làm trán tôi đụng vào mặt anh, “Sao thế?”

“Em chỉ...” Hai tay tôi bám vào vai anh, không thể nói cho suôn sẻ, “Em biết anh muốn em... có cuộc sống như một người bình thường.”

Anh từ từ giơ tay ra ôm lấy tôi, nói rất nhỏ: “Bạch Hi, thế này thì anh không lái xe được đâu.”

Tuy nói thế nhưng anh không buông tôi ra. Hơi thở của anh khẽ khàng lướt qua gáy tôi, không khí rất ấm áp và chân thật, cho đến khi chuông điện thoại của tôi reo lên phá vỡ khoảnh khắc ấy.

Tôi vội ngồi thẳng lại, nhìn màn hình điện thoại rồi mở cửa xuống xe, “Em nghe điện thoại.”

Thẩm Khâm Tuyên lặng lẽ nhìn tôi, anh không nói gì nhưng hàm thì bạnh ra.

Tôi không thể từ chối cú điện thoại này.

Giọng Cao Kỳ vừa gấp gáp vừa mong chờ, “Cô Tô, tôi vừa đi công tác ngoại tỉnh về, nghe nói cô đã đồng ý chuyển nhượng cổ phần?”

“Tôi đã nói với luật sư của ông là ngày mai sẽ gặp nhau để trao đổi.”

Có vẻ như ông ta không đợi được nữa, vội vàng nói: “Cô Tô, đại hội cổ đông sẽ được triệu tập vào thứ sáu, nên tối nay tôi phải gặp cô.”

Tôi đứng một bên nhìn Thẩm Khâm Tuyên đang ngồi trong xe. Dưới ánh đèn, đường nét gương mặt của anh trông nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng vẻ mặt lại quá bình thản, và cô đơn. Tôi hít sâu một hơi, “Được, ông ở đâu?”

Cúp máy, tôi mở cửa xe, khom lưng thò đầu vào. Thẩm Khâm Tuyên nhìn qua, không hỏi gì về cú điện thoại mà chỉ nói: “Lên xe đi.”

Tôi gượng cười, “Bạn em tìm em có việc gấp nên bây giờ em không về được.”

Anh hơi ngạc nhiên, “Có cần anh đưa em đi không?”

“Không tiện đường lắm.” Tôi nói nhanh, “Để em tự bắt xe.”

Tôi không dám nói nhiều vì sợ anh phát hiện ra sự khác lạ. Tôi nhanh chóng đóng cửa xe lại, chạy đến lề đường bắt taxi. Sau khi lên xe, tôi quay ra đằng sau, xe của Thẩm Khâm Tuyển đang đi về hướng khác.

Cao Kỳ tự tay mở cửa xe cho tôi, cười xã giao, “Cô Tô, tìm cô gấp thế này là do tình thế bất đắc dĩ quá.”

Tôi gật đầu, “Tôi hiểu mà, chuyện này rất quan trọng.”

“Chi tiết thế nào thì ngày mai chúng ta sẽ thảo luận.” Cao Kỳ đi bên cạnh tôi, điềm tĩnh nói, “Hôm nay tôi chỉ muốn xác nhận thành ý của cô Tô thôi.”

“Tôi rất thật lòng.” Tôi cong môi, “Mức giá đưa ra sau đó đã khiến tôi phải suy nghĩ.”

“Nhưng tôi nghe nói quan hệ của cô Tô và Thẩm Khâm Tuyển không tầm thường.” Cao Kỳ ngồi xuống đối diện tôi, ánh mắt của người đàn ông trung niên ấy thể hiện sự sắc bén, “Tôi nghĩ người như cô Tô hẳn là sẽ không quan tâm đến tiền bạc mới đúng.”

Phục vụ mặc sườn xám Tô Châu quỳ xuống rót nước cho tôi. Tôi nắm hai tay đặt trên đầu gối, một lúc sau mới khẽ cười, “Xem ra ông Cao đã bỏ công điều tra tôi rồi.”

“Nói điều tra thì hơi quá, chỉ là tìm hiểu một chút thôi.”

“VẬY chắc là ông Cao cũng biết cỡ phần của tôi đến từ đâu.” Tôi bình tĩnh nói.

“Cha của cô Tô là công thần của Vinh Uy.” Cao Kỳ nhẹ giọng than, “Thật đáng tiếc.”

Tôi cười giễu, “Nhưng chắc là ông không biết vì sao ba mẹ tôi lại ra đi.”

Khóe môi của ông ta trở xuống, áy náy gật đầu, nhưng ánh mắt lại sáng quắc trông chờ đáp án từ tôi.

Đối với chuyện này, lòng tôi vẫn còn gợn sóng nên chỉ nói qua loa đôi câu.

Cao Kỳ im lặng lắng nghe xong câu chuyện, giọng trầm xuống, “Cô Tô, tôi rất lấy làm tiếc.”

Tôi cố gắng ổn định tâm trạng, “Không có gì.” Dừng một chút lại nói: “Ông Cao, ông cũng biết là vì tai nạn đó mà tôi đã quên rất nhiều chuyện. Nói thật là trước chiều nay, tôi vẫn không hề có ý định hợp tác với ông.”

Không khí trở nên lúng túng, nhưng sự yên tâm lộ rõ trên khuôn mặt của Cao Kỳ.

“Tôi hy vọng chuyện chúng ta gặp nhau sẽ được giữ bí mật.” Tôi nói tiếp, “Ít nhất là trước Đại hội cổ đông... không được để cho anh ấy biết.”

Cao Kỳ nở nụ cười, “Về chuyện này thì chúng ta rất ăn ý đấy.” Ông ta ngừng lại một chút, “Cô Tô, cô có hạn cậu ta không?”

Tôi mù mờ lắc đầu, “Không... Tôi không hạn anh ấy. Tôi chỉ...”

Tôi không biết phải biểu đạt như thế nào, suy nghĩ rất lâu mới nói, “Tôi chỉ không biết phải làm sao đối mặt với anh ấy để... cắt đứt hoàn toàn.”

Ông ta nhìn tôi, “Tôi hiểu.”

“Nhưng ông Cao này, cổ phần của tôi là do ba tôi để lại, tôi mong ông sẽ sử dụng một cách hợp lý. Thế nên tôi muốn đợi đến ngày mai, chờ có mặt quản lý tài sản và luật sư của tôi thì mới thảo luận chi tiết.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.” Cao Kỳ nói, “Tôi nghĩ chắc là cô Tô cũng nhìn thấy được thành ý của chúng tôi khi đã đưa ra mức giá đó.”

Cao Kỳ cho xe đưa tôi về nhà, cả đêm không ăn gì nên dạ dày hơi khó chịu. Xe gặp đèn đỏ, tôi bắt đầu say xe, đành nói: “Dừng ở đây là được rồi, cảm ơn.”

Làn gió đêm làm tôi tỉnh táo hơn nhiều, tôi vào cửa hàng tiện lợi mua bánh cá hầm và cốc cà phê, sau đó gọi điện thoại. May mà có đứa bạn thân là luật sư. Tôi gọi điện cho Hứa Trác, giải thích đơn giản mọi chuyện.

Cô nàng hít sâu một hơi, nói: “Tớ cứ nghĩ hồi bữa giờ cậu đi đâu chụp ảnh cơ đấy! Cậu, cậu cho tớ cảm giác vừa yêu vừa hận người giàu từ trong trứng!”

Tôi cười khổ, chỉ mấy ngày gần ngủi mà cảm xúc cứ lên lên xuống xuống, nhưng tôi không muốn nói những điều đó qua điện thoại, “Được rồi, đừng nói lung tung nữa. Tớ định nhờ cậu thảo luận hợp đồng.”

Hứa Trác vốn không sợ trời không sợ đất lúc này lại ngẩn người, ấp úng: “Cậu cũng biết là tớ chỉ làm trợ lý cho mấy luật sư thôi mà.”

“Nhưng cậu đã có chứng chỉ hành nghề rồi đúng không?” Tôi cắt ngang lời cô ấy, “Thế nhé, cậu giúp tớ soạn hợp đồng đi.”

Hứa Trác như hạ quyết tâm, nói: “Tớ liều vậy. Cậu nói tình huống cụ thể đi.” Tôi vừa ăn vừa thảo luận với cô nàng. Hơi lạnh từ máy điều hòa phả vào người, nhân viên gà gật sau quầy thanh toán, người đi đường vội vã lướt qua ô cửa kính trước mặt tôi, bất tri bất giác, con đường đã vắng lặng từ bao giờ. Điện thoại nóng hổi, Hứa Trác nói: “Cậu làm vậy thật hả?”

“Ừ.” Tôi khuấy nửa cốc cà phê đã lạnh, “Tớ nghĩ kỹ rồi.”

“Được rồi, lát nữa cậu gửi tài liệu cho tớ nhé, tớ sẽ nghiên cứu kỹ.”

Về đến nhà, trời đã khuya lắm rồi. Từ lúc ngủ dậy tới bây giờ, chỉ mấy giờ ngắn ngủi mà tôi cảm thấy rất dài, vì đã thấy rõ một số người, thấy rõ thế giới này, quan trọng nhất là thấy rõ chính mình.

Phòng khách yên ắng bật đèn bàn, Thẩm Khâm Tuyển nửa nằm nửa ngồi trên sofa, đôi kính còn đeo trên mắt, anh đang ngủ. Trên bàn có hai món ăn, tôi nhẹ nhàng đi tới gần, là món rau xào và thịt bò cà ri, chắc anh đã ăn rồi, còn đồ này là để dành cho tôi.

Tôi kéo ghế ra ngồi xuống, ngơ ngác nhìn hai món ăn không được đẹp mắt cho lắm trên bàn, rõ ràng đang rất no nhưng vẫn lấy đĩa gấp thức ăn cho vào miệng.

“Có cơm trong phòng bếp đấy.” Giọng nói đầy mệt mỏi của Thẩm Khâm Tuyển vang lên, “Anh đi xới cơm cho em.”

“Anh tỉnh rồi hả?” Tôi ngậm rau, nhìn anh còn ngái ngủ, tóc tai rối bù đi vào phòng bếp.

Anh bưng chén cơm nóng hổi ra ngoài, ngồi xuống đối diện tôi, mỉm cười nhìn tôi, “Ăn từ từ thôi.”

Vốn chỉ định ăn một miếng thôi, nhưng không ngờ Thẩm Khâm Tuyển nấu rất ngon, tôi không kiềm lòng được mà ăn tiếp. Thịt bò hơi nguội, nếu còn nóng thì chắc có lẽ tôi sẽ nghĩ là mình đã ăn được món ăn ngon nhất thế gian.

Anh nhìn tôi, “Ăn ít thôi, muộn rồi.”

Đến khi tôi ăn xong chén cơm, càn quét hai đĩa thức ăn, anh lấy kính xuống, xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp.

Tôi thấy hơi ngại nên vội vàng đứng dậy: “Để em.”

“Không sao.” Anh xoay người, “Nhóc con, muộn lắm rồi, em mau tắm rửa rồi đi ngủ đi. Anh còn phải làm việc nên cần yên tĩnh một chút.”

Sau khi giành rửa bát thêm mấy lần mà không thành, tôi dựa vào cửa phòng bếp nhìn anh rửa bát.

“Anh không hỏi em đi đâu hả?” Tôi nhìn tấm lưng của anh, thử thăm dò.

“Gặp bạn?” Anh không ngoảnh đầu lại, nói nhỏ nhẹ, “Mấy ngày qua vì có việc nên mới bảo em ít ra ngoài, bây giờ thì không sao rồi.”

Anh mặc quần áo và mang dép ở nhà, không có vẻ gì là nghiêm trang, cúi đầu chăm chú rửa bát. Tôi nhìn đằng sau anh, rõ ràng rất buồn ngủ nhưng không hiểu sao lại muốn đứng đó nhìn anh, dù cả hai không nói gì.

“Thứ sáu diễn ra Đại hội cổ đông rồi, anh có nắm chắc phần thắng không?” Tôi khẽ ngáp.

“Em có ủng hộ anh không?” Anh vẫn không ngoảnh đầu lại.

Tôi do dự một lát, đáp qua loa: “Ừm.”

Anh quay đầu lại, ánh mắt dừng trên mặt tôi: “Vậy thì anh có gì phải lo lắng nữa?”

Bỗng nhiên tôi không chịu nổi sự tin tưởng như thế, đành dụi mắt nói: “Em lên lầu ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi nhé.”

Có lẽ vì đã hạ quyết tâm nên giấc ngủ của tôi rất an ổn, ngủ một giấc tới sáng mà không mộng mị, còn tự giác thức dậy trước khi đồng hồ báo thức reo lên. Thấm Khâm Tuyên đã đi rồi, tôi nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi đi gặp Hứa Trác.

Gần khu nhà trọ của chúng tôi chỉ có quán KFC. Hứa Trác thức cả đêm, mắt vẫn tờ máu ôm máy tính xông tới, hét lên, “Mua cà phê giúp tớ.”

“Hôm nay cậu không đi làm hả?”

“Bạch Hi, tớ nói nghe nè, cậu phải trả tiền công cho tớ đấy!” Cô ấy nói hùng hổ, “Tớ mặc kệ hết, dù sao bây giờ cậu cũng thuộc tầng lớp giàu có rồi, tớ sẽ dựa vào cậu để thành danh!”

Tôi câm nín nhìn cô nàng, thấy rất lo lắng, “Cậu có biết chúng ta đang làm gì không? Đắc tội với người đó thì sẽ không được yên thân đâu.”

“Biết chứ.” Cô ấy nói như lẽ đương nhiên, “Nhưng tớ thấy cậu làm đúng.”

“Tớ hẹn với QL lúc mười giờ.”

“Không thành vấn đề, tớ sẽ làm xong trước thứ sáu.”

Cô ấy vùi đầu gõ bàn phím, một lát sau ngẩng đầu lên hỏi tôi: “Cậu có đọc được tin Thẩm Khâm Tuyển có bóng hồng mới chưa?”

“Rồi.”

“Quá đáng ghê.” Cô ấy hừ một tiếng rồi lại vùi đầu vào công việc.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8-8: Vì đó là anh 8

Edit: Sa

Sự thật chứng minh Hứa Trác bỏ rất nhiều công sức vào phi vụ này. Xét về kinh nghiệm thì cô ấy thua xa đoàn luật sư đã hóa sói của QL, nhưng cô ấy hơn họ ở lòng nghĩa hiệp, bọn họ muốn có được cổ phần trong tay tôi thì phải đáp ứng hết điều kiện mà Hứa Trác đưa ra. Hai ngày sau, lúc cầm lấy hợp đồng đã được sửa đổi của đối phương, Hứa Trác hết sức đặc ý, “Tớ vừa giúp cậu mua được một căn hộ cao cấp đấy.”

“Cô Tô, hợp đồng đã được sửa đổi theo yêu cầu của cô.” Luật sư Trương mệt mỏi đẩy cửa đi vào, “Nếu không có vấn đề gì nữa thì có thể ký ngay bây giờ.”

“Chiều mai mới mở Đại hội cổ đông.” Tôi bình tĩnh nói, “Tôi và luật sư còn phải nghiên cứu một đêm nữa đã.”

Có vẻ như luật sư Trương đã hết kiên nhẫn sau mấy ngày qua, giọng nói nửa đùa nửa thật đầy vẻ hoài nghi, “Cô Tô, qua mấy ngày nay, chắc hẳn cô đã cảm nhận được thành ý của chúng tôi, tiền bạc cũng đã được thu xếp đâu vào đấy rồi. Nhưng bây giờ cô vẫn chưa chịu ký tên, chẳng lẽ cô đang đùa với chúng tôi ư?”

Tôi chưa kịp nói gì thì Hứa Trác đã lạnh lùng nói: “Ông Trương này, không phải chỉ có các ông mới tỏ thành ý với cô Tô đâu. Chúng tôi đã thảo

lượn với các ông suốt ba ngày rồi, nếu chúng tôi không có ý muốn hợp tác thì việc gì phải lãng phí thời gian và công sức như vậy?”

Luật sư Trương do dự trong thoáng chốc, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại. Một lúc sau, ông ta cầm điện thoại đi vào, nói với tôi: “Cô Tô, ngài Cao muốn nói chuyện với cô.”

Tôi nhận lấy điện thoại, giọng nói của Cao Kỳ vang lên, không hề tỏ ra khó chịu chút nào.

“Tất nhiên là cô Tô có quyền đem hợp đồng về, sáng mai ký cũng được.”

“Cảm ơn.”

Trước khi cúp máy, ông ta đột ngột gọi tôi, nói bằng quơ: “Cô Tô, tới nước này rồi thì chúng tôi buộc phải có được Vinh Uy, không thể xảy ra bất kỳ sơ suất nào. Tôi hy vọng là cô hiểu.”

Ông ta đang gián tiếp uy hiếp tôi. Tôi cố giữ giọng nói thật bình tĩnh, “Tôi hiểu.”

Tôi và Hứa Trác cầm hồ sơ, mỗi người đều có tâm sự riêng. Đến khi lên taxi, cô ấy bỗng nhiên ôm lấy vai tôi, nói nhỏ: “Nhiều tiền lắm đấy.”

“Nhiều thật.” Tôi ngả vào lòng cô bạn, một suy nghĩ ùa đến, bỗng thấy đau lòng quá.

Hai ngày qua, tôi nói với Thẩm Khâm Tuyển là ở nhà bạn nên không về nhà. Anh cho rằng tôi bận nên cũng không liên lạc với tôi, chỉ có trợ lý ở Vinh Uy gọi tới nhắc tôi tham gia Đại hội cổ đông vào ngày mai và gửi tài liệu cho tôi xem. Xe dừng trước cửa khách sạn, hai chúng tôi im lặng chui ra khỏi xe. Hứa Trác buồn bực nói: “Mệt chết mất, tớ muốn ngâm mình trong bồn tắm.”

Tôi nịnh nọt nhìn cô ấy, “Tất nhiên là được. Cậu muốn ngâm bao lâu cũng được, có cần tớ thuê luôn một tháng cho cậu ngâm không?”

Để thuận tiện, chúng tôi thuê phòng ở khách sạn Vạn Hào gần Vinh Uy. Nói thật là lúc đi đặt phòng, nhìn giá tiền lên tới bốn chữ số, tôi rất đau lòng, nhưng Hứa Trác quyết đoán hơn tôi nhiều, cô ấy không hề chớp mắt mà đặt phòng. Ba ngày ở đây bằng một tháng lương của tôi.

“Hứ, xài nhiều tiền cho cậu đau lòng chết luôn.”

Mấy ngày nay Hứa Trác luôn mồm nói thế nên hôm nay tôi cũng quen rồi. Hai đứa đi về phía thang máy, đột nhiên Hứa Trác giật tôi lại, nói nhỏ: “Cậu nhìn kia.”

Tôi nhìn về bên trái, nhìn thấy một chàng trai cực kỳ khôi ngô. Chàng trai đẹp đến lóa mắt ấy có người đẹp sánh vai cũng là chuyện thường tình.

Tôi biết mấy ngày qua không ngừng phát tán tin đồn về anh, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy anh ôm một cô gái xinh đẹp đi qua trước mặt thì tôi bỗng thấy hoang mang. Chàng trai luôn dịu dàng với tôi trong khoảng thời gian qua, chàng trai tự mình xuống bếp nấu ăn cho tôi... là người có thể thay đổi mặt nạ bất cứ lúc nào ư?

Hứa Trác kéo tôi vào thang máy, bấm số tầng. Cửa thang máy từ từ khép lại, cô ấy nhìn tôi với vẻ khó hiểu, nhưng lại không hỏi gì. Tôi nhìn bóng mình in trên chiếc gương trong thang máy. Cô gái trong gương có vẻ mặt mệt mỏi, đôi mắt to thâm quầng được giấu dưới gọng kính đen, tóc hơi bết, nhìn là biết đã mấy ngày không gội đầu.

Về phòng, Hứa Trác điện thoại gọi đồ ăn, sau đó lấy giấy tờ ra, nhìn tôi, “Nghĩ kỹ chưa? Chỉ thiếu chữ ký của cậu thôi.”

Tôi dựa người vào sofa, uể oải nhìn cô bạn thân của mình.

Có lẽ cô ấy biết lòng tôi đang khó chịu nên cũng không hỏi thục.

Tôi nắm chặt điện thoại, quyết định đi ra ban công gọi cho số máy đó.

Đợi rất lâu, lâu đến mức tôi mất hết kiên nhẫn, Thẩm Khâm Tuyên mới nghe máy.

“Tiểu Hi?”

“Anh đang làm gì thế?” Tôi do dự một chút rồi cũng hỏi.

“Còn làm gì nữa chứ? Vừa ăn cơm với khách hàng, bây giờ trở về công ty tăng ca.” Anh dừng lại một chút, có lẽ cảm nhận được tâm trạng tôi không tốt nên hỏi, “Em có nhớ cuộc họp vào ngày mai không?”

“Ăn cơm với khách hàng?” Tôi lặp lại, môi mấp máy, “Nữ ngôi sao đó là khách hàng của anh à?”

Anh ngẩn người, sau đó từ điện thoại truyền đến tiếng cười, “Em đã đến Vạn Hào hả?”

Tôi không phủ nhận.

“Anh cố ý để họ chụp đấy.” Anh đột ngột trả lời tôi.

“Tại sao? Anh sợ chưa đủ chuyện hả?” Biết rõ sắp diễn ra Đại hội cổ đông mà còn tạo nhiều tin đồn như thế, anh muốn làm giảm sự ủng hộ của cổ đông ư?

Anh im lặng một thoáng, giọng nói trầm xuống, “Bạch Hi, các cô ấy đều chỉ là gặp dịp thì chơi thôi.”

Tôi phải nói gì nữa đây?

“Vì em ư?” Giọng tôi khẽ run, rốt cuộc vẫn thốt ra nghi vấn đã giấu trong lòng bấy lâu, “Anh thà để người ta đưa tin anh cặp kè với hết cô này đến cô khác cũng không để em bị truyền thông chú ý đúng không?”

Anh không trả lời, tôi không rõ đó có được xem là thừa nhận hay không.

Tầng chín của khách sạn rất cao, cả thành phố ngay dưới chân, tựa như một quyển sách không có tác giả mà tự viết nên những câu chuyện. Hơi lạnh lan tỏa trong bóng đêm, bầu trời xa vời vợi không thể chạm đến.

“Anh không cần làm thế đâu, những chuyện này không phải trách nhiệm của riêng anh.”

Tôi cúp điện thoại, mở cửa sổ sát đất đi vào phòng.

Trong phòng đầy mùi rau thơm và dầu rái, Hứa Trác đang ngồi trên thảm ăn ngấu nghiến.

Dạ dày trống rỗng, rõ ràng là rất đói nhưng tôi vẫn đẩy khay thức ăn sang một bên, bắt đầu ký tên lên giấy.

Chữ ký là “Tô Nghiên”, vì chưa bao giờ ký cái tên này nên nét bút hơi cứng.

Tôi biết mình đang làm gì. Tôi đang dùng một cái tên khác để làm một chuyện kỳ lạ.

Hứa Trác đẩy khay thức ăn qua một bên, lẳng lặng giúp tôi sắp xếp hợp đồng, đợi tôi ký xong, cô ấy nhìn tôi, “Bát nước đã đổ sẽ không hết lại được đâu.”

Tôi dụi mắt, “Cứ vậy đi.”

“Tớ chuyển đi giúp cậu.” Cô ấy cầm lấy túi công văn, hỏi lại tôi lần cuối, “Cậu chắc chắn chứ?”

Tôi nửa nằm nửa ngồi trên sofa, lấy điện thoại đặt vé máy bay vào sáng mai, không thèm ngẩng đầu lên, “Chắc chắn.”

“Cậu đang làm gì thế?”

“Bắt chước Lương Triều Vỹ đi Luân Đôn cho bồ câu ăn.”(1)

Trong căn phòng rộng rãi, tiếng bước chân của Hứa Trác mất hút dưới tấm thảm dày, tôi trở người vùi mặt vào sofa, ngủ thiếp đi.

(1) Những lúc có chuyện buồn, Lương Triều Vỹ sẽ lên máy bay đi đâu đó, ví dụ như đến Luân Đôn, một mình ra quảng trường cho bồ câu ăn. Tối đó sẽ bay về nước như không có chuyện gì.

Hôm sau, tôi dậy rất sớm, sớm nhất trong khoảng thời gian này.

Có lẽ vì tối qua đã giải quyết xong rắc rối mang tên chuyển nhượng nên tảng đá trong lòng cũng biến mất. Tôi vừa ngâm nga vừa ăn bữa sáng do phục vụ đưa đến, sau đó nói với Hứa Trác còn đang say ngủ, “Tớ đi trước đây, chuyện còn lại giao cho cậu nhé.”

Cô ấy mơ màng nhìn tôi một cái rồi lại ngủ mất.

Tôi gọi điện cho lễ tân, dặn họ nửa tiếng sau gọi lên phòng rồi đi ra ngoài.

Sân bay vào sáng sớm không đông lắm, tôi thuận lợi làm thủ tục lên máy bay, nữ tiếp viên hàng không mỉm cười nhắc nhở hành khách: “Vui lòng tắt điện thoại,…”

Ngay khi ra khỏi khách sạn, tôi đã tắt điện thoại. Nhờ nữ tiếp viên hàng không lấy giúp tờ báo thì cô ấy đưa cho tôi báo “Tài chính và Kinh tế”, chẳng lẽ cô ấy nghĩ ai ngồi ở khoang hạng nhất đều là thương nhân? Tôi

mất hứng định gấp tờ báo lại, nhưng trời xui đất khiến thế nào mà lật ra trang sau, trang này tổng hợp diễn biến cuộc chiến của Vinh Uy.

Thời đi học bị ép đọc báo kinh tế mỗi ngày nên tôi chẳng mấy xa lạ với những thuật ngữ ấy, cộng thêm mấy ngày qua thảo luận hợp đồng tài chính với Hứa Trác nên càng hiểu rõ. Bài viết này rất hay, không hổ danh cây bút nổi tiếng của tòa soạn báo kinh tế hàng đầu.

Tôi cứ nghĩ vì Thẩm Khâm Tuyển phát triển Vinh Uy quá tốt nên bây giờ QL mới muốn trở mặt, nhưng từ góc nhìn của bài báo này, có vẻ như các vấn đề đã nảy sinh từ lâu, đúng lúc bùng nổ dưới thời của Thẩm Khâm Tuyển mà thôi. Báo có một đoạn:

Có thể nói tranh chấp giữa Thẩm Khâm Tuyển và QL bùng phát với nguyên nhân giám biên chế là một ẩn ý sâu xa. Việc giám biên chế ảnh hưởng trực tiếp tới lợi ích của nhân viên, bất kể kết quả ra sao, nhân viên đều sẽ ủng hộ Thẩm Khâm Tuyển. Dĩ nhiên QL đã nhận được không ít lời hứa hẹn của các cổ đông Vinh Uy, nếu có được nhiều cổ phần hơn thì cũng chỉ lấy được quyền quyết định các chính sách chứ không hề chiếm được sự ủng hộ của nhân viên, vì một khi đá Thẩm Khâm Tuyển khỏi ghế tổng giám đốc, đại diện hàng đầu cho ngành công nghiệp nặng của đất nước sẽ rơi vào khủng hoảng.

Tôi nhìn đồng hồ, lúc này chắc là bắt đầu cuộc họp rồi.

Có lẽ Thẩm Khâm Tuyển đã nhận được tin tức.

Nhưng những chuyện đó không liên quan tới tôi.

Tôi nhắm mắt lại, sau phong ba bão táp, Bạch Hi cũng được, mà Tô Nghiênn cũng xong, tôi đã không còn ở nơi đó nữa, tôi đã kiệt sức để suy đoán và chờ đợi anh rồi.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 9-1: Người lạ thân thuộc nhất 1

Chúng ta

Trở thành người lạ thân thuộc nhất,

Những vòng xoáy cuộc đời sau này,

Tự mỗi người đón nhận.

Edit: Sa

Thành phố ở tây bắc yên tĩnh hơn phương nam rất nhiều.

Tôi đến đây không vì nguyên nhân gì đặc biệt cả mà hồi đại học đã tới đây du lịch một lần rồi. Đi một mình, vào những lúc như thế này thì đến thành phố quen thuộc sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Tôi cất hành lý vốn chẳng nhiều nặng gì ở khách sạn rồi đeo ba lô đi ra ngoài.

Bữa ăn trên máy bay chẳng đủ no, cũng may đây là thành phố nổi tiếng với các món ăn vặt. Vì đã qua giờ cơm nên quán ăn có truyền thống trăm năm khá vắng vẻ, nhân viên phục vụ uể oải đưa cho tôi cái bánh bột mì nướng rồi bỏ đi.

Tôi bắt chước người dân địa phương xé bánh ra, nhìn thì đơn giản nhưng chẳng dễ xé chút nào. Nửa tiếng sau, tôi bưng tô bánh bị xé lung tung đi lấy

canh, đầu bếp nhìn tôi, lắc đầu: “Cô gái à, cô xé trông nghệ thuật ghê.”

Tôi cười, nhận lấy cái tô vừa được chan canh vào, “Xé tay mới ngon.”

Vì đã sang đầu hè, máy quạt trong quán quay vù vù, tôi gấp một đĩa miến, thổi mấy cái rồi đưa vào miệng. Ăn được nửa bát thì tôi không chịu nổi cơn nóng nữa, gọi to: “Ông chủ, cho cháu ly nước ô mai với.”

Ăn xong tô miến bò, tôi ra cửa quẹo trái, mua một đồng xiên que lòng lợn nướng nhúng tương(1), thật ra tôi cũng khá no rồi, nhưng mỗi lần đến đây, tôi đều muốn ăn hết mình. Trong lúc chờ phục vụ lên món, tôi nhìn đồng hồ rồi mở nguồn điện thoại.

Điện thoại liên tục thông báo có tin nhắn mới.

Tôi chỉ đọc tin nhắn của Hứa Trác.

Tất cả đều suôn sẻ.

Phục vụ đi tới, đặt nồi tương xuống bàn làm phát ra tiếng loảng xoảng, tựa như tiếng rơi xuống của tảng đá trong lòng tôi. Tôi nhúng lòng lợn, bắt giắc băm sớ của Thảm Khâm Tuyền, mặc dù rất muốn gọi cho anh nhưng sợ anh đang họp nên đành gửi tin nhắn. Tôi còn đang suy nghĩ phải nhắn gì thì nhận được tin nhắn từ ngân hàng, thông báo tài khoản của tôi vừa nhận được một khoản tiền, số tiền lớn đến đáng sợ.

Vừa do dự vừa ăn đồng xiên que, đến khi ăn xong thì tôi chẳng còn can đảm để gửi tin nhắn nữa.

(1) Món lòng nướng xiên que

Màn đêm buông xuống, phố ăn vặt càng lúc càng đông, đèn lồng và bao lì xì được giăng khắp phố, tường thành tựa như con thú khổng lồ ăn mình

trong bóng tối. Tôi đi giữa dòng người đông đúc, bỗng nghe tiếng chuông điện thoại.

Lòng thấy thấp thỏm, nhưng đến khi nhìn màn hình thì không phải là Thẩm Khâm Tuyền. Không biết là nhẹ nhõm hay mất mát, tôi nghe máy.

“Cuộc họp vừa kết thúc.” Hứa Trác nói một cách bình tĩnh, “Bên ngân hàng cũng sắp xếp ổn thỏa rồi.”

“Tớ nhận được tin nhắn từ ngân hàng rồi.”

“Tiếc không?” Cô ấy cười to, “Bạch Hi, tớ nghĩ thời gian tới cậu đừng về đây, cậu chưa thấy vẻ mặt của Cao Kỳ đâu, như sắp giết người tới nơi rồi ấy.”

Tôi chột dạ, im lặng một chút rồi nói, “Ông ta sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, cậu có muốn trốn cùng tớ không?”

“Tớ có phải là bạch phú mỹ(2) không cần công việc như cậu đâu.” Hứa Trác cười khanh khách, “Cậu biết hôm nay Thẩm Khâm Tuyền đã nói gì với tớ không? Anh ấy mời tớ về làm việc ở bộ phận pháp chế của Vinh Uy đấy.”

(2) Bạch phú mỹ: chỉ người con gái vừa đẹp vừa giàu.

“Tốt đấy.” Tôi không biết phải nói gì.

“Trong cuộc họp, anh ấy đã bác bỏ đề nghị của QL, Cao Kỳ còn không có cơ hội để nói tới mấy vấn đề giảm biên chế luôn. Tớ thấy Thẩm Khâm Tuyền có vẻ muốn lấy lại cổ phần từ tay QL, hơn nữa còn nghe bảo chính phủ sẽ ra mặt, xem ra bắt đầu hành động rồi. Tớ cúp máy trước đây, tớ nghĩ Thẩm Khâm Tuyền sẽ lục tung mọi chỗ để tìm cậu đấy.”

Tôi đứng ở đầu đường đông đúc, tới lúc này tôi vẫn chưa thể tin những chuyện mà mình đã làm trong ba ngày qua.

Tôi đã chuyển nhượng tất cả cổ phần của mình cho Thẩm Khâm Tuyền.

Mặc dù biết cái chết của ba mẹ cũng liên quan phần nào tới anh, nhưng lúc đó anh còn nhỏ, biết được gì chứ? Tôi đã sống với thân phận Bạch Hi hơn hai mươi năm, tôi không muốn gánh trên lưng những đau khổ của Tô Nghiên, và cũng không muốn anh cứ gánh mãi...

Nói thế nào đi nữa, anh vẫn luôn âm thầm quan tâm tôi.

Còn tôi, luôn luôn thích anh vô cùng.

Anh rất quật cường và kiêu ngạo, có chết cũng không nhờ tôi giúp đỡ, không sao, tôi có thể giả vờ đàm phán với Cao Kỳ để anh có thêm thời gian; anh đang gặp khó khăn về tài chính, không sao, tôi có thể chuyển nhượng cổ phần của mình cho anh.

Tôi nhờ Hứa Trác soạn thảo hợp đồng, tối qua ký kết toàn bộ rồi lại nhờ cô ấy gửi đến Vinh Uy. Thậm chí tôi còn nghĩ tới việc anh sẽ không chấp nhận số cổ phần mà tôi chuyển nhượng nên đã ký sẵn bản ủy quyền quản lý cổ phần của mình cho Thẩm Khâm Tuyền, như thế anh sẽ dễ chấp nhận hơn.

Bây giờ, khi biết anh tiếp nhận cổ phần của mình, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Với tính cách của Thẩm Khâm Tuyền, trừ khi anh thực sự xem tôi là người thân, còn không thì chắc chắn sẽ không tiếp nhận. Nghĩ thế, trong lòng tôi bỗng thấy vui vẻ.

Ban đêm ở thành phố cổ, trên bầu trời, những ánh sao yếu ớt, mây kéo thành từng dải mỏng tênh, không khí hơi hanh. Tôi vẫn chưa muốn quay về

khách sạn nên ngồi ngơ ngẩn ở quảng trường, không biết qua bao lâu, Lão Mạch đột nhiên gọi đến.

“Bạch Hi!”

Tiếng gào truyền ra từ điện thoại làm tôi giật mình, tôi giờ điện thoại ra xa tai một chút.

Lão Mạch mắng tôi như cơm bữa, phần lớn là chê tôi ngốc và không nắm được trọng điểm, nhưng bây giờ thì khác, có vẻ như tình hình nghiêm trọng lắm, anh ấy gọi tôi rồi không nói gì nữa, giống như không biết phải nói gì.

“Thầy ạ?” Tôi dè dặt gọi anh.

“Em có biết em đã làm gì không?”

Tôi có thể hình dung ra đôi chân mày rậm của anh đang nhíu chặt khi nói câu đó, còn vẻ mặt anh chắc chắn sẽ lạnh lẽo lắm.

“Em, em đã làm gì cơ?”

Anh im lặng một chốc rồi mới nói bằng giọng cay nghiệt: “Bạch Hi, anh không thể hiểu nổi tại sao em lại vội vàng giao tiền cho Thẩm Khâm Tuyển.”

Cả người tôi run lên, vì giận.

Có rất nhiều người ngồi xung quanh bồn hoa, có các cặp tình nhân, có các cụ già, cũng có những bà mẹ dẫn con theo, nhưng những bóng dáng đó cứ mơ hồ lắt lờ trước mắt tôi. Tôi hít sâu một hơi, “Mạch Trần Đông, anh đừng nói khó nghe như thế được không? Đúng vậy, em giúp anh ấy. Trên thế giới này, không có bao nhiêu người đối xử tốt với em, Thẩm Khâm Tuyển là một trong số ít người đó, vậy tại sao em không thể làm thế?”

Tiếng cười lạnh lùng của Mạch Trăn Đông truyền qua điện thoại, “Cậu ta đối xử tốt với em?”

Chuyện của tôi và Thẩm Khâm Tuyển không cần phải nói cho người khác biết, tôi cũng chẳng có hứng cãi vã, chỉ nói: “Mạch Trăn Đông, nếu đổi lại là anh, em cũng sẽ làm như vậy.”

Lão Mạch im bật, khi nói tiếp thì giọng nói đã hòa hoãn đi nhiều, “Em đang ở đâu?”

Tôi do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn nói cho anh ấy biết.

“Mấy ngày tới em đừng về vội. Anh đi tìm em nhanh thôi.”

“Sao thế?” Giọng anh ấy cứ là lạ, chẳng lẽ sợ Cao Kỳ tìm tôi tính sổ?

“Không có gì đâu.” Mạch Trăn Đông mất kiên nhẫn, “Em phải chờ anh đấy.”

Cúp máy.

Tôi thấy anh ấy lo xa quá, cho dù Cao Kỳ muốn tìm tôi tính sổ thì cũng còn có Thẩm Khâm Tuyển mà. Tôi giúp anh một việc lớn thì hẳn là anh cũng sẽ giúp tôi giải quyết Cao Kỳ chứ?

Trên đường về khách sạn, tôi liên tục cúi đầu xem điện thoại.

Màn hình vẫn luôn đen kịt.

Không có ai khác tìm tôi.

Rạng sáng, trong giấc ngủ mơ màng, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Dù đang ngủ nhưng trong lòng vẫn còn nhen nhóm sự mong chờ, tôi lập tức nghe máy, “Alo.”

“Bạch Hi, anh đến rồi.”

Tôi ngồi dậy, “Anh đến đâu cơ?”

Bốn, năm giờ sáng, trời rất lạnh, tôi trùm áo khoác phao đi tới Chung Cổ Lâu(5), ở khúc rẽ đầu tiên thì nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen.

(5) Chung Cổ Lâu: là một loại hình kiến trúc cổ xưa, do tháp chuông và tháp trống tạo thành. Chung ở đây là cái chuông tính giờ, Cổ ở đây có nghĩa là cái Trống, Lâu có nghĩa là Lầu, Gác. Chung Cổ Lâu có tác dụng báo thời gian vào sáng, tối, vì vậy được gọi là “Sáng chuông chiều trống”.

Anh không có hành lý gì cả, đang nhìn về hướng khác, chừa lại cho tôi một dáng hình cao ngất.

“Mạch Trần Đông!” Giọng tôi vang vọng trong đường hầm.

Anh xoay người, sự mệt mỏi hiện rõ mồn mồn, sai bước đi về phía tôi.

“Sao anh phải vất vả thế?” Tôi bất mãn làu bàu, đột nhiên bị kéo vào lòng anh.

Mặt tôi áp vào cổ áo khoác của anh, còn anh ôm chặt tôi, không nói gì.

Lão Mạch chưa bao giờ làm vậy với tôi.

Tay chân tôi cứng đờ, nhưng cũng cảm nhận được cái ôm này chỉ mang ý nghĩa an ủi chứ không hề liên quan đến tình cảm nam nữ.

Trong vòng tay anh, tôi bực mình: “Sao anh lại tới đây?”

Anh liền buông tôi ra, nhú mày, “Đường xá ở đây sao mà ngoằn ngoèo dữ, tìm mãi mới đi đúng đường.”

Tôi dở khóc dở cười chỉ biển báo giao thông trên đầu anh, “Anh không biết chữ hả?”

Anh ấy nhún vai, đi bên cạnh tôi, “Đi thôi, anh muốn tắm, đợi ở sân bay suốt bốn tiếng.”

“Sao hôm qua anh nổi giận với em?” Tôi hỏi.

“Thật ra thì anh cũng đoán được là em sẽ làm thế.” Những cơn gió lạnh thoảng qua, anh như cười như không nhìn tôi, “Tối qua anh mất bình tĩnh.”

Tôi không đáp lời.

“Anh chưa từng thấy ai quả quyết như em, không thèm tiền chuyển nhượng cổ phần, thậm chí cũng tự trả tiền thuế, phí chuyển nhượng và phí giao dịch.” Anh nói một cách chậm rãi, “Em thực sự ngại mình có nhiều tiền quá hả?”

Tôi cười khố, cúi đầu nói: “Thầy, anh có cần mĩa mai em như vậy không?”

Lúc này, thành phố không còn yên tĩnh như vốn có, từng tốp nam nữ ra ra vào vào các quán bar, bảng hiệu xe taxi nối đuôi nhau không dứt.

“Nếu anh cũng nằm ở vị trí của Thẩm Khâm Tuyển, em cũng làm thế?” Anh bình tĩnh nói.

“Em sẽ làm thế.” Tôi cố làm giọng bình thản.

Anh ấy đột ngột dừng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, “Nhưng vẫn không giống. Bạch Hi, em thích cậu ta.”

Tim tôi đập mạnh, dưới ánh mắt chăm chú của anh ấy, tôi gượng cười, “Sao lại nói thế?”

“Anh chỉ thấy em mù quáng quá thôi.” Mối anh mấp máy, trong ánh mắt có sự mềm mại mà tôi không hiểu, “Nếu em là em gái anh, chắc chắn anh sẽ bị em làm cho tức chết.”

Mạch Trăn Đông thuê thêm một phòng gần phòng tôi, vừa vào phòng đã lập tức đi tắm.

Tôi lại bắt đầu cảm thấy bất an.

Bình thường, Mạch Trăn Đông khá hồ hững với tôi, lần nào anh ấy vội vã đi tìm tôi đều là vì tôi xảy ra chuyện. Nhưng bây giờ tôi rất tốt, vì sao anh ấy vẫn đến tìm tôi? Không có tin tức nào về Thẩm Khâm Tuyển cũng làm tôi thấy kỳ lạ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc tôi suy nghĩ lung tung, Mạch Trăn Đông gõ cửa. Anh ấy mặc áo choàng tắm, mái tóc ngắn ướt sũng, ngồi phịch xuống sofa rồi lấy một điều thuốc.

“Rốt cuộc tại sao anh lại tới đây?”

Anh ngậm điều thuốc nhưng không châm lửa, nói chậm rãi: “Anh có mấy hạng mục ở nơi khác, muốn làm không?”

Tim tôi rơi lộp bộp, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không anh ấy sẽ không nói như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì, anh nói thẳng đi.” Tôi bình tĩnh nhìn anh ấy, “Chắc bác sĩ Hạ đã nói với anh rồi, hiện tại tinh thần của em rất bình thường, đả kích gì cũng chịu được cả.”

Tôi chưa từng thấy người đàn ông trước mắt tỏ ra khó xử như bây giờ, giống như có rất nhiều điều muốn nói nhưng không có cách nào nói ra được, tôi nhú mày, “Có phải... anh đến đây để xả giận không?”

“Hừm?”

“Chẳng lẽ nhà anh bắt tay với QL, sau đó bị em phá hỏng nên anh mới tức giận?”

“...” Mạch Trăn Đông lạnh lùng nhướn môi. “Tình nghĩa giữa ông nội anh và ông cụ Thâm là gì chứ? QL có ra giá cao bao nhiêu thì cũng chẳng thể chặt đứt tình nghĩa của hai người đâu, em đánh giá họ thấp quá đấy.”

“Vậy anh có gì bất mãn chứ?”

“Họ có tình nghĩa lâu năm, cùng nhau chiến đấu, còn em thì sao? Em là gì?” Anh ấy nhìn tôi, rồi dời mắt sang chỗ khác, bật lửa châm điếu thuốc.

“Anh muốn hỏi em có mục đích gì khi làm thế đúng không?” Tôi giữ một góc ga giường, “Em thì có mục đích gì chứ, cổ phần và lợi tức đối với em cũng chỉ là những con số thôi. Em thấy Thâm Khâm Tuyên gặp khó khăn, hơn nữa anh cũng biết...”

Anh ấy nhướn mày, cúi xuống nhìn tôi.

“Anh ấy không muốn nhờ ai giúp đỡ, nên em đành phải tự lo liệu giấy tờ. Mặc dù bây giờ anh ấy chưa trả đủ tiền chuyển nhượng cho em, nhưng em nghĩ qua một thời gian nữa, anh ấy sẽ trả đủ thôi.”

Anh ấy không nói gì, tôi cảm thấy rất lúng túng, cười khan, “Anh xem đi, thật ra em đã tính cả rồi. Em không chịu lỗ đâu mà.”

Anh nhả khói, cuối cùng cũng cười, “Ừ, em thông minh nhất.”

Tôi cười ngượng ngùng.

“Cậu ta có liên lạc với em không?”

“Không có.”

Trong dự tính, mà cũng ngoài dự tính, tôi nghe thấy Mạch Trăn Đông thở dài, “Em định khi nào về?”

“Em vẫn chưa muốn về.”

“Thế này đi, em theo anh về thành phố Sở để xem mấy dự án của anh.” Anh ấy nhìn tôi, “Lâu rồi không làm việc, còn nhớ cách điều chỉnh ống kính không?”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 9-2: Người lạ thân thuộc nhất 2

Eidt: Sa

Tối đó chúng tôi bay về thành phố Sở.

Chúng tôi ở tại khách sạn mà cuối năm ngoái tôi đã ở khi đi công tác. Tôi còn nhớ như in buổi tối Thẩm Khâm Tuyển lái xe, sau đó bị trượt băng, tôi gặp ác mộng, còn anh ôm chặt lấy tôi, gương mặt hoảng loạn.

“Thẻ phòng.” Mạch Trăn Đông đẩy tôi, “Đi thôi.”

“Vâng.” Tôi sực tỉnh, nhận thẻ phòng, lên lầu cùng anh.

Vì hai ngày nay liên tục ngồi máy bay nên tôi bị say sẩm, đau nửa đầu, giống như ai đó đang cầm chùy gõ vào đầu tôi.

Tôi tắm nước nóng, đang định ngủ trưa thì có người gõ cửa.

“Em không đói, cũng không muốn ra ngoài ăn.” Tôi ngáp, cảm tưởng như gân xanh nổi lên hết rồi.

“Bí quyết độc nhất vô nhị, chuyên trị chứng say máy bay.” Mạch Trăn Đông đưa cho tôi ly nước rồi đi về phòng.

Điều hòa trong phòng điều hòa rất thấp, còn ly nước thì rất ấm.

Tôi mở ti vi, uống từng ngụm cà phê, ấy thế mà hết đau đầu thật, cũng có thể là do ngâm nước nóng làm cơ thể thoải mái. Tôi gọi điện thoại cho lão Mạch: “Thầy ơi, chúng ta đi thôi.”

Xe của năm queo bẩy, khi ly cà phê mất hết hiệu quả, cuối cùng cũng đến một thị trấn nhỏ.

Sông lượn uốn quanh, xe dừng trước cửa một ngôi nhà, ngoài hiên treo hai cái lồng đèn màu đỏ. Tôi đi theo Lão Mạch vào nhà, trước sân có một cái hồ non bộ, nước chảy ồ ồ, còn mang theo làn khói mỏng.

Trong nhà yên ắng, nhìn như cửa hàng trang sức nhưng đến cả quầy phục vụ cũng không có, trông nơi đây giống như lúc trước là một gia đình đông đúc, nhất thời khiến người ta không đoán ra được gì. Bức tường bên trái được chia thành nhiều ô nhỏ, trước cửa thì đặt tấm bình phong in hình bóng người thướt tha.

Cách rất xa, tôi nghe thấy một giọng đàn ông sang sảng, “Cuối cùng cậu cũng tới rồi.”

Lão Mạch nghênh đón, vỗ vai người đàn ông trẻ tuổi, “Dẫn bạn đến xem.”

Chiều cao của người đàn ông trẻ đó cũng xấp xỉ Lão Mạch, nhưng gầy hơn nhiều, vì ở xa nên tôi không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng nghe được một câu, “Ồ, mới đổi nữa hả.”

Như tôi đoán, Lão Mạch đấm anh ta một cái, cười: “Em gái tớ, cậu cứ gọi là Bạch Hi.”

Sau đó anh ấy giới thiệu: “Mạc Gia Minh, kinh doanh trang sức, đá quý. Thích gì cứ mua, đồ của cậu ta không đắt lắm đâu.”

Tôi cười bắt tay với anh ta, rốt cuộc cũng nhìn rõ gương mặt của anh chàng diễn trai này, ánh mắt và tác phong của anh ta rất đĩnh đạc, nhưng bên tai trái đeo một chiếc khuyên tai nhỏ bằng kim cương làm anh ta trông có phần không mấy nghiêm túc.

“Chào cô Bạch. Nếu là em của Lão Mạch thì đừng ngại gì cả, lúc trước anh của cô giúp tôi làm quyển sách giám định trang sức, tôi rất hài lòng, hôm nay cô thích cái gì thì tôi sẽ lấy giá gốc cho cô.”

“Đừng nghe anh ấy nói linh tinh, tôi không có tiền đâu.” Tôi nói nghiêm túc, “Thật ra tôi là nhiếp ảnh gia, hôm nay đi theo anh ấy tới đây để xem có thể hợp tác với anh hay không thôi.”

Mạch Gia Minh cười to, dẫn chúng tôi đi ra sau tấm bình phong, trong phòng kê một cái bàn bát tiên, trên bàn chất túi và hộp đựng trang sức. Nhìn sơ qua thì cứ nghĩ là vật bán thành phẩm, tới khi nhìn kỹ mới biết hóa ra đều đã thành phẩm. Bên cạnh có một cái tủ, nhân viên đeo bao tay lấy các vật phẩm ra.

Khoảng hai, ba người đang thử trang sức, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế nhìn bạn gái vui vẻ giơ tay ra xem chiếc nhẫn có đẹp không. Những chiếc nhẫn đó nhìn rất cầu kỳ, đính phi thúy và kim cương, khi đeo vào, dưới ánh đèn như có một đóa hoa nở rộ trên bàn tay.

Tôi thấy cô gái đó trông quen quen nên nhìn thêm một lát, rốt cuộc cũng nhận ra, đó chẳng phải là nữ diễn viên chính trong bộ phim thần tượng đang rất hot ư?

Cô gái xem tiền như rác, tự lập trong phim hiện giờ đã chọn hai chiếc nhẫn, đang đeo thử dây chuyền, mặt sợi dây là miếng ngọc hình giọt nước đơn giản, khi đeo lên chiếc cần cổ thon của cô ấy, trông đẹp vô cùng. Nhân viên bán hàng nắm bắt cơ hội khen ngợi: “Tay và cổ của cô Nhã Đồng đẹp quá, cô ngắm chiếc nhẫn này xem, người bình thường đeo không đẹp đâu.”

Nhã Đồng liếc mắt đưa tình với chàng trai trẻ kia, anh ta sảng khoái nói: “Vậy thì lấy cái đó luôn.”

Tôi ho nhẹ một tiếng, hạ giọng hỏi Lão Mạch: “Bộ trang sức đó bao nhiêu tiền?”

Lão Mạch còn chưa trả lời thì tôi nghe thấy tiếng Nhã Đồng hỏi Lão Mạch: “Ông chủ Mạch, mua nhiều thế mà không giảm giá chút nào ư?”

Không hiểu vì sao cô ấy vừa nói xong thì căn phòng lập tức lặng ngắt. Mạch Gia Minh ngồi xuống, nhả khói thuốc, “Sợi dây mà cô đang đeo là đá mắt mèo đúng không?”

Nhã Đồng cười rụt rè, coi như thừa nhận.

Lão Mạch tiện tay lấy một sợi dây trong đồng trang sức, cũng là đá mắt mèo, có màu vàng mật ong, xung quanh gắn kim cương, đặt trong lòng bàn tay, “Trên tay tôi là đá mắt mèo, cô nhìn nó rồi nhìn lại thứ trên cổ cô xem. Nói thật cho cô biết nhé, ở chỗ tôi, sợi dây của cô cao lắm cũng chỉ có giá tám ngàn tệ thôi, còn sợi dây trên tay tôi mà bán ở những cửa hàng trang sức khác thì chắc chắn không dưới mười vạn.”

Nhã Đồng há hốc mồm, không nói gì nữa.

Lão Mạch cười, nói với người đàn ông trẻ tuổi: “Nhưng mà Đồ thiếu đầu thiếu tiền, còn đá mắt mèo cũng chẳng tốt lắm, vậy nên cứ xem cho vui thôi.”

Người đàn ông trẻ cũng cười, “Nói gì thế, đồ không tốt sao có thể tới chỗ anh.”

“Tôi sẽ lấy mẫu mới cho các vị chọn coi như làm quen, còn lại sẽ bán cho thương nhân mua sỉ, hàng ở chỗ tôi có giá phải chăng nhất rồi. Trả giá rất dễ làm mất lòng nhau, cũng mất giá trị của khách hàng, vậy thì khó làm

ăn lắm.” Mạc Gia Minh thông thả nói, “Cho nên cứ trả giá một lần thì tăng thêm 5%.”

Giọng điệu của anh ta dù rất bình thường nhưng cực kỳ có khí thế. Nhã Đồng kêu “a” lên một tiếng rồi nhìn về phía người bao nuôi mình, các vị khách đang xem trang sức ở gần đó cũng ngỡ ngàng, không ai dám hó hé.

Tôi cũng hoảng sợ trước khí thế của Mạc Gia Minh nên đứng im không nói gì.

Lão Mạch kéo tôi qua một bên, hình như anh đã quen rồi, “Có muốn lên lầu thăm quan không?”

Tôi nói nhỏ, “Nhã Đồng thì em biết, còn người đàn ông kia là ai?”

“Không biết, chắc là con trai của nhà giàu nào đó.” Mạch Trấn Đông cười mỉa mai, “Mắt nhìn hàng tệ quá.”

Anh ấy dừng lại một chút rồi kể cho tôi nghe một câu chuyện.

Ở những trường hợp triển lãm trang sức mang tính riêng tư như thế này, đàn ông chỉ thường đưa vợ đi chứ cực kỳ hiếm khi có ai đưa bạn là con gái theo. Nếu đối phương nói muốn thứ gì đó, hoặc là bạn cực kỳ thân thiết, hoặc là bạn làm ăn nên không thể không giữ thể diện cho người đó, nhưng nếu thực sự mua cho cô gái đó món đồ lên tới bảy, tám chữ số thì quá cao. Cũng chính tại nơi này, trước kia từng có một cô diễn viên mới nổi đòi bộ trang sức phi thúy đắt nhất, thế là anh chàng đi cùng cũng mua ngay. Sau đó, khi người khác hỏi, anh ta chỉ nói: “Trước hết cũng phải xem bản thân có đeo nổi hay không.” Không lâu sau, sự nghiệp của cô diễn viên đó không thể nào khởi sắc, cuối cùng bị công ty hủy hợp đồng.

Lão Mạch nhếch môi, như cười như không, “Người giàu không ngu. Những cô nàng người mẫu, diễn viên được gả vào nhà giàu thì mấy ai mà không thành tinh?”

“Hà? Vậy sau đó cô gái kia thế nào? Phải rút lui khỏi làng giải trí thật ư?”

Lão Mạch không nói nữa vì ông chủ Mạch đã đi ra khỏi phòng, “Tớ đưa hai người lên lầu xem.”

Cầu thang được làm bằng gỗ, hành lang được thiết kế theo phong cách cổ kính, nhân viên nói chuyện rất nhỏ nhẹ, Mạch Gia Minh cười, nói với tôi: “Lúc trước anh của cô tới đây, bỏ bạn gái ở dưới lầu muốn làm gì thì làm.”

“Ai thế?” Tôi nhìn anh ta, nói thế có nghĩa là Lão Mạch là người giàu ngu ngốc rồi, đúng không?

Mạch Trần Đông lơ đãng, “Dưới đó toàn mấy thứ lặt vặt, cô ta có thể lấy được bao nhiêu?”

Mạch Gia Minh cười to, “Tôi ít khi thấy ai có thể làm bạn gái của cậu ta từ nửa năm trở lên. Xét về chuyện này thì cậu ta thua Thẩm Khâm Tuyển.”

Bỗng nhiên nghe được cái tên đó, bước chân của tôi chậm lại. Mạch Trần Đông làm như không có chuyện gì mà đổi đề tài, “Có hàng mới không?”

Mạch Gia Minh đẩy cửa ra, bên trong cũng bày một bàn bát tiên, bên cạnh có một cái két sắt. Lần này, trên bàn không phải là những món trang sức đã thành phẩm mà chỉ đơn giản là mấy viên ngọc cùng mười mấy cái hộp đựng kim cương.

Anh ta dọn mấy hộp kim cương qua một bên, nói: “Tớ không đề cử mấy món kim cương này. Tháng trước kim cương tăng giá hai lần rồi, trong thời gian ngắn sẽ không tăng lên nữa, cậu muốn lấy thì chỗ tớ lúc nào cũng có. Còn mấy viên ngọc này thì hiếm lắm, nếu thấy hứng thú thì lấy một, hai viên về, để ngắm hay tặng đều được. Trần Đông, mẹ cậu thích phi thúy đúng không?”

Anh ta cầm ba cái hộp đựng ba viên ngọc lên, có hai viên to, một viên nhỏ, “Ông hoàng làng ngọc, hàng mới nhập về. Mỗi viên có giá hai mươi vạn, mua ba viên thì tính năm mươi vạn. Chắc cậu cũng biết giá thị trường, mỗi viên phải lên tới năm, sáu mươi vạn.”

Tôi cũng cầm một viên, quan sát cẩn thận dưới ánh đèn, trông nó như một hồ nước nhỏ trong lòng bàn tay. Nó có màu xanh óng ánh, sáng ngời, đều màu, không bị chỗ nhạt chỗ đậm. Đáng quý hơn là nó không hề bị pha tạp chất, toàn viên ngọc đều trong suốt.

Mặc dù tôi không am hiểu đá quý nhưng nhìn viên ngọc có hình giọt nước, màu đẹp, trong suốt thì cũng đủ biết nó không hề rẻ. Thấy tôi ngắm ngọc đến ngẩn ngơ, Mạc Gia Minh nghĩ tôi thích nó, cười nói: “Viên đó đã có người mua rồi, cô Bạch, hay là xem cái khác đi.”

Rất lâu sau này, tôi mới biết có lẽ ngọc cũng có tính cách riêng, nếu có duyên, chỉ cần nhìn một cái, bạn sẽ biết nó giống ai, thuộc về ai.

Tôi nhẹ nhàng mơn trớn bề mặt sáng bóng của viên phi thúy, hỏi anh ta: “Viên này bao nhiêu tiền?”

Mạc Gia Minh nói ra một con số, tôi hít sâu một hơi, nghe Mạc Trấn Đông đùa: “Tiếc chưa? Nếu em không ngu thì bây giờ có mua mười viên cũng được.”

Tôi định giải thích thì nghe bên ngoài có tiếng động, sau đó một đôi nam nữ vừa trò chuyện với nhau vừa đi vào, trông rất thân mật.

“A Tuyền, viên ngọc đó còn chưa được chuyển tới đây, chắc phải phiền cô Tần đợi một lát rồi.” Mạc Gia Minh cười nói, “Đúng lúc Trấn Đông cũng ở đây, chúng ta cùng ăn tối nhé?”

Tôi ngạc nhiên nhìn họ, Tần Mâu đang khoác tay Thẩm Khâm Tuyền, lúc nhìn thấy tôi, cô ta cười thân thiện, “Cô Bạch... À không, cô Tô mới

đúng, trùng hợp quá.”

Sau đó, cô ta ngạo mạn nhìn sang Thẩm Khâm Tuyên.

Anh và Tần Mâu đứng sóng vai nhau, trông rất đẹp đôi. Gương mặt anh chìm trong nửa tối nửa sáng, biểu hiện của anh giống như đang gặp người xa lạ.

Thẩm Khâm Tuyên gật nhẹ đầu chào Mạch Trăn Đông, thậm chí còn không nhìn tôi mà chỉ nói: “Không được, chúng tôi phải về, để lần sau đi.”

Bên ngoài trời bất chợt đổ mưa, tôi vừa cúi đầu liền nhìn thấy mấy cành mai xanh tươi mơn mớn bên dưới sân nhà, vũng nước phản chiếu ánh đèn vàng càng tôn lên dáng hình của họ.

Hơi lạnh từ tay chân dần len lỏi vào tim, thậm chí tôi còn có cảm giác như các dây thần kinh cũng bị đóng băng, trong nhất thời tôi không biết nên phản ứng như thế nào. Người đàn ông đi trong đình viện như cảm giác được có người nhìn mình từ trên lầu nên bỗng nhiên dừng bước, xoay người ngược đầu nhìn lên.

Ánh mắt nặng nề, không chút cảm xúc, tựa như một cái động không đáy.

Tần Mâu nói gì đó với anh, anh dịu dàng nghiêng mặt qua đáp lại rồi dứt khoát rời đi.

Tôi đứng đó như kẻ ngu, ngơ ngác nhìn cái sân không một bóng người rất lâu mới chợt nhớ ở đây còn người khác.

Quay đầu lại, Mạch Trăn Đông đang nhìn tôi, sự quan tâm hiện rõ trong ánh mắt, anh ấy không biết phải nói gì, đành bối rối vuốt mũi mình.

“Anh đã biết trước rồi đúng không?” Tôi nhận ra giọng mình đang run lên.

Anh ấy không biết phải trả lời như thế nào, đành đánh trống lảng: “Anh thực sự không ngờ sẽ gặp họ ở đây.”

“Ồ.” Tôi cúi đầu, “Chúng ta về thôi.”

Lão Mạch nói vài câu với Mạc Gia Minh, có vẻ Mạc Gia Minh cũng cảm nhận được không khí khác thường nên chỉ nói: “Em gái, lần sau lại đến chơi nhé.”

“Vâng. Chắc chắn rồi ạ.”

Lúc xuống lầu, tôi hỏi: “Chắc anh ấy giàu lắm nhỉ? Đá quý mà cứ xếp đống đống ấy, không sợ bị mất ư?”

“Nhà cậu ta giàu thật, nhưng thằng đó không ở không được, cứ bỏ năm chục triệu trong căn phòng đó mà chạy qua Nam Phi làm ăn.”

“Có người tới mua thật hả?”

“Lẽ nào mấy người hôm nay em thấy không phải là người? Có rất nhiều người tới đây mua ngọc, kim cương cứ như mua thức ăn.”

“Ừm, có nhiều người giàu có quá.”

Lão Mạch nhảy lên ghế lái, ra hiệu bảo tôi thắt dây an toàn.

Tôi tiếp tục lảm nhảm: “Lần trước anh dẫn bạn gái đến mua gì ạ?”

Anh ấy trả lời tôi mấy câu rồi yên lặng lái xe. Tôi biết biểu hiện của mình rất lạ, làm như không xảy ra chuyện gì mà hỏi Mạch Trấn Đông hết câu này đến câu khác, nhưng tôi thực sự muốn nói cái gì đó, nếu không thì tôi sẽ nổ tung mất.

“Bạch Hi, nếu khó chịu quá thì cứ... khóc đi.” Anh ấy bỗng nói nhỏ.

Tôi ngỡ ngác, “Tại sao ạ?”

Anh ấy nhìn tôi, khẽ thở dài.

“Tại sao vậy ạ?” Tôi không thể nói năng mạch lạc được, “Bạn bè bình thường giúp đỡ nhau thì cũng sẽ gọi điện cho nhau đúng không ạ?”

Mạch Trăn Đông phanh xe lại, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho tôi.

Tôi nắm khăn giấy, rõ ràng là không muốn khóc, nhưng khi nghĩ đến chuyện đáng sợ nhất có thể xảy ra thì nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Tại sao?

“Anh ấy nói anh ấy chưa bao giờ thích Tần Mâu, anh ấy giúp cô ta chỉ vì trông cô ta giống em... Nhưng rõ ràng lúc này họ đã ở bên nhau mà.” Tôi nhìn vào mắt Lão Mạch, hỉ nước mũi, “Không phải em muốn cưới anh ấy hay gì đâu, em chỉ nghĩ... có phải anh ấy lừa em không?”

Tôi nghĩ Lão Mạch biết chuyện gì đó nhưng anh ấy không chịu nói mà chỉ thở dài, “Bạch Hi, sau này đừng hết lòng hết dạ với người khác. Không phải ai cũng đối xử với người khác một cách không toan tính như em đâu.”

Trên đường về, Lão Mạch dừng xe ở ven đường, “Anh đi mua cà phê, em ở trong xe chờ nhé.”

Tôi nhìn bóng dáng xa dần của anh ấy, cuối cùng dốc hết can đảm lấy điện thoại ra.

Tôi gọi điện cho Thẩm Khâm Tuyền, tiếng tút tút đờn điệu vang lên rất lâu, lâu đến mức tai của tôi cũng bắt đầu nóng lên.

Anh không nghe máy, cũng không từ chối cuộc gọi. Cho đến khi cuộc gọi tự động chuyển sang giọng nói thông báo không có người nghe máy.

Tôi nghĩ đây là câu trả lời tàn nhẫn nhất.

Thà rằng từ chối cuộc gọi, tôi sẽ biết người ta không muốn nói chuyện với tôi, nhưng họ lại không để ý tới tôi, điều đó có nghĩa là hôm nay tôi đã không còn quan trọng với họ nữa, đúng không?

Tôi cất điện thoại vào túi một cách trào phúng, dáng vẻ phong trần đầy mệt mỏi của Lão Mạch cũng quay về, anh ấy đưa cho tôi một chiếc cốc giấy.

Đầu ngón tay đụng phải thành ly ấm áp, tôi cảm thấy sự nhẫn nại của mình cũng chỉ tới giới hạn này mà thôi.

“Thầy ơi, em muốn về nhà.”

Vẫn là đi xe đường dài vào ban đêm nhưng tâm trạng đã khác. Nhớ lần trước, khi đi xe Thẩm Khâm Tuyển, mặc dù rất sợ nhưng tôi lại ngủ được; còn bây giờ, cùng một loại xe, cùng một vị trí, người lái xe là người mà tôi tin cậy, thậm chí tôi đã khắc phục được nỗi sợ không gian kín trên xe, nhưng vẫn không tài nào ngủ nổi.

Vậy mới nói, giữa người với người luôn có sự khác biệt.

Có người, ví dụ như Thẩm Khâm Tuyển, thực sự là ma chướng của đời tôi.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 9-3: Người lạ thân thuộc nhất 3

Edit: Sa

Quay về Phi Hải lúc đêm đã khuya, tôi bảo Lão Mạch dừng xe ở cổng khu Hoa Sơn chứ không chịu cho anh ấy đưa vào tận nhà.

“Một mình em không sao chứ?”

“Sao là sao? Đây là khu vực có an ninh tốt nhất Phi Hải.”

Tôi kéo cái vali nhỏ đi vào trong, lúc gần tới nhà, bước chân của tôi bỗng nhiên chậm lại.

Tôi thừa nhận trong lòng mình vẫn còn chút mong đợi, có lẽ khi mở cửa ra, mọi thứ sẽ như lúc trước, anh mặc quần áo ở nhà, đeo mắt kính, vừa lo vừa trách, “Sao về muộn thế?”

Nhưng khi đứng trong nhà, tôi mới ý thức được tia hy vọng cuối cùng của mình đã đứt gãy.

Bất cứ dấu vết nào của anh đều đã hoàn toàn bị dọn dẹp sạch sẽ. Dép, quần áo ở nhà, kể cả đồ dùng dự bị trong phòng ngủ của anh. Giống như anh chưa từng xuất hiện nơi đây.

Tôi vọt vào phòng tắm, vốc nước lạnh lên mặt, trong gương, mắt tôi đỏ ngầu, trước kia tôi không hiểu cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, nhưng bây giờ thì đã rõ.

Tôi nằm trên giường, gõ từng câu từng chữ:Thẩm Khâm Tuyên, em muốn nói chuyện với anh.

Nhưng gửi mãi mà không được. Tôi nhấn phím gọi, cũng không gọi được.

Tôi chợt hiểu ra. Trên thế giới này còn có một thứ gọi là danh sách đen.

Tôi phải biết được rõ ràng mọi chuyện. Trong điện thoại có số của trợ lý của Thẩm Khâm Tuyên, tôi ấn phím gọi, cuộc gọi được kết nối.

“Cô Bạch ạ.”

“Tôi muốn gặp Thẩm Khâm Tuyên.”

Đối phương không làm khó tôi mà nói thẳng: “Xin lỗi cô Bạch, tôi không thể nói lịch trình của anh Thẩm cho cô được.”

“Anh ấy bảo anh nói vậy đúng không?”

“... Vâng.”

Tôi cười khẽ, “Ừ, tôi hiểu rồi.”

Tôi đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại, quấn chặt chăn, nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Trong mơ màng, tiếng khóa cửa vang lên cùm cụp, có người đi vào.

Trong lòng tôi rất khẩn trương, tôi rất muốn mở mắt ra nhìn, nhưng tôi mệt quá, mệt đến mức trong khoảnh khắc có ngón tay lạnh lạnh áp lên mắt mình, tôi nghĩ đây có phải là mơ không?

Nhưng cảm giác này quá chân thật, đây là thật đúng không... Bởi vì trước đây, mỗi khi anh ở bên tôi, tôi cũng có cảm giác như thế...

Cuối cùng tiếng đồng hồ báo thức làm tôi tỉnh giấc, tôi cột tóc cao, mặc trang phục thoải mái, đi ra ngoài bắt xe tới Vinh Uy. Quán cà phê bên dưới tòa nhà Vinh Uy đã mở cửa, phục vụ đang lau chùi ly tách và bàn ghế. Tôi ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, chăm chú nhìn về phía tầng hầm ở đối diện.

Người càng lúc càng đông, công nhân viên Vinh Uy lục tục lái xe vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cũng có người vội vã chạy đi mua một cốc cà phê trước giờ làm. Xem như lần này ông trời thương xót cho tôi, tôi nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng lại ở ven đường, người đàn ông ngồi ở ghế sau mở cửa xe ra đi vào quán cà phê này.

Đầu óc của tôi trở nên trống rỗng, tôi đứng dậy theo bản năng, đi về phía người đàn ông đó.

“Thâm Khâm Tuyên.”

Anh xếp hàng ở sau cùng, tôi ở phía sau anh, chờ anh ngoảnh đầu lại.

Thâm Khâm Tuyên chậm rãi quay lại, nhìn tôi từ trên xuống dưới, khẽ nhếch môi, “Chào cô Bạch.

Xa cách và lạnh lùng, thậm chí còn chẳng tỏ ra ngạc nhiên.

Tôi đột nhiên cứng họng, không biết phải nói gì. Có điều tôi lại bất giác nhớ tới lời mắng của Lão Mạch dành cho tôi... Trả lại.

Mấy người ở phía trước nhích lên một chút, người đằng sau giục tôi, “Cô ơi, cô có mua không?”

Tôi nhìn thẳng, tầm mắt chỉ nhìn được bờ vai rộng của anh.

“Tại sao?”

Anh không ngoảnh đầu lại, hỏi tôi bằng giọng điệu bình tĩnh: “Muốn nghe tôi nói tiếng cảm ơn ư?”

“Không... Không phải.”

“Vậy tới tìm tôi làm gì?” Giọng nói của anh trở nên mất kiên nhẫn.

Đúng lúc đến lượt anh, nhân viên đưa thực đơn cho anh. Thẩm Khâm Tuyển chọn một ly cà phê Americano, sau khi nhận ly cà phê từ tay nhân viên, anh làm như không có gì mà đi ra ngoài. Tôi lảng lạng đi theo anh, cảm giác nhục nhã của việc làm một cái đuôi khiến tôi không thở nổi.

“Thưa cô, tôi còn phải đi làm.” Rốt cuộc anh cũng dừng bước, đứng trước cửa tòa nhà Vinh Uy nhìn tôi, “Xin hỏi cô còn có việc gì không?”

“Anh nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì được không?” Tôi cố nén sự run rẩy trong giọng nói, hít sâu một hơi.

Ánh mắt của anh rất lạnh lùng, anh mím nhẹ môi, “Hình như chúng ta không thân thiết lắm?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, dưới tình thế cấp bách, tôi chỉ có thể nghĩ đến một chuyện, đó là việc tôi lảng lạng chuyển nhượng cổ phần cho anh đã vô tình làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

“Anh đang giận em vì em chuyển cổ phần cho anh ư?”

Anh cười lạnh lùng mà không trả lời, bỗng nhiên có một chiếc xe ngừng lại. Từ trong xe, có mấy phóng viên chạy nhanh về phía này. Trước khi tôi kịp phản ứng, cô gái đi trước đã vọt tới trước mặt tôi, vẻ mặt kích động, “Anh Thẩm, cô Tô, nghe nói hai người đang yêu nhau đúng không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Khâm Tuyển, đáy mắt anh xẹt qua sự ngạc nhiên rất khó phát hiện, không trả lời.

“Anh Thẩm, có phải vì cô Tô mà anh mới chia tay Tần Mâu không?”

“Là vì cổ phần của cô Tô đúng không?”

“Có dự định kết hôn không?”

“...”

Tại sao truyền thông lại biết những chuyện này?

Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, cho đến khi bảo vệ Vinh Uy chạy tới ngăn phóng viên, che chở Thẩm Khâm Tuyên đi vào tòa nhà. Tôi bị phóng viên vây quanh, không thể nhích chân dù chỉ một bước, những gương mặt xa lạ lăm lăm trước mặt tôi, tôi trơ mắt nhìn anh thoát thân, vết nứt ở đáy lòng càng lúc càng lớn, sự tuyệt vọng trào ra càng lúc càng nhiều, khiến tôi đau đớn...

Thẩm Khâm Tuyên đi được vài mét thì giơ tay ngăn bảo vệ lại, xoay người nói với ký giả, “Các bạn...”

Đám người lập tức im lặng.

“Tôi biết gần đây có rất nhiều tin đồn sai sự thật. Tại đây, tôi muốn thanh minh một chút, tôi và cô Tô không có bất kỳ quan hệ nào ngoài công việc.” Anh thản nhiên nhìn tôi, thậm chí còn mang theo ý cười, “Nếu không tin thì các bạn có thể hỏi cô Tô.”

Anh lịch sự nhìn tôi, “Cô Tô, tôi đi làm việc trước đây.”

Hình bóng anh biến mất đằng sau cánh cửa, trán tôi căng cứng, tựa như muốn nứt toạc ra. Phóng viên nhắm vào tôi, tôi đứng đó, không rõ họ hỏi cái gì, chỉ biết mơ màng thấy đám đông ra, đi về phía đường đối diện.

Đèn đỏ dành cho người đi bộ đang sáng, tôi đột ngột xông ra làm mấy chiếc xe phanh gấp lại.

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, có mấy tài xế thò đầu ra mắng đanh tai nhưc óc. Nhưng nhờ thế mà ngăn được đám phóng viên như sói như hổ kia.

Thời tiết rất đẹp, nhưng lòng tôi chẳng khác gì núi tuyết vạn năm, mỗi một mạch máu đều bị đông cứng, chỉ cần chạm nhẹ vào thôi là vỡ vụn.

Tôi bỏ chạy trong cảnh khốn cùng, xui xẻo thay lúc bước lên vỉa hè dành cho người đi bộ thì chân mềm nhũn, đầu gối khuyu xuống vũng bùn trên mặt đất.

Nửa quỳ dưới đất, cảm giác đau đớn tạm thời xâm chiếm thần kinh của tôi, khiến nước mắt tràn ra.

Sống hơn hai mươi năm, tôi luôn cảm thấy thế giới này có rất nhiều người tốt. Tôi đối xử hết lòng với người ta là bởi vì tôi tin lòng tốt là sự qua lại giữa con người. Nhưng bây giờ, cuối cùng tôi cũng hiểu cho dù tôi móc tim móc phổi cho người ta thì người ta cũng có thể lòng lang dạ thú với tôi.

Cố gắng đứng dậy, tôi cảm thấy hoang đường đến nực cười, nhưng chẳng thể nào cười nổi mà nước mắt cứ rơi.

Bắt taxi, tài xế nhìn tôi qua kính chiếu hậu, “Cô bé, có cần đến bệnh viện không?”

“Cháu không đi ạ.” Tôi thút tha thút thít.

“Cô bé, cháu không sao chứ?” Tài xế cho xe hòa vào dòng xe cộ.

“Dạ, không sao.” Giọng mũi nặng quá.

“Con gái của chú cũng xấp xỉ cháu, nếu nó mà khóc như thế thì chú sẽ đau lòng lắm.” Tài xế cười nói.

“Con gái chú hạnh phúc quá.”

Lúc xuống xe, tài xế cười với tôi, “Cô bé, cháu còn trẻ, chẳng có việc gì lớn đâu.”

Ha, người đầu tiên an ủi tôi lại là một người hoàn toàn xa lạ.

Tôi hít mũi, “Cảm ơn chú ạ.”

Tôi khập khễnh đi về nhà tìm hòm thuốc, xắn ống quần lên, nhìn thấy đầu gối bị rách một mảng da lớn, tôi cười khổ, cầm bông thấm chút cồn, đang định khử trùng thì tiếng chuông cửa vang lên.

Không thể... là anh được.

Tuy lý trí nói như vậy nhưng tôi vẫn nhảy lò cò ra cửa. Lúc mở cửa, mặt tôi cứng đờ.

Tần Mâu đứng cách tôi khoảng một cánh tay, mỉm cười nhìn tôi, “Hôm qua tôi vẫn chưa trò chuyện với cô, Tô Nghiê.”

Cô ta mặc một cái váy liền không tay, mang giày cao gót, những lọn tóc nâu dài được uốn cong rũ trước ngực, vì cô ta đứng không xa không gần, trong không khí thoang thoảng mùi nước hoa.

Đẹp đến mức không chê vào đâu được.

“Tôi không có gì muốn nói với cô.” Tôi lảng lạng dời tầm mắt.

Tựa như cô ta cũng đoán trước tôi sẽ phản ứng như thế, cô ta hơi ngẩng đầu, đánh giá vườn hoa, bỗng nhiên khẽ thở dài, “Lúc nhỏ, lần nào tới đây tôi cũng hâm mộ nhà cô có vườn hoa rất đẹp.”

Tôi ngơ ngác.

“Không mời tôi vào thật ư?” Sự sắc bén lộ rõ trong ánh mắt, “Cô Tô?”

Không đợi tôi trả lời, cô ta đẩy nhẹ tôi ra, đi thẳng vào nhà.

“Lần đầu tiên tôi tới đây là lúc cô mặc bộ váy màu hồng do ba cô mua từ nước ngoài về. Cô ngồi trên xích đu, lúc cánh hoa rơi xuống, tôi đã nghĩ nếu tôi giống như cô thì tốt quá.”

Tôi cúi đầu khử trùng đầu gối, cảm giác đau nhói sao mà chân thật quá đỗi.

“Cảm giác ghen tị của một đứa trẻ thực sự khiến người ta phải khắc sâu cả đời.” Cô ta mỉm cười, “Cô có bút màu nước, váy công chúa, cả căn phòng toàn đồ chơi... Cho nên sau khi biết cô biến thành trẻ mồ côi, cô có hiểu cảm giác vừa ngạc nhiên vừa sung sướng của tôi không?”

Rõ ràng đó toàn là những lời cay nghiệt, nhưng tôi chẳng thể cãi lại dù chỉ một câu. Tôi dừng tay lại, lạnh lùng nhìn cô ta, cuối cùng chỉ nói: “Nếu cô tới nhà tôi để hoà niệ**m** thì bây giờ có thể về được chưa?”

“Ô Nghiê**n**, cô làm nhiều việc cho Thẩm Khâm Tuyên như thế, khi đến đây, tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ hỏi tại sao.” Cô ta nở nụ cười vô tội, ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu lên khóe môi cô ta khiến nụ cười ấy trông thật mỉa mai.

Tôi cố hết sức giữ bình tĩnh, nói, “Đó là chuyện giữa tôi và anh ấy.”

“Nhưng chẳng phải bây giờ anh ấy không thèm để ý tới cô ư?” Cô ta tỏ ra ngạc nhiên, cười nói.

Tôi cắn răng đứng lên, “Cô về đi, tôi không muốn nói với cô nữa.”

Biết rõ lúc này tôi sẽ không có cách đuổi mình đi, Tần Mâu miễn cưỡng dựa vào sofa, giọng nói không giấu nổi sự đắc ý:

“Ô Nghiê**n**, đây là một ván cờ, cô có biết không?

Cô cho rằng Thẩm Khâm Tuyên yêu cô nên mới chia tay với tôi?

Cô cho rằng Thẩm Khâm Tuyển yêu cô nên dù tập đoàn đang rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng, anh ấy vẫn tan làm về sớm với cô, nấu ăn cho cô?

Cô cho rằng cô chuyển cổ phần cho anh ấy mà không cần tiền đền bù, anh ấy sẽ cảm động, sẽ chính thức ở bên cô?”

Cô ta nhìn tôi không chớp mắt, nói nhẹ tênh: “Ô Nghiên, cô ngu thật.”

Cảm giác lạnh như băng lại ập đến, từng câu từng chữ xa xăm mà rõ ràng.

“Cô không biết ngay từ lúc bắt đầu... lúc bảo cô giả làm bạn gái của anh ấy, là vì anh ấy cố ý tiếp cận cô ư?” Tân Mâu nói như tán thưởng, “Anh ấy là Thẩm Khâm Tuyển đấy.”

Tôi đứng đó không thốt nổi chữ nào, tôi nhớ tới câu mà Hạ Hội Khê từng nói với tôi: “Lúc ta cảm thấy mọi chuyện có gì đó là lạ, thì quả thật là có chỗ lạ.”

“Cho nên, cô cũng chỉ phối hợp đóng kịch cùng anh ấy thôi.” Giọng tôi khô như sỏi.

Cô ta cố ý đặt tay lên đầu gối, trên ngón vô danh nhỏ nhắn có một viên kim cương phát sáng.

“A Tuyển kiên định lắm. Thật ra kể từ lúc anh ấy giao lại cổ phần cho cô, chúng tôi đều biết chỉ cần anh ấy mở miệng, dù có đưa ra chỉ nửa giá thì cô cũng sẽ đồng ý. Nhưng anh ấy nhịn, vì muốn cô tự đưa mình đến cửa.”

Chỉ trong chớp mắt, cô ta đã đục tới được khe nứt trong lòng tôi, mạch máu toàn thân tôi đông cứng, chỉ còn bộ não hoạt động một cách khó khăn.

Anh mãi không nói gì... là vì anh không muốn nói chuyện công ty với tôi.

Anh là người đàn ông thận trọng, suy nghĩ thay đổi khôn lường.

Thì ra tất cả là vì anh biết chắc chỉ cần anh không nói gì, tôi sẽ lo lắng cho sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của anh mà giả vờ hợp tác cùng Cao Kỳ, nhưng lại lén lút giao toàn bộ cổ phần của mình cho anh mà không đòi một xu.

Ha, anh không muốn mua với giá thấp, mà anh thực sự... như Mạch Trần Đông đã nói, anh thực sự muốn tôi trả lại. Chỉ vậy mà thôi.

Chầm chậm ngồi xuống sofa, tôi bỗng nhớ lại buổi tối hôm đó, anh ngồi đây chờ tôi, pha nước ấm cho tôi, nấu cơm cho tôi. Mỗi lần vào nhà, nhìn thấy ánh đèn vàng, đó là một cảm giác rất không chân thật.

Hóa ra thực sự không chân thật.

Tôi cảm thấy nực cười, nhìn chăm chăm cô ta, nhấn mạnh, “Tại sao phải vất vả như thế?”

“Rốt cuộc cô cũng hỏi.” Cô ta cười sáng khoái, đôi mắt sáng như sao hiện lên sự hả hê.

“Đó là vì ba cô đấy, Tô Nghiê n ạ.” Cô ta nhẹ giọng, “Ông ta hại hết ba mẹ của Thẩm Khâm Tuyên, lại nắm giữ cổ phần rất lớn, toàn bộ đều để lại cho cô. Cô nói xem, Thẩm Khâm Tuyên sẽ để cô yên ổn ư?”

“Không thể nào.” Tôi phản bác theo bản năng, “Ba tôi không đời nào hại chết...”

“Không ư?” Cô ta lấy một xấp giấy ra khỏi túi xách, cực kỳ nhã nhặn đặt xuống trước mặt tôi, “Cô tự xem đi.”

Tôi giơ tay lấy xấp giấy ấy, tay run rẩy, nhưng tôi không thể không xem. Tôi đọc từng chữ từng chữ, cho đến chữ cuối cùng, tôi có cảm giác không thở nổi nữa, toàn thân cứng đờ như một tảng đá.

“Người cha giỏi giang của cô gặp ba mẹ Thẩm Khâm Tuyên khi đi du học. Lúc đó ông ta còn chưa tốt nghiệp nhưng đã được ông Thẩm giao quản lý hạng mục nghiên cứu xe cần cầu. Cho đến khi xảy ra sự cố đó, Vinh Uy suýt thì phá sản... Ông ta hoàn thành chương trình học, trở về nước, lấy thân phận trưởng bộ phận kỹ sư, làm như anh hùng cứu vãn hạng mục này. Nhưng chỉ có mình ông ta là biết rõ...” Cô ta cười nhưng giọng nói lạnh tựa băng, “... những kết quả thí nghiệm của ông ta đều sai hết, nếu không... thì sao thùng nước thép trong nhà máy lại bị nổ tung được?”

“Không đâu.” Giọng tôi khản đặc, “Lá thư này chỉ là ba tôi đang nói sự cố với người khác thôi...”

“Cô có đọc được ông ta từ chối đối phương không?” Tần Mâu bình thản cắt ngang lời tôi, “Cô có biết ba cô viết thư với ai không? Có lẽ cô không biết công ty Hoàn Tiệp. Công ty này là công ty hợp tác với Vinh Uy để sản xuất xe cần cầu, vốn dĩ ba cô tốt nghiệp xong thì sẽ vào công ty này làm việc. Lúc ấy còn lệ thuộc vào phòng thí nghiệm và trang thiết bị của nước ngoài nên ba mẹ Thẩm Khâm Tuyên luôn ủy thác cho ba cô làm một loạt thí nghiệm, và sau đó, vì lỗi lầm của ông ta mà Vinh Uy phải gánh chịu hậu quả. Lúc nhà máy phát nổ, không may ba mẹ Thẩm Khâm Tuyên cũng có mặt ở đó... Họ chết trong nước thép, đến cả hài cốt cũng không thể lấy được... Có lẽ vì cảm thấy áy náy nên ba cô mới từ bỏ cơ hội làm việc cho Hoàn Tiệp mà gia nhập vào Vinh Uy. Ông nội của Thẩm Khâm Tuyên không hề do dự mà chuyển một số cổ phần ưu đãi cổ tức(1) cho ba cô, xem như phần thưởng. Cô nói xem Thẩm Khâm Tuyên có hận cô hay không?”

... Đối với chuyện anh Thẩm và đàn chị, tôi cảm thấy hết sức đau lòng... Hơn nữa họ còn một đứa con thơ và người cha già không ai săn sóc... Tôi e không thể giữ lời hứa với bên anh được nữa...

Đọc lá thư, tôi biết mình đã hơi bị thuyết phục, nhưng vẫn còn muốn biện minh: “Trong thư không hề nói...”

“Ba cô có ngờ ngẩn đến mức ghi ra không?” Cô ta cười lạnh lùng ném một xấp giấy khác qua cho tôi, “Đây là thông số chi tiết mà Thẩm Khâm Tuyển đã lấy được từ nghiên cứu của ba cô, cô tự so sánh kết quả thí nghiệm của ba cô với kết quả thí nghiệm của Vinh Uy đi.”

Những con chữ báo cáo bằng tiếng Anh, thông số được tính tới mấy số lẻ đằng sau dấu phẩy, tôi dò mấy lần, rốt cuộc cũng xác định... quả thật kết quả thí nghiệm của ba tôi khác với Vinh Uy.

Tới lúc này, tôi bỗng thấy bình tĩnh.

“Cho nên, ngay từ ban đầu, anh ấy đã biết chuyện của ba tôi. Cô cũng biết?”

Cô ta cười lạnh lùng gật đầu, khẽ nâng cằm lên, mắt hiện lên sự khoái chí, “Không có tôi thì sao anh ấy khiến cô tin vở kịch này?”

Đây mới thực sự là nhục nhã và không thể chịu đựng nổi đúng không?

So ra, chuyện bị bạn gái của Mạch Trăn Đông tát giữa đám đông chẳng là gì. Vì với những chuyện mình không làm, tôi chẳng bao giờ để trong lòng.

Nhưng bây giờ, tôi giống như kẻ ngu đờ nhào trước mặt Thẩm Khâm Tuyển. Tôi đã thực sự làm như vậy.

Tôi tự cho mình rộng lượng khi tính toán chu toàn cho anh, tự dâng hợp đồng lên cho anh, còn sợ anh không ký, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Hóa ra trong mắt bọn họ, hết thảy đều là hành động của một con nhỏ gốc nghềch đại trai.

“Chuyện cuối cùng, mời cô chuyển ra khỏi căn nhà này trước ngày mai.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên.

“Từ nhỏ, đến mơ tôi cũng mơ thấy được ở trong căn nhà này.” Cô ta cười rất thân thiện, “Hôm nay, A Tuyên đã biến giấc mơ của tôi thành sự thật.”

“Đây là nhà của tôi!” Tôi đứng bật dậy, vùng da rách trên đầu gối bị kéo căng nhưng tôi không thấy đau, “Các người lấy gì cũng được, nhưng căn nhà này thì không được!”

“E rằng chuyện này không do cô quyết định.” Nụ cười của cô ta vẫn không thể chê vào đâu được, “Thẩm Khâm Tuyên đã sang tên căn nhà này cho tôi từ lâu rồi. Tô Nghiê, lúc anh ấy đưa cô tới đây, cô không xem giấy tờ nhà hả? Cho cô thời gian thu dọn đồ đạc đó...” Cô ta nhẹ nhàng đứng lên, “Nếu ngày mai tôi tới mà chưa thấy cô chuyển đi thì tôi chỉ đành báo cảnh sát thôi.”

Tôi trơ mắt nhìn bóng dáng cô ta đi xa dần, trước khi ra cửa, làn váy của cô ta xoay vòng, cô ta quay người lại nói: “Đúng rồi, Cao Kỳ đang tìm cô ở khắp nơi đấy, những phóng viên hồi sáng cũng là do ông ta sắp xếp. Hiện tại không có Thẩm Khâm Tuyên che chắn, tôi khuyên cô nên rời khỏi đây thì hơn.”

Hai tay nắm chặt thành quả đấm, đến lúc buông ra, khi thương tổn đã lên tới cực điểm, tôi không thể nói được gì. Điện thoại vang chuông, tôi nhìn dây số, cuối cùng anh cũng chịu tìm tôi.

Tôi nghe máy mà người như chết lặng.

Trước khi anh kịp nói gì, tôi hít sâu một hơi, tận lực đè nén sự đau đớn và chua xót từ trái tim, cố nói rõ từng chữ, “Thẩm Khâm Tuyền, ba tôi có lỗi với nhà anh, tôi sẽ giao hết tiền và cố phần còn thiếu cho anh. Nhưng, tại sao anh lại lừa gạt tình cảm của tôi?”

Tuy câu cuối tôi nói rất nhỏ nhưng tôi biết anh nghe được.

Thẩm Khâm Tuyền trả lời rành rọt, không có chút cảm xúc, “Tôi chỉ muốn nhắc cô chuyển ra khỏi căn nhà ở đường Hoa Sơn. Căn nhà đó không phải của cô.”

Giờ phút này, sợi dây hy vọng cuối cùng cũng bị cắt đứt, tôi cố kiềm nén tiếng khóc, nói: “Xin anh để lại cho tôi căn nhà này được không?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của anh.

“Tất cả những chuyện mà tôi nhớ được... đều xảy ra ở căn nhà này. Để lại căn nhà cho tôi được không?”

Anh cười từng tiếng ngắn, giọng nói mang theo sự mệt mỏi, “Ngay cả hình dáng của ba mẹ tôi thế nào, tôi cũng không nhớ.” Anh dừng một chút, “Coi như quà chia tay.”

Cúp máy. Anh không cho tôi cơ hội để nói thêm.

Tôi ngồi xuống sofa, vì tay run lẩy bẩy nên điện thoại rơi xuống bàn uống nước, làm đổ chai thuốc đỏ.

Chiếc khăn trải bàn ren màu trắng bị nhuộm một mảng lớn tựa như máu tươi, trông rất đáng sợ.

Tôi đọc lại xấp thư mà Tần Mâu để lại, nhưng nước mắt cứ tuôn rơi làm không nhìn rõ chữ nào cả.

Tôi hận Thẩm Khâm Tuyên. Nếu cần tôi trả giá cho lỗi lầm của ba, tôi sẵn lòng giao hết tài sản mà mình có. Nhưng anh không dùng cách đó mà lại thiết kế một cái bẫy để tôi càng lún càng sâu. Cuối cùng thứ mà tôi phải trả không chỉ là kim tiền mà còn là một trái tim.

Trên trán có hai vết sẹo, đầu gối có một vết thương, đó đều là những con dấu mà Thẩm Khâm Tuyên ấn cho tôi trong suốt thời gian quen nhau.

Tôi khóc nước nỡ, vì sau tất cả, tôi đã nhận một kết cục lạnh lẽo mà thật ra, nó luôn bao phủ lấy tôi trong suốt thời gian qua.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 9-4: Người lạ thân thuộc nhất 4

Edit: Sa

Buổi tối, lúc trông thấy tôi, Hứa Trác giật mình.

Tôi đang xếp đồ vào vali, vì bận sắp xếp hành lý và dọn dẹp nên tôi còn chưa kịp tắm.

“Sao cậu về mà không nói trước?” Cô ấy giật mình, “Gặp Thẩm Khâm Tuyên chưa?”

“Rồi.” Lau xong ống kính, cẩn thận cất kỹ, xương cột sống suýt thì không thẳng lên được.

“Cậu tính nhận offer(1) của Vinh Uy không?”

“Vẫn chưa biết.” Hứa Trác ngồi xuống cạnh tôi, “Sao cậu lại đột nhiên về đây?”

(1) Trong trường hợp này, Offer có nghĩa là lời mời làm việc của doanh nghiệp.

Cô bạn thân nhất ngồi trước mặt mình khiến tôi hơi mất kiểm soát, hốc mắt lại bắt đầu nóng lên.

Hứa Trác hoảng hốt, vội hỏi: “Sao thế, sao thế?”

Cho dù là bạn thân nhất, tôi vẫn không thể nào kể được. Phải kể thế nào đây? Kể rằng ba mẹ qua đời vì một câu nói của anh, rằng rõ ràng Hứa Trác đã khuyên tôi không biết bao nhiêu lần “Cậu làm thế thật ư?” nhưng tôi vẫn cố chấp làm theo ý mình.

Tôi khóc càng lúc càng lớn, gần như không thở nổi.

Hứa Trác dịu dàng ôm tôi, “Không sao, có tớ đây rồi.”

Tôi vừa khóc vừa nói: “Tớ khó chịu lắm...”

“Là vì... chuyện trên báo hả?” Hứa Trác do dự hỏi, “Trên mạng cũng có. Là chuyện bọn họ nói quan hệ của cậu và Thẩm Khâm Tuyên hả?”

Tôi không có sức để quan tâm mấy tin tức lá cải đó, tâm trạng của tôi ngập chìm trong nỗi tủi hổ và đau đớn. Chỉ có ở trong vòng ôm của bạn thân, tôi mới cảm nhận được chút hơi ấm.

Hứa Trác không hỏi thêm nữa mà dìu tôi đến sofa rồi đi vào bếp rót nước.

Tôi dần nín khóc, chợt nghe giọng nói đầy ngạc nhiên của Hứa Trác, “... Đó là xe của Thẩm Khâm Tuyên phải không?”

Tôi ngẩn người, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài.

“Số đuôi biển số xe là 1111, có phải là xe của anh ấy không?”

Trong lúc tôi đang chần chờ, cửa nhà bị gõ mấy tiếng.

Hứa Trác tranh đi mở cửa, ngoài cửa không có tiếng động gì, sau đó vang lên tiếng nói vui vẻ của cô ấy: “Anh Thẩm tới tìm Bạch Hi ạ? Đúng lúc tôi phải đi mua chai nước tương, hai người thong thả nói chuyện nhé.”

Tôi còn chưa kịp ngăn cô ấy thì cửa đã bị đóng lại.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, anh đi tới bên cạnh, mắt tôi sững vu, tôi không biết nhìn anh bằng vẻ mặt gì, cơ thể cứng ngắc như thạch cao, chỉ có đầu óc là đang quay cuồng, phỏng đoán anh tới đây để làm gì.

Là để làm nhục tôi thêm lần nữa ư?

“Sao không nghe điện thoại?” Giọng của anh rất bình thản, hơi khàn.

Tôi không trả lời.

Anh đột ngột cúi người bắt lấy hai tay tôi, như kiểm tra gì đó rồi lại đặt xuống.

Tôi rút tay lại theo bản năng, cơ thể bị bóng anh bao phủ, tôi nói: “Tôi không muốn gặp anh.”

“Thế ư?” Giọng anh quay trở lại sự lạnh lùng khô khốc, “Tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô đã chuyển đi hay chưa thôi.”

Có lẽ tôi chỉ còn sót lại lòng tự trọng, tôi trả lời rành mạch: “Tôi không quay lại đó nữa đâu.”

Anh cười khẽ: “Không còn gì tốt hơn.”

Chúng tôi không nói gì nữa. Tôi nghe thấy tiếng bước chân của anh ra về, tôi gọi anh lại, “Thẩm Khâm Tuyển.”

Anh dừng bước.

Tôi lấy hết can đảm ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt điển trai xa lạ ấy, nói khẽ: “Tôi rất xin lỗi chuyện của ba mẹ anh.”

Anh khẽ nhếch môi, nụ cười có phần mỉa mai, và cũng rất lạnh lẽo.

“Nhưng tôi cũng như anh, không còn ba mẹ nữa. Hơn nữa, tại sao tôi lại mất đi họ... Chúng ta đều biết rõ.”

Anh ngẩn người.

“Nếu tôi cũng giống anh... Cũng thù hằn như anh, tôi sẽ không bị anh lừa.” Tôi cố gắng mỉm cười, “Thẩm Khâm Tuyên, anh cũng chỉ dối lừa một người tự nguyện tin tưởng anh mà thôi.”

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi, chúng tôi cứ thế giằng co trong thinh lặng, cho đến khi anh bỏ đi mà không đáp lại tiếng nào, còn tôi vẫn đứng đó, không biết qua bao lâu, mắt tôi bị chói khi có ánh sáng chiếu vào.

“Bạch Hi, cậu sao thế?” Hứa Trác hoảng sợ hét to lên, “Cậu đứng ở đây làm gì? Sao không bật đèn.”

Thì ra đã tối rồi.

Đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn, tôi cười với cô ấy, “Không có gì, chỉ thông suốt một chuyện thôi.”

“Thẩm Khâm Tuyên nói gì với cậu?” Cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, “Có nói sẽ bồi thường lại cho cậu không? Hay là nói chuyện giữa hai người...”

“Giữa bọn tớ không có gì đâu.” Tôi làm như không có gì, “Đúng rồi, lần trước cậu nói phòng luật các cậu định quyên sách cho trường vùng núi đúng không?”

“Ừ, thì có...” Hứa Trác hơi chần chừ, có lẽ là do không biết vì sao tôi lại đột ngột hỏi thế.

“Tớ còn có ít tiền, muốn quyên góp một thư viện cho họ.”

“Tốt quá. Tớ sẽ liên lạc giúp cậu.”

“Liên lạc liền đi.” Tôi nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô ấy, “Ngay bây giờ.”

Hứa Trác khẽ há miệng, nhưng không phản bác mà nói: “Được.”

Tôi đặt máy tính ở bên cạnh Hứa Trác, bắt đầu kiểm tra các khoản dư trong tài khoản ngân hàng của mình. Tiền hoa hồng mà lúc trước Thẩm Khâm Tuyền chia cho tôi, ngoài khoản chi cho tiền thuế chuyển nhượng cổ phần, tiền thuê nhà thì vẫn còn nguyên.

“Cậu muốn quyên góp hết hả?” Hứa Trác giật mình nhìn tôi, “Toàn bộ?”

“Tớ vẫn còn tiền lương mà, hơn nữa Mạch Trần Đông đã mời tớ đến làm việc cho anh ấy rồi.” Tôi nói một cách thoải mái, “Giữ nhiều tiền làm gì?”

Dù sao cũng là bạn thân lâu năm nên Hứa Trác không nói gì nữa mà giúp tôi liên lạc chuyện quyên góp, mãi đến rạng sáng mới kéo tôi đứng lên, “Đi ngủ thôi. Chờ ngày mai có câu trả lời thì chúng ta lại liên lạc với người chuyên mua sách.”

Giày vò cả ngày, tâm trạng lên xuống phập phồng nên tôi rất mệt.

Nằm ở trong phòng một lúc lâu, tôi đột nhiên cảm thấy cuộc sống cứ như một vòng tròn, dù có đi lệch bao nhiêu thì cũng về lại điểm ban đầu.

Bạch Hi, mà hãy tỉnh lại đi, mà phải sống thật tốt.

Ngày hôm sau, tôi dậy rất sớm.

Hứa Trác ngủ ở phòng bên cạnh vẫn chưa dậy, tôi xuống dưới mua bữa sáng rồi mở máy tính xem tài liệu. Có mấy tin tức nhảy ra, tôi định tắt đi thì một cửa sổ chọt hiện lên. Tôi nhìn tiêu đề trên trang báo mạng về chuyên mục giải trí.

Quản lý của Tần Mâu úp úp mở mở về việc Tần Mâu và vị hôn phu cũ đã xóa bỏ hiểu lầm, có khả năng hôn lễ vẫn sẽ được diễn ra.

Chỉ qua một buổi tối mà bỗng nhiên tôi thấy những tin đó đã chẳng còn quan trọng với mình nữa.

Đúng là chỉ có Tần Mâu mới xứng với Thẩm Khâm Tuyên thôi. Bọn họ quá toan tính, cuộc sống như vậy mệt mỏi lắm, tôi không làm được.

Dù sao cũng đã lỡ nhấn vào rồi, tôi vào chuyên mục tài chính và kinh tế, phóng viên làm một chuyên đề, viết rất tỉ mỉ về sự việc vừa rồi. Đang đọc, đột nhiên tới giữa bài thì nhắc đến tôi.

Rốt cuộc giữa họ Thẩm và họ Cao, ai sẽ là người cười cuối cùng? Quyết định nằm trong tay một cổ đông nắm giữ cổ phần lớn của tập đoàn. Cả hai bên đều ra sức giành sự ủng hộ của người này. Cao Kỳ đã ra giá cao hơn rất nhiều giá thị trường, nhưng cuối cùng vì tình cảm cá nhân, vị cổ đông ấy đã chuyển nhượng lại toàn bộ cổ phần cho Thẩm Khâm Tuyên – người đang gặp khó khăn về vấn đề huy động tài chính.

...

Theo tiết lộ từ một người bí mật, Thẩm Khâm Tuyên đã hao tổn rất nhiều thời gian và công sức để “nịnh nọt” vị nữ cổ đông này, có người còn nói việc Thẩm Khâm Tuyên hủy đính hôn cũng liên quan đến cô ta. Dựa vào thông báo của Vinh Uy, người giành chiến thắng năm đa số cổ phần ưu đãi cổ tức, vì thế người viết đoán nữ cổ đông kia có lẽ là con gái của giám đốc bộ phận Kỹ sư đầu tiên của Vinh Uy – Tô Hương Dương. Hơn mười năm qua, cô Tô cực kỳ kín tiếng...

Phần lớn nội dung bài báo đều là sự thật, nhưng người viết hơi mang tính chủ quan. Bề ngoài thì nói Thẩm Khâm Tuyên giành thắng lợi, nhưng ẩn ý là anh dùng thủ đoạn hèn hạ. Tất nhiên, cuối bài báo còn nói việc Thẩm

Khâm Tuyền cố gắng mua hết toàn bộ cổ phần của QL e không phải là việc một sớm một chiều.

Hứa Trác đi ra, thấy tôi ngồi thẩn thờ ở phòng khách thì giật mình, “Sao cậu dậy sớm thế?”

Tôi tắt trang báo mạng, “Cậu ăn sáng rồi còn đi làm kia.”

“Tớ xin nghỉ rồi, phải đi cùng cậu chứ.” Hứa Trác ngập.

Tôi biết cô ấy sợ tôi xảy ra chuyện, tôi im lặng một lát rồi trả lời, “Nhưng cậu vừa vào làm, xin nghỉ có ổn không?”

“Không sao, ai mà chẳng có việc đột xuất?” Cô ấy nói như đó là điều tất nhiên, “Tớ đi rửa mặt đây.”

Suốt ngày hôm đó, chúng tôi đi khảo sát giá sách bán sỉ cho thư viện ở Phi Hải rồi đặt sách giáo khoa và sách tham khảo. Lúc đặt tiền cọc, nhìn một khoản tiền lớn rời khỏi túi, tôi thấy rất nhẹ nhõm.

Nhưng Hứa Trác cứ trợn mắt cắn răng vì đau lòng.

“Thiên kim tiêu thư đã hóa Lộ Lem.” Cô ấy vừa lẩm bẩm vừa kiểm tra danh sách.

Tôi bật cười, “Tối nay tớ có hẹn ăn cơm với Mạch Trăn Đông, cậu đi cùng không?”

“Thật không?” Cô nàng nghi ngờ, “Hẹn ở đâu?”

Tôi đưa tin nhắn cho cô ấy đọc, rốt cuộc cô nàng cũng yên tâm, “VẬY TỚ KHÔNG LÀM PHIÊN HAI NGƯỜI ĐÂU. TỚ VỀ CÔNG TY ĐÂY, CÒN ÍT VIỆC CHƯA LÀM XONG.”

Hứa Trác đưa tôi tới quán cà phê đã hẹn rồi mới đi.

Tôi gọi bánh nướng chảo vị việt quất, rất thơm, tôi ăn một miếng lớn. Mạch Trần Đông đứng trước tôi, cười nói: “Xem ra tâm trạng tốt nhỉ.”

“Có gì mà không tốt?” Tôi ra hiệu bảo anh ấy ngồi xuống chiếc ghế dài ở đối diện, “Thử một chút đi, bánh nướng chảo ở đây ngon lắm.”

Mạch Trần Đông ném chìa khóa xe lên bàn, ngồi xuống, vô tư xéo một miếng bánh lớn.

“Dự án chụp ảnh ở Z mà anh nói hôm trước ấy, còn thời gian đăng ký không ạ?”

Gương mặt Mạch Trần Đông cứng đờ, anh ấy ngừng nhai miếng bánh trong miệng.

“Không lẽ anh nói đùa với em?” Tôi nhú mày, “Em đã suy nghĩ rồi, em muốn thử sức.”

“Lúc đó anh chỉ buột miệng thôi.” Anh ấy bối rối, “Hơn nữa đó là dự án của NG, có sự chênh lệch rất lớn so với những bức ảnh trước đây của em.”

“Em đã tìm hiểu trên mạng rồi, hình như phải đi rừng nhiệt đới đúng không? Em cảm thấy rất có hứng thú, cho dù chỉ làm trợ lý thôi cũng được.” Tôi hớp một ngụm cà phê, chăm chú nhìn Lão Mạch, “Thầy ơi, anh giúp em đi mà. Anh biết là kiến thức cơ bản của em rất tốt mà.”

“Quậy quá đấy.” Anh ấy suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nói, “Thế này đi, hai tuần nữa sẽ diễn ra tuần lễ thời trang, em đi châu Âu làm trợ lý cho anh.”

“Em không đi.” Tôi lắc đầu.

Anh ấy trợn to mắt làm con người như muốn rớt ra ngoài, trông như sắp nổi giận.

Tôi cúi đầu khuấy cà phê, chiếc thìa thỉnh thoảng chạm vào vách ly làm phát ra tiếng leng keng bất lịch sự.

Chất lỏng màu nâu bị văng ra ngoài, bề mặt cà phê sóng sánh phản chiếu khuôn mặt râu rĩ của tôi.

“Bạch Hi, anh chỉ buột miệng nói ra dự án của NG thôi. Ở đó nguy hiểm lắm, gần đây tình hình chính trị lại không ổn định, đâu đâu cũng là loạn lạc...”

“Có nguy hiểm hơn ở đây không?” Tôi nói, “Có nguy hiểm hơn lòng người sâu không thấy đáy không?”

Anh ấy không thể phản bác.

Cuộc sống của tôi trở nên cực kỳ bận rộn. Ngoài việc thảo luận chuyện xây thư viện, tôi còn phải tham gia phỏng vấn tại NG, tất nhiên là Lão Mạch đi cùng tôi, vì “thân nhau dễ làm việc” nên tôi nhanh chóng được chọn làm trợ lý nhiếp ảnh.

Vì tình hình chính trị ở châu Phi không ổn định cộng với việc rừng mưa nhiệt đới ở Congo thường xuyên có dịch sốt xuất huyết nên trước khi đi, NG đã hướng dẫn cho chúng tôi các kiến thức bảo đảm an toàn rất kỹ lưỡng. Tôi được làm việc với những nhiếp ảnh gia có thâm niên ở NG, so với các nhiếp ảnh gia ở lĩnh vực thời trang, bọn họ đã ở tầm cao khác.

Nếu các nhiếp ảnh gia ở lĩnh vực thời trang theo đuổi sự đẹp đẽ, tinh tế, hoàn hảo thì những nhiếp ảnh gia ở đây lại cuồng nhiệt theo đuổi hiện thực, đa phần ai cũng là kiểu đàn ông thô lỗ. Họ nghiện thuốc lá nặng, ăn nói thẳng thừng, họ gần như không phân biệt nam nữ. Lúc thảo luận phương pháp chụp ảnh trong phòng họp, đập bàn đập ghế, mắng chửi um sùm là chuyện bình thường.

Nhưng cuộc sống như vậy thực sự rất tốt. Ít nhất tôi không còn thời gian để chú ý mấy tin tức giải trí, cũng không còn sức để nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Công tác chuẩn bị được tiến hành trong khoảng hai tháng, việc xây thư viện cũng được tiến hành khá suôn sẻ, trường học gửi hình, nói là đã cho học sinh vào đọc sách, còn mời tôi tham gia nghi thức khánh thành thư viện. Tôi một mực từ chối, có điều mỗi khi nhận được phản hồi ở đó, tôi rất vui.

Hai ngày trước khi lên đường, tôi nằm trên giường đọc tài liệu.

Chủ đề chụp ảnh lần này là tình hình chính trị rối loạn ở châu Phi, dân chúng phải chạy nạn vào rừng mưa nhiệt đới khiến khu rừng nguyên sinh bắt đầu bị phá hoại. Chỉ đọc tài liệu thôi mà tôi cũng thấy sợ, không biết tới đó sẽ được chứng kiến những gì.

Trong lúc tập trung, chiếc điện thoại ở bên gối rung lên làm tôi giật mình.

Một dãy số không tính là xa lạ.

Tôi phân vân không biết có nên nghe máy hay không.

Tôi nhớ rõ đây là số điện thoại của trợ lý Tiểu Tạ của Thẩm Khâm Tuyển.

“Cô Tô ạ, căn hộ lúc trước mà anh Thẩm đã cho đứng tên cô...”

Tôi không có hứng thú nghe tiếp, “Tùy các anh xử lý.”

“... Có vài giấy tờ cần cô ký tên. Còn cả căn nhà ở đường Hoa Sơn...”

Tôi không biết mấy căn nhà đó có liên quan gì tới tôi, tôi cũng không muốn liên lạc cùng người đó nữa, tôi sợ anh lại đột nhiên làm người tốt, trả

lại nhà cho tôi.

“Tôi sắp đi ra nước ngoài rồi, những chuyện đó để nói sau đi.”

Sáng hôm sau, Lão Mạch đưa tôi ra sân bay.

Trên đường đi, anh ấy buồn bực lái xe, chúng tôi cũng không nói nhiều.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy.” Trong lúc đợi đèn đỏ, anh ấy bỗng nói.

Tôi bĩu môi, “Anh có biết trong thời gian này em đã tiêm bao nhiêu mũi vắc-xin phòng bệnh không? Em không muốn da em phải chịu khổ oan.”

“Em phải đi theo đoàn, tuyệt đối không được đi lung tung.” Anh ấy suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nghĩ cho tôi, “Anh cho em số điện thoại của Mạc Gia Minh, ở bên đó nếu gặp khó khăn gì thì em cứ tìm cậu ấy.”

“Mạc Gia Minh?” Tôi vẫn còn nhớ anh chàng điển trai kinh doanh trang sức đó.

“Cậu ấy thường đi châu Phi để mua đá quý lắm, cũng coi như dân lão làng.” Anh ấy giúp tôi đẩy hành lý, đưa tôi đến sảnh chờ bay.

“Í, em thấy mọi người rồi, em đi đây!” Tôi đeo ba lô vẫy tay anh ấy, “Em đi nhé.”

Mạch Trăn Đông bước tới ôm tôi, mặt anh cọ vào tóc tôi làm cổ tôi hơi nhột.

Vì sợ qua đó không được tắm nên mấy ngày trước tôi đã cắt tóc, tôi nhẹ nhàng ôm lại anh ấy, nghe anh ấy nói: “Bạch Hi, anh xin lỗi.”

“Dạ?”

“Lúc em muốn xin nghỉ việc, nhẽ ra anh phải giữ em lại mới đúng.” Anh ấy cúi đầu nói, “Như vậy sẽ không có những chuyện sau này...”

Tôi lẳng lẳng cười khở, Thẩm Khâm Tuyền đã muốn tiếp cận tôi thì cho dù tôi không đến làm việc ở Vinh Uy thì kết cục cũng sẽ như vậy thôi.

“Em đi thật đây.” Tôi thoải mái vỗ vai anh, “Chỉ một tháng thôi mà. Có cơ hội em sẽ gửi ảnh cho anh, giúp anh đổi mới chuyên mục “Sống”.”

Anh ấy buông tôi ra, vỗ mạnh lên vai tôi, “Được, anh chờ ảnh của em.”

Máy bay bắt đầu trượt trên đường băng, cảm giác khó chịu vì áp suất không khí bị giảm đột ngột bủa vây lấy tôi. Tôi nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh tượng đi thăm mộ ba mẹ vào chiều qua.

Tâm trạng đã bình phục rất nhiều, tôi nhìn hình ba, nhớ lại rất nhiều chuyện hồi bé.

Hằng ngày ba đi làm về rất trễ, có nhiều lần mệt đến mức xuất huyết dạ dày phải vào bệnh viện, nhưng chỉ cần Thẩm Khâm Tuyền tới nhà tôi, ba sẽ luôn vui vẻ dẫn chúng tôi đi chơi. Tôi nghĩ khi ba gửi kết quả nghiên cứu từ nước ngoài về, có lẽ ông cũng không hề biết những con số đó sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng đến thế, nên sau này ông về làm việc cho Vinh Uy là vì thực sự muốn chuộc tội.

Tôi chôn chặt những lời này tận sâu dưới đáy lòng, mặc dù nghe giống như đang biện minh cho ba, nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của tôi.

Ông ấy là ba tôi, nên những hậu quả của tội lỗi mà ông đã gây ra, tôi tình nguyện hứng chịu.

Thế giới này rất cân bằng, tốt và xấu, vui và buồn... Tôi đang không có gì thì bỗng nhiên có được rất nhiều thứ, vậy nên khi ở trên thiên đường rồi cũng có ngày rớt xuống địa ngục.

Tai ù đi, trong cảm giác mất trọng lượng, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nói: “Tạm biệt ba mẹ. Tạm biệt Thẩm Khâm Tuyên – người mà em đã từng yêu.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 10-1: Mình em phiêu bạt 1

Mình em phiêu bạt

Con đường này càng đi càng dài?

Nhưng chẳng có nhiều lựa chọn,

Anh là tín ngưỡng duy nhất trong em.

Edit: Sa Đến châu Phi đã gần một tuần. Trong rừng có rất nhiều loại muỗi, đoàn chúng tôi phải mời một người dẫn đường tầm tuổi trung niên. Người dẫn đường khá tốt, da đen, môi dày, trông ông ấy rất chất phác, có điều cũng thỉnh thoảng cũng tìm cách moi ít tiền của chúng tôi. Về tổng thể thì mọi người sống cùng nhau khá ổn thỏa. Ông ấy vô cùng tỉ mỉ dạy cho chúng tôi cách phân biệt loại muỗi nào vô hại, loại nào có độc, có thể gây sốt cao hay thậm chí là phát triển thành dịch bệnh. Tôi luôn trang bị cẩn thận nhưng vẫn liên tục bị muỗi đốt. Các đồng nghiệp khác cũng mặc quần áo ống dài giống tôi nhưng tình trạng tốt hơn tôi rất nhiều. Tôi cẩn rắng chịu đựng cơn ngứa nhưng vết sưng đỏ vẫn không thuyên giảm mà còn sưng mủ, dù bôi rất nhiều dầu cù là nhưng cũng không có tác dụng, suốt hai, ba ngày mà vết sưng đỏ vẫn còn. Trừ muỗi, thời tiết oi bức và điều kiện sinh hoạt thì ở đây còn một điều hết sức nan giải là vấn đề an ninh. Trên đường về nhà nghỉ, hai bên đường đều có hàng rào ngăn cách với nhà dân, khắp nơi loang lổ hố bom, người dẫn đường nói: “Hôm qua ở đây diễn ra một trận bắn nhau. Các bạn cũng biết ở đây là vậy mà, thế nên đừng đi lung tung, nhất là phụ nữ.” Lúc nói câu cuối, ông ta nhìn tôi làm tôi rùng mình

dù trời rất nóng. Sau đó, nhờ tài liệu mà không biết Lão Vương tìm ở đâu ra, tôi mới hiểu ý của người dẫn đường. Tài liệu ghi rõ thống kê có bao nhiêu phụ nữ và trẻ em bị xâm hại trong các cuộc bạo động, con số khiến ai cũng phải giật mình. “Em không tắm đâu, nếu trông lồi thối lếch thếch thì chắc là sẽ an toàn hơn nhỉ?” Tôi nói với Lão Vương, cũng coi như đang tự an ủi mình. Hiếm khi Lão Vương nghiêm túc như lúc này, “Cho nên phải nhanh chóng hoàn thành công việc rồi về nước.” “Trước đây anh có gặp tình huống nào nguy hiểm không?” Tôi tò mò. Theo như bình thường thì có lẽ Lão Vương sẽ kể hoài không dứt chiến tích của mình, nhưng mấy hôm nay tâm trạng anh ấy không tốt nên không tám nhảm với tôi. Lý do là vì hiện tại đoàn chúng tôi đang gặp một phiền phức, đó là hoàn cảnh ở nơi chụp ảnh phức tạp hơn dự tính. Chủ đề của dự án lần này là “Z là nơi có rừng mưa nhiệt đới bị tàn phá nhanh nhất thế giới”. Thời gian lý tưởng nhất để chụp ảnh là lúc sáng sớm, ở rừng mưa nhiệt đới, khoảnh khắc vào ống kính đẹp nhất là khi mặt trời vừa mới nhô lên, ánh nắng xuyên qua các tán lá. Nhưng chúng tôi không tính tới chuyện cây cối ở đây rất cao. Người dẫn đường giúp chúng tôi tìm được nơi có cái cây cao to với các tán lá xòe rộng rất lý tưởng. Hai cây được sinh trưởng ở vùng đất màu mỡ nên rất to, mỗi cây cũng phải to đến bảy, tám người ôm, đứng ở dưới gốc ngẩng đầu lên chẳng thấy ngọn cây đâu cả. Cành lá sum suê tựa như cái mạng nhện khổng lồ che khuất ánh sáng, chỉ có loang lổ vài tia mặt trời len qua được. Tôi hỏi người hướng dẫn cái cây này cao khoảng bao nhiêu, ông ta ra dấu tay rất lâu, tôi nghĩ chắc là khoảng hai mươi tầng nhà. Đứng dưới gốc cây, ngoài cảm nhận được sự thần kỳ của tạo hóa, đồng thời cũng cảm thấy con người thật nhỏ bé. Ngay cả Lão Vương có nhiều kinh nghiệm sống mà lúc này cũng kích động, anh ấy bắt đầu bố trí cần cẩu, nhưng khi cho lên cao nhất thì cũng chỉ mới tới giữa cây, không thể với lên tới tán lá. Mọi người nhìn nhau, hoàn toàn câm nín. Trong lúc đội công trình nghiên cứu phương án giải quyết, mỗi ngày tôi đều theo Lão Vương đi sớm về trễ để ra vào trại tị nạn cho người dân. Hoàn cảnh sống ở trại tị nạn khiến người ta phải tuyệt vọng, cách mấy trăm mét đã nghe thấy mùi hôi thối, người già và trẻ em bị bệnh thì chỉ có thể nằm chờ chết. Về lương thực, Liên Hợp Quốc sẽ phân

phát lương thực ở những điểm cố định, nhưng người xếp hàng rất đông, dù lương thực nhiều đến đâu cũng không đủ phân phát cho tất cả mọi người, có những người còn chưa kịp đến nơi thì nhân viên đã đi mất. Mỗi một ngày trôi qua, bên dưới tấm lều rách nát, vô số người lẳng lặng chết đi rồi bị ném xuống sông hoặc hỏa táng. Những bé gái gầy như que củi đang mang thai thì kéo vạt áo của tôi chăm chú nhìn tôi. Ngoài việc chia thức ăn của mình cho chúng, tôi không biết làm gì khác. Cuộc sống trong nước quá an ổn, nên khi chứng kiến quá nhiều cái gọi là sinh lão bệnh tử, tôi chợt nhận ra “cái đẹp” mà tôi đã theo đuổi bấy lâu là thứ vô cùng xa xỉ và mơ hồ. Sống ở đây mới mấy ngày mà tôi cứ ngỡ đã trôi qua mấy đời. Buổi tối tôi ở trong lều chỉnh sửa lại ảnh, rồi dò tín hiệu mạng để gửi ảnh cho Lão Mạch qua hộp thư điện tử. Anh ấy trả lời tôi rất ngắn gọn, hoặc là “Rất tốt”, hoặc là “Rất có độ tương phản”, nhưng lúc nào cũng gửi kèm theo câu “Bình an trở về”. Đang chờ thư được gửi, Lão Vương bỗng chạy vào, kích động nói: “Tổ công trình mượn được cần cầu rồi.” “Đủ cao không?” “Chắc đủ, qua đó ngay thôi.” Tôi không kịp thu dọn cái gì, đeo balo rồi cùng cả đoàn lên xe. Vì để tới kịp vào sáng sớm, chúng tôi phải thay phiên nhau lái xe cả đêm. Ngồi trong xe, tôi hỏi đồng nghiệp của tổ công trình: “Mượn cần cầu ở đâu thế?” “Gặp một đội thi công của nước mình sang đây đầu tư nên mượn luôn.” Trong bóng tối, hai bóng đèn xe chiếu rọi con đường thẳng tắp, hấp dẫn vô số con muỗi giống như thiêu thân lao vào lửa. Tôi ôm máy ảnh, chợt nghe tiếng súng vang lên rõ ràng trong đêm. Tất cả mọi người lập tức tỉnh táo, nhìn nhau đầy bất an. Chỉ có người hướng dẫn là nói với vẻ lười nhác: “Hai ngày nay có lực lượng vũ trang chống chính phủ chiếm được vùng lân cận, chúng tôi quen rồi.” “Chụp mau lên rồi về chỗ ở.” Dưới tình huống này, giọng Lão Vương cực kỳ bình tĩnh. Mọi người vội vàng mở đèn và máy phát điện, cần cầu và các trạm chụp ảnh cũng được từ từ bố trí. Chúng tôi vừa nhìn hình ảnh trên máy tính vừa nhìn vào máy ảnh, thỉnh thoảng Lão Vương sẽ chỉ huy mọi người điều chỉnh ống kính để tìm góc độ tốt nhất. Đêm khuya ở trong rừng, xa xa vang lên tiếng súng khiến lũ chim giạt mình hoảng hốt. Tôi nhìn đồng hồ, sắp đến bình minh rồi, các đồng nghiệp ai cũng im lặng đợi chờ. Tôi vừa hưng phấn vừa

sợ hãi, ngẩng đầu lên, những tán cây rậm rạp che khuất cả bầu trời như dần dần tản ra, từ từ sáng lên. Trên màn hình máy tính hiện lên mấy tấm ảnh chụp thử, Lão Vương tắt điều thuốc, chăm chú quan sát một lúc rồi tự mình điều chỉnh góc độ. “Mặt trời lên rồi.” Ai đó bỗng nói. Bầu trời bỗng sáng lên, thậm chí tôi còn nhìn rõ sương mù bao quanh mọi người, liên tục có ảnh truyền về máy tính, mỗi giây, ba trạm chụp ảnh chụp được tới mấy tấm chỉ để bắt được khoảnh khắc này. Ai cũng chăm chú nhìn vào màn hình, Lão Vương nhú chặt mày, tôi biết anh ấy rất căng thẳng. Rừng mưa nhiệt đới liên tục thay đổi, nếu kết quả hôm nay không đạt như mong đợi, không ai biết ngày mai trời nắng hay mưa. Với cả không phải ai cũng chụp được những tấm ảnh ở trên cao, nếu không chọn đúng điểm, thì cho dù ai chụp cũng không đẹp. Nửa tiếng sau, Lão Vương lên tiếng, “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, về xem ảnh trước đã.” Mọi người ai làm việc nấy, bắt đầu thu dọn thiết bị, kéo lại cần cẩu. Bỗng có người nói: “Ơ? Sao không thấy Lão Quảng đâu thế?” “Lúc này cậu ta mắc tiểu nên chạy đi tiểu rồi.” Vội vàng điểm danh, quả thật thiếu mất Lão Quảng. “Chúng ta đi tìm ở xung quanh nhé?” Tôi nói. “Đàn bà con gái nhiều chuyện làm gì?” Lão Vương phát tay, nói chuyện với người dẫn đường rồi quyết định, “Mọi người về chỗ ở đi, tôi và người dẫn đường ở lại đây, chúng tôi sẽ nhờ dân bản xứ tìm hộ.” Mặc dù biết là rất nguy hiểm nhưng đó là biện pháp duy nhất. Tôi ngồi trên xe, ôm chặt máy tính có lưu trữ ảnh, cầu mong Lão Quảng chỉ lạc đường thôi, chứ không phải gặp những tình huống đáng sợ như bị động vật có độc cắn, hoặc là bị lực lượng vũ trang hiếu nhằm thành kẻ địch... Tôi buộc mình phải bình tĩnh, không được nghĩ bậy nữa. Về chỗ ở đợi cả ngày, tiếng súng ở bên ngoài càng lúc càng dày đặc, tới tối, cuối cùng Lão Vương cũng về, trông anh ấy rất mệt mỏi, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, xem ra tình hình không được khả quan. “Sao rồi?” Mọi người cùng đi qua chỗ anh ấy. “Không tìm được.” Anh ấy uống hết một bình nước to, “Người dân địa phương nói thấy một người châu Á trong doanh trại.” “Lão Quảng bị bắt?” Tim tôi rơi lộp bộp, đây là tình huống xấu nhất. “Người dẫn đường nói sẽ tìm người đi xác nhận.” Lão Vương vuốt mặt, “Mọi người còn tiền không?” Mọi người rối rít tìm đồng đô la Mỹ rồi gom lại đưa cho Lão Vương. Thật

ra ai cũng biết người dẫn đường đang chém tiền nhưng đành mặc kệ. Lão Vương lại biến mất trong màn đêm. Đồng nghiệp bắt đầu liên lạc cùng đại sứ quán, sau khi thông báo rõ tình hình, đối phương vô cùng quan tâm, dặn chúng tôi nếu đã hoàn thành công việc thì sáng mai lập tức trở về thủ đô nước Z. Về phần tình huống cụ thể của nhiếp ảnh gia bị bắt, bọn họ sẽ xác nhận với chính phủ nước Z và lực lượng chống chính phủ của nước này. Sau một đêm lo lắng và cảnh giác, cuối cùng người dẫn đường cũng mang tin tức chính xác về: Lão Quảng đích thực bị lực lượng vũ trang địa phương bắt, tạm thời không biết tình trạng sống chết ra sao. Tin tốt duy nhất là đại sứ quán nhanh chóng phản hồi, đang cố gắng tiếp xúc với lực lượng vũ trang địa phương và hy vọng chúng tôi có thể cung cấp tư liệu về Lão Quảng. Sau khi sắp xếp lại tư liệu của Lão Quảng và gọi điện thông báo cho đại sứ quán, Lão Vương thúc giục chúng tôi thu xếp hành lý để về thủ đô nước Z vào rạng sáng ngày mai. Tôi và hành lý cùng nằm trên giường, mãi mà vẫn không ngủ được, cứ nhớ tới đoạn phim về việc lực lượng vũ trang chống chính phủ bắt cóc và giết người ngoại quốc để thị uy với chính phủ và quốc tế mà tôi xem lúc sáng. Lão Quảng sẽ không bị như vậy đâu. Tôi ép mình phủ nhận tình huống đó, anh ấy là người hiền lành, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Hôm trước khi chúng tôi đi lấy ngoại cảnh, tôi làm đổ mất bình nước của mình. Lão Quảng cười thật thà, đổ một nửa bình nước của lão qua cho tôi, nói: “Em uống đi.” Trong nhà của người tốt bụng đó còn có cô con gái mới tròn năm tuổi... Nghe tiếng súng càng lúc càng dày đặc ở bên ngoài, tôi hiểu được thật ra không chỉ mình Lão Quảng mà mỗi người trong đoàn chúng tôi đều đang gặp nguy hiểm. Lúc này người dẫn đường đã nói nơi chúng tôi dựng trại là đầu nguồn sông, cũng là nơi là lực lượng vũ trang muốn chiếm đóng, tốt nhất là chúng tôi nên rời đi sớm. Kể từ khi Lão Quảng bị bắt, tôi nghĩ đến cái chết không chỉ một lần. Đối với tôi, cái chết càng dễ dàng hơn so với những người khác, vì sẽ không có ai đau đớn vì mất tôi, trừ Lão Mạch... May là trước khi đi, tôi đã làm xong những việc cần làm, cả mấy bộ quần áo đắt tiền chưa mặc lần nào cũng đưa cho Hứa Trác hết rồi... Tôi không kiếm được mà cười khổ, Bạch Hi à, mày vẫn sợ chết... Nếu không thì nghĩ đến những chuyện vặt vãnh đó làm gì?

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 10-2: Mình em phiêu bạt 2

Edit: Sa Mệt mỗi thức đến rạng sáng, toàn bộ mọi người lên xe để về thủ đô nước Z. Hiện tại, chứng sợ hãi không gian hẹp khi ngồi trên xe của tôi đã thuyên giảm rất nhiều, nhưng không biết vì sao mà hôm nay tôi cảm thấy bất an quá, giống như trên đường sẽ xảy ra chuyện gì đó. Tôi an ủi mình rằng chắc là do dọc đường liên tục có xe chở binh lính đi qua, chiến sự ngày càng kịch liệt nên tôi mới thế. Lão Vương cầm bộ đàm, liên tục liên lạc với đại sứ quán và người quen. Sườn xe bỗng bị rung lên một cái, tôi nghe thấy tiếng phanh xe chói tai, mọi người bị ngã về một bên, khó khăn lắm xe mới dừng lại ở cây cổ thụ ven đường. Tôi ngồi dậy, còn chưa kịp hoàn hồn thì nhìn thấy một binh lính người da đen cầm súng đứng ở trước xe, ra hiệu bảo chúng tôi xuống xe. Người dẫn đường bị thương ở trán vì va vào sườn xe, ông ta lão đảo đi xuống, nói chuyện cùng binh lính. Hồi lâu sau, ông ta ủ rũ nói: “Không đi tiếp được.” “Không đi được là sao?” “Đang khai hỏa, phải chờ họ ngừng bắn.” “Đi đường vòng được không?” Người dẫn đường nói: “Ở đây chỉ có một con đường này, chẳng lẽ cậu muốn đi đường sông?” Mọi người nhìn nhau, Lão Vương có kinh nghiệm phong phú, anh ấy nhảy xuống xe, lẳng lặng nhét tiền vào tay binh lính người da đen rồi nói gì đó. Kẻ kia lập tức nhận tiền, nhưng vẫn khoát tay với Lão Vương, cũng chẳng biết là đang nói gì. Một lúc lâu sau, Lão Vương tái mặt quay lại xe, “Hắn ta cho chúng ta đi, nhưng phía trước thực sự đang bắn nhau, e sẽ gặp nguy hiểm.” “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” “Chờ thôi, đằng kia có một cái trấn nhỏ, chúng ta đến đó trú tạm. Dù sao khai hỏa rồi ngừng bắn cũng là chuyện bình thường, có lẽ buổi tối sẽ đi

được.” Anh ấy cố tỏ ra lạc quan. Xe chạy thêm nửa tiếng nữa là đến một trấn nhỏ, ở đây không có ai cả, khó khăn lắm mới tìm được một nhà nghỉ. Người dẫn đường cực kỳ nghiêm túc cảnh cáo chúng tôi, “Tuyệt đối không được đi vào sườn tây của ngọn đồi, ở đó từng là chiến trường của quân chính phủ và lực lượng vũ trang chống chính phủ, có rất nhiều mìn, trở thành khu địa lôi rồi.” Tôi hoảng hốt, nhìn chằm chằm ngọn đồi, nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được đặt chân tới đó. “Thế này đi, tất cả mọi người phải luôn đi cùng nhau, không được đi lung tung.” Lão Vương lo lắng nhìn xung quanh, giống như đang cố nuốt nửa câu sau, “Ở đây không an toàn đâu.” Có lẽ đây chính là họa vô đơn chí. Ở đây hoàn toàn bị cô lập với bên ngoài, không có sóng điện thoại chứ đừng nói đến tín hiệu internet. Tôi ở không không biết làm gì nên cùng đồng nghiệp xem ảnh. Điều an ủi là trong buổi chiều nguy hiểm đó, chúng tôi đã chụp được những tấm ảnh xuất sắc, thậm chí có mấy tấm tuyệt vời đến mức không cần photoshop. Lão Vương sờ mũi: “Ảnh đẹp quá, không biết có còn sóng để đem ảnh về không nữa.” Anh ấy sờ bao thuốc rồi đi ra ngoài, rít mấy hơi thuốc rồi lại đi vào, “Hút mấy hơi để tỉnh táo thôi.” Chúng tôi thay phiên nhau lập thành nhóm đi tìm hiểu tin tức, đáng tiếc tình hình không lạc quan như dự đoán là sẽ nhanh chóng ngừng bắn mà ngược lại, chiến hỏa càng lúc càng kịch liệt, đêm khuya thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng súng cối. Đây chắc chắn là một đêm mất ngủ, vừa lo lắng cho Lão Quảng vừa sợ cái trấn nhỏ này cũng biến thành chiến trường. Tôi thỉnh thoảng đi ra ban công nhìn xung quanh, trong màn đêm vang lên những âm thanh chói tai, chốc chốc lại có ánh lửa đột ngột bốc lên từ mặt đất. Tôi nghĩ đến cuộc trò chuyện hồi chiều giữa tôi và Lão Vương. Anh ấy hỏi: “Có sợ không?” “Sao mà không sợ cho được?” Tôi thành thật, “Nếu sống sót trở về, em phải sống thật tốt.” Ở trấn nhỏ này được hai ngày, nơi đây giống như hòn đảo, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Kể từ khi nghe người dẫn đường kể về tình trạng thảm thiết của phụ nữ sau khi một địa phương bị quân phản loạn chiếm đóng, tôi càng thêm sợ hãi. Tôi sợ chết, càng sợ bị lăng nhục trước khi chết, thậm chí tôi còn nói với Lão Vương: “Anh có dao gọt trái cây không? Cho em mượn để phòng.” Lão Vương vỗ mạnh đầu tôi, “Phỉ phui cái mồm, đừng nói mấy

chuyện ớn như thế nữa.” Ban đêm, người dẫn đường đang đi thăm dò thì vội vàng chạy vào, vừa tới cửa liền hô to: “Chúng tới rồi! Chúng tới rồi!” “Ai tới?” Lão Vương lập tức đứng lên, mặt tái mét. Ông ta ra hiệu hồi lâu mới biết là quân phản loạn và quân chính phủ đã đánh tới tận đây, xem tình hình là rất có khả năng cái trấn này trở thành chiến trường. “Còn chờ gì nữa?” Lão Vương ôm máy ảnh lên, “Chạy mau!” Mọi người luống cuống cầm máy ảnh chạy vọt xuống lầu rồi leo lên xe, tài xế nhấn chân ga, xe chạy như bay ra ngoài. “Đừng vào khu địa lôi.” Lão Vương hét lên, “Đi về phía nam!” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy có mấy đoàn xe đang chạy theo, bụi đất bay tung trời. Mặt tôi còn gớm hơn xác chết, “Lão Vương, dao gọt trái cây đâu?” Xe chạy khoảng hai, ba phút thì tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, gọi cái gì đó. Đội quân phía sau vẫn bám theo, tài xế buông chân ga, mở cửa bỏ chạy. Tôi ôm máy ảnh vào lòng, cùng mọi người xông ra ngoài. Mấy lùm cây ở đây chỉ cao hơn đầu người một chút nên khá trống trải. Tôi chạy theo Lão Vương không biết qua bao lâu, hơi thở dồn dập, cơ hồ như muốn ép tất cả không khí của buồng phổi đi ra ngoài, cổ họng ngai ngái. Nếu không dựa vào ý chí sống còn, e rằng tôi đã sớm từ bỏ, đầu óc hỗn loạn, giống như môn chạy tám trăm mét hồi đại học. Nhưng kiểm tra thể dục sẽ có điểm đích, còn bây giờ chúng tôi phải chạy mà không biết khi nào mới dừng lại được. Màng nhĩ bắt đầu ong ong, tôi chợt nghe một giọng nói kỳ lạ, hình như là tiếng Trung, đang hét “Đừng chạy”. Tôi ôm chặt máy ảnh trong tay, kéo bước chân nặng nề về phía trước, thầm nghĩ toi đời rồi, chắc là tôi sắp ngã vì say nắng mất, thậm chí xuất hiện ảo giác vì nghe thấy... “Bạch Hi...” Chân tôi như bị ai níu lại nhưng vẫn cố chạy, tôi ngỡ ngác ngoảnh đầu lại nhìn đằng sau, là ảo giác ư? Người đàn ông đang đuổi theo tôi có mái tóc đen, cao ráo, đôi môi mỏng mấp máy, người ấy... là Thẩm Khâm Tuyên ư? Thực sự là tôi không chạy nổi nữa, tôi chạy chậm lại, cuối cùng là dừng hẳn, không nhúc nhích. Khi người ấy càng lúc càng tiến tới gần, rốt cuộc tôi cũng xác định được đó thực sự là Thẩm Khâm Tuyên. Giờ phút này trông Thẩm Khâm Tuyên rất xốc xếch, tóc tai rối bù, cái áo sơ mi duy nhất trên người bẩn vô cùng, có lẽ là do đã mấy ngày không được tắm, đôi chân mày đang nhíu chặt của anh dần dần được thả

lông. Những điều này rất sống động, không phải là ảo giác. Ít nhất là sẽ không chết, nhẽ ra tôi phải vui mới đúng, nhưng mà... Lòng tôi chùng xuống. Niềm vui kéo dài chưa được một giây, tôi hét to với anh: “Chụp lấy!” Tôi ném chiếc máy ảnh qua cho anh nhưng lực ném không tốt, anh phải lùi về sau mấy bước mới chụp được, anh nhướn mày nhìn tôi, “Em chạy làm gì thế? Anh đến đón em về.” Tôi nuốt nước bọt, “Anh đừng qua đây, đừng ai qua đây cả!” Anh chần chừ dừng bước, “Em vẫn còn giận hả?” Anh dừng một chút rồi lại nói bằng giọng điệu như đang nói với trẻ con, “Mặc kệ thế nào thì bây giờ cũng đừng giận dỗi, là Mạch Trăn Đông bảo anh tới đón em.” “Anh đừng qua đây!” Tôi lặp lại, “Hình như tôi giẫm trúng cái gì rồi.” Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, toàn thân anh cứng đờ, mặt tái mét, không thốt nổi câu nào, chỉ nhìn tôi đăm đăm. “Nhờ anh đi tìm đồng nghiệp của tôi rồi đưa họ về.” Tôi cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, “Trong túi có thức ăn, còn nữa, đưa máy ảnh cho họ.” Anh giống như không nghe thấy gì mà tiến lên trước, càng lúc càng gần tôi. “Anh cút xa ra!” Tôi không dám cử động chân trái, cảm nhận rõ rệt mồ hôi túa ra sau lưng, thấm ướt áo sơ mi. Anh dừng lại theo lời tôi, ngoảnh đầu nói với người đồng hành đang ngó ra của mình: “Mau tìm chuyên gia gỡ mìn đi.” Sau đó quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tiếp tục tiến về phía tôi. Nếu như có thể, tôi rất muốn quỳ xuống van xin anh đừng đi tới gần nữa, nhưng càng sốt ruột, tôi càng không thốt thành lời, chỉ biết sợ hãi và lo lắng nhìn anh chằm chằm. Anh đi tới bên cạnh tôi, nắm tay tôi rồi ôm nhẹ lấy tôi. “Anh điên à?!” Tôi không dám đẩy anh ra, tôi thấy mình sắp bật khóc, “Anh mau đi đi!” Bàn tay nắm tay tôi của anh siết chặt, đồng thời an ủi tôi: “Mìn ở đây không nhảy quá đâu, được chôn rất lâu rồi, mà lúc đó kỹ thuật tạo mìn còn lạc hậu nên dễ gỡ lắm. Em đừng sợ, có anh ở đây.” Giọng của anh ồm ồm làm tôi không nghe rõ lắm. Nhưng vào lúc này, khi bên dưới chân là thuốc nổ, lúc nào cũng có thể bị tan xương nát thịt, tôi chợt nhận ra tôi hy vọng người đàn ông bên cạnh tôi sống thật tốt, cho dù tôi chết thì anh cũng phải sống thật hạnh phúc. Nhưng anh lại tới chết cùng tôi, tôi không dám dùng sức nên đành mắng: “Thâm Khâm Tuyên, anh cút đi! Lần trước tôi đã nói là gặp anh lần nào thì sẽ đánh lần đó, con mẹ nó anh luôn lừa dối tôi!”

Tôi dừng một chút, “Anh hại chết ba mẹ tôi, tôi không muốn chết cùng anh!” Anh chăm chú nhìn tôi rồi lại cẩn thận nhìn mảnh đất bên dưới chân tôi xem có gì khác thường không, anh mím chặt môi, không nói gì, hoàn toàn không có ý rời đi. “Anh phải nghĩ tới ông nội của anh chứ.” Ánh mắt anh thoáng âm đạm, cuối cùng lại bình thản nói: “Em giữ sức đi, anh không đi đâu cả.” Từ trong rừng vang lên tiếng bước chân càng lúc càng gần, đám người Lão Vương và người dẫn đường đã quay trở lại, Thẩm Khâm Tuyển bình tĩnh nhìn họ, ra hiệu cho họ dừng tới gần mà nhanh chóng đi ra ngoài. Cách chỗ tôi mười mét, Lão Vương hét to: “Nhóc con, em cố chịu đựng nhé, chuyên gia gỡ mìn sắp tới rồi.” “Máy ảnh ở đằng kia.” Tôi chỉ, “Các anh mau đi đi.” Lão Vương ôm máy ảnh lên, cùng các đồng nghiệp đứng ở đó, không ai chịu đi. “Các anh muốn tận mắt nhìn thấy em nổ banh xác thì mới vui hả?” Tôi cố nhịn khóc, hét to: “Mau đi đi!” “Họ đứng ở khoảng cách an toàn.” Thẩm Khâm Tuyển bình tĩnh đè vai tôi lại, nhắc nhở. “Tôi biết.” Tôi quay lại hét lên với anh, “Anh cũng rút đi, tôi không muốn chết cùng anh.” Chiếc cằm lún phún râu của anh dính đầy nước bọt của tôi. Đôi mắt anh thoáng hiện lên vẻ kích động, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi, “Em bình tĩnh lại cho anh.” Chân tôi bắt đầu run rẩy, dưới sự căng thẳng cao độ, nó như không có bất kỳ cảm giác nào, thậm chí tôi còn không xác định được rốt cuộc mình có giẫm lên cái gì hay không. Tôi thở dồn dập, có lẽ mắt cũng đã đỏ ngầu, qua hồi lâu, tôi mới nói với anh: “Tôi có vài chuyện muốn nói cho anh biết. Thẻ tài khoản của tôi để ở nhà, mật mã là sáu số cuối của số điện thoại, phiền anh đưa cho Hứa Trác giúp tôi, cứ nói là tiền dùng để xây thư viện là cậu ấy hiểu.” Tôi khẩn cầu nhìn anh, “Tôi biết anh hận ba tôi... Nhưng, nếu tôi chết, phiền anh chôn tôi cùng chỗ ba mẹ...” “Đủ rồi!” Kể từ lúc tôi giẫm phải mìn cho đến bây giờ, đây là lần đầu tôi thấy anh mất kiểm soát, thái dương của anh nổi gân xanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bạch Hi, bây giờ sống chết của anh đều phụ thuộc vào em hết. Muốn sống thì cùng sống, chết cùng chết, em nhờ vả anh vô tác dụng cả thôi!” “Em cầu xin anh đó, anh đi đi mà.” Cuối cùng tôi không kiềm được nữa mà òa khóc, “Chân em tê lắm, em sắp không trụ nổi nữa rồi. Em không muốn anh chết...” Anh bướng bỉnh ngoảnh mặt đi mà

không nhìn tôi, hoàn toàn làm lơ những gì tôi nói, cuối cùng anh nói: “Bạch Hi, chẳng phải em thích anh ư? Chẳng phải em đã vì anh... mà đưa hết cổ phần cho anh ư? Em cũng không muốn anh chết đúng không? Ngay lúc này, anh đang ở cùng em, em tuyệt đối đừng thả lỏng chân, nếu không thì chúng ta sẽ chết cùng nhau đó.” Trong nháy mắt, tôi không còn gì để nói. Không biết qua bao lâu, khi lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng động từ cửa rùng. Binh sĩ được trang bị vũ khí đầy đủ chạy bước nhỏ lại đây, một người mặc trang phục chuyên dụng để gỡ mìn nhìn tôi đầy hoài nghi, nói bằng tiếng Anh: “Là ai?” Thẩm Khâm Tuyên nói chuyện với họ, sau đó anh nhích qua bên cạnh một chút, tay anh vẫn nắm chặt tay tôi. Trang phục của chuyên gia gỡ mìn có logo UN (Liên Hợp Quốc), anh ta ngồi xuống đào đất quanh chân tôi, thiết bị dò mìn vang lên tiếng tí tí, tựa như đang nhắc nhở tôi rằng thời gian của tôi đang dần trôi. Tôi không biết phải dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình vào lúc này, tôi như đứng trên miệng núi lửa, dù thấy dung nham đang trào lên cuộn cuộn nhưng lại không thể cử động. Trời rất nóng mà tôi không ngừng đổ mồ hôi lạnh, tóc bết hết vào trán, khi con người dẫn vào bước đường cùng, thực sự rất dễ bỏ cuộc. Rất nhiều lần tôi suýt thốt lên là “Mọi người chạy đi! Sắp nổ rồi!” nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Thẩm Khâm Tuyên, dường như anh có thể nhìn thấy rõ sự tuyệt vọng trong tôi, ánh mắt của anh đánh lui suy nghĩ của tôi, buộc tôi phải cắn răng chịu đựng. Không biết qua bao lâu, tôi nghe thấy hai chuyên gia gỡ mìn thì thầm cái gì đó, sau đó nói với Thẩm Khâm Tuyên. Có lẽ vì cách hơi xa, có lẽ vì tôi quá căng thẳng nên tôi không hiểu họ nói gì. Gương mặt Thẩm Khâm Tuyên thả lỏng, anh nói với tôi: “Họ nói đây chỉ là một miếng mìn bị nổ ra thôi, không sao hết, em nhấc chân lên đi.” Mỗi một mạch máu đều đang chảy rần rần, đây chắc chắn là câu nói hay nhất mà tôi từng nghe! Dây thần kinh được thả lỏng, không còn ở trạng thái muốn đứt lìa nữa, tôi nhìn người đang đứng cùng chuyên gia, giọng run run: “Không nổ thật chứ?” Anh nhướn mày, ánh mắt như đang cười, “Đi thử một bước đi, anh ở đây với em, đừng sợ.” Tuy rất vui mừng nhưng tôi vẫn sợ. Mới vừa này còn sợ đến mức đứng không vững, còn bây giờ thì lại sợ đến mức không dám động đậy. “Em... không

dám.” Tôi cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng đôi chân vẫn không nghe lời mà đứng cứng đờ tại chỗ, không dám nhúc nhích dù chỉ một bước. Anh lẳng lặng nhìn tôi, bên khóe môi từ nụ cười dịu dàng dần dần biến thành nụ cười vui vẻ, bỗng nhiên anh tiến lên, nói một cách dứt khoát: “Vậy cùng chết đi.” Sau đó... nhanh đến mức không kịp chuẩn bị, anh cúi người bế tôi lên. Tôi hét lên theo bản năng, chôn đầu vào ngực anh. Nhưng không có tiếng nổ, cũng không có cảnh tan xương nát thịt. Không gì cả. Hai chuyên gia gỡ mìn đứng lên, nhìn thấy tôi co lại thành một đống thì cười to. Đám người Lão Vương nhanh chóng chạy tới, lớn tiếng than thở: “Nhanh ghê, chưa tới ba phút mà đã gỡ xong rồi.” Tôi nhảy xuống khỏi lòng Thẩm Khâm Tuyền, lau mồ hôi trên trán, chỉ muốn khóc một trận cho đã, “Ba phút đâu mà ba phút? Em có cảm giác cứ như ba...” Thẩm Khâm Tuyền vịn tay tôi, mặc dù vừa trải qua ải sinh tử như tôi nhưng anh không hề vô dụng như tôi mà chỉ nói: “Ở đây không an toàn, chúng ta phải ra sân bay sớm, tốt nhất là đi trong tối nay.” “Lão Quảng thì sao? Lão Quảng bị bắt rồi.” Tôi vội hỏi. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, “Trong hai ngày mất liên lạc với các em thì anh ta đã được cứu rồi, cũng đã được sắp xếp về trước rồi.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 10-3: Mình em phiêu bạt 3

Edit: Sa Tôi được nhét vào hàng ghế cuối của chiếc xe việt dã, trừ tài xế của đoàn chúng tôi ra, cũng chỉ có tôi và Thẩm Khâm Tuyền ngồi hàng ghế này. Lúc này là vì quá hoảng sợ, nhưng bây giờ, khi đã tỉnh táo, tôi mới bối rối nhìn anh, “Sao anh lại đến đây?” Anh im lặng một lát, quay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, bên ngoài bụi đất mù mịt, anh nói một cách thờ ơ: “Mạc Gia Minh tới châu Phi kinh doanh đá quý, anh tới Nam Phi cùng anh ta để khảo sát một hạng mục đầu tư, lúc chuyển cảnh ở Ethiopia thì Mạc Trăn Đông gọi điện cho anh, nói mất liên lạc với em, nhờ anh đến đây tìm em.” “Mạc Gia Minh?” Tôi ngơ ngác, là người đàn ông trẻ tuổi kinh doanh trang sức kia ư? “Chuyện của Lão Quảng là nhờ có anh ta liên hệ với lực lượng vũ trang chống chính phủ, đưa một khoản tiền, bọn chúng mới thả người.” Không biết phải cảm ơn sao cho hết, tôi suy nghĩ rất lâu, hỏi tiếp: “Sao các anh đi qua vùng chiến hỏa được?” “Mạc Gia Minh đầu tư nhiều hạng mục của chính phủ, vì thế được quân đội bảo vệ, an toàn hơn bọn em nhiều.” Anh quay đầu lại nhìn tôi, ngăn tôi hỏi tiếp: “Em ngủ một lát đi, lúc tỉnh dậy là đến nơi rồi.” Lo lắng, đề phòng suốt hai ngày, vừa này còn bị hành hạ về tinh thần, sau khi bình tĩnh lại, tôi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy lòng dâng lên sự an tâm chưa từng có, tựa như bởi vì trong mơ, có người nắm chặt tay tôi, ấm áp và khô ráo. Lúc tỉnh lại, xe vừa tới sân bay nhỏ của Z. Đám Lão Vương đi xe sau, tôi nhìn thấy Mạc Gia Minh đứng trước cửa sân bay bước nhanh về phía chúng tôi. Đó là ân nhân của đoàn chúng tôi! Tôi vội đứng thẳng người, đang định tiến lên cảm ơn anh ấy thì Thẩm Khâm Tuyền đã

tiến lên trước, ngăn tầm mắt của chúng tôi lại, nói: “Anh còn chưa đi ư?” “Tôi đi cái gì mà đi! Cậu tìm chuyên gia gỡ mìn đúng không?” Anh ấy đấm mạnh một cái lên người Thẩm Khâm Tuyên, “Thằng nhãi ranh, giỏi lắm, anh hùng cứu mỹ nhân thì thôi đi, còn chơi trò cùng sống cùng chết nữa! Cậu có biết lúc tôi nghe tin thì suýt nữa là lăn ra ngất không? Nếu cậu lỡ có chuyện gì, tôi biết ăn nói sao với ông nội cậu?” Giọng anh ta vừa nhanh vừa lo lắng, Thẩm Khâm Tuyên không kịp cắt ngang nên đành đẩy anh ta qua một bên, không biết nói gì mà lúc quay trở lại, Mạc Gia Minh cười với tôi, nói: “Em gái, không sao là tốt rồi.” “Cảm ơn anh nhiều lắm.” Tôi giơ tay ra với anh ta, “Cảm ơn anh đã cứu tôi và các đồng nghiệp.” Anh ta bắt tay tôi, nói: “Đừng khách sáo. Sau khi về nước ủng hộ cửa tiệm của tôi là được.” Tôi vẫn còn nhớ như in những món trang sức được bày trí trong cửa tiệm của anh ta, và cả... giá tiền dọa chết người nữa. Mặc dù không mua nổi, nhưng để báo đáp ơn cứu mạng, sau này phải bảo Lão Mạch đưa tôi tới đó lần nữa, mặc kệ thế nào cũng phải mua một thứ. “Vâng vâng.” Tôi đáp, “Chắc chắn sẽ ủng hộ...” “Đừng nghe lời cô ấy.” Thẩm Khâm Tuyên nhin cười, cắt đứt lời nói vừa chân thành vừa chột dạ của tôi, “Cô ấy làm từ thiện hết rồi, lấy tiền đâu nữa mà đồ chớ anh.” Tôi xụ mặt, Mạc Gia Minh cười mờ ám với Thẩm Khâm Tuyên, “Tôi mặc kệ, ơn nghĩa này...” “Để tôi, tính cho tôi.” Anh cười khẽ, “Được rồi, anh đi nhanh đi.” Sau khi Mạc Gia Minh rời đi, tôi dáo dác nhìn quanh sân bay, Thẩm Khâm Tuyên đưa cho tôi bình nước, “Đang tìm gì thế?” “Em muốn gọi điện cho Mạch Trăn Đông.” Anh ngỡ ngàng, “Sao phải gọi cho anh ta?” “Anh ấy nhờ anh tới đây mà, em muốn báo bình an.” Anh: “Ờ.” Tôi ngập ngừng, “Anh có điện thoại không?” Một lúc lâu sau, anh mới miễn cưỡng lấy điện thoại ra. Trong lúc tôi nhấn số gọi cho Mạch Trăn Đông, anh nhú mày nhìn tôi chăm chăm, mặc dù không nói gì nhưng tôi biết anh không vui. Tôi đi ra chỗ cách xa anh, chờ điện thoại được kết nối. “Là em đây, thầy ơi.” Trong khoảnh khắc điện thoại được kết nối, tôi bỗng muốn khóc. “Bạch Hi, em không sao chứ?” Ở đầu bên kia điện thoại, giọng của Lão Mạch không rõ lắm, “Chùng nào về?” “Em đang ở sân bay, không sao ạ.” Tôi giả bộ rất ổn. “Em có biết lúc có tin người bị bắt trong đoàn các em là nữ nhiếp ảnh, con

mẹ nó tìm anh như muốn ngừng đập luôn không hả?” Lão Mạch dừng lại một chút, “Thẩm Khâm Tuyền ở bên cạnh em à?” Tôi cúi đầu: “Ừm.” “Mẹ nó, mấy ngày nay anh bị kẹt ở sân bay tại Pháp, ở đây đang có đình công, không qua đó được.” Lão Mạch ã ã, “Cũng may là không sao, may mà cậu ta tìm được em.” “Cảm ơn anh.” Tôi nói rất chân thành. “Cảm ơn anh?” Mạch Trần Đông cười mĩa mai, “Anh có qua đó được đâu.” “Nhưng anh đã nhờ Thẩm Khâm Tuyền và Mạc Gia Minh tới đây cứu em mà.” Mạch Trần Đông ngơ ngác, “Thẩm Khâm Tuyền nói vậy?” “Ờ?” Mạch Trần Đông cười khố, “Rốt cuộc có chuyện gì với hai đứa vậy? Còn chưa xong nữa hả?” Tôi cầm điện thoại, cảm thấy mông lung. “Bạch Hi, vài ngày trước trong nước đưa sai tin, họ bảo em bị bắt. Thẩm Khâm Tuyền tìm anh, còn chưa nói được mấy câu đã đánh anh một trận, sau đó kéo Mạc Gia Minh đi tìm em.” Anh dừng lại, ngập ngừng, “Em còn thích cậu ta không?” Tôi bất giác quay đầu lại nhìn Thẩm Khâm Tuyền, anh đứng quay lưng về phía tôi, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. “Em không biết.” Tôi nói rất nhanh, “Em cúp máy đây, chờ em về nước rồi liên lạc sau.” Chầm chậm đi đến gần Thẩm Khâm Tuyền, lúc trả điện thoại cho anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Chỗ chân mày anh có vết xước, cằm lõm chòm râu nhưng vẫn không che được vết bầm tím... Có lẽ vì bị tôi nhìn chòng chọc nên giọng anh hơi bực: “Nhìn cái gì?” “Không có gì.” Tôi dời tầm mắt. “Anh ta và em nói gì với nhau thế?” “À, thầy bị kẹt ở sân bay Pháp, không qua đây được.” Tôi nói thản nhiên, “Em nói em không sao, bảo anh ấy về nước.” “Ồ.” “Anh nói anh và Mạc Gia Minh đi Nam Phi mà.” Tôi chuyển chủ đề, “Bây giờ không đi nữa hả?” “Một mình anh ta đi là được.” Tôi nhận ra anh mạnh miệng, cũng biết anh nói dối nhưng không vạch trần anh mà chỉ lẳng lặng ngồi bên anh, chờ đám Lão Vương tới nơi rồi cùng lên máy bay. Sau khi mọi người tề tựu đông đủ, chờ không lâu lắm, đến buổi chiều, máy bay cất cánh đúng giờ. Nửa tháng ở đây, tôi từng đi đến trại tị nạn hôi thối, nhìn những đứa trẻ năm ống quần tôi bằng đôi mắt van xin... Tôi từ từ chìm vào bóng đêm, hiện tại được an toàn ngồi ở khoang máy bay có điều hòa, hồi tưởng lại lần ranh sống chết hồi sáng, dường như đã qua mấy đời. Có lẽ vì tìm được đường sống trong chỗ chết, ai cũng cực kỳ mệt

mỏi, lên máy bay chưa lâu thì đều nặng nề ngủ say. Thẩm Khâm Tuyển ngồi cạnh tôi, anh đắp chăn, đầu nghiêng về phía bên kia, cũng ngủ say sưa. Tôi nghiêng đầu, nhìn anh không chút e dè. Lần đầu gặp anh, tôi đã bị mê hoặc bởi ngoại hình vô cùng tuấn tú của người đàn ông này, vì thế mới sai lầm nối tiếp sai lầm, mãi đến bây giờ. Nhưng rốt cuộc tôi có hối hận khi quen biết anh không? Trong lúc tôi nghĩ ngợi lung tung, anh giật mình, cơ thể nghiêng về phía tôi, giống như bị bóng đè. Anh mở choàng mắt, đôi lông mi dài khẽ run. Ban đầu ánh mắt anh vô cùng hoảng loạn, khi nhìn thấy tôi, anh bất giác vươn tay nắm chặt cổ tay tôi, rồi nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nói: “May mà vẫn còn đây.” Nếu như sau sự cố, tôi bật khóc là vì không kiểm soát được tâm trạng thì vào giờ phút này, với chuyện vừa xảy ra, tôi gần như không thờ nổi. Anh lại tiếp tục ngủ, còn tôi nhanh chóng ngoảnh đầu đi, lau vội những giọt nước mắt đang lăn xuống gò má. Nhưng càng lau thì nước mắt lại càng nhiều, mu bàn tay ướt đẫm, bỗng nhiên một đôi tay dịu dàng xoay mặt tôi lại, gương mặt người đó thoáng bối rối, “Em sao thế?” Tôi không biết tại sao lại đột nhiên khó chịu quá đỗi, có lẽ là vì trước lúc đi vào địa lôi, tôi cứ ngỡ mình đã buông bỏ, nhưng khi anh xuất hiện trước mặt tôi, ở bên cạnh tôi mặc kệ sự sống chết khiến tôi không thể không suy nghĩ lung tung. Rất giống một chuyện đã từng xảy ra. Khi xe buýt gặp tai nạn trên đường cao tốc, tôi choàng khăn ngồi một mình trong mưa, anh cũng đã bắt chập tất cả để đến bên tôi. Nhưng khi tôi nghĩ mình đã nhận được rất nhiều thì kết quả cuối cùng lại chứng minh tôi là một kẻ ngu ngốc. “Tại sao anh lại tới tìm em?” Tôi đẩy mạnh tay anh ra, “Bây giờ em chẳng còn gì nữa cả, anh lại có mưu đồ gì?” Bàn tay của anh đang giơ lên định lau nước mắt cho tôi dừng lại giữa không trung, anh nói nhỏ: “Anh xin lỗi.” “Anh muốn làm em yêu anh thêm lần nữa rồi lại bỏ rơi em đúng không?” Tôi ghen ngào, “Thẩm Khâm Tuyển, anh đừng làm vậy. Nếu hận em thì phải để mặc em sống chết ở nơi đó...” Tôi còn chưa nói hết, anh bỗng tháo dây an toàn, chồm qua hôn tôi. Tôi cứng đờ, râu anh đâm vào mặt tôi hơi đau, đôi môi mỏng dán vào môi tôi, khô ráo và nóng rực. Đúng lúc đó, máy bay rung một cái làm anh ngã vào người tôi, chúng tôi đập đầu vào nhau, tôi cảm thấy trong cổ họng có mùi tanh của máu, còn

trong buồng phổi như bị rút hết không khí, vô cùng hỗn loạn. Nữ tiếp viên hàng không vội vàng chạy tới, cô ấy ngưỡng ngùng nhìn chỗ khác: “Thưa anh chị... Máy bay gặp phải vùng không khí nhiễu động, phiền anh chị đeo dây an toàn vào được không ạ?” Rốt cuộc anh cũng buông tôi ra, khoe môi anh bị răng tôi cắn trúng lúc đập đầu, rỉ máu. “Thật ra lúc em giẫm phải mìn, anh không cần đi tới cạnh em, em đã nghĩ thông suốt rồi. Em không muốn anh chết cùng em, em hy vọng anh sống tốt. Nếu anh lừa em thì việc có thể để anh tháo gỡ được khúc mắc của cô chú cũng tốt.” Tôi nghiêm túc nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Thấm Khâm Tuyền, em không hận anh, chúng ta chấm dứt thôi.” “Chấm dứt?” Anh khẽ nhíu mày, lặp lại, “Bạch Hi, em muốn anh phải chấm dứt như thế nào? Từ lúc em biết anh cho tới bây giờ chỉ mới được một năm thôi, nhưng anh đã biết em hai mươi năm rồi. Mười chín năm trước, anh chỉ có thể lảng lảng nhìn em, muốn giúp em, muốn tới gần em nhưng lại sợ em phát bệnh, cho đến một năm trước, anh mới có cơ hội dùng danh nghĩa của người khác để được tới gần em. Sau đó anh biết ba mẹ anh chết vì chú Tô...” Khoe môi anh nhếch lên thành nụ cười khổ sở, “Bạch Hi, anh không bằng em. Vì anh, cả nhà em mới xảy ra tai nạn giao thông, nhưng em lại tình nguyện giúp anh; còn anh thì không thể chấp nhận được sự thật trong khoảng thời gian ngắn. Vì thế mới để những người đó tổn thương em, mới để em rời xa... Anh chỉ không biết phải đối mặt như thế nào thôi.” Đôi mắt hẹp dài trong veo nhìn tôi, tựa như có chuyện nói hoài không hết nhưng lại bị ngăn cản bởi tảng đá, cuối cùng đành thôi. “Nhưng em không biết mình còn dám tin tưởng anh hay không.” Tôi cố nặn ra một nụ cười. Cuối cùng vẫn là phí công. Tuy đã trải qua lưỡi hái của tử thần, tôi vẫn không biết mình có cam đảm để vượt qua hai chữ “tin tưởng” ngăn cách giữa chúng tôi hay không. Anh nhìn tôi, lặng lẽ và u ám. Đợi đến khi tôi nhận ra sự kỳ lạ của Thấm Khâm Tuyền thì máy bay đã đi được nửa đường, tôi tỉnh giấc giữa cơn mơ màng, cánh tay đặt gần tôi của anh run lẩy bẩy. Tôi nhìn anh, mặt anh đỏ bừng, giống như đang say rượu, trông rất bất thường. “Anh có sao không?” Tôi đưa tay sờ trán anh, nóng quá. Thấm Khâm Tuyền nghiêng đầu, như tránh sự đụng chạm của tôi, giọng khàn khàn: “Anh không sao.” “Anh đang sốt đấy.” Lòng tôi hoảng

loạn, “Lạnh không?” Anh mệt mỏi nhắm mắt lại, vẫn chỉ nói ra hai chữ: “Không sao.” Tuy anh nói không sao nhưng không thể giấu nổi các triệu chứng của bệnh sốt rét. Anh run bần bật, nhưng mỗi lần tôi chồm người tới thì anh lại né tránh. Tôi gọi Lão Vương dậy, anh ấy là người có kinh nghiệm, vừa nhìn đã biết: “Bạn trai em bị sốt rét rồi.” Sau vụ địa lôi, ai cũng nghĩ Thẩm Khâm Tuyển là bạn trai tôi, tôi lười giải thích, chỉ hỏi: “Làm sao đây?” “Gọi tiếp viên hàng không đến xem, không biết trên máy bay có thuốc không nữa.” Lão Vương trầm ngâm, “Về nước rồi thì chắc Tiểu Thẩm sẽ phải bị cách ly.” Trên máy bay, không ai có biện pháp gì cả, tôi chỉ biết nhìn đồng hồ đeo tay, chờ đợi từng phút từng giây, cầu mong thời gian trôi qua nhanh chóng. Nhiệt độ người Thẩm Khâm Tuyển liên tục tăng cao, môi khô nứt, mồ hôi túa ra như mưa. Anh nhắm nghiền mắt, bất an ngả người ra ghế, tôi chườm lạnh cho anh, một tay vô ý cọ qua mu bàn tay của anh. Anh vô thức bắt lấy tay tôi, không chịu buông ra, đôi lông mày thả lỏng, rớt cuộc cũng an tâm say ngủ. Tôi nhẹ nhàng giãy tay ra, nhưng cuối cùng cũng không đành lòng, đành để mặc anh. Cứ thế hơn một tiếng.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 10-4: Mình em phiêu bạt 4

Edit: Sa Máy bay hạ cánh, cửa máy bay vừa mở ra liền có một đội y bác sĩ xông vào, nhanh chóng đặt Thẩm Khâm Tuyền lên băng ca, hỏi: “Cần phải có chữ ký, người nhà đâu?” Tất cả mọi người đều nhìn tôi. “Tôi chỉ là bạn thôi.” Tôi chần chừ, “Nhưng tôi có thể liên lạc với người nhà của anh ấy.” “Vậy mời cô đi theo chúng tôi.” Y tá nói một cách dứt khoát, “Những người còn lại phải đo nhiệt độ, điền xong thông tin liên lạc thì mới có thể xuống máy bay.” Lão Vương ngậm nhiệt kế, vẫy tay với tôi, “Em đi đi! Nhớ chăm sóc tốt cho Tiểu Thẩm, có gì thì gọi điện.” Chiếc xe cấp cứu hú còi chạy quanh thành phố quen thuộc. Thẩm Khâm Tuyền nằm đó, yếu ớt, đường nét khuôn mặt đẹp đẽ đầy góc cạnh, nhưng không thấy sức động hoặc kìm nén như thường ngày nữa, thậm chí tôi còn không biết anh có còn sống không. Tôi dè dặt đặt tay dưới mũi anh, không ngờ anh choàng tỉnh, nắm cổ tay tôi rồi lại nhắm mắt, nói nhỏ: “Anh còn sống.” “Sống là tốt rồi.” Anh yếu ớt mở mắt ra, “Đừng nói cho ông nội biết vội.” “Ừm.” “Em sẽ... chăm sóc anh chứ?” Anh ngập ngừng. “Em phải chăm sóc anh cách ly.” “Tốt quá.” Anh cười như trẻ con, đôi lông mi dài lúc mở lúc đóng, cuối cùng cũng yên tâm nhắm lại. Đến bệnh viện, Thẩm Khâm Tuyền lập tức được đưa vào phòng cách ly. Chờ kiểm tra một loạt xong thì đã là rạng sáng, xác định anh bị sốt rét. Tôi kiểm tra phần mình xong thì về phòng bệnh. Bác sĩ nói đơn giản bệnh tình của anh cho tôi biết, anh mắc bệnh sốt rét ác tính gây suy thận cấp, viêm cơ tim cấp... toàn những thuật ngữ làm tôi kinh hồn bạt vía. Trong phòng bệnh, bệnh tình đang ở giai đoạn lạnh, anh run lẩy bẩy, mặt xanh mét, tôi còn nghe thấy tiếng hai hàm răng của

anh va vào nhau, tôi đi xin y tá thêm cái chăn để đắp lên cho anh. Thẩm Khâm Tuyền trở mình, vô thức hất một góc chăn ra, tôi vội vàng sờ trán anh, nóng quá, anh mê man nói “nóng”, tôi đành chườm khăn lạnh cho anh. Hết lạnh rồi nóng, giày vò một buổi tối, mãi đến rạng sáng mới an ổn được một tí. Tôi quay lại sofa, đắp chăn đi ngủ. Rốt cuộc ông cụ vẫn biết tin. Tôi ngủ không sâu lắm, mới sáng sớm đã có y tá vào phòng kiểm tra. Khi đó tôi còn đang ngủ thì thấy người mình ấm hơn, giống như có người đắp chăn cho tôi, tôi lập tức tỉnh dậy. Vừa ngẩng đầu liền thấy mái tóc bạc và đôi mắt ân cần của ông, tôi vội vàng ngồi dậy, “Ông ạ.” “Nhóc con, ra ngoài chịu khổ rồi đúng không?” Ông cụ sờ đầu tôi. Mắt tôi cay cay, lắc mạnh đầu, “Thẩm Khâm Tuyền mới khổ.” Không biết vì sao mà lúc nhìn về phía anh, vẻ mặt ông cụ lại trở nên hung dữ, thậm chí còn nói một cách vô tình: “Lát nữa ông bảo bác sĩ tới khám. Các cổ đông đã đồng ý dời cuộc họp tới tuần sau rồi.” Sắc mặt tái nhợt của anh trong ánh sáng của buổi sớm mai trở nên lạnh lùng và kiên định, chỉ nói: “Cháu biết rồi. Bọn họ sẽ mang giấy tờ tới đây.” Bác sĩ và y tá đi vào phòng, vây quanh anh để kiểm tra, ông cụ và tôi đứng đợi ở một bên, sau khi tán gẫu mấy câu, ông cụ đột nhiên thở dài: “Tiểu Hi, ông đã kể cho cháu chuyện của A Tuyền lúc nó còn bé chưa nhỉ? Hồi bé nó bướng lắm, mỗi lần cãi nhau với ông, nó muốn xin lỗi nhưng sĩ diện, thế là mỗi sáng đều dậy rất sớm để xuống bếp làm bánh mì kẹp cho ông.” Ông cụ ngừng lại một chút, “Dở tệ, thua xa dì giúp việc, nhưng ông biết thằng bé đang xin lỗi ông.” Tôi cười, quả là phong cách của Thẩm Khâm Tuyền. “Tuy nó mạnh miệng, nhưng ông biết nó thực sự đối xử tốt với ai.” Tôi hiểu ý ông cụ, nhưng ông có biết hết những chuyện đã xảy ra không? Tôi không dám hỏi, cũng không muốn hỏi, chỉ đành im lặng nghe ông nói, đợi đến khi kiểm tra xong, ông cụ phải đến công ty, chỉ còn lại mình tôi ở lại phòng bệnh chăm sóc anh. Anh đang truyền dịch, đôi mắt nhắm nghiền, nói: “Thật ra những lúc giận dữ, không phải hoàn toàn là lỗi của anh, nếu ông sai, ông sẽ lẳng lặng để một túi bánh Oreo lên bàn anh.” “Oreo?” “Ừ, anh thích ăn bánh đó.” Anh đáp. “Vậy anh mau khỏe đi, em sẽ mua cả thùng cho anh ăn.” Tôi hào phóng nói. Anh mở mắt, đôi mắt hẹp dài sáng ngời, “Vừa nãy chắc ông nội muốn đánh anh lắm đấy.” “Hả?”

“Anh không nói với ai tiếng nào mà đã chạy đi tìm em.” Anh mỉm cười, nói, “Nếu không có em ở đây, anh nghĩ ông sẽ lấy ghế đập anh mất.” Tôi há hốc mồm, không biết phải nói gì. “Có điều sau khi anh đi, ông liền tới công ty làm việc thay anh.” Anh cười giảo hoạt, “Ông không làm gì cả, chỉ ở trong phòng làm việc suốt mấy ngày, mọi chuyện đều giao cho cấp dưới giải quyết, hoặc là ngồi nhìn đồng giấy tờ chờ anh về.” “Vậy anh mau khỏe lên đi.” “Có phải đợi anh khỏe rồi thì em sẽ đi đúng không?” Anh cụp mắt, cười khổ, nói câu khó hiểu, “Bây giờ anh... giống như làm gì cũng sai.” Tôi im lặng hồi lâu rồi mới ra vẻ thoải mái vỗ vai anh, “Anh nghĩ nhiều quá.” Sau khi ăn sáng ở bệnh viện, tôi về nhà thay quần áo rồi ghé qua NG. Lão Quảng về sớm hơn chúng tôi một ngày, nhưng vì quá kinh sợ nên vẫn chưa đi làm. Các đồng nghiệp xúm lại hỏi tôi về tình hình của Thẩm Khâm Tuyền, Lão Vương vỗ vai tôi, nói: “Chàng trai tốt đó! Em phải giữ thật chặt vào.” Tôi không biết phải giải thích thế nào nên đành ậm ừ cho qua. Vì Thẩm Khâm Tuyền nói muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối của quán Ông Thịnh nên tôi tới sớm xếp hàng, lúc mua xong thì vội vàng về bệnh viện, tới cửa phòng bệnh, đúng lúc gặp phải người mà tôi không muốn gặp nhất: Tần Mâu. Cô ta xách một cái túi, là của quán cháo giống chỗ tôi mua. Tôi dừng chân, lần đầu tiên thấy cô ta tỏ ra khó xử và bối rối. “Cô vào đi.” Tôi nói một cách thản nhiên rồi ngồi xuống hàng ghế ngoài hành lang. Cô ta nhẹ nhàng mở cửa ra rồi đóng kín cửa lại, còn tôi ôm hộp cháo vào lòng, ngồi yên trên ghế, mãi đến khi cánh cửa được mở ra lần nữa, Tần Mâu đi ra, “Anh ấy gọi cô vào.” Trong phòng bệnh vừa xịt thuốc sát trùng, Thẩm Khâm Tuyền không nằm trên giường mà ngồi ở sofa, anh mặc cái áo khoác màu xám tro bên ngoài bộ đồ bệnh nhân, giọng trầm, “Tự cô nói với cô ấy đi.” Tôi thấy hai tay buông thõng bên người của Tần Mâu nắm chặt rồi lại buông ra, vẻ mặt liên tục thay đổi, cuối cùng lạnh lùng nói: “Sau khi hủy đính hôn với tôi, Thẩm Khâm Tuyền mới biết chuyện của ba cô. Tôi đã nói cho anh ấy biết, vì lúc đó những bằng chứng đều ở chỗ tôi. Anh ấy không... lừa gạt cô. Về chuyện tôi và anh ấy yêu nhau là vì lúc chị Hân thành lập phòng làm việc thì bắt đầu có tin đồn, tôi đã không phủ nhận. Còn chuyện đính hôn là tôi đã ép anh ấy, khi đó cô còn chưa khôi phục trí

nhớ, bác sĩ nói nếu cô biết những chuyện trong quá khứ thì tỷ lệ phát bệnh là rất lớn...” Cô ta dừng lại một chút, nhìn Thẩm Khâm Tuyền bằng ánh mắt thù hận, “Tóm lại, vì lý do đó mà anh ấy đồng ý với tôi. Nhưng sau đó anh ấy đổi ý, còn cô thì nhớ lại mọi chuyện. Tôi không cam tâm bị hạ gục nên mới nói chuyện của ba cô cho anh ấy biết.” Nói tới đây, cô ta nhếch môi cười, “Tôi không chiếm được thì cô cũng đừng hòng có được.” Tôi nhíu mày nhìn cô ta, thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của cô ta. Rốt cuộc phải có suy nghĩ độc chiếm đến mức nào mới có thể thốt ra những câu lạ lùng như “Tôi không chiếm được thì cô cũng đừng hòng có được.”? Cô ta quay đầu nhìn Thẩm Khâm Tuyền, giọng nói mang theo sự khiêu khích, “Anh hài lòng chưa?” “Có lẽ cô cũng nên nói cho cô ấy biết vì sao tôi lại giúp cô.” Vì anh ngồi ngược nắng nên tôi không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng giọng nói của anh rất lạnh lùng. Hai con ngươi của cô ta co lại, tựa như đang bị tổn thương, nhưng cuối cùng giữ khuôn mặt bình thản như không có chuyện gì, gằn từng câu từng chữ: “Bạch Hi, vì tôi... giống cô, do tôi là chị họ của cô, cho nên anh ấy mới giúp đỡ tôi.” Cô ta đi ra cửa, ngoảnh đầu lại nói: “Thẩm Khâm Tuyền, hai chúng ta không còn nợ nần gì nhau nữa.” Anh ngẩng đầu lên, “Tôi chưa bao giờ nợ cô. Tôi giúp cô chỉ vì Bạch Hi mà thôi.” Trong nháy mắt, tôi thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, nhưng cuối cùng cô ta vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, sai bước rời đi. Phòng bệnh tĩnh mịch hơn cả bình thường, tôi không hề thấy nhẹ lòng bởi những lời cô ta đã nói. Vì muốn phá vỡ sự yên tĩnh, tôi nói: “Anh thích ăn quán này đúng không?” Tôi bưng cháo đưa cho anh nhưng bị anh dè tay lại. “Anh không biết phải giải thích thế nào, nhưng anh muốn thử cố gắng một lần...” Lưỡi anh như bị thít lại, một lúc lâu mới nói tiếp: “Kể từ lúc em hồi phục trí nhớ, hơn nữa còn không có dấu hiệu phát bệnh, em không biết anh vui thế nào đâu... Nhưng anh cũng rất lo rằng khi em nhớ lại thì sẽ nhớ cả chuyện vì anh đòi đi công viên chơi mà ba mẹ em mới qua đời... cho nên anh không dám thực sự ở bên em, cũng không dám mở miệng nhờ em chuyện cổ phần. Bởi vì anh sợ đến khi biết được sự thật, em sẽ càng hận anh thêm. Tần Mâu nói cho anh biết chuyện của ba em, anh cũng biết Cao Kỳ liên lạc với em, hằng ngày anh dùng công việc để làm tê dại mình, để đầu óc không nghĩ về

những chuyện đó. Thời gian đó anh thường xuyên gặp ác mộng, lúc tỉnh dậy, anh muốn đi gặp em... nhưng hình ảnh ba mẹ anh qua đời ở trong mơ quá... Anh nghĩ, nghĩ rằng anh không nên gặp em nữa, và em cũng sẽ trả lại tất cả cho anh, vì đó là những thứ chú Tô nợ ba mẹ anh.” Những lời anh nói không hề mạch lạc, nhưng tôi cảm nhận rõ sự mâu thuẫn trong anh. Giống như khi tôi biết nguyên nhân cái chết của ba mẹ, tôi cũng đã phân vân không biết có nên chuyển nhượng cổ phần cho anh hay không... Chỉ là thời gian để tôi thông suốt ngắn hơn anh mà thôi. “Vào buổi tối nhận được hợp đồng và những giấy tờ mà em gửi đến, khi đã nắm chắc phần thắng, anh không biết phải làm sao để... đối mặt với em.” Anh nắm chặt tay tôi, “Anh biết lúc đó em chờ một lời giải thích từ anh, nhưng anh...” Tôi cúi đầu làm tóc mái đâm vào mắt, cay cay, “Em hiểu.” Anh “ừ”, giọng trầm dịu dàng. Tay kia của anh nắm thứ gì đó chầm chậm giơ ra, từ kẽ hở ngón tay, tôi nhìn thấy cái gì đó lóe lên có màu đỏ ngọc. Tim tôi như nhảy lên cổ họng, tôi biết anh muốn làm gì, không đợi anh giơ thẳng tay ra, tôi nói nhanh nhất có thể: “Nhưng Thẩm Khâm Tuyên à, trình tự có thể lặp lại, nhưng... tình cảm thì không.” Tôi hoảng hốt giật tay ra, không dám nhìn anh, “Anh... nghỉ ngơi cho tốt, em về đây.” Một tháng sau, một cuộc bộ ảnh được chụp ở nước Z cũng được đăng lên báo, lời khen ngợi như thủy triều. Mà tôi nhận được sự ủy thác của Mạch Trấn Đông đảm nhiệm chụp ảnh cho bộ sưu tập Xem cũng nhận được sự chú ý, thậm chí còn có nhà xuất bản thông qua anh ấy để liên lạc với tôi, họ muốn mời tôi đảm nhiệm phần ảnh cho cuốn sách tùy bút mới. Tôi vui vẻ nhận lời, đồng thời cũng đi theo đoàn NG chụp ngoại cảnh, càng ngày càng học hỏi được nhiều thứ mới mẻ. Có điều tôi rất cẩn thận khi chọn địa điểm chụp ảnh, những nơi nguy hiểm sẽ bỏ qua. Lão Vương cười chế nhạo tôi, nói tôi một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Tôi ngẫm nghĩ, không phản bác mà nói: “Không phải em sợ chết mà là sợ những người quan tâm em sẽ khổ sở.” Anh ấy ranh mãnh nháy mắt: “Là bạn trai chứ gì?” Tôi ngăn người, các đồng nghiệp đều cho rằng tôi sắp kết hôn, nhưng thực tế thì tôi đã cắt đứt liên lạc với anh từ lâu. Nhưng mà sau mỗi chuyến hành trình, tôi đều đi thăm ông, cho ông xem ảnh do tôi chụp, kể cho ông nghe những người và chuyện mà tôi đã

gặp, rồi cùng ông ăn bữa cơm. Có nhiều lúc ông cụ nhìn tôi chăm chăm, tựa như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ cười: “Chụp đẹp quá.” Thời gian ở Phi Hải là lúc tôi được nghỉ ngơi giữa những chuyến đi. Trước khi lên đường, tôi vô cùng hưởng thụ thời khắc ở nhà ăn ngủ, xem tivi. Tập đoàn Vinh Uy đã hoàn thành việc thu mua hoàn toàn cổ phần của QL, chỉ sau nửa năm đợt sóng gió trước đây. Tin tức vừa được tuyên bố, các trang báo về tài chính và kinh tế bùng nổ. Nhiều nhà phân tích cho rằng Thẩm Khâm Tuyển đã sử dụng kế sách hoàn hảo, dùng sự yếu thế trước đó để nhận được sự ủng hộ của công nhân viên, rồi lại nhận được sự ra mặt giúp đỡ của chính phủ nên cuối cùng đã giành hoàn toàn quyền quản lý. Trên màn hình là một người đàn ông đã gầy đi nhiều, anh đã đổi kiểu tóc, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Anh là người biết tính toán kỹ càng, thế nên người đàn ông thấp thỏm trong bệnh viện rất không giống anh. Tôi vừa nghĩ vừa chuyển kênh. Kênh giải trí đang đưa tin lễ công bố phim Mắt đẹp, các diễn viên chính đều tham dự, nổi bật nhất là nữ chính Tần Mâu. Mái tóc xoắn dài, vòng eo nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh sáng ngời, hoàn toàn khác xa với vẻ nhợt nhạt và căng thẳng vào lần cuối chúng tôi gặp nhau ở bệnh viện. Cô mặc cái váy màu đỏ, đeo bộ trang sức phi thúy, sợi dây chuyền được làm thành hình lá cây, mỗi chiếc lá đều được làm bằng phi thúy, trên tai là đôi khuyên tai hình giọt ngọc, nhìn sơ qua trông rất giống giọt nước. Tôi nhìn hồi lâu mới lấy lại tinh thần, các phóng viên đã hỏi cô ấy một vấn đề lớn. “Cô Tần vừa ký hợp đồng với công ty điện ảnh và truyền hình XX, từ diễn viên độc lập trở thành nhất tỷ của XX, không biết cô có kế hoạch gì mới trong công việc không?” Cô ấy trả lời vô cùng khéo léo và lịch sự, phóng viên lại hỏi tiếp: “Nghe nói Duy Văn Nam là bạn trai của cô?” Tần Mâu cười, nói với vẻ sâu xa: “Các bạn đã chụp được ảnh rồi thì tôi cũng chỉ biết thừa nhận thôi.” Sau đó, dưới sự hộ tống của nhân viên, cô ấy tiến vào sân khấu. Ký hợp đồng với XX, chính thức trở thành nhất tỷ, rốt cuộc cô ấy cũng không còn là nữ diễn viên nhỏ bé, sẽ có vô số thương nhân dâng vàng bạc châu báu lên cho cô ta thỏa sức lựa chọn mà không phải quan tâm đến sắc mặt của các công tử, thiếu gia nhà giàu nữa. Cô ấy đã đạt được thứ bản thân muốn rồi. Tôi tắt ti vi, đặt taxi, kéo hành lý đi thẳng tới sân bay, điểm

đến là Vân Nam. Chúng tôi có hạng mục chụp bộ ảnh nhằm bảo vệ di sản văn hóa của các dân tộc thiểu số ở nơi đây. Bởi vì tôi muốn đến núi tuyết Mai Lý nên đi trước một tuần. Lúc máy bay cất cánh, tôi nghĩ đến mỗi lần đi thăm ông, không lần nào gặp được Thẩm Khâm Tuyền. Ông cụ nói hiện giờ anh cuồng công việc lắm, hết bay tới chỗ này thì lại bay sang chỗ khác, thời gian ở trên trời còn nhiều hơn thời gian ở nhà. Mọi người đều nói giữa biển người mờ mịt, nếu có duyên thì hai người sẽ gặp nhau, mà nơi lãng mạn nhất chính là sân bay. Nhưng ngay cả ở sân bay mà tôi cũng không gặp được anh. Cho nên rốt cuộc vẫn là không duyên không phận. Nghĩ thế, lòng tôi bình lặng trở lại, dù sao... ban đầu, người cự tuyệt anh ấy là chính tôi. Máy bay hạ cánh ở Shangri-La, tôi đi xe đến núi tuyết Mai Lý, tìm được khách sạn ở Deqen, chỉ cần kéo rèm cửa sổ ra là có thể nhìn thấy dãy núi dưới màn đêm, có điều chỉ nhìn thấy đường viền mờ mờ của núi chứ không chụp được gì nên tôi đành nhanh chóng tắm rửa rồi leo lên giường ngủ. Ngày hôm sau, tôi sáng khoái dậy sớm rửa mặt, đeo máy ảnh đi ra ngoài. Tối qua không nhìn rõ núi tuyết, bây giờ, dưới ánh mặt trời nhẹ nhẹ, đập vào mắt tôi là mười ba dãy núi tuyết nối tiếp nhau được phủ bởi một lớp áo trắng xóa, tinh khiết khó mà tả thành lời. Khách du lịch đến từ sớm, lẳng lặng chờ mặt trời mọc, tôi tìm một chỗ vắng, chiếc máy ảnh trong tay liên tục chuyển hướng. Bên kia có một ngôi chùa tháp, một nhóm tu sĩ mặc y(1) màu đỏ, tay cầm chuỗi tràng hạt thành kính nhìn về đỉnh núi cao nhất trong mười ba dãy núi – đỉnh Kawagarbo – cũng là thánh sơn trong lòng người Tạng. (1) Y là tên trang phục dành cho tu sĩ. Lẳng lặng chờ thêm một lát nữa. Trong khoảnh khắc mặt trời mọc, một rừng âm thanh vang lên, tiếng xuýt xoa, tiếng hoan hô nối tiếp nhau không ngừng. Ánh nắng vàng chiếu rọi trên dãy núi tuyết trắng xóa, các tu sĩ cúi đầu, như hòa làm một thể cùng ánh vàng của Đức Phật. Rất may là tôi đã chụp được khoảnh khắc đó, tôi nhanh chóng chuyển ống kính, lấy núi tuyết làm phông nền, tôi muốn bắt được những niềm hân hoan, những khóe mắt nếp nhăn, những sợi tóc tung bay cùng những biểu cảm nhỏ nhất của khách du lịch. Không biết từ bao giờ, cho dù NG giao cho tôi nhiệm vụ chụp cảnh tự nhiên hay là trong những hoạt động riêng tư, tôi đều ưu tiên chụp những người lạ hơn.

Một cái chớp mắt, nét mặt lạnh lùng hay niềm vui dâng đầy... đều khiến tôi có cảm giác như thời gian đã dừng lại ở khoảnh khắc đó, làm tôi có cảm giác như chúng là vĩnh hằng. Tôi nhẹ nhàng điều chỉnh ống kính, lúc giờ lên lần nữa, ống kính ngấm vào một chàng trai cao ráo ở cách đó không xa. Tôi lẳng lặng tiến lên phía trước một bước, lặng lẽ chờ người đó ngẩng đầu để chụp được sườn mặt của người đó. Cuối cùng người đó cũng ngẩng đầu, giống như cảm nhận được điều gì, anh quay đầu nhìn thẳng vào ống kính của tôi, bất giác nở nụ cười. Tim đập nhanh hơn khi ở cao nguyên, nhưng nhờ rèn luyện hằng ngày vì tính chất công việc nên tay tôi vẫn giữ vững, ngón tay ấn vào nút chụp. Tôi nghĩ đây là lần hiếm hoi anh cười, cười một cách rạng ngời, tôi không thể làm uống công chiếc máy ảnh trong tay, cũng không thể làm uống công ánh nắng óng ánh đằng sau lưng anh và thần núi uy nghiêm đáng kính. Anh bước từng bước về phía tôi, đứng thẳng trước mặt tôi. Đứng gần, tôi nhận ra tuy nhìn từ xa, người đàn ông này rất hào hảo nhưng nhìn gần mới thấy môi anh hơi khô, bên dưới đôi lông mi dài là quầng thâm rất rõ, chứng tỏ anh không ngủ đủ giấc. Huống chi, giờ phút này, anh không còn dáng vẻ điềm tĩnh, thong dong nữa mà vô cùng căng thẳng và thấp thỏm. Tôi chậm chậm để máy ảnh xuống. Lúc anh nói chuyện, giọng hơi khàn, “Mười tháng rồi, Bạch Hi, tình cảm của em đã quay lại chưa?” Tôi im lặng nhìn anh. Sự bình tĩnh cuối cùng biến mất trong mắt anh, thậm chí anh còn bất giác lè lưỡi liếm môi trên, tựa như kiếm việc làm để giết thời gian. Tôi không kiềm được mà nhướn môi, “Em vừa chụp được tấm ảnh đẹp nhất.” Anh ngơ ngác. “Bởi vì trong ảnh có anh.” Phản ứng của anh hơi chậm, hoặc là vì đang phân tích ý nghĩa trong câu nói của tôi. Cuối cùng anh cười to, giờ tay ra ôm tôi vào lòng, tôi có thể cảm nhận được sự chấn động nơi lồng ngực và hơi ấm của anh. Vì một tay cầm máy ảnh nên tôi chỉ có thể ôm hông anh bằng một tay. Lúc cảm nhận được nhịp tim của anh, tôi đã nghĩ: Em từng cho rằng bức ảnh đẹp nhất, Là cảnh vật đã mất. Bây giờ em mới biết, Bức ảnh đẹp nhất, Là anh. Chỉ một khoảnh khắc, Một giây rung động, cả đời không quên.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 11-1: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 1

Những yêu thương nảy mầm giữa đêm đen,

Không thể chấp nhận nhưng chẳng tài nào ngăn cản.

Muốn nắm lấy nhưng lại chẳng nắm được,

Khi yêu, ai chẳng dại khờ.

Edit: Sa Tiếng chuông vào lớp vang lên, Hồ Ngạn khom người đi vào phòng học bằng cửa sau, lặng lẽ ngồi xuống. Thầy Toán đang giảng bài vắng nước bọt tung tóe trên bục giảng, còn bạn cùng bàn thì cúi đầu, trông như đang nghiêm túc suy nghĩ cách giải bài tập nhưng Hồ Ngạn biết cậu ta đang ngủ, thế là cậu ta lấy cùi chỏ chọt vào người bạn mình. Thẩm Khâm Tuyển chậm rãi mở mắt, không hề tỏ ra nhếch nhác vì vừa bị đánh thức, có điều giọng nói hiện rõ vẻ ngái ngủ: “Sao?” “Nè, của cậu.” Hồ Ngạn ném cho cậu một phong thư. Vẫn chưa cầm lên mà mùi nước hoa đã nồng nặc, Thẩm Khâm Tuyển nhíu mày, nhìn phong thư màu hồng rồi cất vào ngăn bàn. “Bạn cùng lớp với em gái tớ nhờ tớ đưa cho cậu.” Hồ Ngạn thăm dò, “Cậu không đọc à?” “Ừ.” Thẩm Khâm Tuyển đổi tư thế, tiếp tục nhắm mắt lại, một lát sau thì mở mắt ra, “Nước của tớ đâu?” “Á, quên mất!” Hồ Ngạn ảo não, “Mẹ, lúc này bắt gặp lũ choai choai bám theo em gái tớ, tớ tần cho bọn chúng một trận, lúc về lớp thì quên luôn.” Em gái Hồ Ngạn dưới bọn họ hai lớp, cô bé rất xinh xắn, khiến bao cậu chàng say mê. Nhưng Thẩm Khâm Tuyển vẫn thấy thẳng bạn mình thích xen vào chuyện của người khác quá, tình cảm của trẻ con thì có thể kéo dài được bao lâu chứ. “Cậu

không hiểu đâu, hừ, chờ khi nào cậu có em gái rồi hẵng đến nói chuyện với tớ.” Lần nào Hồ Ngạn cũng nói vậy. Không biết vì sao, Thẩm Khâm Tuyền lập tức tỉnh ngủ, em gái... Ai nói cậu không có em gái? Tài xế đón Thẩm Khâm Tuyền về nhà, ông nội vẫn chưa về. Dì giúp việc dọn cơm cho một mình cậu ăn như thường ngày, nhưng hôm nay cậu không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa. Lúc gần ăn cơm xong, ngoài cửa rớt cuộc cũng có tiếng động, dì giúp việc đi ra cửa, cười nói: “Có thư rồi.” Phong thư màu vàng rất bình thường, người nhận là “Cô chú”. Cháu đứng thứ mười một trong cuộc thi thử toàn thành phố, có khả năng thi đậu vào trường trung học trọng điểm. Cháu hy vọng mình có thể giành được học bổng, như vậy cô chú có thể lấy phần chu cấp cho cháu để giúp đỡ các bạn khác... Chữ ký ở cuối thư là “Bạch Hi”. Thẩm Khâm Tuyền nhìn hai chữ xinh đẹp ấy, bất giác mỉm cười. Thoạt nhìn, trông cô rất hiểu chuyện. Cẩn thận gấp thư lại, lúc cất thư vào ngăn kéo, Thẩm Khâm Tuyền bỗng nhiên nghĩ ở nơi đó, không biết có cậu nhóc nào thích cô không? Cô có đưa thư tình cho nam sinh như những cô gái khác đã đưa cho cậu không? Không biết tại sao, rõ ràng hồi chiều cậu còn nói tình cảm của trẻ con không đáng tin, nhưng khi là Bạch Hi, trong lòng cậu lại thấy chua chua. Điều đó khiến cậu giật mình. Ăn tối xong, dì giúp việc gọi cậu nghe điện thoại, là trợ lý của ông nội gọi về, ông ấy nói chuyện rất khách sáo, giống như cậu đã là người lớn. Sau khi nói xong chuyện chuẩn bị đi du học, trợ lý Vương nói: “Tóm lại, ý của ông nội cháu là hy vọng cháu có thể đi trước tháng tám. Bây giờ chủ tịch còn ở nước ngoài, chú sẽ đưa cháu đi làm thủ tục.” “Cháu biết rồi.” Thẩm Khâm Tuyền cúp máy, nhìn tờ lịch trong phòng khách, cậu giật mình, chỉ còn mấy tháng nữa thôi. Đi du học là chuyện đã được quyết định từ lâu, cậu cũng không có ý kiến gì, chậm rãi về bàn học bài. Cậu không quá để tâm chuyện học hành lắm, môn văn của cậu chỉ đạt điểm qua môn, nhưng cậu rất có hứng thú với các môn tự nhiên, sau khi giải mấy bài vật lý, dì giúp việc bưng sữa vào giục cậu đi ngủ sớm. Cậu suy nghĩ một hồi, quyết định gọi điện cho tài xế. Ngày hôm sau, cậu lấy lý do đi làm thủ tục du học để xin nghỉ, bảo tài xế chở cậu đến Thịnh Hải. Từ chỗ cậu đến đó khoảng bốn giờ xe, nếu đi tàu lửa thì có lẽ sẽ chậm hơn một chút. Dọc đường đi, Thẩm

Khâm Tuyển đều nhìn cảnh vật bên ngoài xe, lúc đi qua những cột đường trên đường cao tốc, cậu thầm nhẩm khoảng cách giữa cậu với cô. Gần năm trăm kilomet và mười một năm. Lúc đến trường cô là một giờ trưa, đang là tiết một, Thăm Khâm Tuyển định vào thì bị bảo vệ cản lại. Cậu nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Cháu là học sinh đã tốt nghiệp, về trường thăm thầy Trương chủ nhiệm lớp 9/4.” Cậu là học sinh, lại có thể nói được tên của giáo viên nên bảo vệ để cho cậu vào trường. Lớp 9/4 nằm ở tầng một dãy A, cậu tìm ra phòng học rất nhanh. Buổi trưa đầu hè, giữa khí trời nóng nực và không gian tĩnh lặng, ngay cả học sinh bướng bỉnh nhất cũng ngoan ngoãn dựa vào bàn, tay cầm bút, vừa ngủ gật vừa nghe giảng bài. Gần cửa sổ có cô bé một tay đỡ mặt, một tay cầm bút, đầu bút liên tục đâm vào trang giấy trắng, chẳng viết chữ nào. Tim Thăm Khâm Tuyển trật một nhịp. Cô bé đó chẳng khác mấy so với nhóc con trong ký ức, đều có mái tóc đen mềm mại, tấm lưng gầy và chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ giản đơn. Thăm Khâm Tuyển vô thức tiến lại gần, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng quạt quay rì rì cùng tiếng nói đột ngột của giáo viên, “Bạch Hi, phương trình này giải như thế nào?” Cậu giật mình, nhìn cô. Bạch Hi ngơ ngác mở mắt ra, gương mặt trắng trẻo hằn đỏ bởi dấu tay, đôi mắt chớp lim dim như mấy con thú nhỏ, trông vừa vô tội vừa đáng thương. Thăm Khâm Tuyển vừa buồn cười vừa lo cho cô, cậu thấy cô chầm chậm đứng lên, nhìn chằm chằm lên bảng một lát rồi mới dang hăng. Cậu nghĩ cô sẽ trả lời “Không biết”, nhưng sau đó cô cúi đầu, ghi ghi chép chép lên giấy. Cô nhẹ nhàng vượt tờ giấy, môi nở nụ cười rạng rỡ, trả lời đáp án chính xác. Giáo viên cho cô ngồi xuống. Cậu thấy rất rõ cô đảo mắt một vòng, trông hết sức giáo hoạt. Trong nháy mắt, tâm trạng của Thăm Khâm Tuyển vô cùng phức tạp. Cô sống một mình rất tốt, cũng có nhiều bạn... Đáng lý ra cậu phải yên tâm mới đúng, nhưng qua bao nhiêu năm, cô đã hoàn toàn quên mất cậu... Nếu không xảy ra vụ tai nạn thương tâm ấy, nếu cậu không bướng bỉnh đòi đi công viên trò chơi... Chuông tan học vang lên. Học sinh túa ra khỏi lớp, người thì đi vệ sinh, người thì đến quầy bán đồ ăn vặt, có người chú ý đến cậu, liên tục lén nhìn về phía cậu, cũng có mấy nữ sinh dù đã đi xa nhưng vẫn ngoái đầu lại. Cậu thấy hơi ngượng, đành đi tới bồn hoa ở ngoài hành

lang, vừa ngoảnh đầu thì nhìn thấy Bạch Hi đang vây quanh bạn bè đùa giỡn với nhau. Đôi mắt mới ngủ dậy của cô cong cong tựa vành trăng khuyết sáng rỡ, trông vô cùng ngoan ngoãn và dễ thương. Nụ cười đó vừa xa xôi vừa chói lóa, Thẩm Khâm Tuyền thu hồi tầm mắt, cầm hai tay vào túi quần, chậm rãi ra khỏi trường. Xe đỗ ở ven đường, tài xế luôn đứng đó đợi, thấy cậu về thì hỏi: “Bây giờ đi đâu ạ?” “Về thôi.” Cậu thoáng do dự. Tài xế không lái xe ngay, “Chú đi mua hai chai nước.” Thẩm Khâm Tuyền ngồi một mình ở ghế sau, nhìn về phía cổng trường nho nhỏ... Nếu không có sự cố đó, có lẽ họ đã không xa nhau, họ sẽ giống như Hồ Ngạn và em gái của cậu ấy. Cậu sẽ chê cô ngốc, chê cô vụng về, nhưng khi có người ngoài, cậu sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo vệ cho cô em gái ấy. Trong lúc suy nghĩ miên man, đột nhiên có người xuất hiện ở cổng trường, người đó chạy rất nhanh, đầu tiên là nhìn ngó xung quanh, dường như đã yên tâm, người đó nhanh chóng đi sang bên kia đường. Thẩm Khâm Tuyền nhìn cô chạy về phía mình, cậu cảm thấy tim mình chưa bao giờ đập nhanh đến thế, cô càng lúc càng gần cậu, càng lúc càng gần... chỉ cách cậu một bước chân. Thẩm Khâm Tuyền giật mình. Cô... nhận ra cậu nên đuổi theo ư? Tay cậu đặt lên cửa xe, luôn trong trạng thái sẵn sàng xuống xe. Nhưng Bạch Hi chỉ đứng đó, cô cúi người, bắt đầu làm mặt quỷ: nhếch miệng, kéo mí mắt lên, trợn trắng. Giờ phút này, cô rất gần cậu. Gần đến mức cậu có thể đếm được lông mi của cô, thấy rõ mồ hôi lấm tấm trên trán cô, cùng đôi mắt đỏ ngầu của cô. Cậu hiểu ra có lẽ mắt cô bị dính cát, cửa sổ xe này nhìn từ ngoài vào thì không thấy bên trong, nhưng có thể soi gương rất sáng. Nghĩ vậy, cậu bất giác hạ cửa sổ xuống. Nước mắt ứa ra, đồng thời bụi bẩn cũng trôi theo ra ngoài, cửa sổ xe đột nhiên bị hạ xuống, Bạch Hi cứng đờ người. Rõ ràng trên ghế lái không có ai, sao ghế sau còn có người? Đó là một cậu con trai lớn hơn cô mấy tuổi, nhìn cô bằng gương mặt vô cảm, dường như đang... nghiên cứu vẻ mặt của cô. Mặt Bạch Hi đỏ bừng, cô bối rối lau mặt, lắp bắp: “Em xin lỗi, em cứ nghĩ trong xe không có ai.” Thẩm Khâm Tuyền đưa bịch khăn giấy ra ngoài xe, “Không sao.” “Cảm ơn anh.” Bạch Hi nhận lấy, cô không biết phải cảm ơn thế nào, đành cúi người chào rồi chuẩn bị bỏ chạy thì chợt nghe thấy cậu con trai hỏi: “Em không

lên lớp hả?” “Hả?” Cô bật thốt, “Em trốn học.” Có lẽ nhận ra mình không nên nói vậy, Bạch Hi lè lưỡi, xoay người bỏ chạy. Sự mong đợi và sợ hãi mơ hồ biến thành nỗi mất mát. Cậu dựa vào lưng ghế, nhìn cô bỏ chạy, dưới cơn nóng mùa hè, tâm trạng của cậu lại ủ dột tựa ngày mưa. Trong lòng Thẩm Khâm Tuyên hiểu rất rõ là tuy bây giờ họ còn nhỏ, nhưng có lẽ tương lai cũng sẽ như vậy. Không bao giờ... quen biết nhau nữa. Tài xế mua nước trở lại, đưa cho cậu một chai, “Đi chưa?” Đầu ngón tay cậu chạm vào cái chai mát lạnh, nhờ thế mà đáy lòng đang sôi trào mới dần yên tĩnh trở lại, cậu nói: “Đi thôi.” Lần đi này kéo dài suốt bốn năm.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 11-2: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 2

Edit: Sa Sau khi tốt nghiệp đại học và trở về Phi Hải, Thẩm Khâm Tuyền liền tiếp nhận vị trí tổng giám đốc Vinh Uy, người trong ngành đều hiểu rõ anh là người nổi nghiệp Vinh Uy. Ông cụ dần dần rút quyền hành tại Vinh Uy, yên tâm giao lại tập đoàn cho cháu nội. Việc chuyển giao thuận lợi này là nhờ bốn năm trước, trong mỗi kỳ nghỉ, Thẩm Khâm Tuyền sẽ về nước vào công ty thực tập ở các phòng ban, không ai biết thân phận của anh. Đến khi chính thức đi làm, Thẩm Khâm Tuyền đã quen với bộ máy vận hành của Vinh Uy, điều này khiến các quản lý cấp cao của công ty phải tắc lưỡi. Dưới con mắt hâm mộ và phỏng đoán của người khác, Thẩm Khâm Tuyền đi từng bước rất chắc chắn, nhưng chỉ có hai ông cháu mới biết đằng sau sự thành công đó là những nỗi khổ cực đến nhường nào. Ông cụ thích lịch sử nhà Minh, đọc đi đọc lại hai sử Chu Nguyên Chương lập Hoàng thái tôn(1) và Chiến dịch Tĩnh Nan(2), thậm chí còn bảo Thẩm Khâm Tuyền đọc cùng. (1) Chu Nguyên Chương đã đào tạo trưởng nam Chu Tiêu từ nhỏ để kế thừa ngôi vị, nhưng Chu Tiêu lại mất sớm. Vào những năm cuối đời, Chu Nguyên Chương phân vân không biết nên chọn Chu Đệ – con trai của ông – người trí võ song toàn chẳng thua kém gì ông hay Chu Doãn Văn – cháu nội của ông, con trai thứ của Chu Tiêu – một con người hiếu thảo và nhân nghĩa, song lại quá non nớt để lên ngôi vua. Cuối cùng ông đã chọn Chu Doãn Văn thừa kế ngai vàng. Đây được coi là sai lầm cuối đời của Chu Nguyên Chương vì ông đã vô tình gây ra một trong những cuộc nội chiến đẫm máu nhất trong lịch sử Trung Hoa. (2) Chiến dịch Tĩnh Nan: Sau khi Chu Nguyên Chương qua đời và Chu Doãn Văn đăng cơ, Chu Đệ đã phát

động cuộc nội chiến để cướp ngai vàng, cuộc chiến có tên là Chiến dịch Tĩnh Nan. Kết quả, Chu Đệ đã giành được ngôi vương. Đây được coi là cuộc chiến huyết nhục tương tác khét tiếng nhất trong lịch sử Trung Hoa. Thấm Khâm Tuyền hiểu ý của ông. Đời thứ hai của nhà họ Thấm không còn, trách nhiệm vốn thuộc về ba anh thì lại để cho ông nội gánh vác suốt mười mấy năm, mãi đến khi anh tiếp nhận. Có điều anh vẫn còn rất trẻ, tuy nhận được sự ủng hộ của những người đã góp phần gây dựng nên tập đoàn nhưng cũng có rất nhiều lang hổ rình rập. Trước một ngày Thấm Khâm Tuyền chính thức đi làm ở Vinh Uy, anh đã trình trọng nói chuyện với ông nội. Năm đó, vừa mở rộng thị trường ra nước ngoài, mà những chiến lược kinh doanh với đối tác rất khác biệt, sớm muộn cũng sẽ có tai họa. “Cháu muốn bán một ít cổ phần.” Người đàn ông trẻ tuổi trước mặt ông cụ nói năng chững chạc, hiển nhiên đã có suy nghĩ này từ rất lâu rồi. Ông cụ chống cây gậy xuống đất, nói: “Àt cháu biết rõ hậu quả của cuộc nội chiến nhà Minh.” “Cháu không vội, cháu sẽ giữ được cái gốc.” Thấm Khâm Tuyền dùng sự chững chạc hơn nhiều so với bạn bè đồng trang lứa để bảo đảm với ông nội. Sau này, khi nhớ lại mình lúc đó, anh bỗng hiểu vì sao mình lại bình thản đến thế. Bởi vì anh quen chờ đợi rồi. Anh đã chờ đợi rất lâu trong cuộc sống khô khan của mình, một sự chờ đợi đầy hành hạ. Cũng chính buổi tối hôm đó, Thấm Khâm Tuyền mới biết nhà họ Tô giữ số cổ phần rất lớn của Vinh Uy, bây giờ vẫn chưa trả lại cho nhà họ Tô được, nhưng có một ngày, anh phải trả cổ phần và hoa hồng lại cho Tô Nghiên. Lúc ông nội nói chuyện đó, Thấm Khâm Tuyền nhớ lại cảnh tượng anh đi thăm Bạch Hi vào bốn năm trước, cô chạy về phía anh, soi cửa sổ làm mặt quỷ, sau đó cô rời đi. Tâm trạng thấp thỏm vui sướng ấy thật khó diễn tả thành lời. Nhưng bây giờ, anh không biết tương lai sẽ ra sao, chỉ biết có một ngày anh phải đến gặp cô, nói cho cô biết những chuyện về họ. Suốt một thời gian dài, trong khi các cậu ấm đua xe, bồ bịch thì những lúc rảnh rỗi, nơi mà Thấm Khâm Tuyền đến thường xuyên nhất là Phi Hải, thậm chí anh còn làm thẻ thư viện. Chỉ vì Bạch Hi làm thêm ở thư viện trường. Bây giờ rưỡi mỗi tối cuối tuần, cô sẽ đẩy xe sách đi xếp sách lại. Anh đứng lên, vờ như đi trả sách, nhưng thực ra là đi theo Bạch Hi. Ánh đèn trắng trong

thư viện chẳng tạo chút cảm giác ấm áp, cô vừa đẩy xe sách vừa ngân nga, nghe rất chói tai giữa không gian tĩnh lặng. Thịnh thoảng anh rút một quyển sách, mắt liếc về phía Bạch Hi đang xếp sách, thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua. Lúc chỉ còn quyển sách cuối cùng, Bạch Hi ngẩng đầu nhìn giá sách cao nhất, dù đã kiễng chân, giơ thẳng tay nhưng vẫn không với tới. Cô nhìn xung quanh tìm cái thang. Bỗng có người lấy quyển sách, đặt vào chỗ trống trên giá sách cao nhất. Cô quay đầu lại thì nhìn thấy người giúp cô là một chàng trai cao ráo. Bạch Hi nói “Cảm ơn” rồi vội vàng đẩy xe đi vì phải về phòng trực ban điểm danh. Tiếng xe kêu ken két nhỏ dần. Thẩm Khâm Tuyền cầm một tay vào túi áo, tựa người vào giá sách lạnh lẽo, cúi đầu cười. Anh từng đến căn tin của trường để ăn trưa, Bạch Hi đã ở đó, dù đứng xếp hàng cách một người, anh vẫn nghe rõ nội dung cô trò chuyện với bạn qua điện thoại, cô không chú ý đến ai cả, vội vã ăn xong rồi bưng mâm rời đi. Hết lần này tới lần khác. Bởi vì luôn nhớ dáng vẻ đáng sợ của cô khi phát bệnh nên Thẩm Khâm Tuyền nghĩ chỉ cần nhìn cô từ xa, biết cô bình an vô sự đã là may mắn lắm rồi. Ra khỏi thư viện, trợ lý đỗ xe trước cổng trường, đón anh đi đến khách sạn Nhĩ Mạn để tham gia buổi tiệc. Bữa tiệc đã bắt đầu từ nửa tiếng trước, nhưng anh thường đến trễ hơn một chút, vì thứ nhất là không cần ở đó quá lâu, thứ hai là với lý do vừa kết thúc cuộc họp hoặc vừa xuống máy bay thì lập tức đi đến đó sẽ khiến người ta nghĩ anh coi trọng bữa tiệc, một mũi tên trúng hai đích. Sau khi hàn huyên cùng chủ nhân bữa tiệc mấy câu, Thẩm Khâm Tuyền thông thả đi lấy đồ uống, lúc xoay người thì đụng phải người ta. Rượu không bị sánh ra ngoài, nhưng vì đối phương là nữ, mặc lễ phục hở ngực, mà tay anh vô tình để sát vào người ta, cực kỳ bất lịch sự. Thẩm Khâm Tuyền lùi về sau nửa bước, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, anh ngăn người. Dưới ánh đèn mờ, anh cứ ngỡ Bạch Hi vừa thay quần áo chạy đến đây. “Anh...” Cô gái giật dử nhìn anh, đôi mày nhíu chặt tỏ vẻ không vui. Lúc nhíu mày trông càng giống. Trong ký ức mơ hồ, hồi bé, mỗi lần không vui, Bạch Hi đều nhíu mày lại như người lớn, cô bé sẽ bĩu môi, không nói gì. Anh bất giác nhướn môi, chân thành nói: “Tôi xin lỗi.” Cô gái thấy thái độ của anh khá tốt nên cũng không trách móc gì mà chỉ nói “Không sao” rồi bỏ đi. Một lát sau, Thẩm

Khâm Tuyển định tìm cơ bỏ về thì có người đến trước mặt anh, gọi “anh Thẩm”. Người phụ nữ này hơi quen. Sau một lúc thì anh cũng nhớ chị ta là quản lý nghệ sĩ có tiếng trong nước. Anh nhìn cô gái rõ ràng là rất ngưỡng mộ nhưng giả vờ bình tĩnh ở phía sau thì cảm thấy khá có hứng thú. Đó là cô gái lúc nãy. Lý Hân uyển chuyển kéo cô gái đằng sau lên, giới thiệu cô ấy với Thẩm Khâm Tuyển. Thẩm Khâm Tuyển ghi nhớ hai chữ “Tần Mâu” Lý Hân muốn Tần Mâu chủ động nhưng cô ấy quá rụt rè nên cũng không nói thêm gì được nữa. Thẩm Khâm Tuyển vô cùng lịch sự cúi người chào bọn họ rồi bỏ đi, anh loáng thoáng nghe thấy ở đằng sau, Lý Hân đang nhỏ giọng quở trách. Đây là một trong những lý do anh không thích những bữa tiệc như thế này, ai cũng ăn vận quyến rũ, nhưng đằng sau lớp quần áo sang trọng là những giao dịch trần trụi khiến người ta tởm lợm. Anh có phần hoài niệm không khí lành mạnh lúc còn học đại học. Sau khi trò chuyện cùng chủ bữa tiệc thêm vài câu nữa, anh bảo người đi lấy xe, chuẩn bị về nhà. Mới vừa ra cửa khách sạn thì liền thấy ven đường có người đang đợi taxi. Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối, Tần Mâu mặc thêm cái áo khoác mỏng màu đen, cô ôm vai, giậm chân cho đỡ lạnh. Thẩm Khâm Tuyển lái xe tới gần, thấy cô liên tục nhìn về hướng trung tâm thành phố, đôi mắt ửng đỏ. Anh bất giác giảm tốc độ, từ từ lái xe vào vỉa hè, hạ cửa sổ xe xuống, “Cô Tần, tôi đưa cô về nhé?” Cô do dự một lúc lâu mới lên xe, hơi ấm trên xe làm cô khẽ hắt xì mấy cái. Thẩm Khâm Tuyển đưa khăn giấy cho cô rồi hỏi địa chỉ. Tần Mâu nói tên một trường học. Anh ngạc nhiên: “Cô cũng còn đi học ư?” “Vâng.” Cô chú ý đến từ “cũng” của anh, nhưng lập tức che giấu sự tò mò, “Tôi học ở Học viện nghệ thuật.” Suốt dọc đường anh không nói gì nữa, có điều khi dừng lại trước cổng trường, anh đưa cho cô một tờ danh thiếp, hết sức nhã nhặn nói: “Sau này thường xuyên liên lạc.” Đến khi lái xe đi xa trường, Thẩm Khâm Tuyển gọi điện cho trợ lý, “Điều tra giúp tôi xem chú Tô có còn họ hàng hay không.” Sáng hôm sau, trợ lý của Thẩm Khâm Tuyển xác nhận nghi ngờ của anh. Trên thế giới này, Bạch Hi vẫn còn người thân, hóa ra cô gái tối qua là chị họ của cô. Cái năm ba mẹ của Bạch Hi qua đời, gia đình của cô gái đó đã nghĩ muốn nuôi Bạch Hi nhưng chứng bệnh của cô quá nghiêm trọng, chỉ cần người hay vật gọi

nhắc tới ba mẹ là cô đều kháng cự, nên cuối cùng đành đưa cô đi Thịnh Hải. Vài ngày sau, khi Lý Hân thông qua người khác nhờ anh đứng ra nói đỡ chuyện kết thúc hợp đồng của Tần Mâu, anh không hề do dự mà lập tức gọi điện cho họ. Vì công ty đó từng hợp tác với Vinh Uy nên không quá khó khăn để dàn xếp. Mấy ngày sau, đích thân tổng giám đốc của công ty đó gọi điện cho anh, ngoài việc thông báo đã giải quyết ổn thỏa chuyện của Tần Mâu thì cũng uyển chuyển giải thích lý do đóng băng các hoạt động của cô ấy. Lúc này, Thẩm Khâm Tuyền mới biết đầu đuôi mọi chuyện: Tần Mâu vừa ra mắt thì đã phạm vào điều tối kỵ, làm việc không biết tiến lùi, chỉ ý vào chút danh tiếng ít ỏi của mình mà dám đòi bạn trai mua cho bộ trang sức mà bản thân không có tư cách để đeo. Kết quả là suýt nữa phải trả giá bằng cả sự nghiệp. Đối phương cũng gửi tài liệu về Tần Mâu cho anh. Thẩm Khâm Tuyền nhìn những bức ảnh trong hồ sơ, anh bỗng nhận ra rằng cô gái này phức tạp hơn vẻ bề ngoài xinh đẹp và thuần khiết hơn rất nhiều. Có bức ảnh cách đây một năm, cô ấy rất đẹp, nhưng có cái gì đó không giống như bây giờ. Lúc đó mắt của cô ấy nhỏ và dài hơn một chút, cằm nhọn, chứ không... giống Bạch Hi như bây giờ. Nếu vậy, e rằng lần đầu tiên gặp nhau là sự sắp đặt trước. Anh trầm ngâm khép lại hồ sơ, gọi điện cho trợ lý, bảo anh ta chuyển lời cho Lý Hân là đã giải quyết vấn đề hợp đồng xong, ngoài ra không còn nói gì khác. Không phải vì anh bệnh cô ấy, nhưng thực sự trên đời này chẳng mấy ai ngây thơ như Bạch Hi. Anh bỏ qua cho những toan tính và lợi dụng chỉ đơn giản vì cô ấy là chị họ của Bạch Hi. Sau khi giải quyết tranh cãi xong, anh mời bạn ăn cơm. Trong bữa cơm, mấy tên đàn ông có suy nghĩ đen tối thỉnh thoảng hỏi quan hệ của hai người. Thẩm Khâm Tuyền chỉ cười, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào nên đành trả lời qua loa. Anh cho rằng mình và Tần Mâu sẽ không còn dính líu gì tới nhau nữa, anh giúp cô ấy một lần không có nghĩa là sẽ giúp lần hai. Một tháng sau, tại một bữa tiệc, bạn anh nhiệt tình sắp xếp phòng nghỉ ngơi cho anh. Thẩm Khâm Tuyền quẹt thẻ đi vào phòng, rèm cửa sổ kéo kín mít, không khí thoang thoang mùi nước hoa, lúc bật điện, cuối cùng anh cũng nhận ra sự kỳ lạ, trước cửa phòng ngủ có một đôi giày cao gót màu đỏ. Anh đá văng đôi giày cao gót dưới đất, mở một nửa

cánh cửa phòng ngủ, trên giường là một cô gái có mái tóc đen mượt xõa tung ra gối, gương mặt đỏ ửng, đang ngủ rất say. Thâm Khâm Tuyển không hề biết rằng vẻ mặt lúc đó của mình như sụp đổ, anh đang định tiến vào đánh thức cô ấy dậy thì bỗng dưng cô ấy nuốt nước bọt, lồm bồm câu gì đó rồi trở người ngủ tiếp, chiếc váy ngắn bị kéo lên vì hành động ấy, để lộ đôi chân dài mềm mại. Sườn mặt như tượng tạc, chiếc mũi cao thẳng, khóe môi cong cong. Trong lúc đỡ chân giúp cô ấy, tim Thâm Khâm Tuyển đập thình thịch: Nếu người nằm ở đây là Bạch Hi, có lẽ anh sẽ lập tức đi giết kẻ đưa cô vào đây. Có điều cô sẽ không bao giờ tham dự những sự kiện như thế này. Anh vừa suy nghĩ miên man vừa ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng sách. Nửa đêm, Tần Mâu đứng trước cửa phòng sách với mái tóc hơi rối, gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ như muốn nhỏ ra máu. Cô lúng túng đứng ở cửa, hai bàn tay vịn xoắn vào nhau, một lúc lâu sau mới nói: “Anh Thâm, tôi không biết... tại sao mình lại ở đây.” Ánh mắt anh từ từ rời khỏi quyển sách, ôn hòa nói: “Sau này cô hãy... cẩn thận.” Vốn dĩ anh định nói từ “tự trọng”, nhưng cuối cùng đã đổi lời. Vẻ mặt cô ta như sắp khóc, đáp “Vâng.” “Tài xế sẽ đưa cô về.” Anh nói, “Sau này đừng làm thế nữa.” Anh nói “Đừng làm thế nữa”? Tần Mâu ngẩn người, anh biết chuyện gì rồi ư? Nhưng đợi thêm một lát mà anh không nói tiếp, chỉ cúi đầu tiếp tục đọc sách. Cô đứng thêm một lát nữa, ngập ngừng nói: “Tôi vẫn chưa cảm ơn anh chuyện kết thúc hợp đồng.” Thâm Khâm Tuyển đứng lên, đi tới trước mặt cô ấy, vô cùng ung dung nói: “Không cần khách sáo thế đâu.” Cô ấy ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời trở nên rực rỡ tựa ngọc vì ngập tràn niềm thỏa mãn. Anh cười khẽ, nói tiếp: “Cô là chị họ của Tô Nghiên, vì vậy đây là việc mà tôi nên làm.”

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 11-3: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 3

Edit: Sa Sau đó, việc liên lạc và quan tâm nhau trở thành lẽ đương nhiên. Mặc dù biết đối phương lợi dụng mình nhưng anh vẫn đặt chút hy vọng vào huyết thống, mong rằng một ngày nào đó Tần Mâu sẽ biết cách thật lòng đối xử với người khác, cho dù không thể hồn nhiên như Bạch Hi nhưng ít nhất cũng không quá toan tính. Tất nhiên Thẩm Khâm Tuyền sẽ không cho phép truyền thông phát hiện quan hệ của họ, nhưng vẫn có người loan truyền tin tức, người ta cho rằng quan hệ của họ là bí mật công khai, Thẩm Khâm Tuyền không nói gì vì muốn giữ mặt mũi cho cô ta. Bọn họ ăn ý duy trì quan hệ như thế, cho đến một ngày Thẩm Khâm Tuyền bảo tài xế đón cô ta đi ăn cơm. Bữa cơm đó là do cô ta mời, vì địa điểm chụp hình vào mấy ngày trước là biệt thự của Thẩm Khâm Tuyền, nhưng suốt bữa ăn anh rất im lặng, mãi đến cuối buổi mới lịch sự hỏi: “Tôi có thể nhờ cô giúp một việc không?” Việc đó cực kỳ hoang đường và buồn cười, nhưng lại được người đàn ông trẻ tuổi trước giờ luôn cẩn trọng ấy nói một cách rất nghiêm túc. Tần Mâu nghe xong đề nghị của anh thì cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Anh không sợ cô ấy hiểu lầm ư?” “Với thân phận của mình, tôi không biết phải làm cách nào khác mới có thể để em ấy tin tưởng tôi mà không chút hoài nghi, để tôi được... đến gần em ấy.” Anh nhếch môi, cười khổ. “Cô ấy sẽ... tái phát bệnh ư?” Thẩm Khâm Tuyền không trả lời. Đây là lần đầu tiên Tần Mâu nhìn thấy vẻ bất lực trên gương mặt của người đàn ông đối diện. Cuối cùng, anh nói: “Tóm lại, tôi muốn thử xem thế nào.” Không lâu sau, Bạch Hi chính thức làm việc tại Vinh Uy. Ở tầng cao nhất của tòa nhà, các trợ lý và thư ký đều cảm nhận được sự thay đổi của ông chủ, nhưng dù

bọn họ nghe ngóng ra sao thì cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Ông chủ không còn muốn đi công tác nữa, thỉnh thoảng còn tán gẫu với họ, hỏi thăm các địa điểm ăn chơi tại thành phố mà giới trẻ ưa thích, thậm chí có lần khi đang họp qua video với đối tác ở Pháp, Thẩm Khâm Tuyền còn nhận một cú điện thoại, tuy giọng nói vẫn rất nghiêm túc nhưng mỗi lời anh nói đều như đã suy nghĩ lưỡng, không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn. Thư ký tin chắc rằng Thẩm Khâm Tuyền đang yêu, nhiều lần anh hỏi về việc tặng gì cho con gái, nhưng khi cô nàng vô cùng nhiệt tình đưa ra nhiều đáp án thì anh vẫn không hài lòng mà ngồi một mình trong phòng làm việc tiếp tục suy nghĩ. Lúc thư ký ra khỏi phòng, nhìn thấy sườn mặt đăm chiêu của anh, cô rất muốn biết rốt cuộc cô gái đó là ai? Lúc đó, cô gái ấy đang đi công tác ở thành phố khác. Trong đêm giao thừa, anh lái xe suốt gần mười tiếng để đón cô về nhà. Vào khoảnh khắc pháo hoa bùng sáng, anh nhận ra tình cảm trong đôi mắt cô. Anh hoảng sợ. Vì ngay chính anh cũng không rõ rốt cuộc có thật là mình chỉ xem Bạch Hi là em gái hay không. Thẩm Khâm Tuyền bắt đầu suy nghĩ phải đối xử với cô như thế nào. Nhưng mọi kế hoạch đầy lý trí của anh đều vô nghĩa mỗi khi anh ở bên cô. Cô hút thuốc lá, cô thân thiết với Mạch Trấn Đông nổi tiếng đào hoa, cô thường xuyên ăn thức ăn đóng hộp, cô chửi thề, cô giải quyết bữa trưa chỉ trong một phút... Anh biết mình không nên dạy dỗ cô, nhưng anh không kiềm được. Biết rõ nếu làm thế thì sẽ xảy ra chiến tranh lạnh, nhưng thực sự anh không kiềm được. Có khi nhìn thấy những cô gái nhã nhặn tại các bữa tiệc hoặc trong các buổi tụ tập bạn bè, anh sẽ nghĩ nếu cô chú Tô còn sống, liệu có phải Bạch Hi cũng sẽ như vậy hay không? Cô sẽ giống những cô gái đó, có gia thế tốt, vừa xinh đẹp vừa thông minh, có lẽ được đi du học từ sớm. Khi đó chắc là cô chú rất lo lắng, sẽ cho cô đi du học ở gần anh, để anh chăm sóc cô. Cô sẽ có nhiều tiền tiêu vặt, có thể cũng sẽ mua túi xách, mỹ phẩm đắt tiền như các cô gái khác, học thêm mấy cái gì đó; những khi hết tiền, cô sẽ cầu cứu anh, còn anh luôn sẵn sàng giúp đỡ cô. Nếu có người theo đuổi cô, anh sẽ ra mặt bảo vệ cô... Trở về nước, cô sẽ khoác lên người những bộ quần áo trang nhã, ăn uống lịch sự, nhỏ nhẹ... Nhưng khi nghĩ vậy, anh lại cảm thấy Bạch Hi như thế vô vị quá. Trên thế giới này chỉ có một Bạch Hi khơi dậy được

nhều cảm xúc trong anh. Ấy náy, nhớ nhung, vui sướng, giận dữ... Nhưng Thẩm Khâm Tuyền biết rõ đằng sau những cảm xúc đó, cảm xúc dưới đáy sâu nhất chính là... lo lắng. Người đàn ông luôn quyết đoán hiểu rằng ở phương diện tình cảm, mình đã thua, chỉ cần tiến lên một bước là sẽ vỡ tan ngàn dặm. Thình thoảng anh sẽ tham lam sự ấm áp khi được ở bên cô, nhưng sau cái ấm áp đó lại là nỗi áy náy và sự tự trách bản thân mãnh liệt. Căn bệnh của cô như quả bom không biết khi nào sẽ phát nổ, nên anh không dám quá gần gũi cô. Nếu có một ngày Bạch Hi nhớ lại tất cả, anh phải giải thích thế nào về sự cố năm đó? Sau đó xảy ra sự kiện Tần Mâu bị lộ ảnh, Lý Hân hùng hổ hẹn gặp Bạch Hi, chỉ trích cô thậm tệ. Thẩm Khâm Tuyền hiểu rõ đây chỉ là chiêu trò để lăng xê, nhưng không ngờ lại vậy bần cho Bạch Hi. Anh nói qua loa vài ba câu để đuổi Lý Hân đi, còn Bạch Hi đứng đó, đến đuôi lông mày cũng hiện rõ sự tức giận, anh muốn an ủi cô, nhưng lời lên tới miệng thì chợt dừng lại, anh nhắc nhở bản thân đừng thân thiết với cô quá, thế nên giọng nói của anh vô cùng lạnh nhạt. Anh biết cô thích anh, nhưng không ngờ cô lại nói ra trước mặt anh, đã vậy còn dữ dằn nói: “Tôi gặp anh lần nào là đánh lần đó!” Bạch Hi đẩy cửa bỏ về, để lại anh ngồi một mình trong phòng với cảm xúc rất khó tả, giống như là rất vui, nhưng nỗi lo lại chiếm phần hơn. Anh uống ly trà đã nguội, chợt nghĩ cô rất dễ dàng đánh tan khúc mắc lạ lùng này, nhưng lại đặt anh vào thế tiến thoái lưỡng nan. Lúc lái xe, radio phát ra tiếng hát du dương của nữ ca sĩ nọ, Thẩm Khâm Tuyền nghe thấy lời bài hát là: Càng quan tâm thì càng khó đoán. Cô vẫn rất sợ ô tô, thỉnh thoảng lại nói mấy câu gợi nhắc về quá khứ, Thẩm Khâm Tuyền không đoán được lúc nào cô sẽ nhớ lại tất cả, cũng không đoán nổi... khi biết sự thật, cô có còn yêu anh vô điều kiện như bây giờ không. Điện thoại reo chuông, Tần Mâu hẹn gặp anh vào tối nay. Thẩm Khâm Tuyền nhíu mày, trước nay cô gái này rất khôn khéo, bây giờ dùng giọng điệu này đòi gặp anh khiến anh mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó. Lúc chạy đến câu lạc bộ tư nhân, quả nhiên anh thấy Tần Mâu đang vô cùng tiêu tụy. Cô ta nói về những chuyện trước kia và cả chuyện mấy tấm hình bằng giọng điệu hối hận. Thẩm Khâm Tuyền mím môi, lạnh lùng nghe cô ta nói. Ban đầu anh giúp cô ta, làm cô ta trở thành phượng hoàng lửa tái

sinh, sau đó nhờ anh liên tục nâng đỡ, sự nghiệp của cô ta mới có thể càng ngày càng phát triển, mới có thể đứng vững trong giới giải trí với ánh hào quang, mới có thể cách đỉnh núi chỉ một bước chân. Nhưng bây giờ, cô ta càng lúc càng làm anh thất vọng. Quả nhiên bản tính con người là thứ khó thay đổi nhất. Song, suy cho cùng, cô ta là chị họ của Bạch Hi, anh lên tiếng: “Muốn tôi giúp như thế nào?” Cô ta ngẩng đầu, đôi mắt phát ra thứ ánh sáng dị thường. “Anh Thâm, chúng ta đính hôn đi.” Cô ta nói một cách thản nhiên, “Tôi biết anh không thể ở bên cạnh Bạch Hi, vậy thì hãy để cô ấy cách xa anh ra. Chuyện này đều có lợi cho cả hai ta.” Anh bất ngờ, thờ dãi: “Xem ra không phải là cô muốn cầu xin tôi giải quyết chuyện mấy tấm hình.” Cô ta khẽ nâng cằm lên, “Hai người quen nhau đã lâu nhưng tại sao cô ấy lại nghi việc? Anh Thâm, nếu anh đã không dám ở bên cạnh cô ấy thì tại sao lại không để tôi giúp?” Thâm Khâm Tuyên giật mình, không hề tức giận mà còn cười, nhẹ giọng: “Cô đang nói gì thế?” “Tôi vẫn còn nhớ ngày Tô Nghiên được đưa đến nhà chúng tôi, cả ngày chỉ khóc, đến mức tôi không dám ở cùng phòng với cô ấy. Khi đó những điều cô ấy nói chỉ là anh trai muốn đi công viên trò chơi.” Cô ta dừng lại, như trong dự liệu, sắc mặt của người đàn ông đối diện đã thay đổi. “Tôi giúp anh đẩy cô ấy ra xa, anh cho tôi một danh phận, như vậy không tốt sao?” “Cô không sợ tôi trở mặt ư?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, “Tôi nghe nói cô từng bị chinh rất thâm, suýt thì phải rút khỏi giới giải trí.” Mối cô ta trở nên tái nhợt, “Ảnh bị tung ra hay đả tội với anh thì cũng có kết quả như nhau thôi, tội gì tôi không đánh cược một lần?” Thâm Khâm Tuyên yên tĩnh ngồi đó, không biết đang nghĩ gì. Thật ra, đối với anh mà nói thì sự uy hiếp của cô ta chỉ là trò đùa trẻ ranh mà thôi, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh đồng ý. Có lẽ vì trong tiềm thức, anh muốn giữ cho mình có một khoảng cách an toàn với Bạch Hi. Đẩy cô ra càng xa anh thì khả năng cô nhớ lại sẽ càng thấp. Anh không biết khi cô nhớ lại, chuyện gì sẽ xảy ra. Dần dần, hai người cắt đứt liên hệ, đây là điều mà Thâm Khâm Tuyên muốn. Có nhiều lần ông nội muốn nói gì đó với anh nhưng lại thôi, rồi lại hỏi bóng gió là sao không thấy Bạch Hi đến chơi, sao anh lại đột ngột đính hôn với Tần Mâu. Anh luôn giả vờ điềm tĩnh, cho đến khi Bạch Hi đi Thịnh Hải,

trên đường về thì gặp tai nạn. Lúc bỏ buổi lễ đính hôn để chạy đến chỗ cô, trong lòng anh có một dự cảm lạ lùng, giống như biết trước sẽ xảy ra chuyện gì đó. Bạch Hi không sao, cô ôm đầu gối ngồi ở ven đường, cơ thể nhỏ nhắn gầy yếu, tựa như một cái cây bất động, không chút sức sống. Anh chạy đến trước mặt cô, ôm cô vào lòng bằng một tay. Trán cô dán băng keo cá nhân, tóc tai rối bù, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn anh, gọi: “Anh ơi.” Thảm Khâm Tuyền không nói gì mà dán môi mình lên thái dương của cô, lòng thấy nhẹ nhõm, cô nhớ ra cũng được, còn về việc đền bù như thế nào... Anh buộc phải đổi mặt thôi. Không cần thiết phải đính hôn nữa, điều mà bây giờ anh có thể làm là bảo vệ cô, bao gồm... những ký ức mờ nhạt trước kia. Bạch Hi nhớ lại vụ tai nạn giao thông, nhưng không nhớ ra nguyên nhân dẫn đến tai nạn chính là cậu bé trai bướng bỉnh ấy. Ích kỷ cũng được, sợ hãi cũng được, Thảm Khâm Tuyền quyết định giúp cô nhớ lại mọi chuyện, hơn nữa anh không cần tìm kiếm bất kỳ lý do nào mà có thể quang minh chính đại giữ cô ở bên cạnh mình, chuyển lại cổ phần và tài sản của ba cô cho cô. Nhưng Bạch Hi dần thay đổi. Cô đón nhận tất cả, nhưng lại bắt đầu xa cách anh. Cô hỏi anh vấn đề khó khăn mà công ty đang gặp phải, lúc đó, mắt cô sáng rực. Thảm Khâm Tuyền hiểu rõ ý cô, trước nay anh luôn giúp đỡ cô, bây giờ, chỉ cần anh mở miệng, cô sẽ giúp anh vô điều kiện. Nhưng đáy lòng anh luôn có một vương mắc. Cô đi gặp bác sĩ tâm lý, lúc nào cũng có thể nhớ lại quá khứ. Đến lúc đó, liệu cô có cho rằng anh tiếp cận và đối xử tốt với cô là vì có mục đích? Anh không muốn nghĩ đến khả năng đó, mà để ngăn cản nó xảy ra, cách duy nhất là anh không nói gì về tình cảnh khó khăn của mình. Mặc dù sẽ có ngày cô nhớ lại tất cả, nhưng ít nhất cô sẽ biết rằng anh muốn ở bên cô không phải vì số tiền đó. Hằng ngày anh đều đi làm về sớm, bọn họ sống cùng nhau, giống như anh em, cũng tựa như người yêu. Nhưng Bạch Hi không vui, có nhiều lúc anh phát hiện cô đang quan sát anh bằng đôi mắt mờ lung. Là vì cô không có cảm giác an toàn ư? Nhưng với những chuyện đã qua, anh không biết phải làm cách nào để tạo cảm giác an toàn cho cô, để cô tin rằng anh thật lòng thích cô. Bạch Hi bắt đầu đi sớm về trễ. Một mình anh ở phòng khách làm việc, pha sữa cho cô, có khi còn nấu bữa khuya cho cô

nữa. Lúc về nhà, gương mặt cô hiện rõ sự mệt mỏi, anh không hỏi gì mà chỉ ngắm cô ngoan ngoãn uống hết ly sữa rồi đi lên lầu. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến lòng anh vui vẻ như cậu trai mới lớn, bởi vì ở một nơi nhỏ bé trên thế giới này, chỉ có hai người họ.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 11-4: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 4

Edit: Sa Thông thường mùa này Phỉ Hải rất ít mưa, nhưng mấy ngày nay ban đêm liên tục đổ mưa, sau khi gửi thư điện tử cho trợ lý xong, Thẩm Khâm Tuyển thấy lo lo, anh đoán không biết có nên gọi điện cho Bạch Hi rồi đi đón cô về hay không. Bỗng vang lên tiếng đập cửa. Anh mở cửa, hóa ra là Tần Mâu – người đã lâu không gặp. Anh không mấy chào đón, hỏi: “Cô tới đây làm gì?” Cô ta đã chuẩn bị đầy đủ, trong ánh mắt hiện rõ quyết tâm được ăn cả, ngã về không. Cô ta không phải đến để nói chuyện phiếm với anh, trong làn gió se lạnh, cô ta hỏi: “Anh biết ba mẹ mình chết như thế nào không?” Anh nhú mày, có phần khó hiểu: “Cái gì?” “Tô Hường Dương hại chết bọn họ, anh còn ở đây xem con gái ông ta như bảo bối ư?” Cô ta không che ô mà cứ đứng đó, tóc nhỏ nước, cơ thể mảnh mai, nhưng ánh mắt lại phát ra thứ ánh sáng và sự khoái trá khó hiểu. Rốt cuộc Thẩm Khâm Tuyển cũng cho cô ta vào nhà, giọng nặng nề, “Tốt nhất là cô đừng nói dối tôi.” “Anh có biết ba mẹ tôi là cựu nhân viên Vinh Uy không? Anh có biết tại sao gia đình tôi phải chuyển nhà sau khi Bạch Hi được đưa đi không?” Cô ta dừng lại một chút, “Anh có biết... lúc tôi vừa gia nhập làng giải trí, tôi nói với ba mẹ là muốn nhờ anh giúp đỡ, họ đã phản đối kịch liệt như thế nào không? Vì họ sợ một khi nhà họ Thẩm biết được chuyện đó, không biết anh sẽ dùng thủ đoạn gì để trả thù.” Cô ta run rẩy lấy xấp giấy tờ trong túi ra, “Anh tự xem đi.” Giấy tờ được đặt trên bàn, Thẩm Khâm Tuyển không lấy đọc mà chỉ lẳng lẳng nhìn cô ta. “Tại sao lại làm như vậy?” “Trong lòng anh đã tin một nửa rồi đúng không?” Cô ta nhướn đôi môi xinh đẹp, lúc cười, đôi mắt cô ta đẹp như khung cảnh mùa xuân,

“Thẩm Khâm Tuyền, tôi luôn cố tìm cách để đến gần anh, chuyện dính hôn với anh không phải là vì tôi muốn nổi tiếng mà là vì tôi muốn được ở bên anh.” Hơi thở của cô ta trở nên dồn dập, ánh mắt hiện lên sự sung sướng đầy cay nghiệt, “Tôi có thể chấp nhận anh ở bên bất cứ ai, trừ Tô Nghiên.” Thẩm Khâm Tuyền tựa như không nghe thấy, anh bình tĩnh cầm lấy xấp giấy đã ố vàng, nét mực cũng đã mờ đi nhiều. Anh cẩn thận đọc kỹ. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ánh đèn kéo dài cái bóng trên mặt đất, tựa như đang phác họa đường thẳng. Tần Mâu dần thấy bất an, cơ thể khẽ run rẩy. Anh ngẩng đầu, “Tôi biết rồi.” Câu trả lời của anh không làm cô ta thỏa mãn, cô ta nhìn anh chằm chằm, chờ anh nói tiếp. Sắc mặt anh rất xấu, gần như tái mét, nhưng anh vẫn không nói tiếp. “Anh định làm gì?” Cô ta khiêu khích. Thẩm Khâm Tuyền đứng dậy, mở cửa ra, tiếng mưa rơi tí tách, “Cô về đi.” Cô ta chưa từ bỏ ý định mà vẫn đứng đó. “Tôi sẽ điều tra.” Anh đứng thẳng tắp, dáng người như ẩn như hiện, không rõ vui buồn, “Nếu cô nói dối thì tự biết hậu quả thế nào rồi đấy.” “Tôi mỗi mắt chờ mong.” Cô ta khẽ cười. “Nhưng cho dù không phải là cô ấy thì cũng không là ai cả.” Anh nhìn lưng cô ta, giọng nói thản nhiên. Tần Mâu hốt hoảng dừng chân. Cho dù không phải là cô ấy thì cũng không là ai cả... Ha, không là ai cả, chứ không phải “không là cô”. Đôi giày cao gót lảo đảo trên mặt đất, cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, bước từng bước về phía trước, không hiểu tâm trạng lúc này của mình là sáng khoái hay đau khổ. Tối đó, Thẩm Khâm Tuyền không chờ Bạch Hi về mà đến công ty, liên lạc với bạn bè ở nước ngoài để lấy bảng thống kê chi tiết thí nghiệm của Tô Hương Dương, anh nhấn mạnh “càng nhanh càng tốt”, đối phương hẹn năm, sáu tiếng sau sẽ có được tài liệu. Một mình anh ở trong phòng làm việc giữa tòa cao ốc vắng lặng, anh không quan tâm đến đồng giấy tờ chất như núi mà chỉ nghĩ rất cuộc đó có phải là sự thật hay không. Tuy hỏi vậy, nhưng trong nội tâm đã có câu trả lời, vì anh hiểu rõ những con số so sánh trong xấp giấy mà Tần Mâu đưa. Anh khẽ nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, có lẽ vì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Sau đó anh bị đánh thức. Giấc mơ đó nóng quá, xung quanh chỉ toàn là màu đỏ và nước, dòng nước xối xả, không thấy hai người đứng bên dưới đâu cả, chỉ còn lại những tiếng la hét thảm thiết... Đầu anh

ướt đầm mồ hôi, hơi thở hỗn hển, qua một lúc lâu anh mới nhớ ra đây là đâu, mình đang làm gì. Trên màn hình máy tính hiện lên thông báo có thư mới, anh nhanh chóng mở ra, nhưng đến khi định tải văn bản xuống, anh lại do dự. Anh từng cho rằng trên thế giới này không có chuyện gì mà anh không dám đối mặt, nhưng bây giờ, khi nhìn tệp văn bản, ngón tay anh lại cứng đờ. Bên ngoài cửa sổ đằng sau lưng anh đã tờ mờ sáng, sau cơn mưa tối qua, có vẻ như thời tiết hôm nay rất tốt. Thẩm Khâm Tuyển vuốt ấn đường, cuối cùng vẫn tải xuống. Rất dễ dàng để tìm đến chỗ cần xác định trong báo cáo. Ánh mắt anh rơi vào dòng cuối cùng, chữ ký vô cùng rõ ràng. Thẩm Khâm Tuyển lật tài liệu mà Tần Mâu đưa, cố chịu đựng cơn choáng váng, anh tỉ mỉ đối chiếu lại. Anh không biết phải dùng từ gì để hình dung về tâm trạng lúc này của mình. Anh không nhớ gì về ba mẹ mình, lúc Tô Hường Dương xuất hiện, người đàn ông cao lớn ấy cho anh cảm giác an toàn, y như người cha trong tưởng tượng của anh. Anh thích cô chú Tô, thích đến nhà họ chơi, lúc ông nội không ở nhà, anh còn sang nhà họ ngủ, họ có cô con gái tuy hơi mít ướt nhưng rất đáng yêu... Trong quãng thời gian từ lúc anh bắt đầu biết nhận thức cho đến khi cô chú Tô qua đời vì tai nạn giao thông, anh thực sự xem gia đình họ là người thân của mình. Bây giờ, anh mới biết hóa ra họ đối xử tốt với anh, cúc cung tận tụy cho Vinh Uy là vì chú đã hại chết ba mẹ anh. Nếu trên thế giới này thực sự có vận mệnh, thì vận mệnh này quá đổi trớ trêu. Thư ký gõ nhẹ cửa rồi đi vào, nở nụ cười chuyên nghiệp, “Anh Thẩm, tối qua anh không về sao?” Phòng làm việc nồng nặc mùi khói, cô làm việc cho Thẩm Khâm Tuyển bấy lâu nhưng không hề biết anh nghiện thuốc lá. Khi Thẩm Khâm Tuyển ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt vằn tơ máu, sắc mặt cực kỳ xấu của anh, cô hốt hoảng, “Anh xảy ra chuyện gì ư? Không sao chứ?” Anh không trả lời, biểu hiện rất rõ là không muốn nói chuyện. Thư ký thức thối đi ra ngoài, trước khi đóng cửa, cô ấy vẫn phải nói: “Anh Thẩm, anh đã hẹn với cô Tô Nghiên để bàn chuyện cổ phần chưa ạ?” Vẻ mặt anh không chút thay đổi, lúc nói chuyện, giọng anh khản đặc đến mức bản thân cũng giật mình, “Tôi biết rồi.” Cổ phần... Ha, những thứ đó là phần thưởng mà tập đoàn dành cho Tô Hường Dương, phải chăng đã đến lúc đòi về? Trong thoáng

chốc, Thẩm Khâm Tuyền đã suy nghĩ với tư cách là thương nhân, ngoài ra, dựa trên tình cảm cá nhân, suy nghĩ của Bạch Hi cũng không khó đoán, mặc dù cô thường xuyên liên lạc với Cao Kỳ nhưng tại Đại hội cổ đông, chắc chắn cô sẽ không phản bội anh. Sự tin tưởng đó khiến tim anh loạn nhịp, anh chậm chậm đứng lên, đi vào phòng nghỉ rửa mặt, sau khi thay quần áo xong, anh làm việc theo lịch trình mà thư ký đã sắp xếp như thường lệ. Một ngày sau đó, anh luôn qua đêm ở công ty. Buổi tối trước ngày diễn ra Đại hội cổ đông, Thẩm Khâm Tuyền nhận được một cú điện thoại từ số lạ. Anh đã nghe nhắc đến tên cô gái ấy mấy lần, đó là bạn thân, và cũng là luật sư của Bạch Hi. Anh không biết vì sao cô ấy lại đến tìm mình vào đêm khuya nhưng vẫn nói với bảo vệ cho cô ấy lên. Cô gái đó hoàn toàn là một con nghé không biết sợ cọp, cô ấy đặt túi đựng tài liệu xuống trước mặt anh, nói: “Tôi đã soạn xong hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, chỉ còn thiếu chữ ký của tổng giám đốc Thẩm nữa thôi.” Anh ngỡ ngàng. “Con bé Bạch Hi gốc lăm, anh... Anh hãy đối xử tốt với cậu ấy nhé.” Cô ấy tự tin ngồi đối diện anh, nhấn mạnh từng chữ, “Mặc dù Cao Kỳ cho cậu ấy tùy ý quyết định số tiền chuyển nhượng nhưng cậu ấy vẫn làm thế này.” “Các cô qua lại với ông ta là để kéo dài thời gian ư?” Anh nói rất chậm, “Suốt mấy ngày qua?” “Đúng vậy.” Hứa Trác đẩy giấy tờ về phía anh, “Tôi đem hợp đồng chuyển nhượng đến cho anh. Bạch Hi còn nhờ tôi chuyển lời là nếu anh không chịu ký, cậu ấy sẽ đưa ra quyết định ủy quyền cho anh, anh có toàn quyền sử dụng số cổ phần đó.” Cô ấy ngáp một cái, “Đã mấy ngày rồi chúng tôi không được ngủ, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi về đây.” Cô ấy rời đi như một cơn gió, Thẩm Khâm Tuyền mở túi đựng tài liệu ra, trên hợp đồng đã có chữ ký của bên A, thậm chí còn có dấu vân tay, ở chỗ chữ ký của bên B bỏ trống để dành cho anh. Anh ký tên vào dưới chữ Người được chuyển nhượng. Lúc ký, anh tự nhủ không có gì để cảm động hết, vì những thứ này vốn dĩ thuộc về anh. Sau đó, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi, chỉ có một vấn đề là Thẩm Khâm Tuyền không liên lạc với Bạch Hi. Không phải vì anh không muốn gặp cô, mà là gặp rồi thì phải nói gì? Nói rằng ba cô hại chết ba mẹ anh, còn anh thì hại chết ba mẹ cô? Hằng ngày, anh buộc bản thân chỉ tập trung làm việc và nghỉ ngơi, ban ngày đồn

hết sức để làm việc, buổi tối đi chơi bóng, mười hai giờ đi ngủ, nhưng đến khi kiệt sức ngã xuống giường, anh vẫn không tài nào ngủ được. Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng rất sáng. Anh nghĩ nếu hồi đó ba mẹ không qua đời, ắt hẳn bây giờ Tô Hường Dương sẽ là đối thủ cạnh tranh của Vinh Uy, cô cũng sẽ trưởng thành mà không lo không sầu. Có lẽ họ sẽ gặp nhau ở vài bữa tiệc, vì chuyện làm ăn của hai gia đình nên không ưa nhau, chỉ khách sáo chào hỏi qua loa, ngoài ra không xảy ra chuyện gì nữa. Như vậy cũng rất tốt. Nhưng đáng tiếc mọi chuyện không phải như thế. Hai ngày sau, Mạc Gia Minh rủ anh đi đánh golf, lúc ngồi uống trà, sau khi nhận một cú điện thoại, anh ta nói: “Mạch Trăn Đông dẫn theo một người tới đây đó.” Anh lập tức đoán ra người mà Mạch Trăn Đông muốn dẫn tới là ai. Ngày kết thúc Đại hội cổ đông, Mạch Trăn Đông đến công ty đón ông nội của anh ta, khi nhìn thấy Thẩm Khâm Tuyển thì hỏi anh về tình hình gần đây của Bạch Hi, anh đã trả lời: “Tôi không rõ.” Nghe vậy, mặt Mạch Trăn Đông liền biến sắc, nếu không phải có người lớn ở đó thì có lẽ anh ta sẽ chửi vắn anh. Hôm nay, khi mọi chuyện đã ngã ngũ, Bạch Hi đã hết giá trị lợi dụng, vậy nên ắt hẳn Mạch Trăn Đông dẫn cô đến đây để khuây khỏa. Thẩm Khâm Tuyển nói lỏng cổ áo, mấy đầu ngón tay giữ chén trà nhỏ, anh đứng lên đi tới bên cửa sổ gọi điện thoại. Tần Mâu đang quay quảng cáo ở gần đó, cô ta trang điểm lộng lẫy, vừa gọi liền đến, đúng là rất nhiệt tình. Anh đưa cô ta vào một gian bán trang sức, cô ta mím môi, ánh mắt xẹt qua những món trang sức sang trọng lấp lánh, “Anh muốn tặng tôi?” “Coi như cảm ơn cô đã giúp tôi nhìn thấu một người.” Anh không tỏ thái độ gì, nhưng tim thì đập liên hồi vì biết cô đang ở dưới lầu. Cô ta chọn lấy mấy mẫu, như cười như không, “Tôi chuẩn bị xong rồi, còn anh thì sao?” Cô ta khoác tay anh, uyển chuyển bước đi. Lúc đẩy cửa vào, cô ta ghé vô tai anh nói gì đó nhưng anh không nghe thấy, anh chỉ thấy Bạch Hi đang nghiêng đầu cười đùa cùng Mạch Trăn Đông, khi nghe thấy tiếng động, cô ngoảnh đầu nhìn anh, khuôn mặt hiện lên vẻ khó tin. Anh ép mình dồn toàn bộ sự chú ý lên cuộc nói chuyện giữa anh và Mạc Gia Minh, anh đã phải dùng hết sức lực để có thể trò chuyện lưu loát. Mãi đến khi ra cửa, anh mới chán ghét rút tay ra, khẽ nâng cằm lên, “Cô Tần, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi

gặp cô.” Mối cô ta luôn treo nụ cười khó hiểu, không nói một lời. Anh quay đầu bước đi, bước chân thong dong nhưng chỉ trong lòng anh mới biết mình nhếch nhác đến thế nào. Bởi vì anh thực sự không biết phải làm sao khi một mình đối mặt với cô. Hôm đó khi Bạch Hi gọi điện cho anh, anh đang trên đường về Phi Hải. Chuông điện thoại vang lên rất lâu, trợ lý dè dặt nhìn anh, sau đó nhanh chóng nhìn thẳng đường. Anh không thể từ chối điện thoại của cô hay chuyển điện thoại về chế độ im lặng như anh đã từng làm với nhiều người khác, nhưng từng tiếng chuông cứ hành hạ anh, cuối cùng, anh đành phải đưa số của cô vào danh sách đen. Vào khoảnh khắc ấy, anh hiểu rõ chính tay anh đã tự chặt đứt cơ hội để giải thích với cô. Sau đó Bạch Hi gọi điện cho Tiểu Tạ, Tiểu Tạ nhìn anh qua kính chiếu hậu, anh khẽ lắc đầu. “Anh Thẩm, anh về chỗ nào ạ?” Tiểu Tạ hỏi anh. Người đàn ông trẻ ngồi ở ghế sau luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này anh mới sực tỉnh, vô thức trả lời: “Đường Hoa Sơn.” Anh tra chìa khóa vào ổ, đứng ngoài cửa do dự rất lâu, đêm dần khuya, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đi vào nhà. Nhà không bật đèn, anh khẽ khàng đi vào phòng ngủ của cô, ghé vào cửa nghe động tĩnh bên trong rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Nương theo ánh trăng, anh nhìn thấy cô nằm trên giường, sườn mặt quay về phía anh, cô ngủ rất bình yên. Nếu đã quyết định như thế, giờ phút này lại đi tới gần cô thì có nghĩa lý gì? Nhưng tay chân như bị mất khống chế. Anh nhẹ nhàng đi tới bên giường, cúi người xuống, khẽ khàng sờ gương mặt và đôi mắt sưng vù của cô. Đầu ngón tay ấm quá, anh tham lam muốn được gần cô hơn, rồi lại đột ngột thức tỉnh. Thẩm Khâm Tuyên, chỉ lúc em đang ngủ, mà mới dám dùng cách này để gặp em ư? Nếu em tỉnh giấc, vậy chẳng khác nào uống rượu độc để giải khát. Cuối cùng anh dần lòng, lặng lẽ rời khỏi nhà. Trợ lý để xe lại cho anh. Anh ngồi ở ghế lái, không biết phải đi đâu. Về nhà ư? Nhà anh ở đây, nhưng anh đã lựa chọn ra đi. Về công ty? Tòa cao ốc lạng ngắt, chỉ có một mình anh. Thẩm Khâm Tuyên cười mỉa mai, ai cũng thấy anh may mắn, nhưng chỉ có mỗi anh là biết số mệnh chưa bao giờ dịu dàng với anh. Bất tri bất giác, anh ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy thì nhìn thấy Bạch Hi vội vàng chạy ra ngoài bắt taxi. Anh đi theo cô, hơi bất ngờ khi thấy cô xuống xe ở dưới tòa nhà Vinh Uy và đi vào quán cà phê gần đó. Thì ra là

đến tìm anh. Cô luôn bướng bỉnh và thẳng thắn thế đó. Anh cho xe chạy vào cửa sau của tòa nhà. Mới sáng, công ty chưa có ai, anh vào phòng nghỉ để tắm rửa và thay quần áo, sau đó đứng ở cửa sổ sát đất nhìn xuống đường. Đã tới giờ làm việc, có lẽ cô vẫn còn đang đợi. Thẩm Khâm Tuyển thấp thỏm xoay người, định bảo thư ký đem cà phê vào nhưng sau khi nghĩ lại thì bảo tài xế xuống tầng hầm bãi đậu xe. “Anh Thẩm, đi đâu đây ạ?” “Dạo một vòng rồi dừng ở góc đường.” Tuy cảm thấy khó hiểu nhưng tài xế vẫn làm theo. Trước khi mở cửa xe, anh hít sâu một hơi rồi cất bước đi vào quán cà phê. Nếu không thể nói cho cô biết hết sự thật thì ít nhất cũng phải để cho cô biết anh đã quyết tâm cắt đứt quan hệ. Anh đi vào quán, bên môi hiện lên nụ cười mỉm vô cùng phong độ nhưng trong nội tâm lại đang giằng co mãnh liệt: Bạch Hi, anh xin lỗi... Hóa ra anh còn hèn nhát hơn nhiều so với những gì anh nghĩ.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 11-5: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 5

Edit: Sa Làn cuối cùng anh gặp Bạch Hi trước khi cô đi Z, cô đã biết tất cả. Khi anh chạy tới ngôi nhà ở đường Hoa Sơn, cô đã dọn đồ đi, ngôi nhà trống rỗng, chẳng còn là mái hiên ấm áp như mấy ngày họ ở đây nữa. Thẩm Khâm Tuyển chợt nhìn thấy vết đỏ trên tấm khăn trải bàn. Thái dương anh giật mấy cái, anh cảm thấy như mình sắp nổ tung. Anh gọi điện cho cô, nhưng cô không nghe máy. Vội vàng chạy ra cửa, biết rõ ở thành phố này Bạch Hi không còn chỗ nào để ở nữa, anh lái xe thẳng đến phòng trọ mà cô ở trước kia. Anh vẫn nhớ rõ con đường đi đến nơi đó, nhưng khi dừng ở dưới lầu, thấy Hứa Trác mở cửa sổ vẫy tay với anh, nhịp tim anh vẫn đập chưa thể ổn định. Anh không kịp nhìn kỹ Hứa Trác mà sai chân chạy nhanh lên nhà. Bạch Hi bình yên vô sự đứng đó, vẻ mặt ngờ ngác, hay đúng hơn là một giây sau sẽ bật khóc. Anh không nói gì mà đi qua xem xét hai tay cô, lúc này quả tim mới nằm lại nơi lồng ngực, nhưng sau đó những chuyện tàn khốc trong quá khứ lại ùa về, lúc xoay người định bỏ đi, anh nghe cô gọi tên anh. “Em cũng không có ba mẹ.” Giọng của cô vừa nhỏ vừa yếu, tựa như cánh diều trong trận cuồng phong, lúc nào cũng có thể bị cuốn bay, “Anh chỉ lừa dối một người tình nguyện tin anh mà thôi.” Từng câu từng chữ không khác gì tiếng nổ đập vào tai anh. Hóa ra cô đã biết từ lâu. Anh không có cách nào để đáp trả dù chỉ một chữ, chỉ có thể lê từng bước chân ra khỏi căn phòng, lái xe về công ty, ngồi dưới bãi đậu xe đến tận đêm khuya. Bọn họ đều cần thời gian chữa trị vết thương. Nhưng giữa yêu và hận, buông bỏ và day dứt là những lựa chọn khó khăn, anh không thể hiểu rõ nhanh như Bạch Hi. Mấy tháng sau, anh vô tình đọc được tin

tức nữ nhiếp ảnh gia duy nhất của đoàn nhiếp ảnh Trung Quốc công tác tại Z bị quân nổi dậy bắt cóc, không rõ tình hình. Chiều hôm đó có một cuộc họp, những người tham gia đã có mặt đầy đủ. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. Thẩm Khâm Tuyền còn không kịp cầm áo khoác, anh vội lấy chìa khóa xe đi vào thang máy, xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm mà không nói một tiếng nào. Trợ lý không đuổi kịp anh nên chỉ biết gọi điện thoại cho anh, nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên từ phòng làm việc của anh. Ngay cả điện thoại mà anh cũng không kịp lấy. Xe chạy thẳng đến căn hộ của Mạch Trăn Đông, dùng hết sức để đập cửa, khi Mạch Trăn Đông mở cửa, anh tiến lên túm lấy cổ áo của đối phương, gằn hỏi: “Bạch Hi đi Z đúng không?” Mạch Trăn Đông vừa ngủ dậy, mơ mơ màng màng nói: “Cậu nổi điên cái gì thế?” Anh đẩy anh ta vào tường, “Anh nói đi! Có phải không?” “Phải...” Còn chưa dứt lời, Thẩm Khâm Tuyền đã đấm anh ta một cái rất mạnh đến khiến môi anh ta bị rách toạc. Mạch Trăn Đông không hề nghĩ ngợi mà đấm lại. Hai người đàn ông cao ngang ngửa nhau ra sức đánh đối phương. Cuối cùng Mạch Trăn Đông lùi về sau, lau vết máu bên khóe miệng, thở hồng hộc hỏi: “Mẹ nó, cậu nổi điên cái gì thế?” “Nếu Bạch Hi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Anh nhìn đối phương chăm chăm, trông vô cùng khổ sở. Anh dùng tốc độ nhanh nhất có thể để làm visa, liên lạc với đại sứ quán và thuyết phục Mạc Gia Minh. Ba ngày sau, Thẩm Khâm Tuyền tới thủ đô nước Z. Lúc xuống máy bay, nhận được tin người bị bắt cóc là đàn ông, tim anh mới bình ổn lại một chút, nhưng sau đó lại nghe nói đã bị mất liên lạc hai ngày với đoàn nhiếp ảnh Trung Quốc. Cũng may Mạc Gia Minh đi cùng anh, anh ta vừa quen biết chính phủ vừa có quan hệ với xã hội đen nơi đây nên thuận lợi cứu người bị bắt cóc ra ngoài, thậm chí còn tài giỏi đến mức nhờ được quân chính phủ hộ tống họ đến khu vực an toàn. Thẩm Khâm Tuyền cho rằng khi tìm được Bạch Hi, mọi chuyện sẽ kết thúc. Anh mặc kệ tương lai của họ ra sao, anh chỉ cần cô bình an theo anh trở về là được. Nhưng chờ đợi họ là sự tàn nhẫn đến hơi hợt của vận mệnh. Cô đứng yên ở đó, khàn giọng ngán anh lại gần. Nào như ngừng hoạt động, không còn lý trí, sức phán đoán cũng biến mất, Thẩm Khâm Tuyền bước từng bước lại gần cô, giữa hai từ sống và chết,

anh cảm thấy sao mà dễ dàng quá đỗi, bởi vì so với mấy tháng trước, lựa chọn lúc này quá giản đơn. Cùng sống, hoặc cùng hết. Anh một mực nắm chặt tay cô, mặc kệ cô nói gì, cầu xin cũng được, mắng chửi cũng xong, anh đều nhất quyết không buông tay. Không phải anh không sợ chết, chỉ là anh không thể tưởng tượng được cảnh Bạch Hi nổ tung thành từng mảnh trước mắt mình... Anh nghĩ tới việc mình đã chờ đợi suốt bao năm rồi lại lặng lẽ nhìn cô gái với mái tóc ngắn cũn rõ ràng là rất sợ nhưng lại giả vờ kiên cường... Anh chợt thấy mình quá ngớ ngẩn khi đã đổ hết mọi thù hận lên người cô dù nó chẳng thuộc về cô. Trong mắt anh, cô còn nhỏ, đôi khi rất trẻ con, nhưng cô lại nhìn thấu những việc mà anh không tài nào thông suốt. Yêu quan trọng hơn hận, buông bỏ quan trọng hơn cứ mãi day dứt. “Em không được nói lỏng chân, nếu không thì chúng ta sẽ cùng chết đó.” Lúc nói ra những lời đó, vẻ mặt của Thẩm Khâm Tuyên vừa ung dung vừa nhẹ nhõm, những chuyện còn lại cứ phó mặc cho vận mệnh đi. Nếu vận mệnh tàn nhẫn đến mức muốn bọn họ chết cùng nhau, anh cũng không oán trách. May là họ vẫn sống. Thậm chí vận mệnh còn tặng anh một món quà lớn là để anh bị bệnh trên máy bay. Lúc bị sốt cao và ngủ mê man, anh vẫn nắm chặt tay cô; trong thời gian bị cách ly, anh giả vờ không tỉnh táo để cô chăm sóc mình, một bước không rời. Nhưng bệnh thì cũng có ngày được chữa khỏi, còn trái tim đã bị tổn thương của cô thì chẳng còn tin tưởng anh nữa. Có lẽ chỉ có thời gian mới chữa trị được tất cả. Thẩm Khâm Tuyên nghĩ vậy nên cũng chẳng lo lắng nữa. Anh đã đợi hơn hai mươi năm rồi thì sao phải lo lắng khi đợi thêm một thời gian ngắn nữa. Cuộc sống của họ sẽ gặp phải nguy hiểm như ở Z lần nữa, vì thế anh để cô tự do, không hề tạo áp lực cho cô. Nhiều lần ở sân bay, đứng ngắm cô từ xa, thấy cô ở bên cạnh đồng nghiệp rất vui vẻ, anh nghĩ mình vẫn nên tránh mặt cô, vì khi đó anh vẫn chưa chắc chắn rằng liệu khi ngoảnh đầu lại nhìn thấy anh, cô có nở nụ cười rạng rỡ và gọi tên anh, nói rằng: “Thẩm Khâm Tuyên, anh đến rồi à?” hay không. Anh đợi cô mười tháng. Mười tháng, không dài không ngắn. Không phải anh mất kiên nhẫn, mà là vì sắp tới sinh nhật cô. Anh đứng bên dưới núi tuyết, trong những luồng gió phần phật buổi sớm mai, thấp thỏm hỏi cô: “Mười tháng rồi, Bạch Hi, tình cảm của em đã quay lại chưa?” Vào

khoảnh khắc cô nở nụ cười, đối với anh, không thứ gì có thể đẹp hơn cảnh vật trước. Hôn lễ được ấn định vào ba tháng sau. Hai vợ chồng đều muốn đơn giản nên chỉ cử hành nghi lễ ở sân cỏ trong nhà. Lúc lên kế hoạch cho hôn lễ, vì Bạch Hi không có phụ huynh nên đã mời Mạch Trăn Đông đóng vai trò như người anh, trao tay cô dâu cho chú rể. Thẩm Khâm Tuyển nghe thế thì gương mặt hiện rõ vẻ không vui, nhưng thấy Bạch Hi vui nên anh cũng không nói gì. Tuy nhiên, khi Mạch Trăn Đông đến nhà rồi tự cho mình là anh trai thật, rốt cuộc Thẩm Khâm Tuyển cũng không nhin nổi nữa. “Mạch Trăn Đông, tôi vẫn còn nhớ chuyện anh hại Bạch Hi suýt chết ở Z đây.” Mạch Trăn Đông nghe thế thì khóe môi giật mấy cái, “Thế ai làm em ấy tổn thương? Nếu cậu không...” “Hai anh đang nói gì thế?” Bạch Hi bưng trà lên, nhìn hai người với vẻ ngạc nhiên. “Bọn anh đang bàn khi anh giao tay em cho cậu ta thì nên nói gì.” “Ừ... Đúng vậy.” Hai người đàn ông trưởng thành tạm đình chiến, buộc bản thân phải đè nén cơn giận. Hôn lễ được lên kế hoạch thuận lợi. Ngày kết hôn, lúc đứng đằng sau chờ đến giờ bắt đầu nghi thức, Bạch Hi cầm máy ảnh, vô tư chụp chú rể đứng ở bên cạnh. “Cười lên nào Thẩm Khâm Tuyển!” Chú rể nhìn cô dâu vừa xách váy vừa đảo quanh mình, cảm thấy vô cùng bất lực: “Em không thể ở yên một chút được sao?” “Cả đời chỉ kết hôn có một lần, em muốn chụp thật là nhiều ảnh.” Chiếc váy cưới tinh xảo không hề lộ vai như những chiếc váy khác mà là cao tới cổ được khoác trên người cô dâu làm cô toát lên vẻ nhã nhặn lạ lùng. Mái tóc dài được búi cao bởi chiếc kẹp tóc ngọc trai, vài sợi tóc được thả xuống bên tai. Đây là bộ trang phục nữ tính nhất của Bạch Hi mà Thẩm Khâm Tuyển từng thấy. Nhưng bây giờ sắp diễn ra hôn lễ, lại chỉ có riêng hai người nên bản tính của Bạch Hi hoàn toàn bị bại lộ, không lúc nào rảnh tay cả. “Sao trông anh nghiêm túc thế?” Cô trêu anh. “Em không hồi hộp hả?” Anh nghiêm nghị hỏi cô. “Anh hồi hộp lắm hả?” Bạch Hi khẽ nghiêng đầu, “Có phải anh sợ em sẽ đổi ý không?” Anh thấy cô quá vô tư thì buồn cười, thế là xông tới kéo cô, hôn cô mãnh liệt mà chẳng hề lo lắng là sẽ làm hỏng lớp trang điểm của cô. Nụ hôn rất sâu. Lúc đầu Bạch Hi trợn mắt, khẽ giãy giụa nhưng không đẩy được anh ra, sau đó cô từ từ nhắm mắt lại, vòng tay quanh eo anh, để mặc hai hơi thở quấn quýt lấy nhau. Mãi đến

khi có người lúng túng đặng hăng, “Tối giờ rồi Bạch Hi.” Bạch Hi cuống quýt mở mắt, Thẩm Khâm Tuyền ung dung buông cô ra, khẽ nghiêng đầu nói bên tai cô: “Anh ra ngoài trước đây.” “Anh coi nè!” Lúc này cô mới nhớ ra là phải giận anh, đồng thời cũng vội vàng xem lại lớp trang điểm của mình. “Đẹp lắm, anh biết kiểm chế mà.” Anh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, nói nhỏ. Cô nhìn anh chăm chăm đầy oán trách. Anh cười: “Anh chỉ muốn để em yên tĩnh một lát thôi.” Tuy hôn lễ được tổ chức đơn giản nhưng khi kết thúc thì cũng đã hơi muộn. Sắp xếp xe cộ đưa khách về xong, hai vợ chồng son tạm biệt ông nội rồi về nhà mình. Nhưng vẫn phải nhờ tài xế. Thẩm Khâm Tuyền uống rượu nên không thể lái xe, còn Bạch Hi thì tuy không uống rượu nhưng mới năm giờ sáng đã phải dậy trang điểm, thay trang phục, rồi cả ngày phải đi qua đi lại chào hỏi khách khứa, còn phải tranh thủ chụp hình vào những lúc rảnh nên vừa lên xe, cô liền dựa vào người Thẩm Khâm Tuyền ngủ bù. Vì đã khuya nên đường xa khá thông thoáng, đoạn đường thường ngày phải tốn ba mươi phút lái xe thì hôm nay chỉ cần một nửa thời gian. Lết ra khỏi thang máy, vừa mở cửa vào nhà, Bạch Hi lập tức cởi giày rồi ngã nhào xuống sofa, nằm im không nhúc nhích. “Tắm đi.” Có người đá cô. “Cho em nằm một lát.” “Tắm đi.” “...” “Đi ăn khuya.” “Em đi với!” Bạch Hi ngồi bật dậy. Thẩm Khâm Tuyền đứng cúi đầu nhìn cô, thấy vậy thì bật cười, sau đó khom lưng chống hai tay bên người cô, “Vậy em đi tắm đi.” Phải gọi đầu ba lần mới gọi sạch móng keo xịt tóc, thay bộ đồ thoải mái, sấy tóc qua loa, Bạch Hi đi chân trần ra ngoài. Phòng ngủ không có ai, phòng khách cũng không có, không biết Thẩm Khâm Tuyền đi đâu rồi. Trên bàn có bình nước ấm và ly nước mật ong chỉ còn một nửa, Bạch Hi chậm rãi uống xong thì nghe có tiếng mở cửa nhà. Thẩm Khâm Tuyền mặc quần áo ở nhà đi vào, tay xách một cái túi lớn, vừa ngẩng đầu liền thấy Bạch Hi sáng mắt nhào về phía anh, hét lên: “Đói chết mất.” Nhưng lúc mở túi ra, ánh mắt của cô dẫu hơi ảm đạm, “Ồ, không phải bún gạo.” Mà là gà rán. “Có ăn là tốt lắm rồi.” Anh lờm cô. Bạch Hi vừa nhai vừa lúng búng: “Nhưng lúc trước dù nửa đêm anh cũng đi mua bún gạo cho em.” Đối với tương ăn như muốn ăn cả thế giới của Bạch Hi, Thẩm Khâm Tuyền biết mình không sửa nổi nên chỉ đành

tách thịt ra đưa cho cô, “Đó là lúc chưa kết hôn.” Bạch Hi liếc mắt, “Ý anh là cưới được rồi thì sao cũng được chứ gì?” Thẩm Khâm Tuyền vô cùng nho nhã lấy khăn giấy lau tay, không trả lời cô mà hỏi: “Hôm nay lúc Mạch Trần Đông trao tay em cho anh, sao em lại khóc?” Nào ngừng hoạt động trong một giây, Bạch Hi mới “à” lên, “Em cảm động. Anh ấy nói nếu anh không đối xử tốt với em, anh ấy sẽ đánh anh.” Sau đó cô ngẩng đầu, cười vô tư lự, “Em và anh ấy giống anh em ruột ghê.” Thẩm Khâm Tuyền im lặng một lúc rồi mới nói nhỏ: “Trước kia anh thực sự không tốt với em.” “Hử?” Bạch Hi nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của anh, chợt nhận ra anh rất để tâm chuyện này, nhất thời cô không biết phải an ủi ra sao, đành chồm người hôn nhẹ lên má anh, cợt nhả, “Vậy anh dùng gà rán bù đắp cho em đi.” Anh nhìn cô chăm chăm, trông vô cùng nghiêm túc, các đường nét trên gương mặt đều trở nên nghiêm nghị. Bạch Hi chợt thấy không ổn, có khi nào anh lại mượn cơ hội này để nói về cổ phần nữa không? Phải ngăn lại trước khi anh nói mới được. Cô lại chồm qua hôn anh, “Lần trước đã nói xong rồi mà, dù sao đều là tài sản chung cả, ai đứng tên cũng thế thôi.” Anh vẫn nghiêm túc nhìn cô, “Anh chỉ đang nghĩ là trước khi hôn anh, có phải em nên rửa miệng không?” Trong khi Bạch Hi làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật nào cả thì Thẩm Khâm Tuyền vẫn dậy sớm như trước kia, ngồi trong phòng khách vừa uống cà phê vừa đọc sách. Bạch Hi dựa vào cửa phòng ngủ nhìn anh, còn anh thì đang ghi chú vào sách, không gian tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng ngòi bút lướt trên trang sách. Bạch Hi chưa bao giờ có hứng thú với những quyển sách mà anh đọc nhưng rất thích nhìn những lúc anh đọc sách, hình ảnh đó khiến người ta cảm thấy ấm áp và an toàn lạ lùng. Từ tận đáy lòng, cô vẫn không thể tin người đàn ông trước mắt đã là chồng mình. Trong lúc nghĩ vẩn vơ, Thẩm Khâm Tuyền ngẩng đầu: “Đói không?” “Hơi hơi.” Lúc ngồi xuống đối diện anh, cô sửa lời, “Đói lắm.” Cháo còn nóng, ngoài ra còn có đồ ăn nhẹ kèm theo. Bạch Hi mở tivi, đang có bản tin về một đám cưới được tổ chức long trọng tại hòn đảo nước ngoài, trên màn hình là cô dâu mặc chiếc váy cưới màu trắng mẫu mới nhất cầm đóa hoa giơ trước ngực, vui vẻ nhận phỏng vấn. “Hôm qua là ngày Tần Mâu kết hôn đấy.” Bạch Hi nói, “Hình như cả một nửa người

trong làng giải trí đều tham dự.” Thẩm Khâm Tuyền ngẩng đầu lên, liếc nhanh qua ti vi, “Ừm.” “Anh biết chú rể không?” Bạch Hi tò mò. “Từng quen biết.” “Trông hạnh phúc quá.” Thẩm Khâm Tuyền cười chế nhạo, không đáp lời. “Anh đừng khinh thường ý kiến của em như vậy chứ.” “Hai bên cùng có lợi thôi.” Anh vô cùng thông dong đặt bút xuống, khép sách lại, “Tần Mâu muốn kiếm được chỗ dựa vững chắc, cũng muốn được người ta hâm mộ vì cô ta được gả vào nhà tốt. Còn về phía nhà chồng cô ta thì vào lúc này cũng muốn nổi tiếng. Cho nên đây chỉ là đang hợp tác với nhau thôi.” Anh dừng lại một chút, “Nếu không, em nghĩ hôn nhân nhanh chóng như thế liệu dựa trên bao nhiêu tình cảm?” Bạch Hi không nói gì nữa mà cúi đầu húp cháo. Bình thường, khi cô không nói tiếng nào, lại tỏ ra ngoan ngoãn thì chính là lúc cô chột dạ. Anh nhìn cô, chờ cô lên tiếng. “Nhưng mà... hình như em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.” Bạch Hi nói. “Đâu có giống.” Anh nghiêm mặt, chậm rãi nói, “Chúng ta kết hôn dựa trên cơ sở tình cảm sâu đậm. Tuy em đã quên nhưng anh cũng yêu em từ cái nhìn đầu tiên, điều đó cho thấy chúng ta tâm linh tương thông.” “Họ kết hôn cần tiền cần tiếng, vậy anh kết hôn cần cái gì?” “Anh không có yêu cầu cao đối với hôn nhân, cũng không cần vợ đẹp hay vợ nổi tiếng.” Anh nói tiếp, “Giống như em vậy, không thông minh, kém xa chồng mình nhưng anh vẫn cưới đấy thôi.” “...” Bạch Hi cạ lời, không biết phải phản kích thế nào, xét về nói móc thì cô không phải là đối thủ của Thẩm Khâm Tuyền, nghĩ rất lâu mà cô chỉ rặn ra câu: “Anh thông minh muốn chết!” “Nhưng mà ai bảo từ nhỏ anh đã thích em rồi.” Anh cười, “Một khi đã thích ai đó trở thành thói quen, thông minh đến đâu cũng vô dụng.” *** Trên đường đi Tây Tạng, Bạch Hi mới biết mình có thai. Hôm đó đang ở Thành Đô, hôm sau sẽ bay thẳng đến Lhasa, cô đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng quyết định phải thẳng thắn để được khoan hồng, thế là cô dè dặt gửi tin nhắn cho Thẩm Khâm Tuyền: Có lẽ anh sắp làm ba rồi. Mười phút sau anh gọi cho cô, giọng nói không nghe rõ đang vui hay giận, “Tốt nhất là em đừng nói em đang ở Lhasa.” “Vẫn chưa... Đang ở Thành Đô.” Bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó cô nghe anh nói với trợ lý, “Đặt vé máy bay đi Thành Đô.” “Anh đặt vé máy bay hả? Em nói với Lão Vương là em không đi nữa

rồi.” Cô vội vàng giải thích, “Anh đừng gấp gáp quá.” “Đối với em, lúc nào anh cũng phải trong trạng thái chuẩn bị ứng phó với rắc rối.” Anh nói không chút do dự. Tối đó Thẩm Khâm Tuyền đến Thành Đô. Lúc đó Bạch Hi đang ở khách sạn, cô mua một đồng hồ ăn vặt vừa ăn vừa xem ti vi. Anh đứng ngoài cửa ngõ gác, trong phòng vô cùng bừa bộn, chẳng có chỗ để đặt chân. Bạch Hi biết miệng mình dính nước tương nên không dám nhào lên hôn anh, chỉ đành lúng ta lúng túng đứng lên, “Anh vào đi.” Anh bước qua đồng hồ ngổn ngang dưới đất, cẩn thận quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó đưa tay sờ cái bụng bằng phẳng của cô rồi ôm cô vào lòng, nói: “Anh cho phép em hôn anh mà không cần lau miệng.” Đây là phòng loại lớn của khách sạn, nhưng sự thật thì không lớn chút nào, phòng nhỏ, phòng tắm cũng nhỏ. Thẩm Khâm Tuyền tắm xong đi ra ngoài thì cô còn đang ăn, anh ngờ vực: “Bạch Hi, lúc trước em đi công tác cũng ở khách sạn như thế này hả?” “Gần gần thế.” Cô giả ngu, “An ninh, yên tĩnh, sạch sẽ.” “Ngày mai đổi phòng đi.” Anh nói uyển chuyển, “Tướng ngủ của em không tốt, anh sợ em lăn xuống giường lắm. À, tất nhiên là trong mười tháng tới em không cần phải ở khách sạn nữa.” “Ok, Ok.” Cô thỏa hiệp, cô biết công việc của mình khá nguy hiểm cho việc mang thai. Phụ nữ có thai leo lên giường ngủ dưới sự thúc giục của ai đó. Tắt đèn, vì giường nhỏ nên Thẩm Khâm Tuyền ôm cô lại. Hai người đều không ngủ được, Bạch Hi hỏi: “Anh thích con trai hay con gái?” Thẩm Khâm Tuyền không trả lời ngay, tựa hồ đang suy nghĩ rất nghiêm túc. “Khó chọn lắm hả?” Bạch Hi hơi hoang mang, cô ngoảnh đầu, mũi anh sượt qua mặt cô, nhột quá, “Anh yên tâm đi, cho dù anh thích con trai thì em cũng không nói anh trọng nam khinh nữ đâu.” “Đúng là rất khó chọn.” Anh dụi dàng nói, “Nếu là con trai, nghĩ tới những trách nhiệm mà con nó phải gánh vác sau này, anh đau lòng lắm, lỡ như con không muốn đón nhận những gì mà anh cho thì sao, hoặc cũng có thể sẽ bị người ta mỉa mai vì là con nhà giàu. Con gái thì tốt hơn, chỉ cần ăn ngon mặc đẹp, biết vài tài lẻ là được rồi.” Bạch Nghi ngỡ ngàng, hơi bất ngờ với câu trả lời của anh. Giữa đêm khuya tĩnh lặng, cô nghe được tiếng thở của anh, hỏi: “Anh đã trưởng thành như thế nào? Ông nội ép anh lắm hả?” “Ông nội chưa bao giờ ép buộc anh.” Anh nói nhẹ, “Nhưng anh biết

mình nên làm gì. Em có nhớ em từng hỏi vì sao anh lại ghét Mạch Trần Đông không? Thật ra không hẳn là ghét, mà có lẽ là vì anh ghen tị. Anh ghen tị rằng anh ta và anh có xuất thân như nhau, nhưng anh ta lại có thể muốn làm gì thì làm.” Bạch Hi ngọ nguậy trong lồng ngực ấm áp của anh, “Vậy anh... thích làm gì?” “Anh thích công việc của mình. Nhưng trước đây... có đôi khi, áp lực rất lớn.” Anh cười mĩa mai, “Nhất là lúc ông nội chống gậy đến công ty để giải quyết hậu quả do anh gây ra.” Bạch Hi quay đầu, hôn nhẹ lên môi anh rồi lại vùi đầu vào hõm vai anh, “Anh đã vất vả rồi.” “Tốt nhất là sinh con trai đi. Nó sẽ giống anh, sẽ rất tự giác và ngoan ngoãn, anh từ từ dạy con là được.” Bạch Hi nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định. Anh buồn cười, hôn lên gáy cô nhưng bị cô né tránh. Bỗng nhiên anh nói: “Bạch Hi, anh chợt nghĩ ra một chuyện.” “Hửm?” “Có khi nào việc em mang thai... là nhằm lẫn không?” Thẩm Khâm Tuyên ngồi dậy, nghĩ tới chuyện này thì anh chẳng còn buồn ngủ nữa, “Em đã kiểm tra kỹ chưa?” “...” Dưới sự chờ đợi của ba mẹ và ông cố, bạn nhỏ Thẩm Ôn Bạch thuận lợi đến với thế giới này, là con trai, lúc vừa chào đời cất tiếng khóc rất to. Giống như Bạch Hi nói, cậu bé không những có ngoại hình giống ba mà ngay cả thói quen sinh hoạt cũng y hệt ba, mới bé tí mà đã có “đồng hồ sinh học” rồi. Đúng giờ bú sữa mẹ, đúng giờ đi ngủ, thậm chí còn đúng giờ tăng cân khiến quý phụ huynh đỡ lo vô cùng. Hôm đại thọ tám mươi của ông cụ, Thẩm Khâm Tuyên đưa vợ con đi chúc thọ ông. Kể từ khi sinh Thẩm Ôn Bạch, để bảo đảm an toàn, Bạch Hi luôn ôm con ngồi ghế sau, anh không thể hưởng thụ được niềm vui thú xoa đầu vuốt tóc hay nựng mặt vợ như khi vợ ngồi ở ghế phụ lái nữa. Thẩm Ôn Bạch đang tới tuổi tập nói, nhưng cậu không ríu ra ríu rít như các bạn đồng trang lứa khác, không có kiểu cái gì cũng muốn nói nhưng lại bập bẹ, nói không rõ. Cậu thích ra vẻ nghiêm túc hay nhíu mày giống ba, thỉnh thoảng sẽ nói một hai câu rất chuẩn, kể cả phát âm và cách dùng từ. “Cái tính nghiêm nghị y chang ba!” Bạch Hi cười, vừa sờ đầu vừa trêu con, “Con lớn nhanh nào. Mẹ bị say xe, nhưng nghĩ đến sau này có thể ngồi xe do con lái thì mẹ cảm thấy an toàn vô cùng.” Cậu bé ngậm núm vú cao su, nghiêm túc nhìn mẹ mình. Còn người ngồi ở ghế lái thì nổi gân trán, nhưng vẫn nhin, không nói gì. Bạch Hi đã

hoàn toàn hết chứng sợ đi xe ô tô, nhưng vì ăn sâu từ nhỏ nên khi ngồi xe vẫn còn hơi lo lắng, chỉ có khi ngồi xe cùng con, cô mới không thấy sợ, bởi vì cô còn phải bảo vệ cục vàng của mình mà! Nghe vợ nói huyền thuyên với con, rốt cuộc Thẩm Khâm Tuyền cũng không nhịn được nữa, “Bạch Hi, anh không cho em cảm giác an toàn à?” “Anh toàn thức khuya rồi hôm sau lái xe thôi.” Bạch Hi trừng mắt với kính chiếu hậu. Trong lúc hai người đang tranh luận, cậu bạn trên xe đột nhiên mở miệng, giọng nói rất thánh thót, “Mẹ, ba lái xe.” Ông ba đang nhướn mày bật cười, giả giọng non nớt theo con: “Ừ, ba lái xe.” Họ đã bao trọn một câu lạc bộ để tổ chức bữa tiệc đại thọ tám mươi của ông cụ, khách mời có một phần là đồng nghiệp lâu năm ở Vinh Uy, một phần là các nhà cung ứng của tập đoàn, còn lại là đối tác và bạn bè của Thẩm Khâm Tuyền. Ông cụ thích yên tĩnh, lâu lắm rồi không xuất hiện ở những trường hợp như thế này. Trước khi khai tiệc thì phải phát biểu, nhưng ông cụ chỉ ngồi trên ghế cười tít mắt, vứt nhiệm vụ đó cho cháu nội. Đây là chuyện đã được đoán trước, Thẩm Khâm Tuyền cầm ly rượu lên, đại sảnh vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh. Anh vẫn điềm tĩnh như thường ngày, đang định nói chuyện thì một giọng trẻ con chọt vang lên: “Cạn ly!” Toàn sảnh im thin thít. Qua một lát, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu bạn nhỏ ở bên cạnh ông cụ. Bàn tay mũm mĩm của cậu bé đang cầm một ly sứ trắng nhỏ giơ lên giữa không trung, mặc dù trong ly không có gì. “Cạn ly!” Ông cụ cười tít mắt cầm cái ly của mình lên rồi cụng ly với cháu cố, cười vô cùng vui vẻ. Trong tiếng bật cười và vỗ tay của mọi người, Thẩm Khâm Tuyền giơ ly rượu lên, bắt chước con trai, nói hai chữ: “Cạn ly.” Ánh mắt của anh xẹt qua cô vợ vẫn còn đang ngó người của mình. Bạch Hi đang nghiêng đầu nói gì đó với ông cụ, có lẽ vì buồn cười nên khóe môi cô khẽ nhướn, ánh mắt cũng mang theo nét cười sáng rỡ. Vài sợi tóc mai rơi xuống bên tai bị con trai túm lấy, cô nghiêng người về phía chồng để né. Thẩm Khâm Tuyền giơ tay vịn vai vợ theo bản năng, nhiệt độ của cô truyền vào lòng bàn tay anh, ấm áp vô cùng. Anh rũ mắt, bất chợt cảm thấy ắt hẳn mình nên cạn ly cùng bữa tiệc của vận mệnh, vì khi vượt qua quá khứ và sự do dự, cuối cùng vận mệnh vẫn để cô ở bên

anh. Trong suốt chiều dài sinh mệnh, Bạch Hi của anh là điều tồn tại đẹp đẽ nhất.

MỘT GIÂY RUNG ĐỘNG CẢ ĐỜI KHÔNG QUÊN

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 12: Ngoại truyện 2 – Phối hợp diễn kịch

Anh và em rất xa nhau

Mãi mãi chẳng thể gần gũi.

Mà em yêu anh,

Anh chưa từng nhận thấy.

Anh và em xa nhau quá. Mãi mãi chẳng thể gần gũi. Mà em yêu anh, Anh chưa từng nhận thấy. Vì tối qua ngủ không ngon nên lúc ngồi ăn sáng trong phòng ăn rộng rãi có bốn mặt đều là kính, Tần Mâu phải uống đến hai ly cà phê. Dù đang đầu đông nhưng trong nhà rất ấm áp, cô chỉ mặc cái áo sơ mi mỏng mà mình thích nhất. Món ăn được bày biện trên chiếc bàn phủ khăn trải bàn ren màu vàng nhạt, chính giữa là chiếc bình pha lê được làm thủ công dùng để cắm hoa hồng được thay mới mỗi ngày. Đằng sau vang lên tiếng bước chân khe khẽ, tựa như tâm linh tương thông, cô nghiêng đầu, Tôn Tĩnh cúi xuống hôn lên má cô, nói: “Chào buổi sáng.” Hôm qua Tôn Tĩnh về muộn, không thềm tắm rửa mà nằm ngủ li bì bên cạnh cô với cả người toàn mùi rượu. Giấc ngủ của Tần Mâu không tốt, bị anh ta làm ồn nên càng khó ngủ, cô ngồi dậy, nương theo ánh trăng nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình. Tôn Tĩnh rất điển trai, xét những người nằm trong phạm vi có thể làm đối tượng kết hôn, anh ta cũng được coi là tuấn tú. Nhưng kết hôn đã ba tháng, ngày nào người đàn ông này cũng nằm ngủ bên cạnh cô, vì sao cô vẫn cảm thấy gương mặt ấy lạ lẫm quá đỗi? Cô phải suy nghĩ hồi lâu mới có thể nhớ ra diện mạo của anh ta. Tần Mâu lẳng lẳng

đứng dậy đi vào phòng tắm, trong sọt đựng quần áo bẩn chứa áo lót của anh ta. Mũi cô rất nhạy nên có thể ngửi được mùi nước hoa thoang thoang trong không khí. Tần Mâu nhìn chính mình ở trong gương, cố gắng đè nén sự khó chịu, tự nhủ còn có gì để cô không hài lòng? Trong hôn lễ thế kỷ được tổ chức vào ba tháng trước, tất cả những gì cô mong muốn đều đã được chồng đáp ứng, thậm chí còn sửa chữa lại căn nhà này theo ý cô. Hậu quả của cả đêm mất ngủ là cô chỉ nghe được nửa câu sau của Tôn Tĩnh, "... Em nhớ chuẩn bị kỹ lưỡng, anh sẽ bảo tài xế đến đón em sớm." Tần Mâu lấy lại tinh thần, cười nói: "Em biết rồi." Sau khi kết hôn, cô giảm bớt lượng công việc để dồn hết tinh lực, thời gian đi xã giao với chồng và phụ trách vai trò dâu hiền vợ đảm, vì thế cô được nhà chồng khen ngợi không dứt. Tôn Tĩnh uống cà phê, ăn sandwich rồi đi làm. Trước khi đi, anh ta hôn cô một cái như thường lệ, sau đó căn nhà lại rơi vào tĩnh lặng. Lúc đọc tới trang cuối của một quyển tạp chí, điện thoại reo chuông, là chị Hân gọi đến để thông báo các lời mời tham gia sự kiện và đóng phim, bảo cô lựa chọn. Tần Mâu nói, "Để em đọc kịch bản xem sao đã." "Biết ngay là em sẽ nói thế nên chị bảo người ta đem qua cho em rồi." Trò chuyện mấy câu, Lý Hân dè dặt hỏi: "Tối qua em làm gì?" "Đi spa với bạn." Người quản lý nói đầy ẩn ý: "Sau này em phải cố gắng đi dự tiệc cùng Tôn Tĩnh nhiều vào." Tần Mâu biếng nhác đối điện thoại qua tai bên kia, "Em lười quan tâm đến mấy chuyện gặp dịp thì chơi như thế lắm." Buổi sáng, cô ở nhà đọc kịch bản, phim có tên là "Song sinh", kể về hai chị em. Tần Mâu chỉ đọc vài ba trang thì mệt mỏi buông kịch bản xuống. Thế gian này thực sự có hai chị em yêu thương nhau, nhường nhịn nhau đến thế ư? Cô cảm thấy sao mà buồn cười quá đỗi. Tần Mâu vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên đến nhà họ Tô, suốt dọc đường ngồi đằng sau trên chiếc xe đạp của ba nghe ba mẹ nói chuyện, sau đó mẹ quay đầu nói với cô: "Y Y, lát nữa gặp em thì chơi đàn hoàng vào nhé." Cô lơ mơ gật đầu. Lúc bấm chuông cửa, Tần Mâu mới biết thì ra có người được sống trong căn nhà to đến nhường này chứ không phải ngôi nhà ọp ẹp, năm gia đình xài chung một căn bếp nhỏ xíu, lúc ăn cơm, khói còn giăng mù trên trần nhà như nhà cô. Cô rất hâm mộ, thầm nghĩ nếu được sống ở đây thì tốt quá. Vào phòng khách, ba mẹ ngồi trên sofa, vẻ mặt hơi

mất tự nhiên. Người thím họ xinh đẹp nắm tay Tần Mâu, dẫn cô vào một căn phòng búp bê ngập tràn ánh nắng. Cô chưa bao giờ thấy nhiều búp bê đến thế nên khẽ thốt lên một tiếng. Thím họ ngồi xuống, xoa đầu cô, “Y Y, thím bế em Nghiên Nghiên xuống chơi với cháu nhé?” Thím họ nhanh chóng bế cô bé mặc váy công chúa xinh xắn xuống phòng, sau đó đem ít thức ăn vào, dịu dàng nói: “Hai đứa chơi với nhau nhé, Nghiên Nghiên, gọi chị họ nào.” Tô Nghiên chớp mắt, bập bẹ gọi: “Chị họ”. Hôm đó, sau khi rời khỏi nhà họ Tô, lần đầu tiên Tần Mâu được mặc váy công chúa. Không chỉ có thế, ba mẹ cô cũng đổi công việc, bắt đầu đi làm ở Vinh Uy. Tuy còn nhỏ nhưng Tần Mâu vẫn mơ hồ hiểu được cô được mặc đẹp hay những sự thay đổi trong nhà đều là nhờ nhà họ Tô mang lại. Sau đó cô lớn hơn, trở thành cô bé đang tuổi dậy thì với lòng tự ái cao ngất, cô càng hiểu rõ rằng những nụ cười lấy lòng của ba mẹ là để đổi lại sự giúp đỡ, mà những thứ ấy chẳng khác nào hai chữ “bố thí”. Hai nhà càng thường xuyên qua lại. Mỗi lần Tần Mâu đến nhà họ Tô, tận đáy lòng luôn có sự mâu thuẫn, một mặt cô muốn chơi những món đồ chưa từng được nhìn thấy, muốn uống nước ép chua chua ngọt ngọt, nhưng mặt khác lại cảm thấy khó chịu vì những thứ đó không phải của mình. Lúc nhà họ Tô xảy ra biến cố, Tần Mâu nghe ba mẹ thương lượng muốn đón Tô Nghiên về ở. Cô không muốn chia sẻ phòng mình với Tô Nghiên, nhưng cũng chẳng thể cãi lời người lớn nên đành buồn bã chờ ngày đón cô bé về. Khi chiếc xe màu đen đậu trước cửa nhà, Tần Mâu gục đầu ở cửa sổ nhìn ba mẹ chạy ra đón họ. Tô Nghiên được một người đàn ông hơn năm mươi tuổi bế trên vai, cô bé tựa lên vai ông ấy nằm ngủ. Bên cạnh ông ấy còn có một cậu bé. Cậu bé lớn hơn Tần Mâu vài tuổi, cậu nhíu mày nhìn quanh rồi ngẩng đầu nói với người đàn ông: “Ông nội ơi, em phải sống ở đây ạ? Ở đây... nhỏ quá.” Tần Mâu nhìn cậu bé chằm chằm, lòng thấy không vui, thầm nghĩ tôi cũng chẳng muốn sống cùng con bé đâu. Nhưng ba cô tỏ ra rất cung kính với người đàn ông đó, cứ mở miệng là gọi “Ông Thẩm”, còn nói: “Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho Nghiên Nghiên.” Ông Thẩm bế Tô Nghiên, đặt cô bé xuống giường, cười thân thiện: “Dạo này tâm trạng con bé không được ổn định, hai anh chị phải vất vả rồi. Về chuyện nhà cửa thì tôi đã cho người chuẩn bị, gia

đình anh chị có thể chuyển tới bất cứ lúc nào.” Bọn họ ngồi chơi một lát rồi về, ra tới cửa, cậu bé dừng bước, “Ông ơi, con gấu bông mà em thích nhất còn ở nhà mình.” Ông Thẩm ngồi xuống nhìn cháu nội, nói: “Bây giờ em không thể nhìn thấy đồ vật quen thuộc nữa, cháu quên rồi sao?” Sau đó họ rời đi. Tần Mâu nghe ba mẹ nói về chuyện nhà họ Tô, giọng điệu vô cùng buồn rầu, sau đó nhắc đến việc ông Thẩm mua nhà cho họ thì giọng nói mới nhẹ nhõm hơn một chút. Mẹ Tần Mâu ôm cô nói: “Sau này em sẽ sống cùng chúng ta, con hãy nhường nhịn em một chút nhé.” Chiều đó, vừa ngủ dậy, Tô Nghiên lại bắt đầu khóc, dỗ sao cũng không nín, ba mẹ Tần Mâu làm mọi cách nhưng thất bại, cuối cùng đành phải báo cho nhà họ Thẩm. Bác sĩ chạy tới, ôm cô bé vào lòng, dịu dàng dỗ dành. Thấy người lạ, cô bé mới nín khóc. Tối đó ông Thẩm tới nhà, thấy tình cảnh như thế thì thở dài, nói một cách mệt mỏi: “Xem ra cũng không thể cho con bé ở đây được rồi.” Đó là lần cuối cùng Tần Mâu nhìn thấy Tô Nghiên. Cô bé được đón đi, ba mẹ cô đổi công việc, mở một siêu thị nhỏ ở phía tây thành phố. Tuy gia cảnh không tốt nhưng cũng không tệ, cô lớn lên từng ngày, những tự ti hồi bé dần mai một theo thời gian, thay vào đó là sự tự tin do vẻ ngoài mang lại, cộng thêm việc thi đậu ngành vũ đạo của trường nghệ thuật lớn nên trong khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của thiếu nữ, Tần Mâu rạng rỡ như ánh mặt trời. Năm nhất đại học, cô nhận quay quảng cáo đầu tiên trong đời về bánh quy, cô diễn vai nữ sinh lén đặt bánh quy vào học bàn của anh khóa trên mà mình thầm mến. Chỉ quay trong hai ngày mà thù lao lên tới mấy ngàn tệ, rời khỏi trường quay, cô đã không cần phải đi xe buýt như trước kia nữa vì hiện nay có mấy thiếu gia nhà giàu đang theo đuổi cô, ai cũng tự lái xe đưa đón, mời cô ăn cơm. Một cô gái non nớt vừa bước vào giới giải trí khó mà đứng vững trước phù hoa, so với các nam sinh trong trường, người đàn ông trẻ tuổi lái xe ở bên cạnh thỏa mãn cho cô quá nhiều khát vọng về vật chất lẫn tương lai, có lẽ vì thế mà trong một phút mất tinh táo, cô mới chọn bộ trang sức phi thúy đắt giá đó. Cô đánh giá quá cao tình yêu mà người ta dành cho mình, nhưng lại không ngờ đối với đàn ông, sự tồn tại của cô cũng chỉ là vật phẩm dùng để khoe khoang, chứ giá trị thực tế thì thua xa bộ trang sức phi thúy đó. Sau khi trở về, người đàn ông ấy

nhanh chóng ngó lơ cô, không còn hẹn cô đi chơi nữa. Khi đó, Tần Mâu đã ký hợp đồng với công ty, tuy nhiên, người từng hứa hẹn sẽ biến cô trở thành tiểu hoa đán lại lúng túng nói với cô rằng: “Em còn đi học, sau này vẫn còn cơ hội.” nhưng cũng không đề cập tới việc hủy hợp đồng. Điều này nói rõ cô đã bị đóng băng. Lần đầu tiên trong đời, Tần Mâu ném trái được cái được gọi là lòng người ấm lạnh. Cô không có gia thế, không có gì cả nên chỉ có thể lẳng lặng chấp nhận sự khinh thường. Năm hai đại học, giáo viên ra đề một bài luận văn, Tần Mâu đến thư viện kiểm tài liệu, vì bàn đã đầy người ngồi nên cô đành ngồi gần cửa chính của thư viện, tuy có gió lùa nhưng được cái ít người, ở đó chỉ có một nam sinh. Cô chăm chú làm bài tập, đọc rất nhiều tài liệu, lúc ngẩng đầu lên để xoa cổ thì giật mình khi nhìn thấy chàng trai ngồi đối diện, người đó mặc cái áo màu xanh nhạt và quần tây. Ánh mắt Tần Mâu rơi xuống ống tay áo của anh, trên đó có chữ S được thêu tỉ mỉ (1). (1) Họ Thẩm phiên âm là Shen. Cô ngạc nhiên, chỉ có trang phục cao cấp được đặt may riêng mới có thể thêu tên khách hàng ở góc khuất như thế, nhưng nếu trường có nam sinh như vậy thì sao cô không biết? Chàng trai đó không nhận ra có người đang quan sát mình, anh chăm chú nhìn về phía chiếc xe đẩy sách, gương mặt vô cùng căng thẳng. Cô nhìn theo tầm mắt anh thì thấy gương mặt nghiêng nghiêng của một cô gái, lúc đó, đầu cô nổ đùng một tiếng, ký ức ồ ạt ùa về. Các cô có gương mặt khá giống nhau, và cô từng có một đứa em họ tên là Tô Nghiên. Chàng trai ngồi thêm một lát nữa, sau đó nhìn đồng hồ rồi rời khỏi thư viện. Tần Mâu nhìn thấy cái đồng hồ đó thì tim đập thình thịch, cô cũng chăm chăm đứng dậy, đi theo anh. Bên dưới thư viện có một chiếc xe, người đàn ông trẻ tuổi đó ngồi vào ghế sau, xe bật đèn xi nhan, sau đó lái thẳng ra khỏi trường. Tần Mâu đọc thuộc bảng số xe, sau đó đi vào phòng máy tính của trường, lên mạng tìm kiếm. Kết quả nhanh chóng được hiện ra, trên diễn đàn của Vinh Uy, có người đăng bài: “Ngài Thẩm trẻ mới đổi xe đúng không? Số đuôi của biển số xe là xxx?” Thẩm Khâm Tuyển... Vinh Uy... Cô có ấn tượng mơ hồ về những cái tên này, nhưng nghĩ mãi mà không ra. Chủ nhật Tần Mâu về nhà, lúc coi ti vi cùng ba mẹ, cô lơ đãng hỏi: “Em họ Nghiên Nghiên ấy ạ, bây giờ đang ở đâu?” Mẹ đưa cho cô ly nước ép, thở dài: “Hồi

đó được đưa vào viện mồ côi, bây giờ chắc cũng tới tuổi học đại học rồi, mà không biết tình hình thế nào.” “Không ai trông nom nó ạ?” “Hình như là nhà họ Thẩm của tập đoàn Vinh Uy chăm lo cho nó.” Mẹ tỏ ra không chắc chắn lắm, “Không biết mấy năm qua sao rồi.” “Mẹ ơi, lúc đó tại sao ba mẹ lại nghỉ việc ở Vinh Uy?” Ba mẹ nhìn nhau, vờ như không có gì, trả lời: “Chú họ của con ba đời, ba mẹ tiếp tục làm việc ở đó cũng kỳ.” Tần Mâu dùng một tháng mới có thể xác định được Thẩm Khâm Tuyển thực sự đang lặng lẽ quan tâm Tô Nghiên. Hằng tuần, anh sẽ tới thư viện vào thứ hai và thứ tư vì hai ngày đó là thời gian Tô Nghiên trực ban, nhưng cô ấy hoàn toàn không phát hiện ra điều đó. Trong lúc Thẩm Khâm Tuyển quan sát cô ấy, Tần Mâu cũng chăm chú quan sát anh, đồng thời tìm hiểu rất nhiều tài liệu về anh. Nhiều lúc nhìn sườn mặt đẹp đẽ của anh, cô nghĩ người đàn ông này vừa có tiền vừa có quyền, thiếu gia nhà giàu trước kia mà cô hẹn hò còn chẳng bằng một góc của anh, nhưng vì sao anh lại có thể âm thầm quan tâm tới một Bạch Hi vô cùng bình thường như thế? Hay là bởi vì... có nguyên nhân sâu xa nào đó? Cũng vào khoảng thời gian đó, cô nghe tin Lý Hân bị công ty chèn ép. Lúc đó chị ấy muốn tự lập nghiệp, Tần Mâu hỏi: “Chị Hân, em đi theo chị được không?” Nhưng cô vẫn chưa hết hạn hợp đồng, mặc dù vô cùng hài lòng với ngoại hình của cô, Lý Hân cũng không có cách nào để giúp cô hủy hợp đồng. Cuối cùng, Tần Mâu nghĩ ra một cách được ăn cả, ngã về không. Cô đưa bộ trang sức phỉ thúy cho Lý Hân để nhờ chị ấy bán giùm, lúc có được tiền, cô đã tự đâm mình một dao vô cùng tàn nhẫn. Đến tận bây giờ, cô vẫn nhớ như in cảm giác đau đớn đến mức muốn chết đi khi thuốc tê hết tác dụng, mỗi ngày cô đều phải ăn thức ăn lỏng, đợi đến khi bớt sưng thì phải mất đến gần ba tháng. Khi chứng kiến kết quả, nhìn chiếc cằm không còn nhọn đáng mơ ước như lúc ban đầu, đôi mắt trở nên tròn xoe, cô biết cuối cùng cơ hội của mình cũng đến. Nếu Thẩm Khâm Tuyển không thể đến gần Bạch Hi thì anh sẽ không từ chối cô. Sau khi đi học trở lại, Tần Mâu nhờ Lý Hân tìm cơ hội để tiếp cận Thẩm Khâm Tuyển. Lý Hân đã từng nghe đến cái tên này nên cười mỉa mai: “Người khác thì còn may ra chứ Thẩm Khâm Tuyển thì quên đi, anh ta nổi tiếng là không ngó ngang phụ nữ, và cực kỳ ghét mấy bữa tiệc xã

giao.” Tần Mâu nhìn bộ lễ phục trên người mình, thản nhiên nói: “Chị Hân, anh ấy sẽ không ghét em đâu.” Tất cả đều diễn ra suôn sẻ như kế hoạch, Tần Mâu thấy rõ lúc Thẩm Khâm Tuyền nhìn mình, ánh mắt anh thoáng hiện lên sự bối rối. Cô đứng đó, cổ tỏ ra vừa rụt rè vừa lạnh lùng, thầm nghĩ chắc hẳn anh sẽ nhớ rõ cô. Tối hôm đó, Thẩm Khâm Tuyền đã đưa cô về trường, còn chủ động trao đổi phương thức liên lạc. Cô lấy hết can đảm gọi điện cho anh vào ngày hôm sau để nhờ anh giúp đỡ. Ở đầu bên kia điện thoại, Thẩm Khâm Tuyền đồng ý giúp cô giải quyết chuyện hủy hợp đồng mà không chút do dự. Lúc đó cô đang ở trong phòng ngủ, nhìn gương mặt hơi xa lạ trong gương, không biết mình nên vui sướng hay đau khổ. Ba mẹ biết cô phẫu thuật thẩm mỹ nhưng không hỏi nhiều vì họ là người đơn giản và lương thiện, không bao giờ ngờ được con gái mình là người có dã tâm đến thế. Có lần cô nhờ ba mẹ hẹn ông Thẩm giúp cô thì ba mẹ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, thậm chí ba cô trước nay không nói nặng nói nhẹ dù chỉ một câu thì lúc này lại nói: “Y Y, con không được qua lại nhiều với nhà họ Thẩm.” Cô không hiểu. Cuối cùng, ba mẹ cũng nói lý do. Lúc đến nhà họ Tô sắp xếp đồ đạc giúp Tô Nghiên, họ đã vô tình nhìn thấy thư tay của Tô Hường Dương. Trong thư viết vì ông ấy phạm sai lầm khi thí nghiệm nên mới dẫn đến sự cố đổ nước thép của Vinh Uy. “Nhà họ Thẩm biết không?” Tim Tần Mâu đập vừa nhanh vừa mạnh, nếu biết, Thẩm Khâm Tuyền sẽ không quan tâm Bạch Hi đến thế. “Chắc là không biết. Lúc đó ba mẹ đã lén đem thư về nhà, mẹ nhớ lúc đó đã đốt hết rồi, không ngờ vẫn còn sót lại lá thư này.” Mẹ cầm lá thư, “Y Y, nếu họ biết, có khi họ sẽ trả thù nhà chúng ta đấy.” “Vì vậy nên sau khi Tô Nghiên được đưa đi, ba mẹ lập tức xin nghỉ việc?” Ba mẹ gật đầu thừa nhận, Tần Mâu biết họ sợ nên an ủi, “Con biết rồi.” Nhưng cô không giống họ. Thứ mà mình muốn, nếu không liều mạng, không mạo hiểm thì sao có thể lấy được? Thế nên khi ở khách sạn, biết rõ trong ly rượu chứa thứ gì, biết rõ ý tứ trong ánh mắt mờ ám của bạn bè Thẩm Khâm Tuyền, cô vẫn thản nhiên uống hết. Trong phòng bật điều hòa rất lạnh, nhưng cô chỉ đắp nửa cái chăn, lặng im nghe tiếng anh đi vào phòng. Vui nửa mặt vào gối để che giấu sự lo lắng và căng thẳng, Tần Mâu chờ đợi giây phút những ngón tay mang hơi lạnh cởi cúc áo mình, chờ đợi

cơ thể cao ráo đề lên người mình... Nhưng không có. Anh chỉ lặng lẽ đứng đó một lúc, sau đó đỡ chần cho cô, lúc rời khỏi phòng ngủ còn nói: “Cũng may là em ấy không tới những nơi như thế này.” Cô nghe rõ tiếng trái tim mình rơi xuống, không phải là rơi xuống vực sâu mà là rơi vào người đàn ông ấy. Cô biết mình đã thua, không phải thua bởi đã tâm mà là thua bởi anh – Thẩm Khâm Tuyền. Kể từ sau đó, Tần Mâu làm đủ mọi cách, không phải vì để càng trở nên nổi tiếng, nhận được nhiều lời mời quảng cáo tốt hay đóng được phim lớn. Cô chỉ muốn cố gắng để một ngày nào đó, cô có thể đứng bên cạnh anh. Diễn kịch, đánh hôn, hủy hôn, lại diễn kịch... Trong câu chuyện này, Tần Mâu luôn biết mình chỉ là vai phụ, nhưng cô không cam tâm mình chỉ là vai phụ. Cô không nói sự thật cho ai biết, kể cả khi chị Hân tức giận, cho rằng Thẩm Khâm Tuyền phụ cô, hết lần này tới lần khác ra mặt thay cô. Việc duy nhất cô có thể làm là khuyên can quản lý của mình, vì chỉ có cô biết trong suốt vở kịch, Thẩm Khâm Tuyền chưa bao giờ để ý tới sự tồn tại của cô, cho dù cô dùng hết tất cả thủ đoạn và không thể nào thoát khỏi vở kịch. Trong đêm khuya tĩnh lặng, Tần Mâu trần trọc trở mình, hồi tưởng lại một Thẩm Khâm Tuyền khi ở bên cạnh Bạch Hi. Người ấy xa lạ quá, xa lạ đến mức cô không nhận ra anh. Một Thẩm Khâm Tuyền làm việc quyết đoán lại bối rối gửi tin nhắn hỏi cô nên tặng quà gì cho con gái vào dịp sinh nhật, hỏi tới hỏi lui mà mãi không quyết định được. Một Thẩm Khâm Tuyền có tác phong mạnh mẽ, không cho phép có bất cứ tin tức xấu nào xuất hiện trên báo chí lại chủ động mời diễn viên, cố ý để phóng viên chụp ảnh chỉ để bảo vệ cô gái ấy. Một Thẩm Khâm Tuyền luôn bình tĩnh, giải quyết khó khăn như giải một đề toán lại bồn chồn trong bữa cơm, người luôn lễ nghi như anh lại để rơi thức ăn xuống quần áo tới mấy lần chỉ vì lúc đó Bạch Hi và Mạch Trần Đông có những hành động thân thiết ở bên ngoài sảnh. Cuối cùng cô bỏ cuộc, nhưng không thể thanh toán. Vì cho dù tình yêu sâu đậm của anh dành cho cô gái đó không thể khiến anh đổi mặt với quá khứ bi thảm, nhưng anh cũng chẳng thể đón nhận người khác. Sau đó, tại một bữa tiệc, Tần Mâu vô tình biết được Thẩm Khâm Tuyền đi châu Phi, còn quyết sống chết có nhau cùng Bạch Hi ở địa lôi, nhất thời cô hơi hoảng hốt. Mọi người xung quanh bảo chuyện phóng

đại quá, nhưng cô biết đó là sự thật. Có người bưng ly rượu tới, nhẹ giọng nói: “Cô Tần, ngưỡng mộ đã lâu.” Người đàn ông trước mắt trông rất đường hoàng, nhưng nụ cười thì chẳng nghiêm túc. Cô nghe người khác giới thiệu: “Đây là anh Tôn Tĩnh.” Tần Mâu nhận ra hứng thú không chút che giấu trong ánh mắt người đàn ông ấy, cô cong môi cười, nói: “Chào anh.” Hai người nhanh chóng như keo như sơn, tin kết hôn chóng vánh trở thành tin tức chấn động nhất làng giải trí của năm. Bây giờ, khi thoải mái tựa vào sofa, chọn kịch bản theo ý thích, nhận hợp đồng đại diện xa xỉ phẩm liền tay, nhưng Tần Mâu hiểu rõ cuộc đời này, mặc dù cô đã đứng trên đỉnh vinh quang, được người người ngưỡng mộ nhìn nhưng cô vẫn hận một người. Là Tô Nghiê n từ nhỏ có vô số đồ chơi và quần áo đẹp. Là Tô Nghiê n nhận được trọn vẹn tình yêu của Thẩm Khâm Tuyển nhưng lại không hay biết gì. *** Gần trưa, Lý Hân gọi điện tới, hào hứng hỏi: “Em đọc kịch bản “Song sinh” chưa? Chị thấy kịch bản rất hay, đạo diễn cũng nổi tiếng nữa.” Tần Mâu thay đồ để đi ra ngoài, cô bật loa ngoài: “Em không đóng đâu.” Chị Hân định thuyết phục nhưng cô khẽ vuốt mascara vừa hời hợt nói: “Em không tin kịch bản đó. Bởi vì... Nếu em là người chị, em tình nguyện mãi mãi không có đứa em như vậy.” HẾT!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mở đầu

Chương 1-2: Một đi không trở lại 1

Chương 1-3: Một đi không trở lại 2

Chương 1-4: Một đi không trở lại 3

Chương 1-5: Một đi không trở lại 4

Chương 2-1: Hiệp ước ma quỷ 1

Chương 2-2: Hiệp ước ma quỷ 2

Chương 2-3: Hiệp ước ma quỷ 3

Chương 2-4: Hiệp ước ma quỷ 4

Chương 2-5: Hiệp ước ma quỷ 5

Chương 3-1: Trò chơi kết thúc

Chương 3-2: Trò chơi kết thúc 2

Chương 3-3: Trò chơi kết thúc 3

Chương 3-4: Trò chơi kết thúc 4

Chương 4-1: Tựa như tình yêu 1

Chương 4-2: Tựa như tình yêu 2

Chương 4-3: Tựa như tình yêu 3

Chương 4-4: Tựa như tình yêu 4

Chương 4-5: Tựa như tình yêu 5

Chương 4-6: Tựa như tình yêu 6

Chương 5-1: Mê cung 1

Chương 5-2: Mê cung 2

Chương 5-3: Mê cung 3

Chương 5-4: Mê cung 4

Chương 5-5: Mê cung 5

Chương 5-6: Mê cung 6

Chương 5-7: Mê cung 7

[Chương 6-1: Họa tâm 1](#)
[Chương 6-2: Họa tâm 2](#)
[Chương 6-3: Họa tâm 3](#)
[Chương 6-4: Họa tâm 4](#)
[Chương 6-5: Họa tâm 5](#)
[Chương 7-1: Tôi là ai? 1](#)
[Chương 7-2: Tôi là ai? 2](#)
[Chương 7-3: Tôi là ai? 3](#)
[Chương 8-1: Vì đó là anh 1](#)
[Chương 8-2: Vì đó là anh 2](#)
[Chương 8-3: Vì đó là anh 3](#)
[Chương 8-4: Vì đó là anh 4](#)
[Chương 8-5: Vì đó là anh 5](#)
[Chương 8-6: Vì đó là anh 6](#)
[Chương 8-7: Vì đó là anh 7](#)
[Chương 8-8: Vì đó là anh 8](#)
[Chương 9-1: Người lạ thân thuộc nhất 1](#)
[Chương 9-2: Người lạ thân thuộc nhất 2](#)
[Chương 9-3: Người lạ thân thuộc nhất 3](#)
[Chương 9-4: Người lạ thân thuộc nhất 4](#)
[Chương 10-1: Mình em phiêu bạt 1](#)
[Chương 10-2: Mình em phiêu bạt 2](#)
[Chương 10-3: Mình em phiêu bạt 3](#)
[Chương 10-4: Mình em phiêu bạt 4](#)
[Chương 11-1: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 1](#)
[Chương 11-2: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 2](#)
[Chương 11-3: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 3](#)
[Chương 11-4: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 4](#)
[Chương 11-5: Ngoại truyện 1 – Khi yêu, ai chẳng dại khờ 5](#)
[Chương 12: Ngoại truyện 2 – Phối hợp diễn kịch](#)